

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KAYLA RAE WHITAKER

"İçgüdüsel."
-BOOKLIST

KALDIĞIMIZ

YERDEN

DEVAM

ev.org

YILIN EN İYİ KİTAPLARINDAN BİRİ

Entertainment Weekly • NPR • Kirkus Reviews • BookPage

Mel Vaught'un karşı konulmaz cazibesi ve cesareti, Sharon Kisses'in çekingen hırsıyla birleştğinde animasyon sektörünü temellerinden sarsacak yaratıcı bir deha ortaya çıkar. Ancak on yıllık ortaklığın ardından elde ettikleri başarının getirdiği şüphecilik ve yıkım, aralarındaki kırılğan dengeyi bozmak üzeredir. Çizim yapmak Mel için fırtınalı geçmişini çözmenin bir yoluken, Sharon için sırlarını daha da derine gömmeye fırsattır.

Elde ettikleri başarı, onları artık kaçamayacakları bir yüzleşmeye adım adım yaklaştırır. İçine düştükleri derin kuyudan ya daha da güçlenerek ya da geri dönülemez bir biçimde parçalanarak çıkacaklardır.

“ Kimlik arayışı, başarıya duyulan arzu ve küçük kasabalarından ayrılıp New York'un ısıltısıyla karşılaşan dışlanmış kişilerin şaşırtıcı deneyimleri... Whitaker hikâyeyi kadınlarla doldurarak bir hamlede hikâyenin işleyişini değiştiriyor ve bu bilindik motifleri tersine çeviriyor. ”

—NEW YORK TIMES

Çeviren: Zuhâl Kılıç Turanlı

www.yabanciyyayinlari.com

YABANCI

© /yabanciyyayinlari

“Bu kitap mizah ve trajediyle dolu olduğu kadar,
sanat ve arkadaşlığın anlamını da son derece özgün
biçimde yansıtıyor.” –**PEOPLE**

“Karmaşık, duygusal, seksi ve çalkantılı bir dostluğun
hassas gücünün öyküsü.” –**GLAMOUR**

“Whitaker herkesin yaşadığı insani zaafı yakalamış
–kıskançlık, öfke, kendine güvensizlik, travma, sevgiye açlık–
ve bunları arkadaşlık, kendine zarar verme ve kurtuluş
üzerine sürükleyici bir hikâyeye dokumuş.”
–**LIBRARY JOURNAL**

“Mel ve Sharon’ın hem ateşli hem de hissiz ortaklığı,
Kaldığımız Yerden Devam’ın ruhunun özü.”
–**THE WASHINGTON POST**

“Sevgi ve deha, sanatçının eserine duyduğu
güçlü saplantı ve geçmişin eşit derecede kuvvetli
akıntısı üzerine kalp kıracak kadar güzel, esprili
ve insanı kendine bağlayacak kadar unutulmaz
bir roman.” –**KATE CHRISTENSEN**

“İnsanın ayağını yerden kesecek kadar samimi.”
–**KIRKUS (starred review)**

KAYLA RAE WHITAKER

New York Üniversitesi'nin Güzel Sanatlar yüksek lisans programından mezun oldu. Yazıları *Los Angeles Times*, *BuzzFeed* ve *Literary Hub* gibi mecralarda yayımlandı. Kentucky'de doğup büyüyen yazar, şu anda Brooklyn, New York'ta yaşamaktadır.

Kaldığımız Yerden Devam
Özgün Adı | *The Animators*
Kayla Rae Whitaker

Yabancı Yayınları | 279

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Yasemin Büte
Düzeltili | Ece Yücesoy
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Eylül 2019, İstanbul

ISBN: 978-605-2177-81-5

Türkçe Çeviri © Zuhall Kılıç Turanlı, 2019

© Yabancı Yayınları, 2019

© Kayla Rae Whitaker, 2017

Sertifika No: 11407

Bu eser Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayınlarının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com - info@yabanci yayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

KAYLA RAE WHITAKER

KALDIĞIMIZ

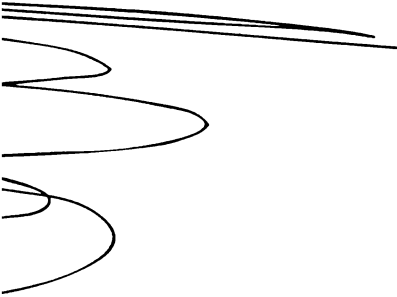
YERDEN

DEVAM

Çeviren

Zuhal Kılıç Turanlı

***KALDIĞIMIZ
YERDEN
DEVAM***

Warner için...

BAŞLANGIÇ: ÇİZİME GİRİŞ

BİRİNCİ SINIFTA ALDIĞIMIZ ÇİZİME giriş dersi Profesör McIntosh'un "Ballister'ın en kirli sırrı" olarak adlandırdığı Prebble Salonu'nda verililiyordu. Prebble, kampüsün bir ucunda ısınma problemleri, sızdıran tavanları ve ilk yılımızda mum boyalarımızı üstünde erittiğimiz 1930'lardan kalma duvar radyatörleriyle boru seslerinin yankılandığı eski bir kaleydi. "Bu okulun bir yılı için elli bin dolar ödüyorsunuz ve sizi dört yıl boyunca bir *ağılda* tutuyorlar. Çünkü sanattan *nefret* ediyorlar," demişti.

Okul harcı konusundaki yorumu beni çok ilgilendirmiyordu. Bursum vardı. Arkadaşlarım Aspen'de kayak yapmaktan, Hamptons'ın yazlarından bahsederlerdi. Stanford ve Duke'u kaptırdıkları için Ballister'a kapağı atmışlardı. Ayrıcalıklarının farkında olduklarından kaba ve düşüncesizce konuşuyorlardı. Oradaki ilk hafta sonumda bir partide beş yüz dolarlık Coach çantasına kusan bir kız gördüm. Yemekhanenin gürültü patırtısından dehşete düşerek odama üç öğün yemek için ramen taşıdım.

Ballister'ı Görsel Sanatlar bölümü olduğu, bana Fakir Aplaş Çocukları bursu verdikleri ve evimden olabildiğince uzakta

olduğu için tercih etmiştim. Sanatı seçme nedenim kendimi bildim bileli kafamın içinde yanıp sönen ışıklardan ve başkası olmaya duyduğum özlemden faydalanmak için bir şeylere ihtiyac duymamdı. Lisede iyi bir öğrenci olduğumdan kendime ışık tutacak bir şeylere ulaşmayı umarak sanatsal çerçevede inişli çıkışlı, düzenli bir yol izledim. Her şeyden biraz biraz deneyerek hiçbir şeye kendimi tam anlamıyla adamaksızın karakalem çalıştım ve gölge çalışmaları, birkaç basit çanak çömlek şekillendirmesi yaptım. Bu noktada başarısızlıktan çok korkarak risk aldım. İşin iyi yanı, kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Yine de aldığım riske değer bir şeyle karşılaşmam gerekiyordu. Ballister’a, artık çabalaşımın sona ermesini, sonunda işe koyularak yapacağım işi bulmayı, bunun bir şeyler *ifade etmesini* umarak geldim.

Kentucky, Maysville’den Ballister’ın bulunduğu New York’un dışındaki küçük kasabaya yirmi iki saatte varan Amtrak treniyle gelmiştim. Ballister’ın Kanada’dan çok da uzak olmadığını öğrendiğimde şaşırılmışım. Ailemin Kuzey konusundaki bilgisi benimkinden iyi sayılmazdı. New York’a, dolayısıyla kötülöklere beş saatlik bir uzaklıkta olduğumu söylediğimde ilk başta inanmadılar. Ayrılmadan önce babam boğazını temizledi ve erkekmişim gibi sırtımı sıvazladı. Annem üzgün bir ifadeyle sımsıkı sarılıp çenesini omzuma yaslayarak, “Sakın hamile kalıp gelme,” dedi.

Bizimkiler çim biçme makineleri yapan bir fabrikada çalışırken tanışmışlardı. Markanın meşhur iddiasına göre George Jones sarhoş hâlde Teksas eyalet polisinden kaçarken lüks modellerini kullanmıştı. Kendilerini işlerine, birbirlerine, balık kroketi ve Nintendo’ya gereksinim duyan biz çocuklarına adanmışlardı. Oturdıkları kanepede aralarında bir metre mesafe bırakarak *Çarkifelek* izliyor, sık sık gürültülü kavgalar ediyorlardı. İkisi de üniversiteye gitmemişti ve benim yeminli mali müşavirlik gibi işe yarar bir meslek edinmemi umuyorlardı.

Beni heyecanlandırmaya en yakın şey lise sondan hemen önce üstün yetenekliler için düzenlenen bir yaz programı olmuştu.

Orada bir resim dersinde annemin babama puf fırlattığı gecenin bir çizgi romanını yaptım. Parçalara ayrılan cam veranda kapısının, aşağıdaki yeşillikte yuvarlanan kırıklarının üstünde çok uğraştım. Gecenin kasırgaya dönüşünü simgelemesi için dokulu bir yağlıboya resim yaptım: Doğu Kentucky, Batı Virginia ve Kingsport, Johnson City ve Bristol, Tennessee'nin altın üçgeninde gecenin karanlığında ortaya çıkan Korku '89. Bunu gören eğitmen bana övgü dolu sözler söylemiş ama suratını ekşitmişti. "Karikatür severim ama yeteneğini daha ciddi bir çerçeveye yönlendirmeye ne dersin?" dedi ve bana bir mimarlık okulunun broşürünü uzattı.

Beni Ballister'daki her şeyden çok McIntosh korkutuyordu. Önemli bir sanatçıydı ya da bir zamanlar öyleymiş. Kariyerindeki düşüş seksenli yılların bir tür galeri tutkunundan hiçbir sevgi barındırmadığı öğretim üyeliğine geçişiyle başlamış. Tanıtım turunda önemli bir akademisyen, "Evet, McIntosh *donanımlıdır*," demişti ama McIntosh donanımlının ötesindeydi. O birinci sınıfları ezmekten hoşlanan bir etoburdu, bunu yaparken dudakları gerçek bir hazla kıvrılırdı. İlk ders üstünde tartışmak için bir çizim hazırlayıp getirmemiz istenmişti. McIntosh bir eyalet diplomatinin, sarışın havalı kızının yaya geçidinde yürüyen bir kadın çizdiği taslağını perdeye yansıtıp kızı ağlatmıştı. "Buraya dikkat etmenizi istiyorum," dedi bize. "Bu, çizgilerinizin doğruluğunun önemi ve yarım yamalak iş yaptığınızda ödeyeceğiniz bedeli anlatması açısından iyi bir örnek." Lazer sunum kalemini aldı, figürün lekeli yüzünün etrafında daireler çizdi. "Ne kadar *derin düşündüren* bir ifade! Bu kadın *kabız* olmuş gibi. Niyetin bu muydu, Margaret?" Kız burnunu çekmeye başlayınca sunum kalemini indirdi. "Neyse, hevesin kırılmasın. Burası *Ballister*. Burada yeteneksiz öğrencilere daima yerimiz vardır." McIntosh, trende benimle beraber Charlottesville, Virginia'ya dek kolundaki Planter's çantası açık vaziyette uyuyarak gelen yaşlı kadını çizdiğim taslağıma bakıp burnunu kırıştırarak yalnızca, "Düzenlenme gerekiyor," dediğinde kendimi şanslı hissetmiştim.

McIntosh üçüncü dersimizde bir başka ödevimi projeksiyondan yansıtmıştı. Bir bahçede kazığa bağlı bir köpek çizmiştim. Duvara yansıtılınca kadar fark etmemiştim ama bahçe bir dağ kenarında gibiydi. Sandalyemin ekrana olan uzaklığı bunu fark etmemi sağlamıştı. Kentucky'yi çizmiştim. Sınıfın önünde genişçe parlayan çalışmama baktım ve McIntosh, "Güzel. Şurayı ve şurayı oldukça yaratıcı çizmişsin!" diyene kadar ev hasretiyle boğazımın düğümlendiğini ve gözlerimin kızardığını hissettim.

Bütün bir dönem boyunca bana söylediği tek iyi şey buydu. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Herkes hafifçe başını çevirerek bana baktı.

Kampüste on beş dakikadan fazla konuştuğum tek kişi Kansas'tan Zack diye bir çocuktü. Zack aynı zamanda görsel sanatlar eğitimi alıyordu ve Maurits Cornelis Escher'a büyük hayranlık duyuyordu. Ben de Escher'a âşıktım. Geleceğim olacağına inandığım parlak ışık tekniğini ondan almış ve tüm umudumu ona bağlamıştım. On sekiz yaşımın etkisiyle aklımdaki erkek için kendimi yiyip bitiriyordum. Hatta çizim defterimin arka sayfalarına onu çizmiştim.

Zack de McIntosh'un sınıfındaydı. Gözlerim sola, onun oturduğu yan taraftaki masaya doğru istemsizce kayıyordu. O tarafa dönüp bakmıyor olsaydım Mel'i hiç görmemiş olabilirdim. İncecik kollarını ve bacaklarını bir peygamberdevesi gibi katlamış, gövdesinin üstüyle yüksek bir masaya tünemiş, yıpranmış saçlarının altından bana bakarak oturuyordu. Kirli Converse ayakkabısını sinir bozucu biçimde yere vuruyordu. Uykulu gibi görünüyordu. Karman çorman bir kıyafeti, pantolonunun üstünde belirgin bir mürekkep lekesi, göz kenarlarında henüz hiçbirimizde olmayan küçük çizgileri vardı. Bu, McIntosh'u ilk birkaç derste mutluluktan havalara uçuran kızdı. Belli ki McIntosh'un birinci sınıf öğrencilerini ezmekteki tek istisnasıydı. Birinci derste balkonda oturan, kovboy çizmesi şeklinde bir kupayı dudaklarına götüren bir adam çizimi getirmişti ve adam öylesine keskin bakıyordu ki neredeyse canlı gibiydi. Öylesine komik, muzip

ve kalkık kaşlarında hafif sinirli bir ifadeye sahipti ki insan sanki onu gözetliyormuş gibi bir hisse kapılıyordu. McIntosh titrek bir sesle, topuklarını vura vura, “*Yüz ifadesi,*” dedi. Nasıl ifade edebileceğimizi bilmesek de biz anlamıştık. Mükemmeldi. Sabit, kendinden emin çizgiler, hassas bir gölgelendirme. Oldukça eğlenceli bir işti.

İkinci çizimi, ellerindeki kancalı iğnelerle hurlayarak birbirini döven yırtık tişörtlü, rengârenk bir grup çocuktan oluşuyordu. Serseri çocuklar korkudan arkama yaslanmamı sağlayacak kadar gerçekçiydi. Görüntü sert olduğu kadar yumuşak, belli belirsiz, parlak ve bej çizgiler barındırıyordu. Grup ayakkabılarının üstünde yükselen, itişip kakışmalarından kaynaklanan bir toz bulutunun içinde kavga ediyordu. “Karışıklık biraz aşırıya kaçmış,” dedi McIntosh. “Ama görüntü gerçekçi ve burada biraz da eğlenceli bir şeyler var, değil mi? Biraz da pervasızca bir şeyler belki? Kim bu insanlar, Bayan Vaught?”

“Sadece bu yaz birlikte takıldığım birkaç çocuk.” Kırk bir cam gibi delici, eğlenceli bir sesi vardı. Defterime geri dönmeden önce bir an için bakakalmama neden olmuştu.

Ballister’daki ilk haftalar içimdeki hırsı belli etmemeye çalıştım. Hissettiğimden daha iyisi olmayı öylesine arzuluyordum ki... *İyi* olmak istiyordum. Hatta çok iyi olmak... Fakat buradaki herkesin de aynısını istediğini fark ettiğimde gözüm korktu. Benden daha büyük yerlerden ve okullardan gelmiş, gezmiş, eğitimlere katılmış, daha deneyimli ve garip bir şekilde benim şimdiye dek hiç bulunmadığım, hiç de bulunmayacağımdan korktuğum *dış dünyada* benden daha çok *insana* benzeyen insanlardı... Yaptıkları iyi kötü işleri görmek, kendime güvenerek yahut rekabetle değil de korku içinde ne *yapabileceğimi*, onlardan daha iyi yapıp yapamayacağımı düşündürüyordu.

Mel’in çalışmasını gördüğümde başka bir şey hissettim. Düşündüğümü kelimelerle nasıl tarif edebilirim bilmiyorum ama onu hissedebildim. Doğal bir yeteneğinin olduğu, zorlanmadığı açıktı. Yaptıklarını gördüğümde ilginç biçimde içimde hoş bir

baskı hissettim. Gittikçe yayılan bir duyguuydu. Onu tanımadan ne yaptığını anlamışım.

Ders bittiğinde Zack'in çantasını toplayarak kapıdan çıkıp yurtlara doğru gidişini izledim ve sınıftaki kızlardan birinin saçlarını savurarak ona yettiğini gördüm. Kızın *Kaliteli Çöp* adını verdiğim, ihtişamlı deniz manzarasıyla huzurlu yüzlerden oluşan bir resmi vardı.

Sonra yanımda cam kırılır gibi bir ses duydum. "Bugün iyi iş çıkardın."

Sesten yana döndüm. Mel çelimsiz omzuna bir kot ceket geçiriyordu. Takdir edercesine kafasını sallarken gülümsüyordu.

"Teşekkürler," dedim.

"McIntosh'un ağzını açmadığını görmeye bayılıyorum," dedi. "Sanki onu şaşırtan bir şey gördüğünde cevap olarak anlatabileceği bir Sorbonne hikâyesi yoksa lanet çenesini kapatmak zorunda kalıyor. Bu senin de hoşuna gitmiyor mu?"

"Ben hiç konuşmadığında kendimi daha iyi hissediyorum."

Arkamızda diplomatin kızı Margaret, annesi *Vogue*'un önemli fotoğrafçılarından biri olan Edward adında bir çocuk ve ailesinin uyuşturucu karteli olduğu iddia edilen, gerçek elmas olduğunu düşündüğüm taşlarla bezeli bir bilezik takan Reva adındaki Meksikalı bir kızdan oluşan bir grup toplanmıştı. Ballister'ın gözdağı verdiklerinden yalnızca birkaçıydı. Hepsi Mel sayesinde bir araya gelmişti. Aslında sessizce onu takip ediyorlardı.

"Merkezdeki barı bir deneyeceğiz," dedi Mel. "Gelmek ister misin?"

Kentucky'den ayrılmadan önce ablam bana bir hediye vermişti. Hayatımızın büyük bir kısmında kan bağımızın olduğu gerçeğini başlıca utanç kaynağı saydığından bana hiçbir zaman ihtiyaç duymamıştı fakat bursa kabul edildiğim zaman ikimiz de yakında onun asla gitmediği bir yere gideceğimin farkına varmıştık. Artık bana yeni, korkutucu bir saygıyla yaklaşmaya başlamıştı. Trenimin ayrılacağı gece bana kâğıda sarılı küçük bir kare uzatıp, "İşte veda hediye!" demişti.

Fazlasıyla kalitesiz, sahte bir kimlik kartıydı ama hologramların ve manyetik çizgilerin kullanılmadığı zamanlarda yapılmıştı. Üstünde Kentucky Eyaleti logosu vardı, yani işe yarardı. Resimdeki esmer kız bana kesinlikle benzemiyordu ve adı *Nicole Cockrell*'di.

“Hadi sahte kimliğini göster,” dedi Mel bara giderken. Kemik çerçeveli gözlüğünü başının üstüne takarken eğildi. Erkek deodorantı gibi baharatlı ve hafif kokusundan etkilendim. O da kendi sahte kimliğini çıkardı, kıyasladık. Adı *Jocelyn Stone*’du ve gülüp gitti.

O gece Mel genelde benimle konuştu. Diğer sanat tayfası sonunda ayrıldı ama biz kalıp Miller High Lisesi içtik. “Hâlâ düzgün içemiyorlar,” dedi Mel, elini kapıya doğru sallayarak. “Çocuk bunlar.” Ona sarhoş olduğum zamanları tek elimle sayabileceğimi söylemedim.

Çantasından dışarı çıkan parlak renkli bir kitap gördüm. *Deadbone Erotica*. Kapakta büyük göğüslü amazon kadınlarıyla karmaşık neon kertenkeleler vardı.

Kitabı elinden alıp incelemeye başladım. “Bu nedir?”

Mel elini küt saçında gezdirdi. Bu gördüğüm en uzun saçlı hâli olacaktı. İki hafta sonra mavi renkli Manic Panic’le boyayacak ve Noel’e kadar Şirinler gibi gezecekti. Sonra tamamen kısa kestirip kafa derisini donduran kuzey kışı hakkında söylenecekti.

“Farklı bir iş.” Uzanıp *Deadbone*’un kapağına vurdu. “Karikatür seviyorsun.” Bu bir soru değildi.

Kitaba göz gezdirdim. Baloncuk stilinde çizilmişti ve tuhaf, kafa bulandıran şekiller vardı. Metine, renklere, çizimlerin nasıl yapıldığına ve okulda öğrettikleri sonra da her yerde görmeye başladığınız teknik detaylara dikkat etmeye başladım. Canlı, parlak ve tahrip olmuş bir çizgi romandı. Fakat sarı sayfalarında beni çeken başka bir şey vardı, yoğun küf kokusu... Bir ağacı kesip içindeki halkaları saymak gibiydi. Eskiliği tüyler ürpertici biçimde fark ediliyordu.

“Bahse girerim sen de şu Warner Brothers hayranlarından-sın.” Mel birasını bana doğru eğdi. “Yaptığın şeylerden bunu

söyleyebilirim. Sen de *çılgınlığı* apaçık ortaya seriyorsun. Orada-
sın, hayli yakınsın ama aslında bizim için çizmek zorunda hisset-
miyorsun. Arkadaki fikri anlıyoruz.”

Arkadaşlığımızı bozacak kadar garip bir şey söylememek için
ölçülü biçimde, “Looney Tunes izlerdim,” dedim.

“Tam isabet.”

Ona söylemediğim aslında *her* cumartesi sabahı Looney Tu-
nes, ardından da kablolu TV’de sansürsüz yayınlanan Wartim-
es’in Merrie Melodies maratonlarını izlediğimdi. Yüksek hızlı,
eski tip Teknikolor çöllerindeki Nazileri. Nickelodeon bu çizgi
filmleri ilk kez büyük tabancaları bulanıklaştırarak ya da kapata-
rak, Daffy Duck’ın tüylerini uçuran bir atışta tüm ekranı karınca-
landırarak sansürlediğinde ne kadar kızdığımı ve ne kadar *etki-*
lendiğimi hâlâ hatırlayabiliyordum. Ben çoktan mükemmeliyetçi,
kendini buna adanmış biriydim.

Mel’in resmindeki toz bulutlarının WB’nin başlangıçtaki bu-
lutları olduğuna şüphe yoktu. Eğlenceli olduğu kadar ürkütü-
cüydü. Onları daha önce bir yerlerde gördüğümü biliyordum.

Ama bunu söylersem ileri gitmiş olacaktım. Mel’i kaçırmak-
tan korktuğum için elimden gelenin en iyisini yaptım. Bu yüz-
den yalnızca, “Evet, Looney Tunes çok başarılıydı,” dedim.

“Ee, sen karikatür çiziyor musun?”

“Çizerdim. Sonra bir yaz sanat programına başladım ve ora-
daki profesör mimari çizim yapmamı önerdi.”

Bu sözleri zar zor dile getirmiştim. Mel’in asi ve cesur bir yanı
olduğunu o zaman bile söyleyebilirdim. Herhangi bir konuda
kimsenin onu vazgeçirmesine izin vermezdi. Yüzümün yandı-
ğını hissettim.

Ama yalnızca, “Bana karakterine müdahale edilmiş gibi gel-
di,” dedi ve gözüne kaçan bir şeyi çıkardı.

Ardından, “Adın gerçekten Sharon Kisses mı?” dedi.

“Değiştirmek için parayı buluncaya kadar öyle,” diye yanıt
verdim.

“Hayır, dostum. Çarpıcı bir ismin var.”

“İsmim ailemin beni ne kadar sevmediğinin göstergesi,” diye fışıldadım. “Berbat bir İskoç ismi.”

Birasını yutmaya çalışırken uzunca bana baktı. “Buraya nasıl düştün?”

“Balister’den mı bahsediyorsun?”

“Evet.”

Omuz silktim, utanmıştım. Nereli olduğum sorulduğunda gerçeği söyledim ama başta hep yalan söylemeyi düşünürdüm.

“Belli ki Güneylisin,” dedi Mel.

Elimle ağzımı kapattım.

Güldü. “İstedğin kadar saklamaya çalış, yapamazsın. Neresinden?”

“Doğu Kentucky. Batı Virginia’dan yaklaşık yarım saat. ”

Islık çaldı. “Vay. İçinde beyaz genleri olduğunu anlamıştım ama yani...” Tek kaşını kaldırdı. “Kanepeniz plastik sargıyla kaplı olabilir mi?”

Sahte bir şaşkınlıkla ellerimi yüzüme götürdüm. “Nereden bildin?”

Masaya elini vurdu ve başladı. “İyi insanlar olduğunuzu biliyordum. Bu benim de duymayı sevdiğim bir şey.” Diğer elinin iki parmağıyla şişesini salladı. Bira tutmaya aşınaydı. “Beyaz fakirliğin *belirgin izleri*, ufak *farklılıklar*, köylülerin iyilikleri.”

“Ya şimdi,” dedim yumruğumu göstererek.

Sırtıma hafifçe vurarak, “İyi insanlarsınız,” diye tekrarladı.

Ağzımda bir şeyler geveledim. Mel’in zihninin benimkinden daha hızlı işlediğini hissetmiştim. “Teşekkürler.”

“Dikkat edersen *farklılık* dedim,” dedi Mel, bir elini havaya kaldırırken. Barmen bunu sipariş için yapılan bir hareket olarak algıladı. Mel aldırmayarak kabul etti. “Şanslısın, dostum. Hepimiz beş para etmez insanlarız. Hiçbir farkımız yok. Yalnızca bu yanın seni farklı kılıyor.”

Ne demek istediğini sormak üzereyken, “*Heavy Metal*’i hiç gördün mü?” diye sordu. “Seksenler döneminin ötesinde bir kariyatürdür.”

“Yok.”

“Sınıftaki çalışan bana onu hatırlattı. İzlemeye gidelim mi?”

Takılmak istiyordu. Üniversitede birileriyle *takıldığını* ilk an olacaktı. Karnıma ağırlar girdi. “Olur.”

“Güzel. Ben Hagen’da kalıyorum. Yürüyebiliriz.”

Biralarımızı tokuşturduk. Barmeni çağırdı ve arka cebinden bir cüzdan çıkardı. Cüzdanını arka cebinde taşıdığını gördüğüm ilk kadındı. Ödeyip sırt çantalarımızı omzumuzu aldık. Sonra, “Beklesene,” dedi. Çantasını kurcaladı. Bir şey bulamadı. O akşam gergin görüldüğü tek an oydu. “Çizim defterimi bulamıyorum.”

“Kesin Prebble’da kaldı. Hadi gidip bakalım.”

Prebble’in kapıları sonuna kadar açıktı. Hademeler yerleri siliyorlardı. Onlara görünmeden geçtik ve üçüncü kattaki resim stüdyosuna girdik. Mel’in çizim defteri yerde duruyordu. Rahatlayarak içini çekti ve defteri aldı. “*Lanet olası, seni kaybettigimi sandım,*” dedi ve hafifçe vurdu. Durdu. Dudağı hafif yana kaydı.

“Ne?”

“O aşağılık herif. Üstünden geçmiş.” Daha da yakından baktı. “*Not* vermiş. Aptal McIntosh benim kişisel çizim defterime *not* vermiş. Bak.” Defteri bana gösterdi. “Mürekkeple yapılmış onay işaretlerini görüyor musun?”

Bir 7- Eleven marketinin içinde sert, parlak patates kızartması paketlerinin tel bir rafta dizili olduğu bir çizimini açtı. Yan tarafta deli gibi ağlayan bir bebeğin soluk şekli görölüyordu. Resmin odağında değildi ama manzaranın bir parçasıydı. *Güzel*, McIntosh üstünü çizmişti.

Sayfayı çevirdi. Tek bir çizim yerine geçici bir senaryo taslağı oluşturmuştu. Bir palyaço, yorgun görümlü bir satış görevlisinin uzattığı *Country Living* yemek kitabının üstünde kokain çizgileri oluşturuyordu. İkinci karede palyaço bir parmağını us-taca burun deliğine bastırıp titreyerek ayağa kalkıyordu. Üçüncü karede kocaman gözlerle okura bakıyordu. Dördüncü karede palyaço ışık ve gürültü karışımı arasında ayağını uzatarak

“HEYOOOOO!” diye bağıırıyordu. Köşeden bir domuz başı kıyametin neşeli habercisi gibi göz kırpmıyordu. Altındaki şeritte: *Her şey benimle kafamdaki sesler arasında yazısı geçiyordu.*

Bunu sınıfa getirdiği çizimlerinden daha çok sevdim. Daha serbest, daha ölçüsüz daha keskin yine de eğlenceli bir tarzı vardı ama altına McIntosh, *Vaktini neden bunlara harcıyorsun?* yazmıştı.

Mel defteri çantasına tikiştirip etrafına baktı ve sınıfın arka tarafındaki sıkışık, kilitli odaya yöneldi. McIntosh’un ofisiydi.

“Tel token var mı?” diye sordu.

Çantamdan çıkarıp bir tane uzattım. “Hadi,” dedi. “Burada ne saklıyormuş, bakalım.”

Diz çöktü, tel tokenın yarısını kırdı, kıvrıp kilide soktu, kilidi açarken kafasını eğerek içeriye dinledi.

Kimse var mı diye arka tarafı kolaçan ettim. “Belki sonra tekrar geliriz ne dersin?”

“Saat altıya on var. Oradaki adamlar burada ne yaptığımızla zerre ilgilenmiyorlar.”

Kilit hafifçe tıkırdadı. Mel zafer edasıyla tokayı kaldırdı. Mel’le ilişkimiz hep böyle olacaktı. Bunu hemen öğrenmişim. Fikirleri karnımı ağrıtsa da ne olursa olsun ona uyacaktım.

McIntosh’un üniversitenin güneyindeki ormana bakan küçük pencerele ofisi karanlıkta bile pisti. Duvarda Princeton diplomasını çivilediği yerden uzayan bir çatlak vardı. Bir yerden sürekli bir damla sesi geliyordu.

Mel birden masayı açtı ve içini incelemeye başladı. “Evet. Öksürük pastili, poşet çaylar, biber paketleri, Metamucil, yağlı boya kalemleri. Of. Tamam.” Başka bir çekmeceyi açtı. Bir Maxwell House kutusu çıkardı. “Ah, *evet. Hatta kalalım lütfen.*” Kaşlarını kaldırdı. Bir poşet çıkardı.

“O ne?”

“Nemli görünüyor,” dedi. Poşeti burnuna yaklaştırdı ve kokladı. “Evet. Bu orta yaşlı, uzmanlara yönelik bir ot.” Sırt çantasını çıkardı ve poşeti içine attı. “Sen de içer misin?”

Burnumu kaşıdım. Bir itirafta bulunmadan önce duraksadım. “Hiç denemedim.”

Mel ellerini yanına sarkıttı. “Ah, Sharon! Buna bayılacaksın. Başın dönecek ve kesinlikle *seveceksin*.”

DİŞARISI SICACIKTI. Eylülün son birkaç sıcak, dingin gününden biriydi. Prebble’in arkasında, McIntosh’un masasında bulduğumuz bir şişe Woodford Reserve’le çimlere uzandık. Mel’in çizim defterinin arkasında tohumları ayıklayışını hayranlıkla izledim.

İkimiz de McIntosh’un, hırsızlığı soruşturabilmesinin hiçbir yolunun olmadığını düşünüyorduk ki bu hırsızlığımızın keyfini artırmıştı. Gerçi çok da fark etmeyecek, McIntosh biz mezun olduktan birkaç yıl sonra kovulacaktı. Kısa bir süre sonra PS1’deki bir açılışta onunla karşılaşp, “Merhaba, Profesör McIntosh, nasılsınız?” diyecektim. Bana sarhoş, rozalı suratıyla bakıp, “Sen bu dünyanın *adaletsiz* bir yer olduğunun canlı bir örneğisin,” diyecekti.

Bir daha hiç Mel’le Prebble’in arkasında geçirdiğimiz o gecede olduğu gibi utanmadan ya da dertsiz tasasız uyuşturucu kullanmadım. Kısa bir paranoya nöbetinin ardından gece daha berraklaştı. Derimin havalandığını hissettim. Ballister’a geldiğimden beri üstüme çöken ağırlık kalkmaya başlamıştı.

Zaman esnedi, uzadı, uçları belirsiz, puslu bir hâl aldı. Ne kadar süre yamacın sonundaki toprak yığını tekmeleyerek yerde yuvarlandığımızı ya da SuperAmerica’ya giderek kasiyer, “Kızlar ya bir şeyler alın ya da çıkın,” diyene kadar *Hostess* keklerine bakakaldığımızı bilmiyordum. Sanki canlı bir şeymiş gibi büyük bir dikkatle bir paket *Ho Ho* almıştım. Sigarayı ters tarafından yakmaya çalıştığımda Mel’in ne kadar güldüğünü de bilmiyordum. Ayrıca yurt odama nasıl yürüdük de benden bile çok ev hasreti çeken Binghamptonlu oda arkadaşımın hafta sonunu evde geçirdiğini anladık hatırlayamıyordum.

Viskinin yarısını bitirmiş, Mel’in sigaralarının hemen hemen

sonuna gelmiştik. Tekrar çantasından çıkardığım *Deadbone*'un kapağına vurarak, "Bu güzel bir şeymiş," dedim. Şimdiden bir-birimizin eşyalarını kurcalar olmuştuk. "Nereden aldın?"

"Bir çizgi roman dükkânından." Eline aldı, sayfalarını çevirdi. "Buraya bir Greyhound otobüsüyle geldim ve bu kitap başıma iş açtı. Karşımdaki çocuk kapağında meme olan bir şeyler okuduğumu gördü ve bunu bir yatma davetiyesi olarak algıladı. Atlanta'dan Cincinnati'ye kadar sarkıntılıkla uğraştım. Hey, taraftarlar, bir lezbiyen gördüğünüzde *anlamaz mısınız?* demek istedim."

Soğukkanlı görünmeye çalıştım. Bu kelimeyi cahil amcalarımdan birinin eski karısından bahsederken kötüyeyici bir tonda kullandığını duymuştum. Amcamın kaçan karısı Marilyn'den sonra Mel Vaught tanıdığım ikinci lezbiyendi.

"Ben Amtrak'la geldim," dedim toparlanarak.

Bir *Ho ho* kaptı. Biraz baktı ama yemedi. "Evet, ben de Amtrak'la gelmeyi düşünmüştüm ama otobüs daha kolay oldu. Annemle değil de teyzemle yaşıyorum. Kendisi harika bir insandır ama oraya kadar gitmeyi tahmin edersin. Gerçekten yorucu olurdu. Ben de ona otobüsle rahat olacağımı söyledim. Genelde rahattım da, Stiffie McGoo dışında."

"Benim ailem işi gücü bırakamadı," dedim. "Çok okurum." *Of, saçmalıyorum,* diye düşündüm ama Mel yalnızca kafa salladı. *Ho ho*'yu iki ısırıkta bitirdi.

"Peki, annen nerede?" diye sordum.

"Hapiste."

"Gerçekten mi?"

"Ya evet. O da orada iyi. Geçen yaz şartlı tahliye duruşması oldu ve hâkime önden büyük bir küfür demeti sunmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündü. Yanlış hatırlamıyorsam 'beş para etmez herif' demişti. Büyük bir *iyi hâl* örneği olduğunu söylemeliyim."

Mel bunu tuhaf, düşüncesizce bir neşe içinde söylemişti. Hâlâ şaka *yapmadığından* emin değildim. Fakat dumanın arasından

ona baktığımda, gözlerinde sadece bizim oradaki fakir çocuklarına özgü bir acımasızlık gördüm. Aile Kaynakları Merkezi'nin dağıttığı oduncu gömleklerinden giyen, besleyemeyecek kadar çok çocuklu ailelere ya da yoklukları daha iyi denebilecek uyuşturucu bağımlısı ebeveynlere sahip gürültücü çocuklara... *Zor zamanlar geçiren çocuklara...*

Şaşkınlıkla Mel'in onlardan biri olduğunu fark ettim. Aslında ben hiç de onun gibi değildim, yine de Mel Ballister'da kendime en yakın bulduğum kişiydi.

Bunu bana kendi isteğiyle anlattığına göre sarhoş olmalı diye düşündüm. Siperlerini indirmişti ve Ballister'ın tüm siperlerinizi oldukça yukarı kaldıran bir yer olduğunu çoktan anlamıştım.

Ne düşündüğümü sezmiş olmalıydı çünkü yatağın kenarına yığılıp, ellerini karnının üstünde bağlamış vaziyette yüzüstü yattarken, "Ballister tuhaf yer ama çizim defterime benziyor, dostum," dedi. "Çizmek *zorunda* hissettiğim şeyi çiziyorum. Konu nereli olduğumsa o zaman onu çiziyorum ve McIntosh ya da bir başkasının yaptığım şeyle ilgili ne düşündüğüyle zerre ilgilenmiyorum. Önümüzdeki dört yılını buraya nasıl geldiğimi savunarak geçirmeyi düşünmüyorum. *Çalışıyorum.*"

Ağzı kapalı geçirdi. Bana döndü. "Yani nereli olduğunu söylemende sorun yok, Kisses. Anlıyor musun?"

Yakalanmıştım. Başımı olumlu anlamda salladım.

"İşlerini nasıl kullanmayı planlıyorsun? Sırada ne var?" diye sordu bana.

"İşlerim?"

"Çalışmaların."

Ensemi ovuşturdum. "Şey, aslında henüz bilmiyorum. Burada bir karar vermeyi umuyorum."

Devam etmemi bekleyerek başını salladı.

"Sanki yapmak istediğim şeyler olduğunu biliyorum da nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum gibi. Anladın mı? Yani aslında bilmiyorum." Başımı kaşıyıp omuz silktim.

Mel, teslim oldum dercesine ellerini havaya kaldırdı. "So-

run değil. Seni sorguya çekmek istememiştim, dostum. Çok da önemli değil. Ben sadece her şeye burnumu sokarım.”

“Güzel bir özellik,” dedim ona.

“Ben çizgi film ressamı olacağım,” dedi. “Yaptığın çalışmalar-
dan senin de bunu isteyeceğini düşünmüştüm. Gerçekten iyi bir
canlandırıcı olursun.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, dostum. Animasyon yapmak. Başka ne var ki?”

Mel ilk başta benimle konuştuğu için, benimle konuşmayı
seçtiği için kendimi şanslı hissettim. O bir şeye inanıyorsa bir de-
ğeri var demekti. Yine de onaylamayan biçimde başımı salladım.
“Ama sen çok yeteneklisin,” dedim ona.

Güldü. Yüzüstü yatmayı sürdürürken bir paket Zebra keki
çekti. “Yeteneksiz olsan o resimleri yapabileceğini sanmam. Bak-
sana, bugün sınıfa getirdiğin çizimi görebilir miyim?”

Ayağa kalktı. Çantama hırsla uzandı. Çantayı ona verdim, o
da içini kurcaladı. Çizimi bulup çıkardı ve inceleyerek tuttu, bir
süre üstünde dikkatle düşündü. Çizimi bana çevirdi. “Köpeğini
tam şurada hayal et. Gördün mü zaten temeli oluşturmuşsun.
Şurada, ayağının hemen yanında belirsiz unsurlar var. Patileri
şurada düşün ama burayı zaten bir gerilme noktası gibi yapmış-
sın. Hareket etine *potansiyeli* var. Karakterini bu şekilde çizerken
bile onun bir sonraki adımını düşündün, değil mi?”

Patileri gösterdi. Gerçekten de böyle hareketli hissi vermek için
saatlerce uğraşmışım. Bu doğrudu. Bu, ne zaman bir şeyler çiz-
mek için işe koyulsam üstünde düşündüğüm bir konuydu. Olay
örgüsü. Nerede olmuş? Bundan sonra ne olacak? Hiç yüksek sesle
ifade etmemiştim ama Mel bir şekilde anlamıştı. “Bir çizime ya-
pabileceğin en iyi şey ona hareket ve böylece olasılık vermektir.”

Çizimi tekrar uzattı. Bir an büyük bir ciddiyetle beni süzdü.
Tekrar etti. “Gerçekten başarılı olabilirsin.”

O bana bakarken tüm bunlara ne anlam vermem gerektiğinden
emin olamayarak durdum. Sonunda silkelenip zebra kekler-

den birini aldım ve ağzıma tıktım. Ona baktım. “Sözlerin göğsümü kabarttı,” dedim.

Güldü. “*Kabartmak* mı? Tanrım üniversiteye gelmeden önce ne yapıyordun, hep *eşek* üstünde mi dolaşıyordun?”

Mel bana doğru eğildi ve sırt çantasını yakaladı. Bir avuç dolusu kaset çıkardı. Bir tanesini bana uzattı. “Açsana şunu.”

Oda arkadaşımın video çalarına yerleştirdim. Mel gözlerini kapatıp kasetin çalışırken çıkardığı sese gülümsedi. “Dünyanın en güzel sesi,” dedi.

Ekranda koyu bir grilik göründü. Yağmurluk giymiş şeytani, kafası dumanlı bir Daffy Duck dar bir yolda duruyordu. Bir kadın köşeyi dönerken aniden kadının karşısına çıkıp teşhircilik yapıyordu. Kadın çığlık atıyordu. Duffy sakince izleyiciye dönüyordu. Hareketinde biraz sarsak, yavaş ve sırtan bir şey vardı. Neredeyse görüntünün karelerini görebiliyordunuz. “Bu ne?” diye sordum Mel’e.

“*Dirty Duck*. 1974. Tüm *Fritz the Cat* San Francisco çizimlerinin yan ürünü. R. Crumb ve diğerlerinin işte.”

Bahsettiği şeyler hakkında bir bilgim yoktu. Yine de kafamı salladım.

“Görüntülerini hep sevmişimdir. Cesur çizimler. Bir yerlerde bunun gibi şeyler *çizen* insanlar olmasını seviyorum. Anlıyor musun?”

Yine başımı salladım.

“*Maxx*’i izledin mi?” dedi Mel.

Şaşırdım. Küllük olarak kullandığımız kutuyu neredeyse düşünüyordum. “*Maxx*’i sen de mi izledin?”

Mel sırtarak baktı. “Elbette,” dedi. “Kablolu yayını olan tuhaf çocuklar için o program kuşkusuz bir dönüm noktasıydı. Sen iyi misin?”

“Evet.” Peçetelerle külleri sildim.

Evimizde karıncalı, kesintili kablo yayının olduğu, benim on yaşında olduğum yaz günlerinde *Maxx* en sevdiğim şovdu. Ailemin biraz olsun dikkat etselerdi izlememe izin verecekleri

türde bir şey değildi. İki farklı gerçek boyutta yaşayan bir süper kahramanın hikâyesiydi. Hikâye, evsiz yaşadığı kirli, tehlikeli bir büyük şehirde ve aynı şehirde sosyal hizmetler görevlisi olarak çalışan ormanlar kraliçesini karanlık güçlerden korumak için mücadele verdiği vahşi bir ormanda geçiyordu.

Benim yaşımdaki çocukların yattığı varsayımıyla gece geç saatlerde yayımlanırdı. Diğer herkes uyurken salonda tek başına televizyonun ışığında kendimi avuturdum.

“Çok iyi. Zevkli olduğunu anlamıştım,” dedi Mel. “Bende var. Hadi onu izleyelim, dostum.”

Kaseti bulup yerleştirdi.

Görüntü, giriş müziğinin ürkütücü karanlığıyla başladı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bir hayaletle aynı odada olmak gibiydi. Görüntü bölündü, analogun yüksek çözünürlüğünde iki ya da üç parlama oldu. Mel bunu kendi televizyonundan kaydetmişti.

Birden kendimi televizyonun kapanışının olduğu zamanlarda, ailemin evinde Magnavox’un önünde kurulmuş gibi hissettim. Gece yarısı kapanışla birlikte kanal TV’nin radarından çıkarıldı. CBS ulusal marşı çalardı. Bayrak, çiftlik ve dağların pastoral görüntülerinin tepesinde dalgalanırdı. Sonra ekran yeşillenir, iğrenç Doppler radarına geçer, sadece o korkunç kapanış sesi duyulurdu.

Sanatçı olma düşüncesi ilk defa bu şovu izlerken aklımdan geçmişti. Kendimden en çok uzaklaştığım anlar bu hikâyeye daldığım anlardı. Bir şeyin beni benliğimden çıkarması âdeta bir devrimdi. İzlediğim zaman kendimden *ayrışabilmişim* ki bu sonradan öğrenip sevdiğim bir kelimedir. Kendime ayırdığım bu alanın garip, özel ve iyi bir yer olmasını istiyordum. Gözlerimin dolduğunu hissettim. Hafifçe dönüp kontak lenslere söylenerek gözyaşlarımı sildim.

Mel başını salladı. Kibarca başka tarafa baktı. “Çoğu insanın yapacağı işi rasgele keşfettiğini düşünüyorum,” dedi. “*Dirty Duck*’ı annemin erkek arkadaşlarından birinden aşırımdım. Bunu

ona birisi içinde animasyon sevişme sahneleri var diye şaka amaçlı vermiş ama ben izler izlemez bayıldım. İşte o zaman çizmeye başladım.”

Son iki sigarayı paketten çıkardı. İkisini de yaktı. Birini bana uzattı. “Yıldırım aşkı gibi başlıyor,” dedi.

Mel ve ben izlediklerimizden keyif dolu bir boşluğun içine düşmüştük. Çizgi filmlerden mi yoksa onları Mel’le izlemekten mi bilmiyorum ama o gece hayattan ne istediğimi bilmeye en yaklaştığım zamandı. O âna dek hep anlaşılmayı beklediğim hâlde Mel beni anlayan ilk insandı. Bu ona sonsuz bir şükran duymam için yeterliydi.

YURT ODAMDAKİ YATAĞIMDA, yere kusacakmışım gibi hissederrek gerçek anlamda ilk içki sersemliğimle uyandım. Televizyonun önünde kanal değiştirerek oturan Mel’in bulanık karaltısını gördüm. Gözlüğüme uzandım.

Benden yana döndü. Saçı karıştı. “Uyan bakalım, uykucu!” dedi.

“Sen uyumadın mı yoksa?”

“Ben pek uyumam, gerçekten.”

Kalkık ve ağır hareketlerle Öğrenci Merkezi’ne yürüdük. Kampüs sessizdi. Merkezin penceresinden kantinde kahvaltılık gevrek atıştıran bir iki kişi gördük.

Mel boğazını temizledi. “Bak, beraber bir şeyler çalışmak istersen beni haberdar et. Yani ortak çalışabiliriz. Belki çizgi film yaparız?”

Garip, ikimizin de utandığı bir andı. Birbirimize bakmıyorduk. O yere bakıyor, ayakkabılarını oynatıyordu. Ben omzumu çevirerek merkeze bakıyordum. Ben, “Tabii, olur. Neden olmasın?” diyene kadar sustuk.

Mel sırtarak kafasını salladı. “Harika, evet. Bu işte iyisin bence. Neyse bir araya gelip beyin fırtınası yapabiliriz. Bu hafta sonuna ne dersin?”

“Tamam.” Başımla merkezi gösterdim. “Bayılmadan önce şuradan kötü bir kahve ve börek alsam iyi olacak.”

“Tamam, görüşürüz,” dedi ve platin saçlarını savurarak Ha-gen’a geri döndü. Dönüp içeri girmeden evvel bir müddet yürüyüşünü izledim.

ÇILGIN PARTİMİZ

ST. REGIS OTEL'İNİN KADINLAR tuvaletinde saklanıyorduk. Ay-nadaki yansımalarımıza bakarken bir sıçan yuvasında çalı-şarak geçen on yılın bizi ne hâle getirdiğini düşünüyordum. On yıl, Bushwick'in berbat bir yerinde JMZ treninin çizim masaları- rıza kapanmamıza neden olan tüm gürültüsünü ve görüntüsü- rü içinde barındıran küçük rezil bir stüdyoda, ağzımızda Camel sigaralarla etraftaki süresi geçmiş Peeps paketleri arasında geç- mişti. İş yüzünden *insan gibi davranmayı* unutmuştum. Cheetos lekeli ellerimiz, büyümüş göz bebeklerimizle çıkıp dışarıdaki süslü insanlarla sosyalleşmeye çok uygun değildik. Ucuz dildolar ve markasız şekerler satan kötü görünümlü bir milyoncudan aldığı sincap şekilli pipoyu bana uzatırken, "Al," dedi. "Çek, *cannının istediği gibi* bitir şu rezil şeyi."

İlk uzun metraj filmimiz *Nashville Dövüşü*'yle Amerikan Çiz- gi film ve Animasyon profesyonelleri koalisyonunun (ACCAP) Hollingsworth ödülü kazanan ekibi olarak sahnede olmamıza bir saatten az zaman vardı. Şükran dolu hissetmesek de mutluy- duk ama bu kalabalık tam olarak bize hitap eden bir kalabalık değildi. Bu yüzden gerginliğimizi bastırmamız gerekiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aynada yeniden kendime bakmak için doğrudum. Normalden daha iyi görünüyorduk. Hatta havalı bile sayılırdık. Saçımı atkuyruğu yapıp memelerimi destekleyici sutyenle yukarı kaldırarak ve eski tip bir kemerle kaburgalarımın patates cipsi gibi çıtırdamasına neden olacak şekilde kendimi sıkarak bir kokteyl kıyafetine girmeyi başarmıştım. Tüm bunları yaparken aklımda bir haftadır kendisinden haber alamamış olmama rağmen *sevgili adayım* Beardsley vardı. *The New York Times*, *BUST*, *Bitch*, *Dying Broke and Lonely Quarterly*, *Shitburger* gibi yayınlarda “Entelektüel kadın kitleyi hedefleyen ve ana akımın dışında kalan düşündürücü kısa bir çizgi film,” diye bahsediliyordu.

Mel smokin giymişti. Saçı kısacıktı ve gözlüğü cebinde duruyordu. Şık görünüyordu. Daha sonra içmek üzere esrar hazırlayıp dilini kâğıdın yapışkanında gezdirdi. Sigarayı kaldırıp parmaklarında çevirmeye başladı. Bir yandan da aynadan bana bakıyordu.

“Ne?”

“Bir George Burns lezbiyeni gibi görünüyorsun.”

“İncitici sözler.”

Sigarayı göğüs cebine yerleştirdi. “Hoş görünüyorsun, *Sharon*. Bu nasıl hissettirdi?”

“Yalan söylüyorsun.”

Bacağını yayararak kendini ikili koltuğa bırakırken bir yandan papyonuyla uğraşıyordu. “ACCAP kötü bir akronim değil mi? Sümüklü bir mendile burnunu silmek gibi geliyor.”

“Eminim bunu dert etmeyecek kadar paraları vardır.” Sutyenimin askısını düzeltirken, kemerimi genişleterek nefes almaya çalıştım. Mel pipoyu vermem için işaret etti. Ben de ona uzattım.

Bir fırt çektikten sonra sigarayı tutmak için doğrudu. “Otur ve sakinleş,” dedi içine çekerken.

“Sen *sakinleş*.” Lavabonun altında bulduğum bir şişe Febreze’i havaya sıktım. St. Regis oldukça şık bir yerdi. Burada durarak para kaybediyormuşuz gibi geliyordu.

O sırada kapı çaldı. Mel, “Dolu!” diye seslendi.

“Kızlar, açın. İkinizle de konuşmam gerek.”

Gelen, temsilcimiz Donnie idi. Donatella’nın kısaltılmış hâliydi. İnternette, üniversitedeyken yaptığımız ilk çizgi filmimiz *Custodial Knifefight*’ı gördükten sonra bizimle çalışmak istemişti. Masasının üstündeki Wellesley diplomasının yanında bir yaylı tüfek asılıydı. Sik kelimesini aşağılayıcı biçimde sık sık kullanırdı. Mesela bir şeyler ters gittiğinde “Bu bir *sike* benzememiş,” derdi. Nikotinli sakız çiğnerdi ve devamlı diyet kola tüketirdi. İçeri girerken elinde bir kutu kola vardı. Koyu gri bir pantolon ceket takımı ve stüdyomuzun kirasından daha pahalı topuklu ayakkabılar giymişti. Mel’inkiyle aynı uzunluktaki parlak saç arkaya doğru taranmıştı. Yüzünü buruşturarak, “Siz ikiniz burada sigara mı içiyorsunuz?” diye sordu.

“Yoo,” diye yanıt verdi Mel.

Ben yere bakarak kısık sesle, “Evet,” dedim.

Donnie bu manzara karşısında gözlerini devirdi. Donnie’yle ilişkimiz genellikle e-posta aracılığıyla yürüyordu ama son zamanlarda ne giyeceğimize, nasıl konuşacağımıza dair tavsiyeler vererek bizimle partilere, etkinliklere katılır olmuştu. Bizi daha önemli anlara hazırlıyordu. Biz de zeki, şımarık animasyoncu rolünü oynayıp berbat işlerimize sanatsal meşgaleler olarak görmesine izin vererek (ki bu hem nazik bir değerlendirmeydi hem de bir yalandı) onu takip ediyorduk.

“Dışarı çıktığınızda biraz kahve için olur mu?”

Mel kafasını salladı. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

Donnie çantasını makyaj masasının üstüne koydu ve dudaklarındaki ruj silinmiş mi diye kontrol etti. “Burada saklanmanız gerekiyordu, değil mi?”

Mel sigarayı tekrar çantasına koydu. Kol düğmelerini açıp kollarını katladı. Ellerinin hafifçe titrediğini görebiliyordum. “Lütfen,” dedi.

Gerçek şu ki iyi şansımız her ikimizi de biraz çekingen yapmıştı. Donnie bize bir Hollingsworth kazandığımızı söylediğinde ce-

binden bir atom bombası çıkarıp ortaya bırakmış gibi oldu. Kazandığımız ödül 350,000 dolardı. Geçen on yıl boyunca hiç şansımızın dönüp dönmeyeceğini, bırakmanın akıllıca olup olmadığını düşünerek yalnızca işin çetrefil taraflarıyla uğraşıyorduk. Çizim masalarımızda yiyip içmemiz, ara sıra kazandığımız önemsiz ödüller, ek işler ve Mel'in halasının öldüğünde bıraktığı miras stüdyodan çıkarılmamamızı sağlamıştı. Hayatımızın hiçbir zaman bundan daha iyi olmayacağına gittikçe daha fazla ikna olmuştuk.

Hollingsworth epey iyi bir ödüldü. İçimizde ya hayatımızı kurtaracağına ya da tamamen mahvedeceğine dair bir his vardı. *Nashville Dövüşü*'nün kültleştüğünü ya da sınırlı sayıda gösterildiğini, insanların gerçekten çıkıp izlemediği müddetçe aldığımız ödülün bir anlamı olmadığını bilerek gecede yol aldık. Yeni projemizde müthiş bir fikirle gelmezsek her şeyin burada sonlanacağı hissinden kaçmak zordu. Bu yüzden özene bezene hazırlandık ve Manhattan trenine bindik. Belirsiz geleceğimize doğru hazırlıksız biçimde ilerliyorduk.

Donnie rujunu kapatıp bize döndü. "Hanımlar, insanlar sizi dışarıda bekliyor. Partinize katılma vakti geldi."

O GECEYİ SARHOŞLUĞUMDAN (mümkün) ya da yalnızca her şeyi öyle hatırladığımdan (mümkün) hayal meyal anımsıyordum.

Bir izleyici gibi yemek odasına doğru yöneldiğimizi hatırlıyordum. Kafasında sürekli çalan bir *Sanford and Son* parçasına uyumlu yürüdüğünü gördüğüm tek insan Mel, hoş görünüm-lü müşteriler, dokuz yüz dolarlık Chuck marka takım elbiseler giyen sanatçılarla onların ipek tasarım elbiseli sevgililerinden oluşan bir kalabalığa doğru önden yürüyordu. Donnie, topluluk temsilcileri ve vakıf görevlileriyle fotoğrafımızı çekiyordu. Mel'in ağzı açıktı ve dağınık yaptığı saçlarında kırlar belli oluyordu. Bense yıpranmış saçım, koca memelerimle bir Haggis McBaggis fotoğrafında gibi acınacak hâldeydim. Takdim edildiğimizde birbirimize baktık. Bu bir Vaught ve Kisses şovuydu.

Ben sade olandım, Mel ne yapacağı kestirilemeyenimizdi. Birbirimizle laf dalaşına giriyor, kahkahalarla karşılanıyorduk.

Beardsley buralarda mı diye bakındım. Mel kimi aradığımı bildiğinden rahatsız olmuşçasına bana baktı. Mel gecenin uğruna inandığından, benim daha iyi vakit geçirmem gerektiğini düşünüyordu.

Sahne arkasına alındık ve sahne çıkışımızı beklemek üzere karanlık bir yere yerleştirdik. Mel'in ucu kalkık burnunu, dalgın dalgın salladığı ince parmaklarını görebiliyordum. İşimizi üstüne inşa ettiğimiz, Warner Bros.'un bir zamanlar yaptığı türde eski tip dakika dakika çizimleri yapan bu eller, onu bildiğim en iyi çizimci yapmıştı. Mel altmış yıl önce bir erkek olarak dünyaya gelmiş olsaydı bugün bir yıldızdı. Savaş öncesi kadınların göz süzdüğü peş peşe sigara içen bir çizgi film yapımcısıydı. Mel'in bedeninden rahatsız olduğunu söylemiyordum ama ona bakınca gizli bir dikişten kurtulmaya çalışırcasına sürekli diken üstünde durduğu hissine kapılıyordunuz. Karanlıkta ona bakarken bunu gören, çılgın Mel Vaught'un karnının ağrıdığını görecektik kadar yakınında olan tek insan olabileceğimi düşünüyordum.

Kesik kesik nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. Gergindi. Uzanıp elimi tutmasını sağladım. O sırada yönetim kurulu üyelerinden biri sahnede konuşuyordu.

"İlk uzun metrajları *Nashville Dövüşü* gerçek bir yetenek gösterisi. Barındırdığı öfke, sevgi, hem eğlence ve kederle çarpıcı bir iş olmuş. Çalışmaları da kendileri gibi uzun yıllardır aramızdaymış gibi. Vaught ve Kisses klasik animasyoncularca takdirle karşılanan renkli mürekkep taktiklerine bağlılıklarıyla biliniyorlar. *Nashville Dövüşü*'nün konusu da modern kadınlığın, eşcinsel kimliğinin, ailenin, suçun, yirminci yüzyılın sonlarında geçen sancılı çocukluğun bir hikâyesi olarak en az görüntüleri kadar ilgi çekici. Bu konuların başlıca yaratıcısı, Vaught on üç yaşındayken hapse giren ihmalkâr bir anne ile Orta Florida bataklığında yoksul yetişme hikâyesini büsbütün yeni bir şeye imza atarak otobiyografinin de ötesine geçiren Mel Vaught... Işığın

çatlaklardan içeri sızması gibi iyi tasarlanmış, karamsar olduğu kadar eğlenceli bir iş!”

. Işıklar azaldı. Platformun arkasındaki ekran titreşti.

Nashville Dövüşü’nün başlangıcı bize bir arkadaşımızın sesi gibi geliyordu. Hemen anlamıştık. İlk iki dakikası üstünde, son hâlini verinceye dek en az yirmi farklı biçim deneyerek aylarca düşünmüştük. Mel, “İnsanları heyecanlandıracak en iyi yol nedir?” diye sorup durmuştu. “Omzundan dürtülüymiş gibi hissettirmek, belki de ihtiyacımız olan bu!” Baştaki kareleri ilgi çekici kılmak için analogun kötü bir dönüşümü gibi görünmesini sağlayan bulanıklaştırma tekniğini kullanmıştık. Tıpkı en iyisi lekeli kumaşlı koltukları paramparça olmuş, iki sıra arkanızda yüzü gözükmeyen bir adamın oturduğu kırk yıl öncelere ait eski tip sinema salonlarında izlenebilecek, sevdiğimiz eski işlerde olduğu gibi. Görüntüler tamamen pastel renklerde ve mürekkep damlalarıyla lekeli, kısmen *Ren & Stimpy*’yi, kısmen *Clutch Cargo*’yu kısmen de yetmişlerin alman pornolarını andıran kirli tuhaf bir dünyası vardı.

Filmin ilk otuz saniyesinde, tanıştığımızdan beri geçen her yılı hissedebiliyordum. Üniversitedeki gecelerimizi çizim yaparak, Tex Avery ve Old School hakkında konuşarak, *The Simpsons*’tan Krazy Kat’e her şeyi inceleyerek, eski, güzel Nickelodeon’ları takip edip defalarca izleyerek, notlar alarak, yapım şirketlerini araştırarak, diğer sanatçıları ve onların tekniklerini, yöntemlerini takip etmeyi öğrenerek geçirmiştik. Tüm cesur uluslararası Amerikan işlerini, elimizden geldiğince bütün *Fritz the Cat* ve *Heavy Traffic*’leri incelemiştik. Manhattan gezilerimde tek göz odalı çizgi film dükkânlarından ve iyi bir Village serisinin hâlâ tehlikeli olduğu zamanlarda porno satıcılarından pürüzlü videokasetler ve Betamax kasetlerini kazık yiyerek almıştım. Artan terör olaylarının etkisiyle TV’lerin bangır bangır kötü hisler yaydığı 2001-2002 öğretim yılında birlikte çalışmaya başlayışımızı, karşılaştığımız o ilk geceyi hatırlıyordum. Koluma baktım. Tüylerim diken diken olmuştu.

Ekranda mantar kesimli sarı saçıyla cılız bir çocuk bir benzinliğe doğru yürüyordu. *On üçümdeyken annem hapsi boyladı*, diyordu seslendirmesi. Ses elbette Mel'e aitti, başka kimse o çatlayan, kırık cam sesini taklit edemezdi. *Ben de onunla girmediğim için şanslı olmalıydım.*

Çocuğun elinde bir paket Skittlies vardı, ardından şekeri cebine koydu. Gazetesini bir kalemle çizen kasadaki kahverengi sakallı, yaşlı adamı kesiyordu. Yan koridorda ilerleyen şapkası reklamı adama baktı. Adamın mavi, kurnaz, bilmiş gözlerini görmenize yetecek kadar ışık vuruyordu. *Karşınızda Tehlikeli Dickie*, diye devam ediyordu ses. *Aslında annemin sevgilisi olduğu süre boyunca bana hep iyi davranmıştır. İşine yaradığım için bana katlanıyordu.*

Çocuk yan koridora geçip cebine bir pil attı. Tehlikeli Dickie başını salladı. Kapıya doğru ayrı ayrı ilerlediler. Sonra karanlık bir çerçevede bir tabancanın tetiğinin çekildiği apaçık duyuldu. Ses: *"Şu piçine ceplerindeki çıkarmasını söyle."*

Tehlikeli Dickie'nin ağzının yakın bir çekiminde biçimli, zalim dudaklar, sarı dişler görülüyordu. *"Koooş!"* diye bağırırken çenesi hafif hareket ediyordu.

Sahneler keskin ve parlaktı. Tehlikeli Dickie ve Çocuk Mel bekleyen bir araca doğru koşarlarken silah sesleri de peşlerinden geliyordu, ardından çerçeveler kırmızıya boyandı. Araca girmeleriyle kamyon hareket etti.

Mel'in seslendirmesi, *Ona kız olduğumu bile söyleyecek vaktim olmadı*, dedi.

Kamyonun hareketiyle Tehlikeli Dickie şapkasını çıkarıp elini uzattı. Çocuk Mel bir yığın pili eline bıraktı. Ardından yavaşça cebinden Skittles'ı çıkarıp içindekileri salladı ve ışıktaki ağzına götürdü. *Tehlikeli Dickie, öğrendiğim en önemli derslerden birini öğretmişti*, dedi ses. *Asla beleşe çalışma!*

"Mel Vaught ve Sharon Kisses," dedi sunucu. Birilerinin bizi itmesiyle artık sahnedeaydık.

Kameradaki görüntüleri görebiliyordum. Mel'in mikrofona doğru ilerleyişini, göz kırpışını, ışıkların altında neredeyse yaşlı gözlerini (her ikimizin de heyecandan nefesi kesilmişti), göz kamaştıran beyaz saçını ve onun arkasında kendimi görüyordum. (Aslında oldukça iyi görünüyordum, bunun o an farkına varabilmişim. Kırmızı dudaklarım, tepeden toplanmış saçım, gülümseyişim.) Mel, Hollingsworth plaketine aldı. Beni gösterek kısa bir konuşma yapıyordu. Benim böyle baş işaretiyle çağırılmam gerektiği, konuşmayı sevmediğim filmde anlaşıyordu. Beni tanıtıp sırtımı sıvazladıktan sonra, *Hadi git*, demek zorunda kalmıştı.

Kayıtlarda o gece nasıl hissettiğime dair bir şey görmedim. Hareketlerim ve makyajımla kendimi öyle güzel gizlemiştim ki... Senaryonun dışında davranma konusunda kendime güvenmiyordum. Mel gibi komik olamazdım. Tanrı bilir, komiklik yapsam bile tık tık kim var orda gibi bir şakadan öteye geçemezdim. Bu yüzden konuşmamı kısa tutmuştum. *Teşekkürler. Bunun ne kadar değerli olduğunu anlatamam.* Unutulacak, videoyu izledikten hemen sonra kendimin de unutacağı bir şeyler söyledim ama içimden geldiği gibi bir konuşma olmuştu.

SONRAKİ RESMÎ PARTİYİ atlayıp gerçek parti için Mel'in yarım kalan sigarasıyla tuvaletin yolunu tuttuk. Saçımı havalandırarak aşağı doğru çekti. Göz kalemimi çıkarıp Alice Cooper'a benzemiş miyim diye aynaya baktım. Makyajımı yeniden yaptım. Ama metroya inerken yine bozulmuştu.

Cuma gecesi. L treni mini elbiseli asik suratlı kızlar ve yalakalarını gevşetmiş genç çalışanlarla doluydu. Tünele girerken trenin durup kalkmalarından vücutlarımız savrulduğu için dişe tutunduk. İndikten sonra karanlıkta sessizce beraber yürümeye başladık.

Bu parti ödül alışımının şerefine düzenleniyordu. Dostlarımız bizi güzel karşıladı. Çoğu insan Mel'in en iyisini yapacağını düşünse de eğlenmeyi bilen tek kişi o değildi. Genelde sanatçılar,

animasyoncular, editörler ve tasarımcılardan oluşan bir grubumuz vardı. Arkadaşlarımız da kendi arkadaşlarını, DC ve Marvel'dan yazarları, kırmızı gözleriyle etrafı izleyen birkaç roman yazarını getirmişti. Detaylı çalışma, ek kopyalama ve renk yardımıyla bulunmaları için işe aldığımız yüksek lisans öğrencileri Ateş Manyağı Jimmy ve Sessiz Hintli John Cafree de buradaydı. Bize iki parmak selamı veren dijital takımımız içki masasının etrafında dolaşıyordu. Ses teknisyeni Cathie, müzisyenin üçüncü kuşak kuzeni olduğunu iddia eden Allan Danzig adındaki mühendisle bir iş konuşuyordu. Hepsi yüksek sesle konuşuyordu ve kıpır kıpırdı.

Derken bir alkış koptu. Oda'nın ıslık ve haykırışlarla dolması beni yerimden sıçrattı. Tüm arkadaşlarımız buradaydı ve mutluluğumuzu paylaşıyorlardı. Midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Karşılamay, Beardsley'yi unuttum. Harika bir şey yaşamıştık ve hayatımızda başarımızla keyiflenen bir oda dolusu insan vardı. Utangaç bir ifadeyle şanslı olduğumu düşündüm. Bu kısmı fazla anımsamıyordum.

Teknik ressam dostumuz Fart bize doğru geldi. Mel'e bir keresinde gerçek adının ne olduğunu sormuştum. "Gerçek adı. Franklin Ambrose Randolph Turner. Başharfleri işte," demişti.

Fart bana sımsıkı sarılıp havada döndürdü. Gregg Allman tarzındaki sakalı yüzüme batıyordu. "Selam, patron." Sonra uzanıp Mel'in başını sertçe sıvazladı. "Tebrikler, pislikler!"

Atölye eskiden faks makinesi üretim yeri idi. Birilerinin Güneyden getirdiği havai fişekler çatıda patlıyordu. Tel örgülü parmaklıklar ve yükleme tersaneleriyle dolu Barren Brooklyn'deydik.

Çatıdan gözüken Brooklyn Queens otobanı uzakta uğuldayan koyu bir nehir gibiydi. Siyah bir kedi hoplayıp zıplarken pati attı. O sırada biri kazara bir şişe kırdı. Mel kendinden geçerek Boot Scootin Boogie dansını yapana kadar kasıtlı olarak başka şişe kırılmamıştı. Bu partinin ve gecenin ilk falsosuydu, insanlar da bu nedenle bağırıp durmuştu.

Mel birinin şapkasını kapıp kendi kafasına geçirdi ve bir çift maytap yaktı. Kalçasını ürkütücü biçimde bir asistana doğru sallayarak, "Bu ne işe yarar?" diye bağırıyordu. Gözlüklü NYU ve Brooklyn College çocuklarından, Rhode Adası'ndan nakil gelen birkaç kişiden oluşan elleri maytaplı bir kalabalık etrafını sarmıştı. Mel güzeldi, benden çok daha güzeldi ama pislik gibi hareketleri es kaza yaydığı çekiciliğin önüne geçiyordu. Bir gece Aşağı Doğu Yakası'ndaki bir barda bir adam Tank Girl'deki gibi doksanlardan bir sanatçıya benzediğini söylemişti. "Şu sarışın serseri olana," demişti yarım yamalak. Mel adama onun da Ned Flanders'a benzediğini söylemişti.

"Birileri bu gece parmağından olacak," dedim.

"Vücudun organları ayrışmamışsa parti olmamış demektir." Mel İtalyan büyükanneler gibi ellerini ovuşturdu. "Hadi yapalım." Elime bir havai fişek bırakınca geri verdim. İki asistan, gençleri etkilemeyi seven Mel gibi sigaralarını kulaklarının arkasına yerleştirmişti. Mel takdir edilmek için ölürdü. Geçen hafta hiç yoksa bir esmer çocuğun saçının rengini açarak sarı yaptığını görmüştüm. Bir erkeğin saçını lezbiyen kesimi yapması artık pek ilgi çekici değildi.

Havai fişeklerin olduğu kutuyu göstererek, "Yerleşim yerine biraz yakın değil miyiz?" diye sordum.

"Yok, o kadar da değiliz."

"Ridgewood üç blok ötede."

"Yani?"

Asistanlar da benden bir açıklama bekliyordu. "Yani?"

Mel, "Kendine bir bak," diyerek yüzümü tuttu. "Çok gerginsin. Hadi onu alkışlayalım. Sharon Kisses, millet." Alnımdan zorla, şapır şupur öpüp kaçtı. Asistanlar da peşinden gitti.

Mel'i takipçileriyle birlikte çatıda bırakıp Beardsley geldi mi diye bakmaya aşağı indim. Ne yazık ki gelmemişti. Aylak aylak dolaşıyordum. Yanımdan geçen kovadan bir nefes çekip, bir kahve kupasını şarapla doldurmak için içki masasına gittim. Parti kendine has bir havaya büründü. Biz unutulmuştuk. Oda

her biri birbirinden genç, zayıf, havalı yabancılarla doluydu. Of, kaçmak için can atıyordum.

Mel’le çalışmaya başladıktan hemen sonra en önemli meziyetimin azmim olduğunu anlamıştım. Mel benden daha zeki olsa da ben ondan daha çok şey *biliyordum*. Titizlik ve mükemmel oranlama konularında yetenekliydim. Sıralama, ilişkilendirme ve hikâyeleme benim uzmanlık alanımdı. Hikâyeyi oluşturan, onun akışını sağlayan yine bendim ama bazen bu ortaklıktaki rolümünden yoruluyordum. Mel bu saçma sapan hipster partilerinde eğlenirken ben o sırada ciddiyle idari işleri yürütüp görüşmeler ayarlıyordum. Sorunları gideriyordum. Yıllardır bildiğim ve korktuğum temel bir gerçek vardı: Bu işi gördüğüm insanlar arasında en iyi yapan kişi olduğunu düşündüğüm Mel kadar canı gönülden yürütmüyordum. Mel’in tüm o hataları ve mantıksız davranışları çelişkili bir biçimde işine yoğunlaşmasını da sağlıyordu. Kendine özgü usulüyle işini ciddiye alıyordu.

İnsanlar bizi bu tarz yerlerde birlikte gördüğünde bu düşüncelerimin anlaşılmasından korkuyordum. İçimizdeki *gerçek* sanatçı Mel’di. Ben sadece takılıyordum. Zayıf anlarımda için için onu kıskanıyordum. Tanrı biliyor ya onun hayatını, taşıdığı özel dertleri değil ama hiç uğraşmıyormuş gibi, sanki herkes hemen şimdi yapabilirmiş gibi gösterdiği yeteneğini istiyordum.

Bir an için kendimi suçlu hissettim. O senin en iyi arkadaşın, dedim kendime. Yeryüzünden silinip gittiğinde kesinlikle seni özleyecek tek insan.

Mel elinde bir blender dolusu kendi yaptığı cin, öksürük şurubu, meyve konyağı, jelibon ve tanrı bilir daha da neler içeren tarifsiz Robitussin kokteyliyle tekrar aşağıda belirdi. Burnundan çekerek, yutarak, iğne yaparak ya da içine çekerek bir sürü şey denemiş olsa da hâlâ en sevdiği kafa bulma çeşidi, pürüzsüzce bedeninden sıyrılarak yumuşak bir dünyada gezinme hissi veren haplardı. Ellerinde şarap bardaklarıyla bir sürü insan yanımıza geldi. Mel saçma karışımını insanların kıyafetlerine dökerken kimisi de yalnızca ağzını açıp başlarını uzatıyordu. Bu beni

ilk Bush yönetiminin, Running Man'ın olduğu zamana, ilkokula götürdü. Mel Axl Rose'un yılan dansını, Ian Curtis'in Crazy Arms'ını, Wayward Pizza Boy taklidini yapmaya başladı. "Bir dilim ister misin? Bir dilim ister misin?"

Bir anda herkes coşkuyla dans etmeye başladı. Garip, terli bir Prince taklidi seyircilerin arasında çok tutuldu. Fart dörtayak üstüne düşerken Mel cırlayarak, "Bana bakın! Roy Rogers oldum!" diye onun üstünde gezinmeye başladı. O sırada iPhone'u cebinden fırlatarak yere çarpıp çatladı.

Birileri Guns N' Roses kılığına girince coşkulu bir karışıklık meydana geldi. Mel durup, *November Rain* için ellerini havaya kaldırdı. Tek başına. Ellerini silah gibi yapıp bana doğrulttu. "Sen bilirsin," dedi. "Sen. Bilirsin."

Nasıl bütün partiler sonunda benim için hep buna dönüyordu? En güzel gecelerimden birini kesinlikle gelmeyen birisi için kapı gözleyerek geçirmiştim. Artık uçlarda yaşamamalıyım. Otuz iki yaşındaydım. Bu ürpertici hissin bu vakte kadar geçmiş olması gerekiyordu.

Kupamı bırakarak oradan sıvıştım.

Caddenin köşesinde bir sigara çıkardım. Etrafımda bir hareket olduğunu fark edene kadar yalnızım sanıyordum.

Sarmaş dolaş bir çift tutkuyla öpüşüyordu. Beni fark edince hemen birbirinden ayrıldılar. Kız, çocuğun kulağına bir şeyler söylerken kemeriyle uğraşıyordu. Çocuk durduğu zaman o da durdu. "O kim?"

Kibarca başka tarafa baktım. Cebimde çakmak arıyor gibi yaptım.

Uzun figür bana doğru bakarak uzaklaştı. Baktığım zaman köşedeki sokak ışığında kirli sakallı çenesini fark ettim. Beardsley.

Kız ufak tefek, sevimli biriydi. Kız yüzünün üstüne düşen saçları geriye attı, burnunu sinirle kaşıyarak omzunun üstünden dönüp bana baktı. Kesinlikle benim yarım kadardı.

Derin bir nefes alıp tekrar koşar adım binaya girdim.

Son bakım tarihi 10.4.92 olan sanayi tipi asansörü bırakıp merdivenlerden yukarı fırladım. Sesi birkaç desibel düşmüş partiye geri döndüm. Danzig, Robitussin'i ağzından çıkarırken bağırma-ya başladı. "Bu şey çok boktanmış." Hintli John bir pencereden sarkarken Aksi Cathie gözlerini devirerek sırtına vuruyordu. Mel kalabalıktan sıyrılıp bana doğru gelirken kollarını iki yana açtı.

"Gitmem gerek," dedim ona.

"Niye yahu? Bu parti çok farklı."

Yüzüm buruşmaya başlamıştı. İnsanların içinde, utanç verici bir üniversite ânı yaşıyordum sanki. "Beardsley dışarıda. Yanında başka biri var."

Mel suratını ekşitti ve beni yan odalardan birine sürükleyerek kapıyı kapattı. Eski bir çalışma odasıydı. Sürgülü ayakları olan metal bir masa duvara dayalı duruyordu. Duvarda beş şehirden oluşan sararmış, tek köşesi kırışmış bir harita vardı. "Pekâlâ, ne oldu? Anlat."

Mel kollarını göğsünde kavuşturarak masaya yerleşirken olan biteni ona anlatmaya başladım. Bitirdiğimde esneyerek gözlerini ovuşturdu. "Evet, bu Beardsley'nin aşağılık bir serseri olduğunu doğruluyor."

Başımı öne eğip ellerimle yüzümü kapattım.

"Özür dilerim," dedi. "Özür, özür." Bir yandan sırtımı sıvazlıyordu. "Üzgünüm. Açıkçası gece bu kadar güzel olmasaydı dışarı çıkıp onu bir güzel tekmelerdim ama sonra bir tek bunu hatırlarız." Beni bir tabureye oturtup Robitussin karışımı kupasını uzattı. "Sharon. Tamam. Dürüst olmam gerekirse ikinizin ciddi bir ilişkisinin olduğunu hiç düşünmemiştim ki bu iyi bir şey çünkü o çocuk pisliğin teki."

"Ciddi olduğumuzu düşünmemiş miydin?"

"Yalnızca bir kez yattınız, değil mi?"

Bir ses çıkararak yüzümü kapattım.

"Of, üzgünüm," diye tekrarladı. "Bunu söylemem doğru olmadı."

Mel Beardsley'den hep nefret etmişti. Çıktığım erkeklerin çoğunu sevmedi ama Beardsley'ye karşı özel bir nefreti, gerçek bir düşmanlığı vardı. Ona göre Beardsley iyi bir şeyden anlamayacak kadar aptaldı. "O çocuktan gerçekten hazzetmiyorum," demişti bir defasında. "Sen yeteneklisin ve bunun kendisine de bulaşmasını istediği çok açık. Sanki pipisiyle yeteneğini içinden kazımak istiyor."

Mel öne doğru eğilince gözlüğü de burnunun ucuna kaydı. "Sharon. Şu an yaptığın şeyi yapmayı kes."

"Ne yapıyorum?"

"*Bunu* işte. Ne demek istediğimi biliyorsun. Tavşan deliğinden *inme* işini." Dudaklarını bir tarafa büzerek Johnny Carson bakışı yapıp parmaklarıyla merdivenden inme hareketi yaptı. Ardından ellerini çırpıp püf diye ses çıkardı. "Şunu kafana sok, o buna değmez. Hiçbir erkek gözünde büyütmeye değmez. Unut gitsin. Ona verdiğin değer in yanına bile yaklaşamaz. Geceni mahvetme. Tamam mı?"

Nefes almaya çalışarak kafamı salladım.

Mel beni hafifçe çimdikledi. "Partini burada takılarak mı geçireceksin?"

Gözlerimi devirip burnumu şildim. "Oradaki herkes bu ödülün sana ait olduğunu biliyor."

Geriye yaslanırken ağzının kıvrıldığını görebiliyordum. "Saçmalama," dedi sessizce. "Gerçekten böyle bir şeye takıldım umarım. En iyi sensin, gerçek bu tatlım. Bunu bilmiyorsan anlatmaya devam edemem."

Suçlu bir ifadeyle başımı dizlerimin arasında koymaya çalıştım.

"Hadi biraz dışarıda takılalım. Şunu çalıştırmam gerek." Üç parça hâlindeki iPhone'unu gösterip ceplerini boşalttı: bir plastik bant, bir İsveç çakısı, macun. Gözlüğünü başının üstüne yerleştirdi ve bantları şeritlere ayırarak işe başladı. Tüm baskı noktalarını birleştirecek şekilde telefonun etrafına üç şerit bant çekişini

tepkisizce izliyordum. Güç düğmesine bastı. Hiçbir şey olmadı. Sessizce küfretti. “Telefonunu bir müddet paylaşmak zorunda kalabiliriz,” dedi hüzünle.

İşte acı gerçek: Bir kadınsanız, sanatçı, hatta iyi bir sanatçı da olsanız bu bir halta yaramıyordu. Değeriniz artabilirdi ama parasal karşılığını alamazdınız. Lezbiyenler dışında hepimiz berbat durumdaydık. Saçımdaki her bir tel ağarırken ben hâlâ hiçbir şey elde edememiş birisi olacaktım.

Eksiğimin ne olduğunu biliyordum. *Şişmandım*. Beardsley gibi iyi yetiştirilmiş, bir yıl Brown’da bulunduktan sonra RISD’ye geçmiş, düzgün yerlerden giyinen, gardırobu zengin bir erkek bu sanatçı olmak isteyen hâliyle bile beni aşıyordu. Parlak bir geçmiş ama bitirilmemiş işler onu tanımlıyordu. Bunu sonlandırmak dışında yapacak bir şeyimiz yoktu.

Mel telefonuna vurup içini çekti. “Bozuldu.” Yine de gözlüğünü gözüne yerleştirerek bıçağıyla yanındaki tornavidayı açtı. “Tamam, en azından şunu söyle, onda seni çeken şey neydi?”

İşin aslı deli gibi bağlanma problemimin oluşuydu.

Sadece Beardsley’ye de değildi. Hepsine. Bu duyguyu yüzlerce adam için hissetmiştim. Tanışmanın telaşı, karnımın ağrısı, adrenalin, sekiz kilometre koşma isteği, aynı anda midemin bulanması ve kusmam... Bu aşırılık değil de neydi? Hayatımdan uzaklaşma, başka bir insanla kendimi yenileme olasılığı her şeyi iyileştirecekmiş gibi geliyordu. Bir rüyadan çıkmak ne kadar da zordu! Sizi nasıl da etkisi altına alıyordu. Utanç verici... Yalnız... Tatminsiz... İmkânsız... Günün sonunda tüm zamanımı yalnızca yiyip içip gülererek, *rahatlayarak* geçirdiğim bir hayat istiyordum. Bunu hayatımın sonuna dek sürdürebilirdim ama bu iniş çıkışlar gitgide sahip olamayacaklarımı anlatıyordu.

Tüm bunlardan Mel’e bahsetseydim beni anlardı. O da âşık olurdu ama bunu çizim masasının önünde yaşırdı. Konuya yaklaşımı buydu. Uzun saatler boyunca çalışırken bunu ben de hissedirdim ama yalnızca çalışmak asla bana yetmezdi.

Kapı çaldı. Aksi Cathie kafasını uzatıp Mel'e sırtıttı. "Bebeğimin telefonu mu kırıldı?"

"Şu uzattığın bıyığın hastasıyım," dedi Mel. "Gerçek bir serisi gibi..."

"*Time Out New York*'taki çocuk burada. Gençler, belki iki kelimeyi bir araya getiremeyecek hâle gelmeden çıkıp onunla konuşmak istersiniz."

Burnumu çektiğimi görünce Cathie'nin yüzündeki ifade kayboldu, sonra gözlerini devirdi. Mel ayağa kalktı ve telefonunu masanın üstüne atarken esniyordu. "Sağ ol, tatlım." Sonra benden yana döndü. "Ben yaparım. Bir sigara iç, sakınleş. Sonra yine dışarı gel. Fart bize taco alacak."

Mel çıkarken kapıyı kapattı. Oda sessizdi, içerideki tek ses stereo ses sisteminin metal kapıyı sarsmasından oluşuyordu.

Yalnız olduğumdan emin olunca sırt çantamı yerden alıp orada, listenin olduğunu bildiğimden dibine ulaşınca kadar kurcalamaya başladım. Bir Goody saç bandıyla bir arada duran, 8.5 boyutlarında çizgisiz Moleskine çizim günlüğümü gürültüyle çıkardım. Defteri açmadan önce Mel'in tekrar gelmediğinden emin olmak için bir süre kafamı eğip etrafı dinledim.

Listeyi görmem gerekiyordu.

Şekil ve işlev olarak listeyi andırmasa da Liste diyordum. Madeler hâlinde değil, yalnızca sıralı bir listeydi. Benim ıvır zıvır çekmecem, çöplüğüm. Canımı acıtan saçmalıkları biriktirdiğim yerd.

Asla tamamlanmayacak eserim...

Bu liste âşık olduğum her erkeğin gizli, kısa bir tanımını içeriyordu.

Aralık 2001'de Kansaslı Zack'ten yediğim büyük reddin ardından bir teselli projesi olarak başlamıştı. Aslında beklediğim gibi bir reddedilme olmuştu. O bir partide varlığımdan habersiz Hallmark sarışınıyla öpüşürken, ben ağlayarak uzaklaşmalarının seçkin ve uzun geçmişini başlatmıştım. Bu fikir hüznümün, o sıralarda üniversitede Mel'in ortağı olarak *sanatçı* olma teşebbüsünde olmamın girişimciliğiyle birleşmesiyle ortaya çıkmıştı.

Onu aklımdan çıkarmaya, onunlayken olduğumdan çok daha iyi olmaya karar vermiştim.

Rubens'in temel odağı resim değil de kadınlar, tombul kızların solgun bedenleriydi. Benim odağımda ise penis vardı. Listenin bugüne dek müdavimi olan Teddy Caudill'e âşık olduğum beşinci sınıftan beri erkekler benim için itici güçtü. Bütün hoşlandığım adamları ve deli gibi âşık olduklarımı kayıt altına aldım. On üç yaşımdan bugüne dek yediğim sert retlerle aşk hayatım bol izleyicili bir spor gibiydi. Bir kez çizdikten sonra hepsini çizmem gerekiyordu. Aynısını bir sonraki adam için yaptım, sonra bir diğeri derken bütün eskilerimi çizdim. Liste derinleştikçe zenginleşti, berbat bir hâl aldı. En iyi projelerde olduğu gibi korkunç bir şekilde dallanıp budaklandı.

Erkeği hep odakta, gerçekçi fırça darbeleriyle çiziyordum. Mel bir defasında tarzımın (belirgin, aptal gülümsemeler, soğan başı gibi burunlarla) ona R. Crumb'ı, onun yüz hattını ve orantıyı korurken yine de birkaç karikatür unsuru katışını anımsattığını söylemişti. Ayakkabı uçlarına, süslü iPhone kılıflarına, butik gözlüklerin kalkık kenarlarına, bazen gülümsemelerine bazen de durgunluklarına hayli özen gösteriyordum. Âdeta gözlem yapsınlar diye birkaç suçlayıcı bakış yerleştiriyordum. Sayfa kenarında istatistikler uçuşuyordu. Eski sevgililerimin üniversite giriş puanları, en sevdiği kitaplar, ayakkabı numaraları, isimleri. Ayrılma yöntemleri... Jack, Coney Island'daki bir avcılık galerisinde etrafı içi doldurulmuş şempanzeler ve ayılarla çevriliydi ve şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Pavel bir kahve dükkânında bacaklarını kıvrarak yayılarak oturmuştu. Hamburgeri tabağında, Pavel dişlerini göstererek ısırmağa hazırlanıyordu. Steven, Bushwick'te yıkılan bir fabrikanın önünde dikiliyordu. Pencerelerden çıtırtılar geliyordu.

Ne var ki on sayfa sonra liste daha karanlık, bambaşka bir havaya büründü. Çiçek yatağında bıçak, sayfanın birinin kenarından görünen tüfek ucu gibi hoş olmayan şeyler ortaya çıktı. İnsanın hemen unutmak isteyeceği şeylerdi. Kendi başınıza izlememeniz gereken bir gerilim filmi gibiydi. 58 numaralının

yanındaki sayfa kenarından, uzun, koyu bir meşe gövdesinin gölgesinden sayfanın yarısına kadar bir yılan süzülüyordu.

69 numaranın üstündeki ağaçların arasından gözbebezsiz bir göz bakıyordu.

5 numaranın etrafında her birinin tek parmağı kırık, incecik eller görölüyordu.

32 numaranın kafası koyu kanatlarının arkasında boyunları ve omuzları gözükmeyen karatavuklarla kaplıydı.

87 numara köklerinden yükselen kadın bedenli ağaçlardan oluşan bir ormanın içinde kayboluyordu.

43 numara penceresinden yüzlerce kol sarkarken, ön tampo-
nunda dişler gözüken karanlık bir mini karavanla bir dağ yolun-
da ilerliyordu.

Bunlar çizmek zorunda olduğum, karanlığın içinde, göz kapak-
larımı kapatıp üstlerine ellerimle bastırduğımda içime doğan şey-
lerdi. Bunlar benim istemsiz karalamalarımı. Liste kimsenin gö-
remeyeceği bir yerde, karanlık, değişmez bir ilhamla yaptığım bir
şeydi. Kimse için yapmıyordum. Ona bakmaya dayanamadığım
günlerde bile hayatımda beni büyüleyen üç beş şeyden biriydi.

Teddy Caudill bekçi ya da seyirci gibi görünüyordu. Bu ka-
dar yıldan sonra yüzünü hatırlamakta güçlük çekiyordum ama
sevecen bir şekilde çizmiştim. Bir trambolinde zıplarken sarı ka-
fası yana eğik, kolları açık bir hâldeydi. Bir kaz sürüsünün önün-
de zıplıyordu. Üstünde küçük kafalar olan 14, 27, 81 numaralı
madalyonlara bakıyordu. Başka bir karede portakal soyuyor, bir
başkasında çimene bulanmış eski püskü spor ayakkabıları bu-
ruşuk bir hâlde duruyordu. Kaybettiğim hayalim Teddy, bana
huzuru fısıldıyordu.

Hepsi ilk yöntemim kara kalemle yapılmıştı. Sayfalar pü-
rünsüz, kalın ve cilalıydı. İlk çizimlerimden bazılarını plastikle
kaplamış, gevşek sayfaları iple birbirine bağlamıştım. Üstünde
düzenleme yapılması mümkün olmayan çoğu sayfayı yırtmış-
tım. Kalanların hepsi büyük bir özenle yapılmıştı. Ne silgi ne de
kalem izi vardı. Hiç karalanmamış, bozulmamıştı.

Burada gizli kalmış, daha önce hiç dokunulmamış bir yanımı keşfettiğimi hissediyordum. Tehlike cazip geliyordu. Tanrı bilir yeterince eşlersem daha neler çıkacaktı karşıma.

Bazen Listenin zorunluluktan değil de bir proje olarak yapıldığını hissediyordum. Şayet bir gün göstermeye cesaret edersem Mel'le çizgi filmini yapabilirdik ama Listenin nasıl bir şey olduğunu ya da en azından nasıl hissettirdiğini biliyordum. Bu adamları buraya dikip, onlara değil de bana ait karanlık ve üzücü bir hikâyeye yerleştirmem tek kelimeyle yağmaydı. Şimdiye kadar başka kimse tarafından görülmedi, görülmeye de değmezdi.

Mel, tuhaf teşhirci tutumuyla yaptığımız şeyin merkezine kendisini yerleştirmeyi, işlerimizin *samimiyet* içermesini seviyordu. Ben tam tersine, çalışmalarımızı benliğimden uzaklaşma, bedenime kabuğundan sıyrılıp gökyüzüne yükselme yeteneği verdiği için seviyordum. Çizim masasında kafamı yukarı çevirip kim olduğumu ve ne yaptığımı hatırlamak zorunda kaldığım bir günün gerçekten bana iyi geldiğini hatırlıyordum.

Bu adamların pek azı hayatımda gerçekten bu kitabın oluşturduğu başarısızlık hissinin, normal insanlar gibi yapamadığım düşüncesinin ötesine geçmişti. Şayet umut beklenti dolu bir arzuya, bu Liste tamamen umutsuzdu. Hiçbir amaç ya da beklenti olmaksızın, terk edilme hissiyle vahşice körü körüne arzuluyordum.

En azından bir yöntemim vardı.

Beardsley'yi sokak lambasının altında gördüğüm hâliyle hızlıca çizmeye başladım. Onun için planlarım vardı. Sabahlığıyla bir gölün ortasında yükseliyor, etrafında hörgüçlü bir balık çakal gibi dönüyordu. Oldu galiba. Artık tamamen benimsin, Beardsley. Seni aptal psiklik!

Odanın kirli penceresinden ince, berrak bir ışık süzülüyordu. Sabah olmak üzereydi. Telefonum çaldığında hâlâ çizimime bakıyordum. Bakmadan açtım. "Evet?"

"Sharon'la mı görüşüyorum?"

“Evet.”

“Numaranızı Bağımsız Sanatçı Ajansı’ndan Dana’dan aldık. Melody Vaught’u aramıştık.”

Saatim sabah yediyi gösteriyordu. Yukarıya baktım. Mel’in kırık yüzü yukarıya dönük telefonu masada duruyordu. “Telefonu bozuk.”

Ses tereddütlüydü. “Ona ulaşamadık ve gerçekten ulaşmamız gerek.” O an canım sıkıldı. Lanet olsun. Bir sergi ajansı. “Florida Merkezi Kadın Islah Evi’nden Kelly Kay Vaught için arıyorum.”

Kafamda dank edene dek tamamen boş bir ifadeyle duvara baktım: Mel’in annesi...

“Hanımefendi? Orada mısınız?”

“Affedersiniz. Evet, buradayım. Ne olmuş Kelly Kay’e?”

“Bayan Vaught dün akşam vefat etti. Melody yakın listesinde yer alıyor.”

Kadın bana bir telefon numarasıyla bir adres verdi. Mel’in, annesinin cesedini teşhis etmek için orada olması gerektiğini vurguluyordu. Kulaklarıma pamuk tıkanmış gibi hissediyordum. Telefonu kapattıktan sonra nasıl öldüğünü sormadığımı fark ettim.

Kelly Kay’in *Nashville Dövüşü*’nü görüp görmediğini, kızının onun hakkında bir film yaptığından haberdar olup olmadığını, kızının sahnede parlak ışıkların altında gözleri kamaşarak ödül aldığı sırada mı öldüğünü merak etmiştim.

FLORIDA

MEL'E BİR TAKSİNİN KARANLIĞINDA annesinin öldüğünü söyledim. Yüzünü göremiyordum ama yanından geçtiğimiz sokak lambalarının ışığında acı çeken suretini seçebiliyordum. Her şeyin ötesinde onu görememek beni korkutuyordu.

"Ne?" dedi.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandım.

Ağzının açık olduğunu, göğsünün birkaç kez inip kalktığını, ellerinin uzun süre kucağında donup kaldığını görebiliyordum. Keskin, kahkahayı andıran bir ses çıkarsa da gülümsemiyordu. "Şaka yapıyorsun," dedi. "Değil mi?"

"Hayır." Şaşkınlıktan hızlı hızlı nefes alıp vermeye başlamıştı. "Emin misin?"

"Ajanstan birileri benim numaramı vermiş. Sanırım sana telefonundan ulaşmaya çalışmışlar."

Mel elini saçına götürürken güçlükle nefes alıyordu. Rum ve Robitussin karışımı bir koku alıyordum. "Of. Aptal telefonumu unuttum."

"Evet."

Yola bakarak gözünü kırptı. "Nasıl olmuş?"

“Sormadığım için gerçekten aptal gibi hissediyorum. Sanki ameliyat öncesi durumunun kötüleştiği gibi bir şey söylediler.”

“Ameliyat mı olacaktı?”

“Yani...” Annesiyle son konuşmasından bu yana ne kadar zaman geçmişti?

Ona sarılmayı çok istesem de yalnızca elini tutmakla yetinmiştim. Boşta kalan diğer elimle bir sigara çıkardım. İkimiz de yakınca şoför, “Arabada içmek yasak,” dedi.

“İyi, burada inelim,” dedi Mel.

Kısa bir süre sonra Knickerbocker’da yürümeye başladık. Mel birkaç adım ilerideydi. “Mel,” diye seslendim. Sabahın erken saatleriydi. Her şeyde gri, gerçek dışı bir nitelik vardı. Tekrar elini tuttum.

“Emin misin?” diye tekrarladı.

“Evet.”

Dudağının bir kenarının kasıldığını görebiliyordum. Elini tekrar saçında gezdirdi. “Tanrım!” diye homurdandı.

Stüdyoya varmıştık. Evimizin küf, kahve tortusu ve mürekkep karışımı kokusu bizi karşıladı. Tam bir kaostu. Her yana saçılmış kıyafetler, masadan zemine yuvarlanmış mavi kopya kalemleri, High Life şişelerinin dibinde duran sigara izmaritleri... Mel çantasını çıkardı. Bir süre odanın içinde iç çamaşırlarını, çoraplarını, varlığından habersiz olduğum Teacher’s şişesini çantanın içine tıkarak gezinmesini izledim. Mel’in tarzı şöyleydi: Sarsılmaz ama iniş çıkışlar yaşar, kendini tutardı. Ardından kontrollü ve kontrolsüz öfke nöbetleri geçirirdi ama bu sabahki havası farklı, kırılgan ve soğukkanlıydı. Birazdan sinirlenecekti. Aradığı bir şeyi bulamıyordu. “Orospu çocuğu,” diye söylenerek etrafa bakınmaya başladı. “Yardım edeyim mi? Ne arıyorsun?” diye sordum. Yalnızca elini sallayarak mırıldandı. “Yok, ben hallederim.” Sonra daha büyük patırtı koptu ve bir tenis ayakkabısı, ardından bir çizim defteri ve bir şişe lens çözümü duvara savruldu. Sonra duvarı tekmeleyerek, “Lanet olsun,” diye bağırdı. Sonra banyoya girip orada yirmi dakika kadar kaldı.

Kaldırıma çömelip sigara içmek için dışarı çıktım. Başım dönüyordu. Avis oto kiralamayı arayıp bir araba kiraladım. Zemin kattaki kadının mutfakta bir şeylerin yerini değiştirdiğini duya-biliyordum. Trafığın akışını izlemeye başladım. BQE* hattında boncuk gibi diziliyordu.

Mel'in aranacak aile üyesi varsa bile bildiğimi sanmıyordum. On yıl sonra bile hâlâ Mel'i tam anlamıyla tanımadığımı düşün-düğüm zamanlar oluyordu. Yine de şu an yalnız bırakmam ge-rektiğini bilecek kadar tanıyordum.

Sonunda çantasını toplamış, saçını arkadan bağlamış, bir avucunda salladığı Teacher's şişesiyle aşağı geldi. Kapağını çıkarıp bir yudum aldıktan sonra şişeyi bana uzattı.

"Pekâlâ," dedi. "Artık yola çıkmalıyız."

FLORIDA MERKEZİ Kadın İslahevi'nin adresini çıkardım ve şehir dışına giden, Verrazano'dan geçerek New Jersey Otoyolu'na varan 278 yoluna girdik. Güneşte parlayan elektrik santrallerinin yanından geçtik, ardından New York City'den bir saat uzaklıkta-ki bir yer için her şeyin fazla pastoral olduğu kırsala daldık. Mel suskundu. Bir yandan içiyor, bir yandan radyoyla uğraşıyordu. Nereye, niçin gittiğimiz hakkında konuşmamaya kararlıydık. Pennsylvania'nın uzun Almanca isimli bir kasabasına geldiği-mizde şöyle bir kendime bakınca hâlâ bir kokteyl elbisesi içinde olduğumu şaşkınlıkla fark ettim. Benzin almak için durduğu-muzda Rite Aid'e girdik. Ben bir sepetin içine Chex Mix, C vita-mini, Dexatrim doldururken Mel yanımda ilerliyordu. Burnunu kaşıyarak hapları bana doğru salladı.

"Kilo aldım," dedim. "Bazılarının dikkatini çekti."

"Kusura bakma da bazılarının kendi kışlarından haberleri yok."

Bir şişe portakal suyunu alıp ona uzattım. Mel şüpheyle bakı-yordu. "Mümkün değil, dostum."

"İç, seveceksin."

Kasaya yaklaşırken damardan almakla ilgili bir şeyler mırıl-*

* The Brooklyn-Queens Expressway (otoban) -çn

dandığını işitiyordum. Mavi saçlı, boynunda büyük gümüş bir haç olan yetmiş yaşlarındaki bir kadın sepetimizi aldı. Hapları ters çevirip barkodlarını arayarak yavaş yavaş gözden geçirdi. Kadının omzunun üstündeki Winston ve Pall Mall'lara gözümü çevirirken Mel'in arkamda titrediğini hissediyordum. Brooklyn ve bu Rite Aid arasında dün gecekinden bile daha çok içmişti.

Kredi kartımı usulca çıkardım. Kasiyer somurtarak bana bakıyordu. "Nakit ödemelisiniz."

Mel sesi çatallanarak, gürültülü biçimde, "Biliyor musun, annem animasyoncu olmamı istememişti?" dedi.

Kasiyere zoraki bir ifadeyle gülümsedim. Bu hikâyeyi daha önce duymuştum. "Anlatmıştın."

"Bunun garip olduğunu düşünüyordu," diye devam etti Mel. "Yok, aslında ne dediğini duymak ister misin? *İbne* işiymiş. Harika değil mi?"

Kasiyerin kaşları yukarı kalktı. Kasadan fiş çıktıktan sonra bir poşete uzandı.

"Yani, annem kariyer yönlendirmesi yapan birisi," dedi Mel, hızını alamayarak. İşte başlıyoruz. *Nashville Dövüşü*'ne eklediğimiz ağır sözler bizi Pennsylvania Rite Aid'e kadar takip etmişti. "Sanki nükseden bir hastalığı en iyi tedavi eden kremi biliyormuş gibiydi."

Kasiyer öylece Mel'e bakıyordu. Bir yandan plastik bir poşeti açık, gevşek biçimde elinde tutuyordu.

"Poşete ihtiyacımız yok, teşekkürler." Mel'i çıkışa doğru sürükledim.

Arabaya geri döndüğümüzde ağzıma bir Dexatrim attım. Çalışmak için tüm geceyi ayakta geçirmekte bir uzmandım. Yedi eyalet boyunca yol yapmanın bundan çok farklı olmayacağını düşünüyordum. Mel, Batı Virginia'ya gelmeden önce sızıp kalmıştı. Bundan memnundum. Hâlâ ona ne söylemem gerektiğini, neyin önemli olduğunu, neyin yardımcı olacağını bilmiyordum. Mel'in içindekileri dökme gibi bir alışkanlığı yoktu. Şu an için yapılacak tek şey yol almaktı.

Ben fark edene kadar yön cihazı bizi en iyi bildiğim Pennsylvania'dan Ohio'ya giden eyaletler arası yolun dışına sokmuş olduğu için bir hayli kafayı yemiştım. Geri dönmek uzun sürerdi. En iyisi yola devam etmekte. Uyandığı anlardan birinde Mel'e yaptığım şeyi itiraf ettim. Mel yalnızca elinin tersiyle burnunu sildi. Ardından dermanı yokmuş gibi eli bacağına düştü. Omzunu silkti.

"Olsun, annem bir yere kaçmaz ya!" dedi.

Cincinnati nehir vadisinden geçip Ohio'ya ve öğleden sonra Kentucky'ye varacaktık. Mel üç eyalet değiştirdiğimiz sırada bir uyuyup bir uyanıyordu. Sonunda I-75'te gözünü açtı. "Bak," dedim. "Abraham Lincoln'ın doğduğu yerden en fazla beş saat, benimkinden en fazla üç saat uzaktayız."

Mel, "Etkileyici," diyerek gözlerini kapattı. Ardından horlamayı sürdürdü.

Lexington'ın güneyinde yine benzin almak için durdum. Ona dört dolarlık Benson & Hedges paketi fırlattım. Ama Mel gözünü kırıştırarak uzağa bakıyordu. Toprak açık yeşil bir yükselişle dönüştü. Yol kenarındaki düzenlenmiş araziler beyaz çitli çitlerle çevriliydi. Carhartt ceketli ve çizmeli iki adam gösterişli, sağlıklı bir safkan atı tımar ediyordu.

"Ne hoş, değil mi?" dedi Mel. Ardından iki sigara yaktı. İkisini de dudaklarının kenarında tutarak öğürmeye başladı. "I'm a walrus'." Sigaranın tekini bana uzatırken eli titriyordu.

Birden kendimi evimdeymişim gibi hissetmişim. En az dört yıldan sonra ilk kez Kentucky'deydim. Eyalet sınırını geçtikten sonra berbat bir altıncı hisse kapılıp huzursuzlukla doldum. Burada hep bu hisse kapılıyordum. Başka türlü ben için mümkün değildi. Arabalar bile daha yavaş hareket ediyordu.

Aniden durdum. İki adam ve at irkilerek geri çekildi. Dağlar ufukta EKG grafiğı gibi görünüyordu.

* (İng.) Ben bir morsum. The Beatles'ın *I Am The Walrus* şarkısından bir söz.
-çn

“Kartpostal gibi,” dedi Mel.

Motoru çalıştırdım. “Evet. İş bulamazsın ama baktığın her yerde Currier ve Ives baskıları görür gibi olursun.”

“Bunu uğramayacağız olarak anlıyorum.”

“Gitmemiz gereken yerler var.”

“Emin misin? Anneni görmek ya da başka bir şey yapmak istemez misin?”

“Ha *hah!*”

Mel omuz silkti. “Peki, dostum.” Sigarasını fırlatıp pencereye doğru kıvrılarak uykusuna geri döndü.

BİR GÜVENLİKLİ KONTROL noktasından geçip ana binanın etrafından uzun beton bir yol izleyerek Florida Ceza Bölümü/ Tıbbi Hizmetler işareti olan ayrı bir binaya girdik. Girişte başka bir kontrol noktası daha vardı. Metal dedektörden geçtik. Asık suratlı bir kadın güvenlik görevlisi pat pat sesi çıkararak bizi baştan aşağı kontrol ettikten sonra Mel’in havayolu boyutlarına uygun iki votka şişesini dışarı çıkardı. “Onları dönüşte alırım,” diye bağırdı Mel. Görevli gözlerini kısarak şişeleri bir kutunun içine attı. Ardından içeri alındık.

Hapishane morguna doğru yürümek bir okula ya da hastaneye girmek gibiydi: Aynı sanayi tipi aydınlatma, aynı benekli muşambalar, berber döşemesinin üstünde duran aynı iki parçalı sandalyeler... Çekilmiş kahveyle çamaşır suyu kokusunu alabiliyordum. Hepsi rahatsız edici bir şekilde *baskındı*.

“Yardım edebilir miyim, hanımlar?”

Masadaki kadının makyajı koyu, ağır ve pürüzsüzdü. Her iki gözüne de kara kalem çekmişti. Her iki kulak deliğinden de parlak bir haç sallanıyordu. Parmaklarında yüzükler vardı. İş bulma kurumunun bir çalışanıydı. Bizi doğal, kocaman bir gülümsemeyle karşıladı.

Mel yanıma geçti ama ben konuşmak istemiyordum. “Buraya birini teşhis etmeye geldim,” dedi sonunda. “Yani birinin cesedini aslında.”

Kadın üzüntüyle dudaklarını büzdü. "Tabii. Vefat eden kişinin ismini söyleyebilir misiniz?"

"Kelly Kay Vaught."

Kadın birkaç kez klavyenin tuşuna bastı. "Tamam. Siz yakını mısınız?"

"Kızıyım."

"Melody." Kadın doğrularak Mel'in elini her iki avucunun arasına almak için uzandı. "Ben buranın cenaze sorumlusuyum, Lisa Greaph. Kaybınız için üzgünüz."

İsim plakasında G-R-E-A-P-H yazıyordu. Mel'e baktım ama Mel şaşkındı ve hareketleri ağırdı. Gözleri Lisa Greaph'tan arkasındaki gri çift kanatlı kapıya kaydı.

"Defin seçenekleri konusunda rehberlik anlamında yapabileceğimiz bir şey olursa söylemeniz yeterli." Elimi tuttu. White Shoulders parfümünün esintisini alıyordum. Masasında, "ayak izleri" çerçeveli bir kanaviçe vardı: *Bunca yıl seni taşıdım.* "Siz de yakını mısınız?"

Derin bir nefes aldım. Mel araya girdi. "Arkadaşım." Kısa, huzursuz bir sessizlik ortamı kapladı. "İş ortağım. Benimle gelebilir, değil mi?"

"Elbette." Lisa Greaph sıcacık bir ifadeyle göz kırpıp arkasına döndü. "Morg bu tarafta, lütfen beni takip edin."

Çift kanatlı kapı beyaz beton bir koridora açılıyordu. Lisa Greaph önümüzde zarif adımlarla yürüyordu. Baştan ayağa mor renkli bir laboratuvar önlüğü giymişti. Cadılar Bayramı için doktor kılığına girmiş bir kuaföre benziyordu. "Burası biraz can sıkıcı biliyorum," dedi hafifçe arkasına dönerek. "Burayı biraz daha havadar yapmalarını talep etmeyi düşünüyorum ama işte, burası bir devlet kurumu. Daha ileri gelenlerin sözü geçiyor."

Mel kısık sesle bir şey mırıldandı. "Sorun değil," dedim yüksek sesle.

Lisa Greaph bize gülümsedi. Mel'in kokusunu alır gibi oldum. Mısır sosisi ve Camel Lights. Lisa'nın da benim aldığım kokuyu alıp almadığını merak ediyordum.

Kadın Mel'den yana döndü. "Bundan önce bir kuaför salonunda çalışıyordum," dedi. "Buna şükrediyorum. Burada da benzer yeteneklerimi kullanmam gerekiyor. İslahevindeki çoğu kadın iyi beslenmemiş ya da güneş ışığını yeterli düzeyde alamamış oluyor ve ölmek bedeninin doğal rengini değiştiriyor ama şunu söylemeliyim, güzel annenizi hazırlamak için yapmanız gereken fazla bir şey yok. Harika görünüyordu."

"Meth kullanmadan önce daha iyi görünürdü," diye homurdandı Mel.

Lisa Greaph duraksadı. Laboratuvar önlüğü hışırıyordu. "Hayat kolay değil," dedi sonunda. "Elimizden gelenin en iyisini yaparız."

"Ya da yapmayız," dedi Mel.

Mel'in omzunu tuttum. Bu kadar kaba olduğu için sarsmak mı yoksa kırıcı konuşmasının önüne geçmek mi istediğimi bilmiyordum.

Koridorun sonunda başka bir çift kanatlı kapı daha vardı. Lisa Greaph belinden büyük bir anahtar halkası çıkarıp parlak tırnağıyla bir tanesini çekti. Ardından kapıyı itti. İçerideki soğuk hava dışarıya sızdı. Hemen bakımevlerini, silinip yıkandığı anlaşılan kötü kokuyu düşündüm. Ortam hâlâ floresan ışığıyla aydınlatılıyordu ama sanki bir şey enerjilerini kesmiş gibi ışık kısılmıştı.

Odanın ortasında paslanmaz çelik bir masa duruyordu. Uzaktaki duvarda çelik dolaplar ve her biri küçük bir çocuğu yıkamaya yetecek büyüklükte lavabo dizileri vardı. Bir dizi koyu renkli tüp ve onların üstündeki duvarda kıvrılan hortumlar bulunuyordu. Lise kimyasından hatırladığım göz yıkama yerlerinden biri gibiydi.

Solumuzda, ortada tutacakları olan metâl çekmeceler vardı. Lisa Greaph lastik eldivenlerini geçirerek kenara geçip bir tanesini açarken, insan omzu genişliğinde olduklarını fark ettim.

Çekmece sessizce açıldı. Yüzeyine ilişik duran yaklaşık bir metre genişliğinde bir masa vardı. Üstünde ise mavi bir çarşafla örtülmüş bir ceset.

Lisa Greaph Mel'e döndü. "Yalnızca bu kişinin anneniz olduğuna dair bir onaya ihtiyacımız var. Sonra buradan çıkacağız."

Her ikimiz de donakalmıştık. Lisa aramıza usulca sokulup da çarşafı her iki eliyle sıyrana dek ikimiz de yaklaşmak istemedik.

Masadaki hafif mavileşmiş, hareketsiz cesette Mel'in yüzünü görmek içimi huzursuz etmişti. Aynı ucu yukarı kıvrık burun, Çeroki tarzındaki çıkık elmacık kemikleri... Yandan zayıf görünüyordu ama bir zamanlar güzel olduğu, bu güzelliği ne kadar hoş olduklarının farkında olan kadınlar gibi cesur, rahat ve müsrifçe taşıdığı aşikârdı. Güneş kırışıklıklarından daha derin birkaç çizgi gözlerinin etrafını çevrelemişti.

Çenesi, ağzının her an açılabilme tehlikesi olduğundan, hareket etme olasılığına karşı kapatılmıştı. Tepesinde birkaç tane gri saç teli vardı. Köprücük kemiği geniş, çıkık V şeklinde, çarşafın altında kalan eklem noktalarına iniyordu.

Ben de bir gün bunu yapmak zorunda kalacak mıydım? Belki de hayır. Bunu muhtemelen ablam yapacaktı. O tam da bunu yapacak kadınlardan. Erkek kardeşim bu işten muaf tutulacak, başka bir oturma odasında kriz zamanlarında sesi kısılan televizyon ekranının karşısında beklemeye alınacaktı. Gece yarısı beni uyandırmamak için ertesi sabah arayacaklardı. Hiçbiri beni uyanık olabileceğimi bilecek kadar iyi tanımazdı.

Babamın cenazesini, tabutunda nasıl görüldüğünü, dudaklarının tuhaf açıklığını düşündüm. Yıllardır takma diş kullanır ve bundan utanırdı. Kimse onu takma dişsiz görmemişti. Ben Ballister'da ikinci sınıftayken geçirdiği kazada ağzından fırlamıştı. İlkyardım çalışanları onu enkazdan çıkarıp ambulansa götürme telaşıyla takma dişi yanlış yerleştirmiş, cenaze levazımatçısının dudakları kenardan dikmek dışında seçeneği kalmamıştı. Dudakları babamın en ölü gözüken, uyanacağı umudumu kesme neden olan tek kısımdı.

Mel'in arkasına geçip annesine bakmasını sağladım.

"Annen mi, Melody?" diye sordu Lisa.

Mel'in yutkunduğunu duyabiliyordum. Arkadan tamamen hareketsiz duruyordu. "Evet."

• Çarşaf tekrar cesedin üstüne çekildi. Çekmecenin tekerlekleri duvara doğru döndü. Lisa Greaph arkasına dönüp kalın bir tomar belge uzattı. Mel kâğıtları almayınca kolunun altına sıkıştırıp, "Hadi çıkalım. Bir kahve yapayım," dedi. Antrede bir kahve makinesinin, Xerox'un, üstünde TOM'A AIT yazan eski bir abur cubur makinesinin bulunduğu halı serili, loş bir bölme vardı. Damlaların sesi odayı kaplıyordu. Lisa'nın tırnaklarını göstermemden önce bir süre bunu izledik. "Çarpıcı bir mor tonu," dedim.

"Teşekkürler!" Tombul kalçalarını neşeyle sallarken bir elini gösteriyordu. "En sevdiğim."

"İsmi nedir?"

"Kuaförde Mor Yağmur demişlerdi."

"Güzelmış." Mel gözümün içine bakacak mı diye ondan yana döndüm. Fakat bakmadı.

Lisa Greaph tahliye belgelerini, ceset bakımını açıklayarak imzalanacak yerleri işaretlediği evrakı masanın üstüne yayarken bir paket Nutter Butters almak için bozuk paralarını çıkarıyordum. Ölüm sertifikasının bir kopyasını Mel'e verirken *septisemi* terimini açıklıyordu.

Mel sayfayı çevirip imzaladı. "Ne kadar süredir hastanedeydi?" diye sordu birden.

"Getirildiğinden beri mi? Yaklaşık dört gün."

"Herhangi bir gün bilinci yerinde miydi?"

"İlk üç gün uyanıktı. Hızlı oldu. Muhtemelen bu yüzden daha önce seni aramamışlardır. Seni rahatsız etmemelerini istemişti."

Lisa dolaptan yuvarlak, porselen bir şeker tabağı, ağzı sedef bir sütlük çıkardı. Masaya koymadan önce ikisini de hızlıca sildi. "Hapishanedeki sosyal yardım programlarından biri el sanatları dersidir. Zaman zaman ben de öğreticilik yapıyorum. İkinci gün iğne ve ipliklerini isteyecek kadar kendini iyi hissediyordu. Notlarda yazıyor. Sonra yaralarını iyileştirmesi planlanan ameli-

yatından önce aniden komaya girdi. Bazen yatak istirahatının er-telemediği uyuşmazlıklar olur ve bunlar en ufak şeyde ortaya çıkar. Böyle olduğunu düşünüyorlar. Kavgadan sonra dört gün geçmiş olsa da...”

“Kavga mı?”

“Bir kavga esnasında yaralanmış.” Lisa’nın gözleri kocaman açıldı. “Bürodakiler bundan bahsetmedi mi?”

Mel bacaklarını ayırıp tek eliyle gözlerini ovuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. Diğer eliyle kupaya uzandı.

Lisa başını iki yana salladı. “O kahrolası büro ne işe yarar ki. Böyle söylemezdim ama bunu daha önce de yaptılar. Çok üzgünüm, Melody. Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum. Hapishane bu tür vakalar için ayrı rapor hazırlar. Orada bulabilirsin. Karnının kesildiğini biliyorum. El yapımı bir aletle... Zarar verici bir sürü küçük kenarı ve köşesi olan bir şeydi sanırım.” Konuşmasına devam etti. “Annen çok tatlıydı. Olabildiğince kibardı.”

Kadın kahveyi doldurdu. Kendi kupamı alıp dudaklarıma götürdüm. Bu bir ofis kahvesi değil, Lisa’nın bulundurduğu özel, hoş ve tatlı bir şeydi. Mel’e baktım. Üst dudaklarını kemiriyordu. Kahvesine dokunmamıştı.

“Örgü mü örüyordu?”

“Ah, evet. İyi de yapmaya başlamıştı.”

Mel önce sessizliğini bozmadı. Bir süre sonra konuşmaya başladı. “Hapishanedekiler TV izleyebiliyor mu? Burada uydu gibi bir şey var mı?”

“Ortak odada bir TV var,” dedi Lisa. “Ama uydu yayını yok. Yalnızca ağdaki kanallar ve PBS, QVC, Telemundo başta olmak üzere başka kanallar var. Kızlar el sanatları dersinde şikâyet ettikleri için biliyorum.”

“Anladım,” dedi Mel. Kupasını eline aldı ve alt dudağını kemirerek incelemeye başladı. Ne düşündüğünü biliyordum ama sormaya cesaret edemiyordum.

Derin bir nefes alıp kendisi anlatmaya başladı. “Sharon ve benim sinemacı olduğumuzu söylemiş miydin?”

Lisa gülümseyerek başını iki yana salladı.

“Yani çizgi film. Çizgi film yapıyoruz. Animasyoncuyuz. Anı-remle bir süredir görüşmüyorduk. Yaptığımız bir şeyleri görmüş müdür diye merak ediyorum.”

Lisa düşünceli bir ifadeyle başını öne eğdi “Hımm, güzel halvalarda avluda yapılan film gecelerinde çok çizgi filmi gösterildiğini hatırlamıyorum. Çoğu kız Reese Witherspoon gibilerinin olduğu romantik komedileri sever, bilirsin işte.”

İçimden gülmek geldi.

“Filmlerinizi nelerdi?”

“*Nashville Dövüşü*,” diye yanıt verdi Mel.

“İnanmıyorum, onu duydum. Kulağa ilginç geliyor. Neyle ilgili?”

“Kelly Kay’le.” Mel tek parmağını kupasının üstünde dolaştırıyordu.

“Ah, Tanrım. Bu her kızın rüyasıdır, değil mi? Kendisi hakkında yapılmış bir filmin olması.”

“Film onun bir sürtük olmasıyla ilgili,” dedi Mel.

“Ya.” Lisa’nın gülümsemesi kayboldu. İfadesinin soğuklaşmasını bekliyordum ama hâlâ belirgin bir merhamet duygusuyla yumuşak bir bakışı vardı. Sandalyemden kaydım. “Pekâlâ, filminden ona hiç bahsetmediysen, hiç görmemiştir diyebilirim. Kızların kısıtlı süreler içerisinde internet erişimleri var ve genellikle arkadaşlarına, ailelerine, kimleri varsa onlara e-posta atmak için kullanıyorlar. Belki orada görmüştür ama bilmiyorum.”

Mel kısa bir süre gözlerini yumduktan sonra açtı. Kalem alıp kâğıt tomarının son sayfasına rasgele ismini karaladı.

Lisa tereddüt içinde ikimize baktı. “Beşinci sayfanın altında hapisaneyle nasıl iletişime geçeceğini ve raporun bir özetini nasıl alacağını anlatan bir bilgi kutusu var. Rapor yalnızca aile üyeleri için. Çıkması birkaç ay alır.”

“Gitsek iyi olacak.” Mel Lisa’nın verdiği klasörü kapı. “Her şey için teşekkürler.”

Lisa ayağa kalktı. “Kızlar, umarım uzaktan gelmediniz. Nerede yaşıyorsunuz?”

“New York,” dedim ona.

“New York mu?”

“Evet, hanımefendi.”

“Tanrı sizi korusun.” Kadın elimi sıktı. Mel’e dönüp onun da elini sıktıktan sonra sarılıp uzun bir süre gözlerinin içine baktı. “Sana söylememde bir sakınca yok. İçimde seninle ilgili bir his var.” Hâlâ bakmayı sürdürürken kuvvetlice koluna vurdu. “Tanrı seni korusun, kollasın Melody Vaught.”

Mel öksürdü “Seni de.” Dönüp kapıdan çıktı.

Hiç vakit kaybetmeden peşinden gitmeye koyuldum. Ancak Lisa parlak mor tırnaklarıyla omzuma dokundu. “Yanında birisinin olmasına sevindim,” dedi kısık sesle.

Nutter Butters’ı çantama sokuşturdum. “Efendim?”

“Güle güle.” Kapının kanatları kapandı.

Arabaya doğru yürümeye başladık. Güneş tepemizde yuvarlak ve sıcacıktı. Batıya doğru gittikçe güneş ışınları yüzümüzü yakıyordu. Toprak ayaklarımızın altında kumlu ve çıtır çıtırdı. Çok az bir yerde dikenli, güçlü ağaçlar vardı.

Göz ucuyla Mel’e baktım. Aklıma saçma sapan sözlerden başka bir şey gelmiyordu. Güneş arkasından vuruyordu. Dudakları ve çenesi parıltıyla keskinleşiyordu.

Öne doğru eğilip yüzüne baktım. Mel yere bakarak bir şeyler düşünüyordu.

“Yakılmasını işaretledim,” dedi.

“Bence iyi bir seçim.”

“Evet. Yani. Yeryüzünde büyük çukurlar kazma fikrini hiç bir zaman sevmemişimdir.” Toprağı tekmeledi. “Eğer ihtiyaç duyarsak yeni bir konumuz var: *Nashville Dövüşü İki, Dalağından Şişlenenler*.” Gülse de sesi boğuktu. “Hadi. İkimiz de bunu düşündük, değil mi? Muhtemelen bıçaklandığı sırada aptal bir sürtüğün bigudili saçını çekiyordu ve bu ölümüne neden oldu. Ne saçma!” Mel’in her adımında kafası da hareket ediyordu. “Ne

kadar *utanç verici* bir durum. Tüm yolu kendimi harap ederek geçirdim. Ne kadar acı çektiğini, yıllardır nasıl konuşmadığımı, onun hakkında film yaparken izlese nasıl hissedeceğini hiç önemsemediğimi düşünerek... Ya şimdi? Hiç umurumda değil, dostum. Aptal bir hayat yaşıyorsan ölümün de aptalca olur. Hayatının anlamsızlığı umurumda değil. Ölümünden çıkardığım şey bu." Aklına bir şey gelmiş gibi lafını yarıda kesip duraksadı.

Uzanıp elini, ardından omzunu tuttum. "Mel."

Benden uzaklaşıp yürümeye devam etti. "Şu küçük içkileri geri alacağım. Seninle arabada buluşuruz."

Arkadaşımın uzaklaşmasını izledim. Gece için bir otel odası tutacak, yarın da birkaç haftalığına eve geri dönecektik. Sonra da basın turuna çıkacaktık. Küçük şovumuzu gezdirecektik. Belki de bir süre New York'tan, Mel'in izini kolayca kaybedebileceğim onun büyük, kirli alanından uzaklaşmak iyi gelirdi. Elimle gözlerimi siper ederek arabanın kapısını açtım. İçerideki berbat koku yüzünden geri çekildim.

NPR HADİSESİ

TV'YE YA DA RADYOYA ÇIKMANIN NASIL BİR ŞEY olduğunu ilk düşündüğümde aklımda belli başlı klişeler belirmişti: Uzun binalar, meşgul insanlar, yüzüme tutulan bir ışıık ve kafamın üstündeki mikrofonla uzun süre aranan bir nezaket ve bilgi birikimi birden aklıma gelecekti.

Karnım ağrıyarak Kırkınıı Cadde'nin metro merdivenini tırmanırken bu seviyede bir rahatlık ve akıcılığa *hiçbir zaman* erişemeyeceğimi anlıyordum. NPR'a gelmek üzereyim ve kendimi dünkü kadar aptal hissediyordum. NPR'ın çok katlı bir binada değil de karanlık, küçük bir binada olduğunu görünce biraz rahatladım. Burada, yoldan geçen bir turist olmayı bırakıp Bir New Yorkluya değil ama başka bir şeye dönüştüğünüz bir nokta vardı. Tanrım hayır, asla New Yorklu olamazdınız. Burada olmak yorgunluğumu ve huzursuzluğumu geçiriyordu. Karanlık ve pisliğin içinde rahatlıyordum. Kapıdaki görevli elinde bir çapraz bulmaca tutuyordu, ben içeri girince elimi sıktı.

Ekşi kokulu kiralık arabalarla ve hep yeterince uyumamışsınız da çok yemişsiniz hissi veren eski püskü otel yorganlarıyla bezeli sekiz haftalık, on şehirlik bir tanıtım turu yapmıştık. İyi

görünmüyordum. Yolda geçirdiğimiz zaman boyunca kıçımız ucuz bir Chevy'nin sürücü koltuğuna yapışmış, dişlerimiz çok fazla sigaradan sararmış bir şekilde, McGriddles ve Mountain Dews'i yerden yere vurarak, eleştirmenlerce hem "Bölgesel psikodrama" hem de "Ucuz manipölasyon" olarak görülen *Nashville Dövüşü*'nü tanıtırken acı çekmiş ve sıkılmıştık. Bir sınıf mücadelesi, dördüncü dalga feminizm işi, Oscar'a layık bir kara mizah, bayağı bir başarısızlık, zafer olarak görülüyordu. Kınanıyor ve alkışlanıyorduk. İkisini de çok umursamıyorduk. Kendimizi basında her görüşümüzde altımıza kaçırarak gibi oluyorduk.

NPR'a çıkmamıza yirmi dakika kaldı ve hâlâ Mel'den bir iz yoktu. Hem de hiç.

O sırada telefonum titredi. Karşı taraftan kötü bir haber almaktan çekindiğim için galiba bir altı ay daha telefon ziline sesini açamayacaktım. Neyse ki Donnie'den bir mesaj gelmişti:

Yaz sezonunda gişede ilk 100'e çıktınız. Elinizde kısıtlı bütçesiyle ilk 100'de yer alan YETİŞKİNLERE YÖNELİK bağımsız bir yapım var. Bu BÜYÜK bir başarı. Glynnis'e bu konuyla ilgili BİR SÜRÜ şey anlatabilirsiniz!

Üç gün önce JFK Havalimanı'na indiğimizden beri Mel'i görmemiştim. Birkaç numara denedim. Aksi Cathie de görmemişti. Hintli John, Mercury Lounge Kulübü'nde Reverend Horton Heat'i gördükleri gece izini kaybetmişti. Beni, telesekreteri dolana dek aradığım Far'ta yönlendiriyordu. Mel tabii ki yeni bir iPhone almamıştı.

Bu hiç iyi değildi. NPR röportajı önemliydi. *Sanat Sohbetleri* programının yapımcısı, eleştirmen, yazar ve bu konuların piri Glynnis Havermyer *Nashville Dövüşü*'nün Angelika'daki gösteriminden sonra bizimle görüşmeye hevesliydi. Donnie bu röportajı ayarlamak için kadının bağlantılarına dil dökerek, Glynnis'in Fenton adındaki kibirli, küçük serseri asistanını sıkıştırarak ay-

larca uğraşmıştı. Neyse ki *bizzat* Glynnis bize randevu vermişti. Zenginlere özgü utanç verici bir durumdu.

Döndüm ve Altıncı Cadde'den sallanarak gelen Mel'i gördüm. Kafasının tuhafça yana yatık olduğunu görünce tüm bedenim buz kesti. Berbat görünüyordu. Üçüncü bir Loosey-Goosey gibiydi ama dik duruyordu. Giyinip kuşanmıştı. Ayakkabılarını sürümüyordu ve düğmeli bir yelek ile Brooks Brothers türü, seksenler modası bir ceket giymişti. Morarmış gözündeki iz yüzünün sol tarafını gölgeliyordu.

"Günaydın," dedim ona.

Mel usulca yanıma gelerek kıcıma şaplak attı. Kapıdaki görevli bize bakıyordu. Ona göz kırptı. "Merak etme, bunu sever," dedi. Ardından asansörün düşmesine bastı.

"Dün geceyi kimle geçirdiysen seni uyandırmadığını anlıyorum."

"Tüm hücrelerimi *uyandırdı*. Bunu kendi başıma hatırladım. Sen beni nasıl bir profesyonel olmayan serserilikle itham ediyorsun?" Mel boynuma kolunu dolayıp samimi bir tavırla beni itti.

"Hâlâ bir telefonun yok mu?"

"Yok. Ne yapayım?" Bacağını sallayarak ceplerindeki bozuklukları şıkırdatırken boynunu büküyordu.

Saldığı kokuların çeşitliliğinden ve yoğunluğundan Mel'in akşamdan kalmalığı konusunda gözlem yapma konusunda bir yeteneğim vardı. Duyargalarımınla yapışkan bir şeyler yakalamak gibiydi. Bu sabah yanık pil tadı veren, farklı bir şey içeren yoğun bir likör kokusu alıyordum. Eğilip kokladım. Evet, altında terli, metalik bir iz taşıyan düşük miktar rom. Çenesini tutup gözlerine baktım. Göz damlası sıkılmıştı ama göz bebeğinin etrafı çok koyuydu. Yer yer kanlanmıştı.

"Ne yapıyorsun böyle," dedim usulca.

Gözlerini devirdi. "Çok şüpheli bir durum. Sürekli peşimde dolaşman *hiç iyi değil*, Kisses."

"Böyle konuşma."

Mel'e gişe hasılatından bahsetmeyi düşünüyordum. İyi bir haberdi ama kim için olduğunu sorguluyordum. Ceplerini karıştırmasını izledim. Hafif bir ter pırlıtsı yüzünde ışıldadı. Bu yaz onun daha sorumsuzca davranmasına neden olan iyi şeyleri düşünmeye başladım. Teoride nedenini bilmem gereken bir durumdu fakat neredeyse hiçbir şeyi *teorik* olarak kestiremezsiniz.

"Fart'ın oda arkadaşının *Mad*'de çalıştığını biliyor muydun?" diye sordu Mel.

"Umurumda değil."

"Kristal çekmeyi seviyor."

"Tanrı aşkına, Mel!"

"Biliyorum," dedi. "Bir süredir yapmıyordum ama bu çok iyiydi. Yani *vay!*" Gözlerini kısarak fısıldamaya başladı. "*Vay canına!*"

"Sana inanamıyorum."

"Ah, hadi ama. Bilmeden içtim, sonra çok sevdim. Hadi bu işi yapıp köşeyi dönelim!"

Kendime hâkim olamayarak yüksek sesle konuşmaya başladım. "Kimlerle takıldın?"

"Dostum. Bu çocuklar gerçekten amatör. Bir sürü Xbox oyunu oynadık. Hiç de düşündüğün gibi cehennem melekleri değillerdi."

Başımı asansöre yaslayıp inledim.

"İyiyim," dedi Mel. "Düşüşe geçtim, dostum. Röportajın tam sırası. Öğleden sonra uyurum."

"Dün gece uyumadığını mı söylüyorsun?"

"Tam isabet! İyiyim diyorum sana. Hadi şu işi yapalım."

"Sen sadece çenene hâkim ol," dedim yumruğumu sıkıp açarak. "Lütfen."

"Şu komutları azaltmaya ne dersiniz, küçükhanım?"

"Annenle ilgili bir şeyler sorabilirler. Donnie bundan bahsetti mi?"

"E-posta'yı aldım," dedi Mel gözlerini devirerek. "Önemli değil. Anladım. Tamam mı?"

Tam o sırada zil çaldı ve kapılar kayarak açıldı. Fenton bizi bekliyordu. "Geç kaldınız," diye tısladı.

"Hayır geç kalmadık." Saati gösterdim. "Tam zamanında geldik."

"Bence tartışmasız biçimde geç kaldınız. Hadi." Topuklarının üstünde dönerken bir yandan bize parmaklarını şaklatıyordu. "İkinize de mikrofon takmalıyız."

"Mikrofon takmalıyız," diye mırıldandı Mel. Birkaç adım boyunca Fenton'un yürüyüşünü taklit etti. "Baksana, Fenny, kilo mu verdin?"

"Yoo."

"Ne bileyim, daha küçük görünüyorsun."

"Sana öyle gelmiş." Fenton telefonunu çıkardı. Omzunun üstünden telefonunda ne bir yeni mesaj ne de bir planlama pencesinin olduğunu görebiliyordum. Yine de parmaklarını oynatarak telefonunu karıştırıyordu.

Üstünde, "Sessiz olun lütfen, kayıt var!" yazılı çiftli bir kapının önünde durdu. Odacıkların, temiz camların, metal ses tablalarının arasından geçtik. Odalar, gözlüklü kadınların ve kamburlaşmış adamların el hareketleriyle konuştuğu, sonra haber aralarında dalgın dalgın bekledikleri DJ kabinlerine bölünüyordu. Sesçi çocuklar konukların konuşmalarını, susmalarını, yayından alınmalarını ayarlıyordu.

Fenton Mel'den yana döndü. Onu altıncı sınıfa giden, tartar ve florür tedavisiyle uğraşan sınıf dedikoducusu tiplere benzetiyordum. "Bir panelde kafayı bulup *aptalca* davrandığını duydum."

FENTON GEÇEN TEMMUZ AYINDA Film Konferans panelindeki Ortabatı Kadınları bölümünden bahsediyordu.

Tam bir fiyaskoydu. Mel elbette on beş dakika geç kalmıştı ve birisinin modern belgeselcilikte feminizm konulu bir soruya verdiği çok ciddi cevabın ortasında sahneye fırlayıp omzumu dürterek, mikrofonun yakalayacağı yüksek bir tonda, "Affeder-

sin, dostum,” demişti. Seyirciler kakhahalarla gülmüştü. Biz de gülmeye çalışmıştık. Mel’in hâlâ akşamdan kalma olduğu anlaşıyordu, maalesef...

Sunucu ilk soruyu, “Neden çizgi film?” diye sorduğunda Mel geçirdikten sonra, “Bütün kaltaklar için,” demişti.

Öyle aptal bir soruya gayet uygun bir cevaptı ama buna daha da gülündü ve sahnenin diğer ucundan bir homurdanma duyuldu. O homurtunun ülke çapındaki kadın koleksiyoncuların ve ustaların ayrıntılı hayat hikâyelerini anlatan mini belgesellerin, *Takıntılılar* serisinin yaratıcı ve yapımcısı Brecky Tolliver’den geldiğini kafamı çevirmeden biliyordum. Bizim beğendiğimiz bir tarzı olmasa da Brecky önemli biriydi. Onu en son izleme deneyimimiz yassı ekrana boş PBR kutuları fırlatmamızla bitmişti. İki Hollingsworth ödüllü, Vassar mezunu, tanınmış bir lezbiyen ve boş bir kendini beğenmişti. Yaptığı çalışmayı “Gürültü çıkarmayı başaran sessiz sakin bir iş,” diye tanımlamıştı *New York Times*. Bana pek iltifat gibi gelmedi.

Brecky Mel’den nefret ederdi. Mel de aynı şekilde Brecky’nin bir ahmak olduğunu düşünürdü ve bu fikrini hiç gizlememişti. Bir keresinde, “Hiçbir zaman samimi bir şey yaptığını ya da söylediğini görmedim,” demişti. “Saçma sapan bir sahte dindarlık çizgisiyle yaptığı her şeyde bir amaç buluyor. *Bakın ne kadar ki-bar ve duyarlıyım*, der gibi. Onunla konuşmaya çalışmanın anlamı yok. Ayna karşısında mastürbasyon yapan bir eşekle sohbet etmeye çalışmak gibi bir şey.”

Brecky’nin homurdanması Mel’i alevlendirmişti. “Bakın Brecky nasıl üstüne alındı. *Breckycik* puanın geleceği yeri bilir, değil mi *Breck*?”

Brecky gözünü devirmişti fakat Mel eleştiri oklarını yöneltmişti bir kere. “Çizgi film hayranları hakkında bir *Takıntılılar* serisi yapmalısın, Brecky,” Ardından seyirciye dönmüştü. “Bu konuda söyleyecek çok şeyi var çünkü beni *seviyor*. Kendisi bana *âşık*, benimle *delice sevişmek* istiyor. Doğru değil mi, Brecky?”

Brecky zoraki gülümsemişti. Nükteli bir cevap bulamayınca

yalnızca bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslanmıştı. "Pek değil." Cevaplamakta çok geç kalmıştı. Fakat bunu hak etmişti. Şimdi orada oturup Mel'in enerjisi tükenene dek eleştirilerinin bitmesini beklemek zorunda kalacaktı.

Mel'e bezgin bir bakış atarak, "Buradaki konuya geri dönebilir miyiz?" dedi. "Soruya cevap verir misin? Lütfen."

Mel yüzünü gevşetmişti. Gözlerinin içi gülerek onu, sonra kendini, sonra tekrar onu gösterdi. Seyirci kıkırdadı. Oturum başkanı gülmüştü. "Pekâlâ, hadi tekrar buraya odaklanalım."

"Müsaade edin ona bir öpücük vereyim," diye mırıldandı Mel. "Breck'i biraz öpeyim. Hadi ama."

Brecky içini çekerek dudağını ısırarak sahte bir ifadeyle gülümsemişti. (Mel'e defolup gitmesini söylemek için fazla asıldı.) Dolayısıyla Mel devam etti, kıvrılarak ayağa kalkıp "Kıç tatminleri, kıç tatminleri! *Pazar sabahları gibi güzeldir! Hadi ama!*" diye mırıldanarak dans etmişti. Sonra gömleğini açmıştı. Işığın altında sarı sutyeni ve sarkık göbeğiyle duruyordu. Oda iyice karışırken, insanların Brecky'ye en az bir hafta boyunca "kıç tatminlerini" hatırlamadan bakamamalarını sağlayacak şekilde, yaydığı tüm sinirli havaya rağmen sahte bir sevgi gösterisiyle gömleğini Brecky'nin kafasının üstünde çevirerek gezdirmeye başladı.

Bu, aşağılamanın da ötesiydi. Mel aşağılamanın kitabını yazmıştı ve işe yaramıştı da. ReAnimator'de panelden bahseden şöyle bir başlık atılmıştı: *Karikatüristlere yeni esin kaynağı: "Vaught Gömleğini Çıkarıp Helikopter Gibi Salladı."*

İşte böyle olmuştu.

Panelden sonra Brecky'e yaklaştım. Yanında bana ters ters bakan birkaç asistanı duruyordu. Brecky tek eliyle onları başından savdı. "Selam," dedim. "Olanlar için gerçekten üzgünüm. Mel bazen biraz tuhaf davranıyor. Umarım huzurunu kaçırmamıştır."

Brecky tek kaşını kaldırdı. "*Biraz tuhaftı.* Sanırım yaptığı şeye kamusal saldırı denebilir."

Gülümsedim. Suratına kakhaha atacak gibi oldum.

Brecky beni umursamayarak ya da bilmiyorum belki de af-

federek elini kaldırdı. "Önemli değil. Kötü bir zamandan geçiyor, bunu anlayabiliyorum. Bu arada annesinin ölümüne ciddi üzüldüm," dedi.

"Teşekkürler."

Brecky ağzını büzerek, "*Nashville Dövüşü*'nden etkilendim. Senin ürünün olduğunu duydum," dedi. "Onun hikâyesi olabilir ama senin çalışan olmuş."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. Bunu da nereden duymuştu? İnsanlar benim hakkımda konuşuyor muydu? Brecky çalışmamızın *benim eserim* olduğunu düşünüyordu. Bunu duymak düşündüğümünden de iyiydi. "Müşterek çabamız diyelim," diye idare ettim.

Brecky bana iyilik edercesine başını *tamam tamam* anlamında salladı. Birden Mel'in onu küçük düşürme çabasına daha az üzüldüm. "Yeteneklisin," dedi. "Mel de öyle ama onu hep sırtında taşıman gerek."

Brecky ayağa kalktı, koridora kadar onu takip etmem için el işareti yaptı. Omzumu çevirerek baktım, Mel öğrenciler tarafından kuşatılmış, DVD imzalıyordu. Bunun üzerine Brecky'yi takip ettim. Yalnız kaldığımızda, dönüp sessizce "Bugünlerde tek başına yaptığın bir çalışmanın olup olmadığını merak ediyordum," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti, çekindiğini belli edercesine dudağını ısırdı. Doğru kelimeleri bulmak için gözlerini yukarı dikti. "Şöyle işler yürütüyoruz, yani sen buna sanat yapan benzer düşünen bir ikilinin mensubu olarak *topluluk* çalışması diyebilirsin. Hepimiz Hell's Kitchen'da bir alanı paylaşıyoruz. Bazen işbirliği yapıyoruz. Senden birkaç tartışmada söz edildi. Sana üniversite tezini okuduğumu söylemiş miydin?"

"Aa, hayır." Mel ve ben ilk kısa filmlerimizi yaparken diğer yandan yazdığım tezden bahsediyordu. Ballister'daki bir profesör çok sevmiş, *Alternative Modern Art* dergisine göndermiş,

mezuniyetimden bir yıl sonra yayımlanmıştı. 1970'lerin karşıt kültürlerinin animasyonda kullandığı, insana benzeyen hayvanların bir incelemesiydi.

Brecky tezimi mi okumuştı? Vay canına! "Nereden buldun?" diye sordum, önemsemiyor gözükmeye çalışarak.

"*Alt Journal*'a yıllarca üyeydim. Yaklaşımını gerçekten ilginç bulmuştum. Kısa Sovyet animasyonlarına dikkat çekişini ve özellikle Ralph Bakshi'nin filmlerini incelemeni... Onu *severim*. R. Crumb'ın müritlerinin ona tapınışını hiç anlamamışımdır. Animasyon çizgi roman değil ki, tamamen farklı bir mecra. Her neyse..." Boş ver dercesine elini salladı. "Şimdi bazı yükümlülüklerinin olduğunu biliyorum. Hollingsworth için Vaught'la yapman gereken bir proje var."

Başlamayan projemiz. Hiç başlayamayan projemiz. "Hı hı."

Öksürdü. "Ama sonra ortaya çıkabilecek yanlış anlamayı önlemek adına, Mel'i dahil etmeyi düşünmediğimizi söylemeliyim. Biz topluluk olarak biraz daha gösterişsiziz. Yani, o işinde iyi, süper yetenekli birisi. *Görülmemiş* türde bir yeteneği var ama ne yazık ki filminizin çok dikkat çekmiş olmasının başarısından ziyade *tesadüfi* bir durum olduğunu düşünüyorum."

Bu bir işleme miydi? Kesinlikle öyleydi. "Çok dolu yaşıyor, öyle değil mi?" Manidar bir ifadeyle baktı. "Deneyimlerinden öğreniyor demek istiyorum?"

Sessizliğimi korudum. Mel hakkında kötü konuşmayacaktım. İyi hissettirme ihtimali olsa da bunu Brecky'le yapamazdım.

"Pekâlâ," dedi. "Ne olursa olsun. Bizler sana hayranız. Düşünme tarzını seviyoruz. İşini beğeniyoruz ve kapımızı sana açmak istedik."

Göğüs cebine uzandı ve bir kartvizit uzattı. "Sana bir kartvizit vereyim. Bunları taşımak *saçma*, farkındayım ama iletişim bilgilerimi barındırıyorlar. Yalnızca bir düşün, tamam mı? Haberleşelim. İşlerin nasıl gittiğini konuşuruz."

Kartı parmaklarımın arasında tuttum. Yumuşacık bir mal-

zemedendi, ince ve hafifti. Önemli olan şeyin uyandırdığı histi. Brecky'nin de bunu bilmesine şaşırdım. Kartı cebime sokarken etrafımda Mel'i aradım. "Tamam," dedim.

"NEDEN BAHSETTİĞİNİ bilmiyorum," dedim Fenton'a. Onu stüdyoya kadar takip edip çantamı bıraktım.

"Sadece onay bekliyordum," dedi. "Misafirlerimin boşuna kötülendiğini düşünmeyi sevmem."

Mel eğilip Fenton'ın kafasına sesli, sağlam bir öpücük kondu. Fenton ise acı acı bağırdı. "Bana âşkınsın o yüzden, Fen. Seni *anlıyorum*." Yanından geçerek ses kabinine girdi.

Fenton şaşkınlıktan ağzı açık bir hâlde benden yana döndü. Fenton konuşmayı seviyordu. Daha sonra bir partide rahat bir duyma mesafesindeyken yüksek sesle bunun hakkında fısıldandığını duyacaktık.

Sesçi çocuk elinde Walkman'e benzer bir şey tutuyordu. Ardından elindekini kalçama taktı. Parmaklarını pantolonumda hissedebiliyordum. Yüzüm kızarıyordu.

Birkaç dakika sonra odacıklarda yankılanan topuklu sesleri işitebiliyorduk. Pencerede kısa, tıknaz bir figür belirdi, baştan ayağa gri ipekle sarmalanmıştı. "Hı hı," dedi birine. Bu ses o ses. Donakalmıştık. Bu o. Bu Glynnis Havermeyer.

Avuç içlerim terlemeye başladı. Ellerimi esnetirken, tuttuğum notları düşürdüm. Yerdeki almalık için eğildim. Yine *heyecanlanıyordum*. Elimden bir şey gelmiyordu. Hayatımdaki olaylara yaklaşımım böyleydi: Bu hayatımın en önemli ânı, kaderimi değiştirecek. *Bunu batırmazsam* harika olacak.

Kapı açıldı. İşte orada kanlı canlı duruyordu. Gözünde küçük, gri bir gözlük vardı ve dudaklarına koyu renkte bir ruj sürmüştü. Saçı neredeyse mora çalan bir kırmızı rengindeydi. Tam olarak kültürlü serseri bir yetişkin gibi görünüyordu. Gülümsüyordu. Fenton ise tam arkasından bize bakıyordu.

Glynnis ondan yana döndü. "Fenton. Bir mola vermeye ne dersin? Git bir kahve iç."

“İyiyyim,” diye yanıt verdi Fenton. Sekizinci sınıftaki sosyete-ye takdim balosundaki kindar prensesimiz gözlerini bize dikerek konuşmaya devam etti. “Molaya ihtiyacım yok.”

“Belki hanımlar kahve ister?” Kaşlarını kaldırarak bizi işaret etti. Şu işe bakın ki o da Fenton’dan nefret ediyordu. “Teşekkürler.” Kapıyı kapattı.

“O kahvenin yüzde otuzu çiş olur,” dedi Mel.

Glynnis gülerek elini uzattı. Şimdiden onun havadaki oksijeni kesen insanlardan olduğunu görebiliyordum. Keşke bana da bunu öğretseydi. “Hanımlar. Sizi burada ağırlamak çok güzel.” Benden yana döndür. “Senin Kisses olduğunu düşünüyorum.”

“Evet.”

“Seni *Nashville Dövüşü*’ndeki katkılarından tanıyorum.”

Çıkarabildiğim tek ses: “Hımm.”

Uzanıp Mel’in elini tuttu. “Sen de Mel Vaught’sun şüphesiz. Kendi tasvirinin kesinlikle doğru olduğunu söylemeliyim.”

Mel ellerini cebine soktu. Saçı karman çorman bir hâlde gözlerinin önüne düşmüştü. Çekingenmiş gibi yapıyordu. “Tek yapmam gereken sarı süpürge üzerine bir buket saç çizmekti. Çok fazla bir şey yapmadım.”

Glynnis tekrar gülünce rahatlamaya başladım. *Gerçekten iyi gidiyor.* “Görsel olarak hayli çekici bir çift olduğunuzu biliyor musunuz? Sarışın ve esmer. İnce yapılı ve kıvrımlı. Tezat hep dikkat çeken bir şeydir. Gerçi bunu zaten bildiğinizden şüphem yok.” Sarındığı kumaşı omuzlarından kaldırıp sandalyesinin üstüne örttü. Parfüm kokuyordu. Ağaç kokusu gibi tatlı bir şeydi. Televizyonda (VH1’da sık sık çıkıyor, C-SPAN’da bitmez tükenmez kitap sohbetleri yapıyordu) görünmeyen yüz çizgileri belli oluyordu ama bunun dışında korkunç bir şekilde halktan biri gibi görünüyordu. “Saçma gelecek ama ilginç görünüşünüz *Charlie Rose*’a çıktığınızda da işinizi kolaylaştıracaktır. Sizi Rose için aradılar, değil mi?”

Mel’le bakiştık.

Glynnis eliyle ağzını kapatarak, "Tüh," dedi. "Henüz aramamışlar. Yapımcılarından biriyle iskambil oynuyorum da ondan duyduğum. Şaşırmış görünmeye çalışın, tamam mı?"

Mel bana kaşlarını kaldırdı. *İskambil...*

Glynnis tam karşımıza oturdu. "Pekâlâ, hanımlar, işte böyle yapacağız. Siz ve işiniz hakkında bir tür giriş yapacağım. Hâlâ gösterimde olduğu için *Nashville Dövüşü*'ne odaklanırsınız. Geçen hafta size gönderilen soru listesini kullanacağız. Mümkün olduğunca doğal ve sohbet ediyormuş gibi davranmaya çalışın. Soruları doğaçlamamış gibi yerleştirmeye çalışacağım. Tamam mı? Hadi başlayalım."

Bir çift kulaklık taktı. Sesle ilgilenen adam bitişik odada görünürken bize el sallayıp tek eliyle geri sayım yapmaya başladı. Beş, dört, üç, iki, bir.

Yeşil bir ışık yandı.

"Ağustosun ilk haftası cumartesi *Sanat Sohbeti*'ne hoş geldiniz. Sinema salonları bu yaz hareketli, en azından 1990'lı yılların ilk yarısında başlayan bağımsız film akımını andıran bir hareketlenmeyle büyük ekrana giden yolu bulan küçük, yoğun kişisel projeler sayesinde. Seyirci bir kez daha alttaki yapımlara yöneliyor. Yazın en önemli sohbetini çoğunluğun kısa çizgi film olarak nitelendirebileceği *Nashville Dövüşü*'nün yaratıcıları ve çizim ekibi Mel Vaught ve Sharon Kisses'la gerçekleştiriyoruz. Filmleri pek de kısa sayılmasa da *Spin*'den alıntı yaparsak, 'Devasa uzun, lanet yapımlara göre *kısa*, anlık bir gezinti gibi' inanılmaz sadık, enerjik bir hayran kitlesiyle ses getiren bir yapım. *Combat* Mel Vaught'un ve Central Florida bataklıklarında ihmalkâr, uyuşturucu bağımlısı bir anne ile geçen çocukluğunun öyküsü. Zekâ dolu, eğlenceli, görsel anlamda ilgi çekici ve cesur. "

Mel'e baktım. Sandalyesinde dimdik otururken kulaklığını ayarlıyordu. Annesinden bahsedildiğinde ifadesi değişmemişti. Gözümü kapattım. Aklıma Lisa Greaph'in uzun mor tırnaklarıyla çekmeceyi açışı gelmişti.

“Vaught ve Kisses çizgi film dünyasını kasıp kavuran çarpıcı görseller oluştururken hikâyeyi de itinayla geliştirme becerisi gösteriyorlar. Hayranları da onlara benzer sürprizler yapıyor. Reddit’in alt başlıklarının filmin tuhaf, keş kadın kahramanı olan annenin sahnelerine ayrıldığına ve altlarına hayranlarının kendi makarnalı, kahveli fotoğraflarını gönderdiklerine tanık oluyoruz. En akılda kalanıysa renklendirilmiş K-Y kremiyle geniştir fırça darbelerinden oluşan bir resim. Kesinlikle bu tarzda bir filme bayılan izleyici kitlesinin ve Vaught ile Kisses ortaklığının daha geniş bir izleyici kitlesine ulaşacağına işaretçisi. Hanımlar, programıma hoş geldiniz.”

Glynnis anlattıklarına gerçekten inanan birinin kendinden eminliğiyle gözleri parlayarak bize bakarken, bizim aptal gibi dilimiz dolaştı. “Şimdi bu senenin başlarında değeri çeyrek milyon doların üstünde olan önemli bir Hollingsworth Ödülü kazandınız. Tebrikler. Sırada ne var?”

Bana bakıyordu. Boğazım kurumuştı. Başımı olumlu anlamda salladım.

Glynnis, “Bayanlar baylar, konuğumuz başını sallıyor,” dedi. Hâlâ böyle davranmaya devam ediyordum. “Hı hı.”

Mel beni dürterek, “Bu evet demek,” dedi. “Tarzanca.” Elleri ni açıp başını salladı. *Ne yapıyorsun?*

Glynnis bunu sevmişti. “Şu anda bir ortaklık görüyorum. Siz ikiniz on yıldan beri birlikte çalışıyorsunuz, değil mi? Bize birlikte nasıl çalıştığınızı anlatmak ister misiniz?”

Sert bir ifadeyle Mel’e baktım. Belki yalnızca dürüst olup herkese, önceki gece yaptığım gibi işleri toparlamamın en gerçek işbirliğimiz olduğunu söylemeliydim. Mel’i yatağından çıkarmam, insan boyutlarında kusarken saçlarını geride tutmam, öğlenden önce herhangi birisiyle kavgaya tutuşmasını engellemem, berbat çizimlerim tarafından kovalanmayacak bir adamla tanışmak yerine Mel’in seyircinin önünde sandalyeden düşmeyeceğinden ya da bana çok pahalı gelen, evladım gibi koyacak eşyaları düşürmeyeceğinden emin olmam, cin ya da dün geceki

gibi Jell-o Shot yapma ve *Bizim Ev* tekrarlarını izleme sözüyle otel odasına çektiği garson kızların kötü kokusunu taşıymıyormuş gibi davranmam gerektiğini...

Uzman gibi bir "Hımm," diyerek boğazımı temizledim ve pantolon takımımın kemerini genişlettim. "Her şeyi takım olarak yapıyoruz," diyebildim sonunda. "İlk çizimlerden düzenleme aşamasına kadar."

"Çizimleriniz ilgimi çekiyor. Çalışmalarınızın karikatür hayranları üzerinde bıraktığı eğlenceli ve tehlikeli izlenimden, hoş zevklerinizden sanat okulu mezunu olduğunuz anlaşılıyor. Ben çalışmalarınızda *Ren and Stimpy*'yi görüyorum. Doksanlı yılların Klasky Csupo'sunu görüyorum. Ralph Bakshi'yi görüyorum. Bu estetik anlayışının çizimlerinize nasıl yansıdığı konusunda bizi aydınlatabilir misiniz?"

Bana bakıyordu. Yine nutkum tutulmuştu. Sıçayım böyle işe. *Sıçayım sıçayım*. Bunun gibi akademik ve teknik sorulara hazırlanmıştım. Şimdiyse konuşamıyordum. Glynnis, Mel, ses teknisyeni... Hepsi kafayı sıyrışımı izliyordu.

Bu nedenle Glynnis Mel'e döndü.

Mel rahat davranarak bacak bacak üstüne attı. Kravatını düzeltirken, "Ee... Geçmişteki her şeyi olumlu gibi sunan o yapımlardan daha gerçekçi bir şeyler yapmak istedik," dedi. "Sharon ve ben çocukken çizgi filmler de dahil olmak üzere onlar gibi bir sürü şey izlemiştir. TV karşısında beyin öldüren, etrafı çift görmemize neden olan saatler geçirmiştir. O tarzda çizmek çizime başladığımızda ortaya çıkan hayali bir imgeydi. Bilinçli karar verdiğimiz bir şey değil yani. Çocukluk, tüm hikâyelerin başlama noktasıdır demek istiyorum, öyle değil mi?"

"Özellikle sizinki çok hikâyeli bir yapıda," dedi Glynnis. "*Nashville Dövüşü*"ndeki esas karakterlerden bahsedebilir misin?"

"Ben, annem ve annemin tüm o erkek arkadaş silsilesi... Basitçe on üç yaşından annemin tutuklanışına kadar olan süreçte yetiştirilişimi anlatıyor."

“Bize niçin tutuklandığını anlatır mısın?”

Mel listeyi işaretlermiş gibi anlatırken gözlerini yukarı kaldırdı. “Bir sürü şeyden dolayı. Hırsızlık, çaldıklarını satmaya teşebbüs, fahişeliğe teşebbüs. Bunlar doğru. Yalnızca Florida’da fahişeliğe *teşebbüs* eden bir kadını cezalandıramazsınız.”

Dudağımı birbirine bastırdım. Konuşma kötüye gidiyordu, çok olmasa da kötüydü. Burada saçmalamaya başladığını hissedebiliyordum.

Ama Glynnis kıkırdıyordu. “Bu, çok mekân odaklı bir film. Bazıları bölgesel olarak nitelendirecek kadar ileri gidiyor. Bu değerlendirmeye katılıyor musunuz?”

Mel omuz silkerek, “Yoo...” dedi. “Yani bir anı olduğu için orada geçiyor. Gerçekten mekânı anlatmaya niyetlendiğimizi sanmıyorum.”

Glynnis, “Ama mekâna apaçık bir odaklanma durumu var,” dedi. “Filmde ‘beyaz pislik polisiyesi’ terimini duyuyoruz. ‘Taşralı beyazın dramı’ dendiğini defalarca duyuyoruz. Bu filmin pazarlanma biçimi konusunda ne düşünüyorsunuz?”

Hah. Bana mı öyle geliyordu yoksa sesinde bir memnuniyetsizlik tonu mu vardı? Ve *pazarlanma biçimiyle* ne anlatmak istiyordu?

Öksürdüm. Glynnis bana baktı. “Hikâyenin geçtiği yeri inkâr edemeyiz,” dedim, sesim titreyerek. “Önemli. Amerika’nın kentli tarafı, kırsaldan çok korkuyor. Bu hikâye kırsalda geçmeseydi, kesinlikle banliyö köşelerinde geçecekti. Bence gelişmiş olanla vahşi olanı ayıran çizgi bize bölgesel yaklaşımdan daha ilginç geliyor.”

Arkama yaslanıp Mel’e bakmaksızın derin bir nefes aldım. Bu kesinlikle iyi hissettirmişti. Kesinlikle düşündürüyordu ama laflar sıkıcı değildi.

Glynnis öne doğru eğilip bana dikkatle baktı. “*Sen* biraz gizemlisin, değil mi?” diye sordu.

Şaşkınlık içinde gülümsedim. O da yapmacık bir ses çıkarak, “Hayır, ciddiylim,” dedi. Gülümserken dudakları yukarı

doğru kıvrılrsa da gözlerinde herhangi bir ifade yoktu. “İnsan izledikten sonra *Nashville Dövüşü*’nün bir nevi ortak bir travmanın ürünü olup olmadığını merak ediyor. Sen de kendi deneyimlerinden bazılarını filme kattın mı? Ortağın için bu denli kişisel bir şeyi yaparken senin ne gibi bir rolün vardı?”

Oda çalkalanıyordu sanki. Bu kesinlikle yapımcıların gönderdiği sorulardan değildi ve sesinde meydan okur bir hava vardı. Yaptıklarımızı *sevdiğini* düşünmüştüm ki bunda kısmen haklıydım. O, *Mel*’in yaptığı şeyi sevmiştii. Benimse yaptığım bir şey varsa anlatmamı isteyerek tepkimi ölçüyordu. Kendimi açıklamam bekleniyordu. Glynnis bana bakmaya devam ediyordu.

Ağzımı açsam da bir şey söyleyemiyordum. *Mel*’in yanımda uyanarak tam o anda kendine geldiğini hissedebiliyordum. Öncesinde üç saniye kadar korkunç bir sessizlik yaşandı. *Mel* hemen devreye girdi. “Şaka mı yapıyorsun? Esas patron Kisses, dostum.”

Glynnis oransız sırtışıyla tekrar ondan yana döndü. Fenton’a ya da bana göstermediği, gizli saklı bir samimiyeti vardı. Odada yine sadece iki kişi olmuşlardı.

Stüdyodaki masamda bu röportaj için haftalarca süren endişeli hazırlığımdan kalan on sayfa kadar notum duruyordu. Balister’deki ilk yılımda, Glynnis’i üniversite için aldığım kocaman Dell’imde podcast’ten dinlerdim. (Hem de podcast’ler yok denecek kadar azken ilk kullanıcılarından biri Glynnis’ti.) Glynnis’i dinlemek bana daima büyük bir şehrin otobanında gece yarısı araba kullanıyormuşum gibi bir his verirdi. Işıklar etraftakilerin, tuhaf tabelaların, ağaçlı yolların karanlığıyla daha da parlıtlı görünürdü. Aptalca soruların üstünden geçerek, elimden geldiğince düşünür gibi yapan ‘hımm’ların, radyo kahkahamın alıştırmalarını yapmışım. *Glynnis’in beni, bizi seveceğini düşünerek...* Asla *Senin rolün neydi?* gibi tuzak bir soruya karşı savunma geliştirmem gerektiğini düşünmemiştim.

Mel’in burada daha çok şey söylemesini bekliyordum, beni daha doğrudan savunmasını ama yapmıyordu.

“Öyledir,” dedi Glynnis. “Ama kurgunuzu düşünürsek...” Parmağını ikimizin arasında sallıyordu. İşte bir anda yeniden ortaya çıkmıştım. “Kendini olgun bir tür olarak tanımlamakta zorlanan animasyonun doğası ile ilgili çok eski bir iddiaya dayalı yoldan değiniyor. Filminizde de olduğunu söyleyebileceğim gibi ana fikir karmaşık ya da karanlık noktalara yöneldiğinde, çoğunluğun karikatürün içerikten daha üstün olduğuna dair inancı değişecekmiş gibi görünüyor. Bu da bizi filmin hikâyesindeki zorlayıcı bir noktaya getiriyor: *Nashville Dövüşü*’ndeki anne olarak modellenen Kelly Kay Vaught’un ölümü.”

O sırada karnum guruldayınca mikrofonum sesi algıladı. Glynnis önce bana sonra tekrar Mel’e baktı.

“Bu senin için inanılmaz zor bir süreç olmalı, Mel,” dedi.

“Evet, tabii,” diye onayladı Mel. “Birini kaybetmek hiçbir zaman kolay değildir. Görüşmeseniz bile ki annemle ben pek de sık görüşmezdik.” Duraksadı. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? “Hâlâ tuhaf geliyor.”

“Bilmeyenleriniz için,” diye başladı söze Glynnis.

Sonra tüm o tüyler ürperten Kelly Kay fiyaskosunu, hapishanedeki kavgayı, yaralanmasını anlattı. Belli etmeden Mel’e baktım. Yüzü ifadesizdi. Sol gözündeki pembeliğin hafifçe arttığını görebiliyordum.

“Film hakkında annenle konuştun mu?” diye usulca sordu Glynnis.

“Hayır,” dedi Mel. “Haber bile yoktu. Dediğim gibi, bir süredir görüşmüyorduk.”

“Kimileri Kelly Kay’ın bu filmdeki tasviriyle ölümünü çevreleyen olaylar dizisi arasında *karışık* bir bağlantı olduğunu söylüyor. Buna nasıl karşılık verirsin?”

Dişlerimi sıkıyordum. Mel bacak bacak üstüne atıp tekrar indirdi. Derin bir iç çekti. “Ne? *Salon*’daki adamın uydurduğu hikâyeden mi bahsediyorsun? Burada gerçekten bunu mu konuşacağız?”

“Yani, söz hakkın olsun istiyorsan...”

“Söz hakkı gibi bir derdim yok. Saçma bir sav. Zırvalık.”

Mel’in kolundan tuttum.

Glynnis elini bana doğru uzatarak, “Bırak bitirsin,” dedi.

Ben de geri çekildim.

Salon yazısı yazarın “gerçek kurgu” diye nitelendirdiği gerçek hayata, gerçek insanlara, gerçek olaylara dayanan hikâyeleri ve eserlerin, karakterlerin dayandığı kişilerin hayatını nasıl etkilediğini birleştirdiği bölümlerden oluşuyordu. Yeni romanında eski kız arkadaşıyla ayrılığının detaylarını anlatan bir yazar vardı. Kız arkadaşı bu kitaptan sonra işlerinin kötüye gittiğini iddia etmişti. Olaylı bir şekilde sona eren evliliğiyle ilgili bir televizyon şovu hazırlayan, bu ününün iyi durumdaki boşanma anlaşmasını şişirdiğini iddia eden bir kadın vardı. *Nashville Dövüşü*, makalesinin merkezinde yer alıyordu: Son derece kişisel ve rahatsız edici olarak nitelendirilen filmin ana karakterin üzü ve kötü şöhreti yüzünden içerideki bir mahkûmu onunla kavga etmeye kışkırtarak, ilham aldığı kişinin ölümünü hızlandırmış olması mümkün.

Rasgele bir tanımdı. Yine de büyük bir darbeydi. Hatırı sayılır bir mecrada yüksek görüntülenme oranlarıyla yer alan olağanüstü ezicilikte bir hikâyeydi. Hepimiz Mel’e bunun için canını sıkmasını telkin etmiştik. Donnie bir internet sansürü önermişti. Mel elini sallayarak, “Kuru gevezelik. Önemli değil,” demişti ama rahatsız olduğunu söyleyebilirdim.

iPhone’umdaki bir alıntıyı bulup Glynnis’e kötü kötü bakarak Mel’in kucağına bıraktım. *Gördün mü? İşe yarayabiliyormuşum.*

Mel telefona baktı. “Bu film elli yıl içinde hiçbir şekilde hatırlanmasa bile en azından nefes kesen bir parça olarak hatırlanacaktır. Tabii ince farklılıklardan veya karmaşıklıktan yoksun sarsıcı bir yapımlı olmaktan ziyade sanat eseri olarak tanımlanmazsa... Pekâlâ,” dedi Mel. “Bak. Çok kıymete bindirmeye gerek yok. Sanat sanattır ve bir çalışmayı insanların yaptığı çılgınca şeyler için günah keçisi olarak belirlemek gerçekten dar görüşlülük. Bu adam bir dahaki sefere gözüne kestirdiği kadınlarla berbat bir kukla şovuna so-

yunacaktır. Ne yazarsa yazsın çok da önemli değil. Bırakalım da üstünlük duygusu onda kalsın. Filmim onu rahatsız etmiş diye bu ona iki olay arasında saçma bir nedensellik oluşturma hakkı vermez. Hıyar herif *Oyuncak Hikâyesi* görmeyi ummuşsa elimden bir şey gelmez.”

Glynnis gülümsüyordu.

Evet. Mel’in zıvanadan çıkması *gerçekten* ilginç, diye düşünüyordum. “Ama orada başka yorumlar da vardı,” diye sözünü keserken Glynnis’in gözünün içine bakmak için eğildim. “Filmin dürüstlüğü, saf niteliğini takdir eden insanlar da var.” *Onu dizginleyeceğim, görürsün sen Glynnis. Bu röportajı yönlendireceğim, seni ukala cahil. Mel’in tepkilerinin gidişatını bilirim ve şu anda normal seviyesinde değil. Yanlış yöne sürüklenirse aşırı tepki verir ve bu oldukça hızlı olur. Kavşaktaki bir aracın darmadağın olması gibidir.*

Mel tekrar bacak bacak üstüne atıp sol ayağını yukarıya doğru salladı.

Glynnis konuyu değiştirmeyi tercih etti. “Biraz da teknik yaklaşımınızdan bahsedelim. Kimileri ileri CGI kullanmama kararı aldığınızı söylüyor. Buna ne denir, *aykırılık* mı?”

“Aslında CGI kullanıyoruz,” diye düzelttim onu. “Onsuz iki başlı bir iş yürütmek zor olurdu. Bunu geleneksel çizim teknikleriyle birleştirerek kullanıyoruz. Bunu yapma nedenimiz de tekniğe güvenmemiz, çıkan sonuçları sevmemiz. Süreç.”

Mel araya girerek, “Bir şey anlatmak istiyorum,” dedi. Sesi hâlâ *Salon* hikâyesinin etkisinde, yüksek ve hızlı konuşuyordu. “Bizi *aykırı* olarak nitelendiren adamlar zırvalarken biz okulda eşek gibi çalışıyorduk. Defolup gitsinler. *Yirmi milyon dolarlık bir film yapmak için Maya kullanan Yedi Karakterli Johnny’ye bak. Ne var biliyor musun? Boş versene. Yedi Karakterli Johnny onu karikatürist yapan şeylerle uğraşmıyor, ödün veriyor. Ucuz etin yahnisi yavan olur, anlatabiliyor muyum? Biz tanıdık kasaptan aldığımız ortalama eti yiyerek çizim masalarımızda deli gibi çalışıyoruz, Glynnis ve etini yediğimiz ineğin bir çocuk havuzunda kendi bokuna bulanarak yuvarlanıp yuvarlanmaması çok da*

umurumuzda değil, bu riski alıyoruz. Onu *yiyorum* çünkü bunu ya *doğru dürüst* yaparız ya da *hiç* yapmayız.”

Mel koltuğuna yaslanarak bir nefes aldı.

Glynnis sandalyesinde donakalmış bir hâlde, “Güzel konuştun,” diyebildi.

Mel’e baktığımda suratının asık olduğunu fark ettim. *Yedi Karakterli Johnny de kim?*

Glynnis benden yana döndü. Konuyu değiştiren birinin coşkulu, hevesli ses tonuyla, “Senin ismin de biraz ilgi çekici, Sharon,” dedi.

Tanrı aşkına! Bunu daha kaç kere konuşmak zorunda kalacaktım. Dişlerimi sıktım. “İskoç ismi.”

“Bu hâliyle harika,” dedi Mel. “Ben adımlı Melody’dan Mel’e dönüştürene kadar iki yüz dolar harcamışımdır ve onunki bedavadan *Sharon Kisses*.”

“Ben de değiştirmek isterdim,” diye mırıldandım.

Mel buna gülerek, “Asla değiştirmeyecek,” dedi. “Ekmeğini yiyor. Erkekler Sharon Kisses adını duyunca *mahvoluyorlar*. Ciddeden.”

Mel’in sesi kısıp çatallandı. Yine Sarhoş Mel’e geçmişti. Glynnis, o kahrolası *Salon* hikâyesinden bahsederek onu zorlamıştı. Şimdi yaramazlıkla ve aşırı rol yaparak karşılık veriyordu. Mel üzgün hissettiğinde (ki şu an ve bütün bu yaz boyunca çok üzgün olduğunu düşünüyordum) neşeli gözükmeye çalışırdı. Bu röportaja girerken *ayık gibi davranacağını* ummakla aptallık etmiştim.

Glynnis siniri bozulmuş gibi gülüyordu. Elimle önümde duran mikrofonu tuttum. Kaldırmayı denedim ama yere bağlıydı.

Mel dizime vurdu. “Neyse. Benim de şeytani güçlerim var. Annem bana hamile kaldığı zaman kürtaj için bir kliniğe gidemeyecek kadar ucuz bir insan olduğundan kendi işini kendisi halleden bir serseri gibi davranmış. Bir yerlerden C vitamini fazlalığının rahim içindeki bir bebeği öldürebileceğini duymuş. Bu yüzden damarına doğrudan portakal suyu verircesine bir sürü

C vitamini yutmuş. Yetişkin biri olarak şimdiye kadar hemen hemen hiç hastalanmadım. Gerçek hikâye. Filmde bundan kısmen bahsetmiştik ama sonra kurgu odası zemininde yerini aldı.”

O da şimdi eliyle mikrofonuna sarılıyordu. Konuşurken farkında olmaksızın sımsıkı tuttuğu yumruğunu gevşettiğini görebiliyordum.

“Gerçek şu ki C vitamininin doz aşımı olması neredeyse imkânsız, tabii ki başarısızlıkla sonuçlanıyor,” dedi Mel.

Glynnis’in nefesi kesilir gibi oldu.

“Bunu diğer vitaminlerle deneyin. D vitamini? Kocaman mor gözleriniz olur. A vitamini? Testislerinizi balkabağına benzetir. Ama C? Akar gider, bebeğim. Benim gibi.”

Mel masanın üstüne eğilince mikrofonun fişi çıktı. O sırada bir kıvılcım çıktı ve bir cihazın elektrik bağlantısı kesildi. Ses mühendisi kollarını sallayarak zıplıyordu.

“Hay aksi,” dedi Mel.

Glynnis donakalmış bir hâlde bana bakıyordu. Bu röportaj süresince ilk kez gülüyordum. Neden, niçin olduğunu bilmeksizin gülüyordum. Bir kerecik kendimi tutmadım.

“Ah... Bakın bence burada bitirelim,” dedi Glynnis.

A SANSÖRDE AĞZIMI AÇMADIM. Altıncı Cadde’ye kadar sessizlik peşimizden geldi.

“Niye bozulduğunu anlamıyorum,” dedi Mel. “Bizi sevdi. Kırdığım mikrofon dışında. Neden birdenbire bütün ruh hâlin değişti?”

“Bence benim ne kadar çekici olduğumdan ya da olmadığım-dan bahsetmediğin zaman iyi bir röportaj yapmışız demektir.”

“Onu şu aptal *Salon* makalesinden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Bu konudan bahsetmekten sıkıldım. Ayrıca böyle şeylere *şaka* diyoruz.”

“Komik değildi. Kimse komik olduğunu düşünmedi.”

“İyi, tebrikler. Sonunda mizah anlayışına tekme basmışsın.”

Metroya girdik. Onu sessizce Brooklyn hattına yönlendirdim. Haberlerde tüm hafta boyunca bir sıcaklık artışından bahsedilmişti. Hava bizi boğuyordu. Beklemeye koyulduk.

“Pekâlâ,” dedi Mel. “İyi, konuşmayalım.” Platformun kenarına doğru yürüyüp ışıklara bakmak için öne eğildi. Ceplerindeki bozuklukları şingırdattı. Ardından Moleskine defterini çıkarıp diz çöktü. Resim hızla ortaya çıkmaya başladı. Hawaii elbiseli kocaman bir İspanyol kadındı. Platformun aşağısına baktım. Kadın oradaydı. Mel’in kendisini çizdiğinden habersiz *The Watchtower* dergisini yüzüne yapııştırarak oturuyordu.

Mel arkasına yaslandı. Yaptığı şeye uzun uzun baktı. En üstte küçük değişiklikler yapmaya başladı. Bense öylece izliyordum. Banka soyguncusu kılıklı küçük adamlar kadının kulaklarından çıkıyordu. Kadın boşluğa dalgın dalgın bakıyordu. Altındaki konuşma balonundaki harfler şöyleydi:

SAÇMA!

Mel kelimeyi değiştirerek tekrar denedi.

NE SAÇMA!

“Beni gizemli olarak tanımladığında, ne gibi bir rolüm olduğunu sorguladığında neden arka çıkmadın? O da neydi öyle?” derken çenemi sıkımayı bıraktım.

“Senin hakkında daha çok şey öğrenmek istedi, Sharon çünkü ilginç birisin. Sen de bunu pek kolaylaştırmıyorsun.”

“Bir takım olmamız gerekiyor. Keşke NPR’a kanındaki alkol oranıyla bir jeti havalandıracak kadar alkol komasında gelmen gerektiğini hatırlasaydın.”

Mel burnundan soluyordu. “Kalemin biraz renkli olsaydı her gün o stüdyoda yatıp kalkmak zorunda kalmazdım.” Bunu söyler söylemez dudakları pişmanlıkla kenetlendi.

“Efendim? Bunu iki aydır bir gün bile çalışmamış biri mi söylüyor?”

Mel önce kollarını kaldırdı, sonra o kollar iki yanına düştü. “Stüdyo şu sıralar benim için pek sıcak bir yer değil. Şu an seni çileden çıkarmayacak pek bir şey söyleyemem. Bu tartışmayı kazanmamın yolu yok. İşte bu yüzden insanlar evlenmiyor.”

“*Senin* gibi insanlar işte bu yüzden evlenmez.”

“Vay canına. Bunu ben de söyleyebilirdim.” Mel ayağa kalktı. Yüzünün rengi atmıştı ve terliydi. Dudaklarındaki çatlakları görebiliyordum.

“Sen bir alkoliksin,” dedim ona.

“Hadi ya!” Kendi etrafında bir daire çizerek döndü. “Kes *seni*, Sharon.”

“Bir alkolik dışında kimse kalkıp da sabahın köründe sert kahve yapmaz. Bir alkolik dışında kimse bir panele zil zurna sarhoş gelip soyunmaz. Normal insanlar böyle davranmaz. Yalnızca içki problemi olan insanlar böyle davranır. Filmin de seni daha kötü bir noktaya götürdüğünü düşünüyorum. Bunun içinde yer aldığım için de pişmanım.”

“Aldığımız paraları reddettiğini pek görmedim. NPR röportajlarını geri çevirdiğini de ama anlayışın süper, değil mi?”

“İnsanların bana karşı tavırları konusunda bazı kurallarım var ve sen az evvel *kırmızı çizgiyi* geçtin.”

Mel gözlerini devirerek, “O aptal heriflerle çıkarken kuralların neredeydi?” diye sordu. Ardından cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Etrafta pek kimse yoktu. Sadece birkaç kötü bakışı üstüne çekmişti.

“Glynnis’i etkileyerek başladın. Seni sevdi, beni değil ama sonra saçmalamaya başladın. Gerçi şortunu çıkarıp ses mühendisine savurmadığın için kendilerini şanslı saymalılar.”

Mel yine yere doğru eğildi. “Bunu hiç unutmayacaksın, değil mi?”

“Çekip gitsem beni kimse yadırgamaz.”

“Bu işi bensiz *yapamazsın*,” dedi. “Yapamayacağını biliyorsun.”

Nefesim kesildi. Uzun bir sessizliğin ardından tekrar konuşmaya başladım. “Aslında benimle çalışmanın kıymetini bilecek insanlar var,” dedim ona. “Bu yaz Brecky Tolliver’ın kaç çağrısını cevapsız bıraktım biliyor musun?” Mel’in ağzı bir açılıp bir kapandı. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Evet. Panelden sonra sen kızlara asılarak boş boş etrafta dolaşırken beni ekibine katmaya çalıştı.”

“Vay be!” dedi. “Brecky’yi pohpohlayışına bak. Şimdi de beni kışkandırmaya mı çalışıyorsun?”

“Nasıl bir sınırdı durduğunu görmeni sağlamaya çalışıyorum,” dedim.

“Bunu hava atan tipik bir kız gibi yapıyorsun. Kendine yeni bir lezbiyen arkadaş mı buldun, Sharon? Rekabet etmek zorunda olmadığın birini?”

Bu, içinde derinlerde sakladığı düşmanlığı aradığı anlamına geliyordu.

“Bak ne diyeceğim, bir kez olsun içindeki pisliği bana akıtmadan önce kendine saklamaya ne dersin? Sıkıldım bundan.”

Mel zar zor nefes alarak bana bakıyordu. Sonra kollarını kaldırarak bağırdı. “Bak ne diyeceğim. Siktir.” Dişlerinin arasında sigarayla merdiveni çıkarken zıplayarak ilerledi. Sonra tamamen gözden kayboldu.

ADI STARLA'YDI

MEL ORTADAN KAYBOLDU. Çalışma alanımıza gitmekten kaçınarak sigara izmaritleri ve yarısı yenmiş Charleston Chews ambalajlarının arasında asfalt yolları eriten, yaşlı insanların metroda yığılıp kalmasına neden olan New York City'nin son on yıldır gördüğü en kötü sıcak hava dalgasını karşılıyordum. Klimayı yatak odama sürükleyerek kıcımı yaydım. TV'yi de taşıyınca daha da yayıldım. Ter ve rehavet içinde yaşadığımız hadisenin üstesinden gelmeye çalışıp buzlu şeker yiyerek vakit öldürüyordum.

Donnie aradığında bir haftadan fazladır böyleydim. "Konuşmak ister misin?" dedi.

"Yok, iyiyim."

"Açıkçası ben konuşmak istiyorum." Saat sabahın onuydu. Donnie'yi görmeden masasında oturduğunu, elinde bir kutu diyet kola tuttuğunu biliyordum. NPR, Glynnis'in programında düzenlenmiş hâlini yayınlamış ama düzenlenmemiş bir hâli kurallara aykırı bir biçimde birisinin sabit diskinden çıkıp anında Donnie'ye ulaşmıştı. "Sana sormam gereken sorulara nasıl başlamam gerektiğini bilmiyorum, Sharon."

“Röportajdan önce o kadar kötü durumda değildi, gerçekten.”

• “Sharon, Mel’in bir panelde soyunup rumba yapmak istemesi yeterince kötü. Ama yine de Glynnis’te rezalet çıkarması kadar değil. Bu büsbütün farklı bir durum fakat bunu sana neden açıklıyorum ki? Ne kadar kötü olduğunu *sen* zaten biliyorsun. Mel ses cihazını parçalarken senden çıkan cılız sesi duyar gibiyim.”

“Bu yaptığının doğru olduğunu düşünmüyorum. Mel’le konuşman gerekmiyor mu?”

“Haklısın. Senden bebek bakıcılığı yapmanı beklemem çok da doğru değil ama açıkçası bugünlerde yapmamız gereken tam olarak da bu. Hatta ödülünden sonra bunu daha da çok yapmalıyız. İnsanlar izliyor, Sharon. Notlar alıyorlar. Bu iş sana düşüyor.”

Oturduğum yerde doğruldum. “Bir saniye. Ne demeye çalışıyorsun?” İçim sızlayarak demek işler bu noktaya kadar geldi diye, geçirdim içimden. Glynnis’in gözümü korkuttuğu şeyi Donnie doğruluyordu. İşim, Bayan Mel’i idare etmekte.

“İkinizin de halkla ilişkiler konusunda üstünüze düşeni yapmanız gerekiyor demeye çalışıyorum.”

Rahatladım. “Ha...”

“Ha deme bana. En iyi bildiğiniz şeyi pazarlayın. Kendinizi küçük düşürmeyin. Tek yapmanız gereken bu.”

Tanrım. “Haklısın.”

“Beni onaylamak, söylediklerimi uygulamadığınız sürece bir boka yaramıyor. Onu yanında tut, Sharon. Ya böyle yap ya da tedaviye gitmeye ikna et. Keşke gitse... Gitmez ya.”

“Tamam.”

“Siz ikiniz onun tavırlarıyla ilgili ciddi bir konuşma yaptınız mı?”

“Teşebbüs ettim.”

“Kimseye kulak asmaya da seni dinler. Tekrar denemeni öneririm.”

Bununla fırça atmayı kesmesini umuyordum ama yalnızca soluklanıyordu. “Bu Hollingsworth’le ne yapacaksınız bilmiyo-

rum ama iyi bir şeyler ortaya çıkarsanız iyi olur. Aksi takdirde başka bir şeyler yapmak zorunda kalarak disiplini sağlarım.”

“Şey, şu an birbirimizle konuşmuyoruz. İçimizdekileri kustuk.”

“Sharon, dalga mı geçiyorsun?”

“Yoo.” Kanepeye gömüldüm. Çok yorgundum. İçimde uğraşacak gücü bulamıyordum. “Bu konuştuklarımızı benden duymasa daha iyi olur.”

“Konuştuğumuz sırada ona bir e-posta yazıyordum. Sözleri fazla allayıp pullamama gerek yok. Mel’in toplum içinde soyunduğunu, ses araç gereçlerini parçaladığını ya da Florida’da savunmasız asistanlarla manasızca yatıp kalktığını duymak istemiyorum.”

Açık açık iç çektim. Florida konferansını unutmuştum. Küçük, özgür düşünceli bir sanat üniversitesinin düzenlediği Florida merkezli bir festivaldi. Tuhaf Florida tarihi, Florida bilimkurguları, suç filmleri. Soru cevap konseptli bir *Nashville Dövüşü* gösterimi düzenleyeceklerdi. Gerçekten bize ulaşmak için büyük çaba sarf etmişlerdi. Donnie’yi arayıp her tür seksi konuşmayı deneyerek bu tarz şeylerde alışık olduğumuzdan daha fazla para teklif etmişlerdi. Bu yüzden o da zamanımızı ayarlamak için elinden geleni yapmıştı.

“Ayın 16’sında uçuşunuz var,” dedi. “Bir anlaşma imzaladınız.”

“Ne kadardı?”

“Her ikinize dörder bin. Seyahat dahil değil.”

Yatağın içinde büzüşüp kaldım. “Çokmuş.”

“Hem de tek yapman gereken Mel’in çenesini kapattırmak ve tatlı tavrını takınmak. Ortaya çıkardığın güzel işten bahset. Soru cevap kısmı dışında birbirinizle konuşmak zorunda değilsiniz. Sizler profesyonelsiniz. En azından bu kadarını yapabilirsiniz. On beş dakika süresince kibar olmaya çalışacaksınız. Ondan sonra bu noktadan itibaren ne yapacağımızı konuşuruz. Tamam mı?”

Telefonu kapattım, çoğu sabah yaşadığım hafif baş ağrısı için birkaç ağrı kesici alıp, parmaklarımı üç gündür yıkanmayan saç-larımda gezdirerek kanepede kıvrıldım. Ardından Netflix'i tıkladım. Bir sigara yakarak konudan uzaklaşmaya çalışıyordum.

Brecky'nin belgesel dizisi "Senin için Önerilenler" listemdeydi. Mel'le resmen ayrılırsak, Brecky'yi büyük bir düşman olarak görmem için sebep kalmayacaktı. Toplum içindeki Mel'siz tav-rımın nasıl olacağını düşünüyordum. Bağlantılarımı koparmamalıydım ama kim bilir ne yapıyorlardı şimdi. Onlara ihtiyacım olacaktı. Kavgamızı düşünüp duruyordum. *Bensiz yapamazsın*. Ne zaman hatırlasam tadımı kaçırıyordu. Kendimi tek çalışırken düşünmeye alışık değildim. Yeni, soğuk bir deneyim olacaktı.

Küveti doldurup yeni bir sigara yaktım. Kendime gelmek için bir *Ren&Stimpy* açtım. Suya girip geçmişin izini sürmeye başladım. Bu yaz Mel neler yaşamıştı? Aramız nasıl bu kadar hızlı bozulmuştu? İki ayrı otel odası ayarttığımız, Mel'in gece yarısı benimkine geçtiği tur başlangıcını düşündüm. Uykuya dalmasının ne kadar zor olduğunu, nasıl da tekmeler savurarak, mırıldanarak ağladığını, sevdiği bir filmi izlemenin onu nasıl da buz kestirdiğini, film başlarken titreyen parmaklarını dizlerinde oynatışını, seyirci gülerken cebinde olduğunu bilmediğim küçük bir şişeyi çıkararak, bir yudum içmek için koltuğuna gömüldüğünü gören tek kişi bendim. İnsanların filmimizi izlediğini görmeyi ne kadar sevdiğimi düşündükçe kendimi suçlu hissediyordum. Mel gösterimlerimizden önce insanları selamlayarak başından savmak için kafasını güzelleştirmek zorundayken, ben insanlar eğlendikçe kızarıp sıırıslıksam olduğumu hissediyor, nefesim kesilerek koltuğuma gömülüyor, gösteriş düşkünü olmayışına ya da dahası birisi bir iltifat ettiğinde pot kırmadığıma şükrediyordum. Bu yaz, üçüncü ya da dördüncü gösterimden sonra Mel'in gözleri akşam sekizden sonra hep kızarık olmaya başlamıştı. Soru sormaya gerek yoktu.

Bu yeni bir şey değildi. Mel daima rahatlamayı, alkol tüketmeyi, sigara içmeyi, kafasını dumanlandırmayı severdi. Eğlence

düşkünü bir kızdı. Eskiye nazaran en çok değişen şey de bakış-larıydı. Durgunken yüzünde bir anda beliren endişe ifadesi, iyi olup olmadığı sorulduğunda kızgın kızgın kendine gelip sanki bir şey yaparken suçüstü yakalanmış gibiydi. “Tanrım iyiyim,” deyişi...

Mel’in annesinden izin almayışımız, hasıraltı ettiğimiz, nadi-ren konuştuğumuz bir mevzu olmuştu. *Nashville Dövüşü* anı ve kurgu arasındaki bir çizgideydi. Her ne kadar kurguyla gerçek arasında bir çizginin olduğu bilinse de filmin merkezinde Mel’in annesinin ona hem benzeyen hem de benzemeyen bir kopyasını kullanmıştk. Dağıtımcımızın hukukçuları karakterlerin isimle-rini, çalıştıkları yerleri, esinlendikleri kişilerin isimlerini değış-tirmezsek zor bir dava süreci geçireceğimizden bahsetmişlerdi. “Annem yaptığım şeyi kesinlikle umursamaz,” demişti Mel ki-barca. “Çok takmayın kafanıza.”

“Ama öğrenmek istemez mi?” diye sormuştum. “Ne yaptığını bilmek istemez mi?”

“Dediğim gibi,” diye tekrarlamıştı. “Annem beni kışına tak-maz.”

Ama tür boyunca *Salon* makalesini düşündüğünü söyleyebi-lirdim. Soruyu bir sakız gibi ağzımda çevirip durmuştum.

New York’ta, turdan önceki birkaç haftamızı beyin fırtınası ya-parak geçirmeyi planlamıştk fakat Mel stüdyoda çalışmayı bırak-mıştı. Bilgisayarını ve çizim defterini yanına alarak Bushwick’te Dixie Mafia adı verilen bir barda çalışmaya başlamıştı.

Ona eşlik etmeyi denedim ama cin tonik yudumlayarak, üz-gün bir ifadeyle barmenleri kesmekten başka bir şey yapama-dım. Kelly Kay öldüğünden beri üretken bir gün geçirmemiştik. Birkaç yıldır ilk tıkanıdığımız zamandı. Yalnızca çalışmaya çalış-mak fuzuli bir çabayla insanı boğuyordu.

Mel’in etrafındaki kadınlar artmıştı. Çevresinde hep çok ka-dın olurdu. Mel bir yolunu hep bulurdu ama şu ara fazla sayıda tek gecelik ilişkisi vardı. Mel’in azgın tavrı, kötü bir günün ardın-dan rahatlamak istediğı zamanlarda ortaya çıkardı. Mesela Hol-

lingsworth'e ilk başvurmuz reddedildiği zaman olduğu gibi. Alkol alıp sevişmek, sonra tekrar alkol almak istemişti. Florida kökenlerine bağlı kalarak esmer kadınlardan hoşlanırdı. Bronz kadınlar ilgisini çekerdi. Nadiren stüdyoya getirecek ciddilikte kız arkadaşları olmuştu ama şu sıralar bir ilişkide yer almayı topyekûn bırakmış durumdaydı. Karanlığı, sarhoş olmayı, hızlı yaşamayı tercih ediyordu. İnsanların evlerine soyunmak, sevişmek sonra da uykuya dalmak amacıyla sabaha karşı gidiyordu.

Onu Dixie Mafia'da bırakarak ayrıldığım gecenin sabahında, gözünde yeni bir mor halkayla içeri girmişti. "Ne oldu?" diye sormuştum.

Mel bana göz kırparak, "Adı Starla'ydı," demişti.

Mel'in endişeden eğlenmeye geçişi o kadar hızlı oluyordu ki kendi kendime durumu abartıp abartmadığımı sorup duruyordum. Belki de görmek istediğim gibi görüyordum ama bir insanla düşündüklerini tahmin ederek, onun gibi hissederek on yıldan fazla çalışmışsanız abartmadan edemezsiniz. Mel'i sık-boğaz eden karanlığı, içini kemiren suçluluğu hissedebiliyordum. Sevdiği bir şeyin onu bu kadar yaraladığını görmek beni üzüyordu. Neden buna bir çözüm bulamadığımızı, çalışmaktan çekinip çekinmediğini, eğer öyleyse ne yapabileceğimi bilmek istiyordum.

1 6 AĞUSTOS'TA YİNE bir baş ağrısıyla uyandım. Kullandığım ağrı kesiciden daha kuvvetli bir ilacı deneyecektim. İç çamasırını çekmeceme sakladığım ilaç şişesinden bir tane çıkarıp diyet kolayla içtim ve JFK'ye bir taksi çağırdım.

Tam Delta Terminal'de oturduğum anda omzunda kirli spor çantası ve elinde fötr şapkasıyla Mel içeri daldı.

Mel'siz geçen iki hafta hayatımın onsuz ne kadar küçük ve yalnız olduğunu anlamamı sağlamıştı. İş o kadar kötüye gitmişti ki hayatımda başka kimlerin olduğunu görmek için telefon rehberimi karıştırmıştım. Mel'den başka arkadaşların da var, dedim kendime. *Çık, onlarla takıl.*

Telefonumda on bir kişi vardı. Bunlardan üçü dağıtımçı ekip-tendi.

İkimizin arasında hep bana daha yakın olduğunu *hissettiğim* Donnie, arkadaşım sayılırdı. San Francisco'dan bir iş gezisinden döndüğünde benimle bir öğle yemeği ayarlama sözü veriyordu. Mel tarafının sıkı müdavimi olan Fart ve stajyerler konu dışıydı. Takılma işini en fazla, telefonu açtığında bir sırtlanla gürleşiyor-muş izlenimi veren Aksi Cathie'yle ilerletmiştim. "Bugün ne ya-pıyorsun?" diye sordu, hızlı hızlı soluyarak. "Bir iş fırsatı var. Bir araba mezarının fotoğraflarını çekmek istiyorum." Dudaklarını ahizeden uzaklaştırarak bağırmaya başladı. "Kafamı dinlediğim bahçemden çıkın, aptal çocuklar." Tekrar bana döndü. "Birkaç ilkokul veledi. Yazdan nefret ediyorum."

Queens'in sonundaki South Edgemere'de, şehirlilerin on yıl-dır yerleşmeyi kestiği sokaklarda yavaş yavaş gezinmiştik. Ben çatısı tehlike teşkil eden, duvarında pentagram resmi olan bir evin verandasında oyalanırken, "E, hadi gel," demişti. "İçeri gir, ayaklarını pislet biraz. Kokuyu alıyor musun?"

"Burayı bırakıp giden insanlar gibi kokuyor. "

Tam olarak kendisiyle aynı şey düşünüldüğünde hep yaptığı g:bi gülümseyerek gözlerini kapattı. "Ah, Tanrım, evet. *Tamamen* terk edilmiş."

Gün, arkamızda bir homurtu duyup döndüğümde kulak-larını dikmiş bize doğru koşturan büyük, pis bir Alman çoban köpeği gördüğümde bitmişti. Onu başka bir köpek, bir başkası, derken birkaç tane daha köpek izlemişti. Kısa sürede peşimizde bizi avlayan bir çete oluşmuştu.

Cathie gözlerini devirerek, "Tüylü itler," dedi. "Onlara kimin patron olduğunu göstermezsek bizi takip edip derimizi parça-larlar."

"Ne?"

Önüme doğru bir adım atıp pantolonunun kemerini çıkardı ve Colt .22 gibi ateş etme sesi yaparak, "Pekâlâ pislikler, kim ilk olmak istiyor?" diye bağırmişti. Sürüye doğru savurunca sürü dağıldı.

Mel’le hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştık. Bu his düşündüğümde de kötüydü, yavaş yavaş acıtan korkunç bir histi. Onu özlemek, ondan çekinmek değişik geliyordu. Ne yapıyordu, kiminleydi? Hayatının tehlikede olduğunu düşünerek endişelenmek... Bu yüzden iyi uyumamış gibi yalpalayarak gelişini görünce mutlu oldum. Bana gözlerini devirdiğini fark edene kadar bu böyle sürdü.

“Sürtük,” diye mırıldandım.

“Daha orijinal bir şey bul, herkes böyle söylüyor,” dedi.

“Eminim.”

Güneş gözlüğümü gösterdi. “Ne oldu? Brecky Tolliver’ın vajinasının kör edici ışığına bakmak gözünü mü yordu?”

“Defol git,” dedim sesimi yükselterek. Louis L’Amour okuyan yaşlı bir adam Mel’e bakıyordu.

“Zevkle,” dedi Mel ve sessizce uzaklaştı.

Uçağın kalkmasına yakın tekrar ortaya çıktı. Uçağa en son o binmişti. Elbette, Donnie biletlerimizi yan yana almıştı ve uçak ağzına kadar doluydu. Tek boş yer benim yanımdaki koltuktu. Mel, Louis L’amour okuyan adama yer değiştirmek isteyip istemediğini sordu. Adam soğuk bir ifadeyle bakıp bana döndü, sonra tekrar Mel’e baktı. Dudağını bükerek, “İstemem,” dedi.

Mel bana kötü bir bakış atarak koltuğuna yerleşti. Ardından tuhaf, acı veren bir sessizliğe gömüldük. Kendimden biraz utanıyordum. Ona Brecky’nin teklifinden bahsetmem ucuz bir hareketti.

Uçağın düşük ısısında, kafatasımdan omurgama kadar hissettiğim bir ağrı başlıyordu yine. Önümdeki koltuğa başımı dayayıp gözlerimi sınırsız kapattım. Mel’in bana iyi olup olmadığını sormak isteyip de yapamadığını hissedebiliyordum. Sonunda kulaklığını takıp pencereden dışarı bakmaya başladı.

Kalkıştan önce ayağa kalkıp küçücük uçak tuvaletine doğru sendeleyerek gittim. Metal tuvalete kusup, ellerimi kafama dayayarak öylece oturdum. Uçağın hareketlendiğini hissettikten sonra kalkıp yerime geçtim.

İndiğimizde Mel önce tuvalete gitti. Ben sessizce dışarıdaki taksi sırasına geçtim.

Taksi Florida'ya doğru döne döne ilerlerken *İşte on yıl birlikte çalışmanın bizi getirdiği nokta*, diye düşünüyordum. Burada da bir sıcaklık dalgası vardı ama kimse aldırılmıyormuş gibiydi. Koltuğuma gömülüp yeniden kuvvetli bir ağrı kesici alabileceğim zamana dek saniyeleri sayarak güneş gözlüğümün gölgelediği gözlerimi kapattım. Mel'in büyüdüğü yere uzak değildik. Super 8'in otoparkında arabadan inene kadar Nascar arabalarının renk çubuklarını, kötü dişleri, Pomeranian köpeklerini yutan pitonları görmüştüm. Seri katillerle hız tutkunlarının tercih edeceği türde pembe boyalı, pis, girişi dışarıda olan otel odalarıyla karşılaşmıştım.

Mel'in taksisi hemen arkamdaydı. Mel araçtan indikten sonra sessizce avluyu geçti. Mel kendi oda kapısını açıp kırarcasına kapatırken ben hâlâ benimkinin kilidiyle uğraşıyordum.

Odaya adım atarken baş ağrım zirveye çıkmıştı.

Sanki vurulmuşum da acısı kafatasımın ortasından sırtıma kadar iniyormuş gibiydi. Çığlık atmama yetecek kadar canım acıyordu. O an dizlerimin bağı çözüldü. Yere düştüm. İleri geri sarsılmaya başladım. Cenin pozisyonu almayı deniyordum ama ayaklarımı oynatamıyordum. Kafam dışındaki her yerimi oynattım. O kadar ağrıyordu ki doğru dürüst nefes bile alamıyordum. Ağrı derin ve farklıydı. Âdeti bir *kişiliği* vardı, oldukça güçlüydü. Yolunda gitmeyen bir şey vardı. Gerçekten yolunda gitmeyen bir şey vardı.

Görüntü çiftleşirken çantama uzanıp kapıyı açmaya çalıştım. Güneş gözümü alıyordu. Bağırmaya başladım. Sendeledikten sonra kaldırıma düştüm.

Mel yanımdaydı. Otun keskin, çürük kokusunu alabiliyordum. "Sharon." Adımları yaklaştı. "Sharon." Diz çökerek yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Neyin var?"

Kafamı oynatmaya çalışırken kolumun ağırlaştığını hissettim.

İçimde bir şey kopuyordu. Acı geçiyordu. Azalmıyor, yalnızca uzaklaşıyordu. Sanki vücudumdan çıkarak yukarıdan olan biteni seyrediyordum. Kafamın arkasını, yağlı saç diplerimi, gamzeli bel çukurumu görüyordum. Mel yanımda diz çökmüş, elindeki ot yanındaki zeminde sönmeye yüz tutmuştu. Sesler yumuşaklaşıyor, ışık bulanıklaşıyordu. Uğultu gibi ama daha yoğun bir ses, korku ve huzursuzluk gibi bir şey vardı. Bedenimden ayrılmak tamamen rahatlatıcı, tatlı bir histi. Nihayet *ortaklığı sonlandırmıştım*.

Dudağımın hareketini izliyordum. Dilimin titrediğini görüyordum. "Of!"

Mel bana doğru eğildi. "Ne oluyor?"

Kollarımdan tutup beni geriye doğru çekmeye başladı. Bacaklarım çapraz bir vaziyetteydi. Sol gözüm şişmişti. Çenem, başımın sol arkası uyuştu.

"Of, ah, ah"

Mel gözlerini kısarak başını salladı, "Ne anlatıyorsan anlamıyorum."

Ellerimi pençe gibi kaldırıp çantamı tırmalamaya başladım. Çanta yan yatınca içindekiler yere saçıldı.

Mel uzanıp gömleğimin yakasını açtı. Alnımı, çenemi tutup sonra kollarını altına kaydırды. "Tamam. Hastaneye gidiyoruz." O sırada yolun karşısında duran bir taksiyi gördü. "Bekle," diyerek yanımdan uzaklaştığını hissettim. Adımlarını duyabiliyordum. Dönmüştü. Beni kaldırdı. "Buraya," diye bağırdı. Odamın kapısını kapattı. Beni koltuk altımdan tutarak, kollarım ve bacaklarım sarkık vaziyette yolun karşısına taşıyabilmişti. Bir kolunu belime sararak vücudumu dengeliyordu.

Birinin, "Sarhoş mu?" dediğini duydum.

"Hayır," dedi Mel. "Başka bir rahatsızlığı var. En yakın hastaneye gitmemiz gerek."

Arabanın kapısını açmaya çalıştı. Kollarıyla belimi tutarak beni içeriye sokarken araba sarsıldı. Bir bacağımla vites kolunun üstünde kaldı. "Tanrım," diye iç çekerek yanıma sıkıştı.

"Ah of," diye inledim.

"Ne?"

Nefes alamıyordum. Dışarı çıkmak istiyordum. Havadan yeniden bedenime dönmeye katlanamıyordum. Ağzımı açarak ağlamaya başladım.

"Tamam," dedi Mel. "Sakin ol."

Kontak ses çıkarıyordu. Aynı adamın küfrettiğini duydum. "Ne oldu?" dedi Mel. Korku içinde konuşuyordu. "Ne oldu?"

Adam, "Bir saniye," dedi. Motor sesleri geliyordu.

Mel bana bakıyordu. Gözlerimin içine, önce birine, ardından diğerine baktı. "Hasta olduğumu anlamıştım," dedi.

Araba sonunda hareket etti. Mırıltılarla yan tarafıma döndüm. Ses her şeyi bastırıyordu. Mel'in dudaklarını üstümde hissedebiliyordum. Pembe bir baskı ve geri çekiş, her şey olması gerektiği gibi. Gölgeler değişiyor ve uzaklaşıyordu. Arabanın bir çukurda sıçradığını hissedebiliyordum. Mürekkep lekeleri gibi görünüyordu. Yüzümü hissedemiyordum.

Eğilip kustum.

"Arabayı durdur!" diye bağırды Mel.

Taksi duracak bir yer aradı. Mel eğilip soğuk ellerini alnıma koymakla meşguldü. Sesi ince, cızırtılı çıkıyordu. Elindeki telefon koyu bir yumurta gibi görünüyordu. Elleri çalışıyordu. Sonrasında her şey karanlıktı.

KALDIĞIMIZ YERDEN DEVAM ETMELİYİZ

BİR YATAKTA ÇIPLAK BİR HÂLDE yatıyordum. İnsanlar tepemdedi. Halojen bir ışık yanıyordu. Parmaklar kolumu çevirerek damar arıyordu. Canım acıyor, sonra acı azalıyordu. Birbiri ardına sesler gelse de anlamlı bir kelime çıkmıyordu. Mel mırıldanıyordu. Birisi onu MR'ın serbest çalışan sağlık garantisi kapsamına girmediği konusunda bilgilendiriyordu. “Tamam, *kaltak*,” dediğini duydum.

ETRAFIMDA BİR KARMAŞA VARDI. Çok emin değilim ama işlemlerinden biri Mel'di. Başka insanlar da vardı. Kim olduklarını ve nerede olduğumu çıkarmaya çalıştım. İki boyutlu tasarım ve program düzenlemelerinin olduğu bir tahtaya bakıyordum. Farkında olmanın iyi olmak anlamına gelmediğini bir kez daha anlamak korku veriyordu. Mel'in eli benimkinin üstündeydi.

Uzun bir tünelin içindeydim. Ameliyat olup olmadığımı, yapıp yapmayacaklarını, yoksa tam da şimdi mi yaptıklarını merak ediyordum. Sanki üstüme bir çarşaf gerilmişti ve birilerinin elleri

içimde hareket ediyordu. Hissizlik, kanın teneke gibi kokusu... Ölüp ölmediğimi merak ediyordum.

Ateşli rüyalarımın arasında Mel konuşmaya başladı: *Sana hiç söylemedim, hiç bilmiyordum, keşke bilseydim, lütfen.* Büzülerek ağzını aça aça ağlıyordu.

SESSİZLİĞE UYANDIM.

Mel bacak bacak üstüne atmış yatağın yanında oturuyordu. Diz kapağı, kapı tokmağı gibi bacağına iz yapmıştı. Kambur bir hâlde duruyordu. Bileğiyle burnunu silmekle meşguldü. Demin ağlamış gibi ağzını açarak bir soluk verdi. Kaşları birden ilgiyle yukarı kalktı. Bir şeyler okuyordu. Dudaklarının şaşkınlıkla açıldığını görebiliyordum. Ne okuyorsa dalmış gitmişti.

Kolumu kaldırmaya çalıştıysam da yapamadım. Alnımda, boynumda, göğsümde ve ağzımın üstünde bir şeyler vardı. Hava akışını sağlayan makinelerin öttüğünü duydum.

Boynumu hafifçe sola çevirdim. Bunun için biraz çabalamam gerekti. Canımın acıdığını hissettim. Mel'in parmaklarını saçında gezdirdiğini görebiliyordum. Sessizce bir şeyler mırıldanıyordu. Okurken gözlerini kırpyordu. Gözlerimi kısarak okuduğu şeyi seçebilmişim. O an bir panik dalgası tüm bedenimi sardı. Kimseye göstermediğim çizim günlüğüm elindeydi.

Listeyi okuyordu.

Mel sonunda bana bakmak için kafasını kaldırdı. Bunu yaparken yüzünde ihanete uğramışlık ifadesi olduğuna emindim. Sonunda oldu. On yıldan sonra kim olduğumu anlamıştı.

Ama Mel şaşırarak bana bakarken listeyi bir kenara koydu. "Vay be," dedi. "Uyandın. Uyandın, değil mi?" Ayağa kalktı. Zar zor nefes alırken burnunu ovuşturuyordu. "Sharon."

Kımıldanmaya çalıştım.

"Yapma," dedi. "Üstünde bir sürü şey var."

Gözlerimi açık tutamıyordum. "Sharon," diye tekrarladı Mel. "Beni duyabiliyor musun?"

Masada, Listeyi bir arada tutan kıvrılmış lastik bandın durduğunu görebiliyordum. Karanlık büsbütün beni içine çekiyordu.

TEKRAR UYANDIĞIMDA yalnızdım. Tepedeki sıcak güneş perdenin ardında parlıyordu. *Florida*.

Televizyon açıktı. Işığı gözümü alıyordu. *The Today* programı vardı. Matt Lauer konuşuyordu. Arkasında Midtown Manhattan'dan Missouri, Teksas ve Arkansas'a el sallayan turistler duruyordu.

Bir ses çıkarıp nefesimi tuttum. Kurbağa ciyaklaması gibi bir sestti. Sesim, kumlu arazide araba sürüyormuşum gibi zor çıkıyordu.

Çağrı düğmesi, telefon gibi bir şey bulmak için kafamı çevirdim. Çabalıyordum. Boynum taş gibiydi. Koridordan asker tıraşlı bir çocuğun ittiği tekerlekli bir sandalye geçiyordu. Mor elbiseli bir hemşire hışırtıyla geçti. Aklımdan *Lisa Greaph* diye geçiriyorum ama bu o değildi.

Sağ kolumu kaldırdığımda dirseğim acıdan yandı. Çok zayıftı. Bana ait değildi. Elimi yüzüme koyup çeneme bastırdım. Bir şey olmuyordu. Hissedemiyordum.

Bacaklarımı hafifçe oynatabiliyordum. Sağ tarafım soldan daha iyi durumdaydı. Kulağıma plastik hışırtısı geldi. Yatağımın kenarından sarkan bir borudan geliyordu ses. Şeffaf bir torbadan çıkıyordu. Bacaklarımın arasındaki deri soyulmuş gibiydi.

Yan tarafta "Hemşire Çağrı" yazan bir düğme vardı. Hareketsiz kolumu iyi durumdaki kolumla kaldırdım ve parmağımın eklem kısmıyla düğmeye bastım. Bir dakika sonra spor ayakkabısının tıkırtısı duyuldu. Bir hemşire odaya girerek hafifçe gü-lümsedi. "O, bakın kimler uyanmış!"

Elleri belinde gelip bir ekranı kontrol etti. Yatak direğine bağlı Gatorade* renginde bir sıvı vardı. "Seni ne kadar zamandır bekliyoruz biliyor musun? *Koca bir hafta*. Gerçekten."

* Bir enerji içeceği markası. -çn

Konuşmaya alıştım. Ama ağızım kayıyordu.

“Söyle, tatlım?” Soğuk ve kuru parmaklarını koluma koyarak bana doğru eğildi.

Çiş dolu poşetin bana ait olduğunu fark edip ağlamaya başladım.

“Ah, tatlım. Ağlama sakın. Arkadaşın uyandığını duyunca çok sevinecek. Ona hemen haber vereceğiz.”

MEL KOşAR ADIMLARLA İÇERİ GİRDİ. Dimdik saçlarının dipleri gelmiş, gözlükleri lekeliydi. “Hadi be!” diye bağırdı. “Kisses geri döndü!” Kolumu havaya kaldırdı ve bana doğru gelerek yatağı tutundu. Sonra kendine gelip dikkatlice sarıldı. Burnuma tütün, motor yağı ve yağlı boyaların odunsu kokuları geliyordu.

Uyandığımdan beri ilk kez ayıldığım için mutlu hissediyordum kendimi.

BEYİNDE TIKANIP KANAYAN bir atardamardan kaynaklanan subaraknoid kanamalı felç geçirmiştim. Bunun tek bir nedeni yokmuş, sayısız sebebi olabilirmiş. Doktor, ilgisizce risk faktörlerini sıraladı: Çok mu içiyorsunuz? Sigara kullanıyor musunuz? Hız yapıyor musunuz? Stresli misiniz? Ailede kilolu ya da alkolik birileri var mı? Evet, evet, evet. Ağrı başladığında Brooklyn’deki hastaneye gitmiş olmam gerektiğı söylendi. O uçakta ölebilmişim.

Kanama hafif başlayıp şiddetlenmiş. Yine de daha kötü olabilirmiş. Belli ki çok şanslıymışım. Epey toparlayacakmışım. Tekrar yetilerimi kazanmam mümkünmüş. Doktorlar çabucak bunun ne zaman olacağını ya da ne kadar iyileşeceğimi gerçekten bilmediklerini söylüyorlardı. Rehabilitasyon çalışmalarıyla doğal nörolojik iyileştirmeyi destekleyeceklerini belirtiyorlardı.

Tüm bunları hissizce dinliyordum. Görevli doktor, Dr. Weston adında sinir bozucu derecede tekdüze konuşan bir adamdı. Sanki ders kitabı okuyordu. Çenemden aşağı inen tükürüğü fark edince hareket edebilen kolumu yüzümde gezdirip duruyor-

dum. Mel elimi tuttu. “Bunların hepsi iyi haber,” dedi doktor. Onu başımdan defetmek istiyordum. *Gerçekten mi?*

. “Yeniden eski sağlığına kavuşabilmen için çok çalışman gerekecek,” dedi. “Dikkatli hareket etmek zorundayız çünkü ölmene ramak kalmış.”

SOL TARAFIMI kullanamadığımı söylemelerine gerek yoktu.

Bir konuşma patoloğu elinde hafıza kartlarıyla geldi. Resimler kedilerin, köpeklerin, japonbalıklarının net, basit, kaygan karbon baskılarından oluşuyordu. Berbat parlaklıkla resimlerin kalitesi düşüktü. Kelimeleri okumamı bekliyordu – ama orada kelime yoktu, sadece karalama vardı. Bu boktan şey bir *kelime* değildi. “Bu ne?” diye sordu. Omuz silktim. *Hiçbir şey, hanımefendi.*

Ona otuz iki yaşında olduğumu söylemek istiyordum. Bu nasıl olabildi? Neden benim başıma geldi? Fakat tek yapabildiğim *kkkk* ya da *ppppbbb* gibi manasız sessiz harfler çıkarmak oluyordu. Sanki yüzüm iskeletimden ayrılıyormuş gibiydi. En önemlisi de ağzım çalışmıyordu. Ne zaman yeniden konuşabilecektim? Kim bilir? Patolog bilmiyordu. “Tekrar dene,” dedi. “Kee- eehh.” Kadın emekli olmaya yakındı. Hangi yemeği yediyse ve ne tür kumaş giydiyse onlar gibi kokuyordu: domates çorbası ve flanel, brokoli ve polyester. Her gün ağlama isteği duymama neden oluyordu. “Yine yap,” diyordu. “Yine. Yine.”

AKŞAMLARI MEL’İN ziyaret etmesine izin veriyorlardı. “Süpürge Saçlı Hilda’yla nasıl gidiyor,” dedi konuşma patoloğundan bahsederek. Gelirken yanında grafik tasarım, çizim dergileri ve kitaplar getiriyordu. Onlara dokunulmadığını anlayınca DVD getirmeye başlamıştı: *Wallace ve Gromit, Beavis ve Butt-Head, Hayvan Mezarlığı*. “Walmart’ı nasıl özlediğimi unutmuşum,” dedi. “Bunun gibi sinemanın altın değerindeki parçaları indirimde iki dolardı. *İki*. Tanrı çarpsın ki doğru.”

Geçirdiğim felç, silgi görevi görmüşçesine Vaught ve Kisses’in yeniden başlat düğmesine basmıştı. Bir daha hiç metroda-

ki kavgamızdan ya da Florida'ya yaptığımız uçak yolculuğundan bahsetmedik. Geçmişimizden silinip gitmişti. Şu an yalnızca o, bu hastane ve ben vardık.

TV izliyorduk. Bir yandan Mel konuşuyordu. Sağlıklı elimle hareketsiz kolumu kum torbası gibi hareket ettirdim. Vücudumun sol tarafı tamamen ağır ve su doluydu, bana ait değil gibiydi. Her tarafımda yeni bir zayıflık, tuhaf, gelişigüzel hisler vardı. Mel benimle dalga geçmiyordu. Kendisini ya tutuyordu ya da gördüklerinden çok korkmuştu. Yüzümü buruşturunca, "Canın mı acıyor?" diye sordu. "Bir şeye mi ihtiyacın var? Hemşirelere sorabilirim."

Ağzının kenarında daha önce görmediğim iki çizgi vardı. Bir bardak su, telefon gibi bir şeylerini düşürdüğüm zaman çizgileri derinleşiyordu. Sağ tarafım da güçsüzdü. Gözünün önünde bir kalemi tutmaya çalıştım. Kalemi tutarak ismini yazmayı başarmıştım. Sonra düşürdüm. Bunu izleyen Mel'in rengi atıyordu.

Neyse ki henüz Listeyi sormamıştı. Buna minettardım.

Çoğu öğlenimi tavana bakıp bu konu hakkında düşünerek geçirdikten sonra, bunun af dilemem gereken bir şey olduğuna karar verdim. On yıldır birlikte yaşadığın insan buydu işte, diye düşünüyordum. Araç gerece, yiyeceklere ya da mobilyalara kimin ne kadar harcadığını asla takip etmemiştik. Birbirimizin çoraplarını giymiştik. Çoğu zaman hangisinin hangimize ait olduğunu karıştırarak haftalarca aynı dış fırçalarını kullanmıştık. Birimiz duştayken diğerinin çişini yapması gerekiyorsa girer yapardık. Yazları, pencereden stüdyonun seksen derecelik ağır havasına en ufak bir esinti bile karışmazken, hiç düşünmeden soyunup iç çamaşırlarımızla çalışırdık. Ortak bir kredi kartımız vardı ve birisiyle *kredi kartı* paylaşmak tam manasıyla saçma bir bağlılık türüydü.

Aslında çok düşünmeden kurduğumuz birlikteliğimiz, teori-de ikimizin de karşılıklı bıraktığı boşluklar olsa bile çok güzeldi. Mel'in annesi hakkında ufak tefek ayrıntılar ya da asla ortaya çıkarmadığı gizli saklı tek gecelik ilişkileri vardı ama benim Lis-

tem tam bir felaketti. Ona söylemeyişim bir aldatmadan farksızdı. Bizim gibi insanların kalbindekileri gizlemesi aldatmadan daha kötüydü.

şu an aynı insan benimle burada oturuyordu. Hastane çıplaklığıma, borularıma, hastalığının koku ve seslerine tek kelime şikâyet etmeksizin katlanıyordu.

Bazen onu dizlerini sallayarak bana bakarken yakalıyordum. Listeyi düşündüğünü, benim düşündüğü insan olup olmadığını merak ettiğini zannediyordum.

Bunu ben de merak ediyordum.

M *A*S*H'İN BİR TEKRARINI izlediğimiz sırada, “Komadayken seninle konuştuğumu hatırlıyor musun?” diye sordu.

İşaretle anlatmaya başladım. Kısmen. Kalbim küt küt endişe lişe içinde atıyordu. Bana Listeyi soracağı o an gelmişti. Korku bedeni canlandırır gibiydi. Susmayı sürdürünce dayanamayarak elimi çevirdim: Neyle ilgili?

“Uyanırsan, bağımlılık tedavisi göreceğimi söylemiştim.” Dikkatle TV'ye bakıyordu. Yüzü kızarmıştı. Utanıyordu. “Yani, onun gibi bir şey demiştim.”

Başım la onu onayladım. Göz ucuyla bana bakıp derin bir iç çekti. Ardından kanalı değıştirdi.

H ASTANEDEKİ HAYATIM zaman zaman uykuyla bölünen küçük korkular barındırıyordu.

Uyku sığınağımdı. Her şey beni yoruyordu: egzersizlerim, Süpürge Saçlı Hilda'yla derslerim, yemek yemek. Üstüm değıştirilirken uyuyorsam benden mutlusu yoktu. Bunu görmek istemiyordum. Bir keresinde aşağı baktığımda, bir hemşirenin kamu hizmetini yerine getiren biri gibi biraz rahatsız olmuş, nötr bir ifadeyle kasıgımı sildiğini görmüşüm.

Canım sürekli yanıyordu. Sırtım acıyordu. Kıçım acıyordu. Sanki kafamın içi gazlı bezle doluydu da onun içinde dinmek bilmeyen bir acı seli vardı.

Ziyaret saatleri akşam sekiz buçuğa kadardı. Mel bu süreyi battaniyeleri düzeltmek, perdeleri çekmek, TV'yi kapatmak gibi önemsiz işlerle uğraşarak uzatabildiği kadar uzatıyordu. Hemşire onu dışarı çıkardıktan sonra günün son morfin miktarını ayarlıyordu. Başımı uyuşturuyordu.

Yıllardan beri ilk kez dua ediyordum. Bundan sonra ne yaşanacaksa bu kısmın bir an evvel geçmesi için dua ediyordum. Tüm bunları geçmişte bırakabilmek için, yıllardır esiri olduğum, nihayet vücuduma yerleşip hayatıma neşe ve anlam katan ne varsa elimden alarak beni yutan karanlığı arkamda bırakabilmek için dua ediyordum. Bu girdaptan kurtulmak için dua ediyordum.

SÜPÜRGE SAÇLI HILDA ERTESİ sabah dokuz buçukta bir deste hafıza kartıyla geldi. "Çalışmaya hazır mısınız?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım, ardından tekrar. Hayır demeye çalıştıysam da ağzımdan bir inilti çıkıyordu. Yüzümün aktif tarafının kırıştığını hissedebiliyordum.

Çantasını patirtiliyle yere bıraktı. Ardından dudaklarını büzerek bana baktı. Güya sevgi dolu, kuru, sert bir bakış. "Gittikçe kolaylaşacak, Sharon," dedi. "Ama kaldığımız yerden başlamalıyız, tamam mı?"

Süpürge Saçlı Hilda'nın perdeleri açıp çantasını boşaltmasını izlerken belki de bu kadar sinirlenmeme şaşırmamalıyım diyordum, belki de sinirlenmem iyiye işaretti. Tüm bu gerçek dışılığın içinde makul bir *Bu ne şimdi?* sorusunun yükselmesi ve bir kendini tanıma belirtisi. Mel burada olsaydı, konuşabilseydim, ona söyleyebileceğim türde bir şeydi bu.

Eskiden aklıma güvenirdim. Kendi yarattığım hayatıma, çalışkan, üretken dış kişiliğime ve sadece kafamda varlığını sürdüren iç kişiliğime. İkisine hükmetme yeterliliğimle gurur duyardım. Şimdi ise her ikisi de çökmüş durumdaydı.

Konuşabilmek, yazabilmek, çizebilmek için her şeyi verirdim. Eski benliğim karanlığın içinde ileri geri hareket ederek solup gidiyordu.

Çok dikkatimi toplamadığım bir gün, gözlerimin odaktakileri seçtiğini hissettim. İçimden harfler çıkıyordu: K-E-D-İ. Neye benzediklerini biliyordum. Şimdiye dek nereye kaybolduklarını merak ediyordum. Kartlara uzanıp şükranla gözyaşlarına boğuldum.

Süperge Saçlı Hilda'ya anlatmaya çalıştım. *Harfleri görebiliyorum.* Ama hâlâ homurdanarak saçmalıyordum. Tek söylediği "Güzel!" oldu. Ama bu derslerin hızlanmaya başlayacağını ve daha az acılı geçeceğini işaretçisiydi. Sessiz harfler dişlerimin arasından çıkıyordu. Parmaklarımla dudaklarımı yukarı ittirdim.

Bir bütün olarak ilk kelimemi tedavi sırasında kas geliştirici yaylı aletlerden biriyle çalışırken çıkardım. Aleti yere düşürdüm ve hiç düşünmeden "Siktir!" dedim.

PASTE DERGİSİNDE BRECK Tolliver'la önemli bir röportaj vardı. Mel yüksek sesle okuyordu: "Bu işin içinde yer aldıkça kendi yöntemlerinizi daha çok özümsüyorsunuz. Bu bir koruma mekanizması. Yöntemlerimin üstünde düşündükçe onları söndürdüğümü fark ettim." Mel gözlerini devirdi. "Yapım süresince kendinize şunları sormanızın önemli olduğunu söylüyorum: Bu önemli mi? İlgili mi? Saçmalık detektörünüze ince bir ayar çektiniz mi?" Mel, dergiyi masaya attı. "Brecky'nin saçmalık detektörü olsaydım sürekli bozulurdum. Pilim biterdi."

Mavi, yeşil morlukların haritayı andırdığı kan alınan kolumu inceliyordum. Derin bir nefes alarak, "Evet," demeyi başardım.

Mel'in yüzü aydınlandı. Bir an için Brecky'yi unutmuştu. "Çok iyi," diyor. "Harika söyledin."

Gözlerimi devirerek gülümsemeye çalıştım.

"Ben sadece bu kadar sahte olmasından hoşlanmıyorum," diye devam etti Mel. "Yaptığı şeyi gizemli göstermeye çalışırken içinden kibir taşıyor. Bunu, özel tekniklerini diğer herkesin anlayacak kadar aptal olduğunu düşünerek yapıyor. Üzücü. Yani yaptıklarını insanlarla paylaşamayacaksan, insanları birleştirmeyeceksen bunu iş edinmenin ne anlamı var?"

Omuz silkerek bir avucumu havaya kaldırdım.

Mel dizlerini toplayarak, çenesini diz kapaklarına yasladı. Bana anlayışla bakıyordu. "Onunla çalışmak istemezsin." Bu bir soru cümlesi değildi.

Ona düşündüğümü anlatacak bir işaret ya da el hareketi olmadıgından hareket etmedim. Yeniden çalışabilirsem iyi, diye düşünüyordum sadece.

YAPABİLDİĞİM ZAMAN Mel'e günlerini nasıl geçirdiğini soruyordum. Eşyalarımızı otelden avlusundaki afişte kiralık ilanı yazan harap bir eve taşımıştı. Evin salonundaki kırık bir masa ve kontrplaklardan yaptığı geçici bir çizim masasından bahsediyordu. "Tekrar çalışmaya başlayacağımız günler için," dedi.

Elimi dümdüz önümde tutarak bir ayna istedim.

O an Mel'in yüzündeki bakıştan durumumun kötü olduğunu anladım. Aynada yansımamı görmeme izin verilmemesinin bir sebebi olmalıydı.

"Üzgünüm," dedi. "Yanımda yok."

Banyoyu gösterdim.

Huzursuzca etrafa bakındı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Omuz silkerek başımı bir yöne çevirdim. *Ne kadar kötü durumdayım?*

"İyisin," dedi. "Sadece seni tanıyorum. Yeni felç geçirdiğin için yüzünü eski hâline benzetmezsen stres yaparsın. Zamanı gelince getireceğim, tamam mı?"

Koluna vurdum.

"Ayağa kalkıp kendi başına yapabildiğinde aynaya bakmaya ne dersin?"

Kızdığım için başımı başka yere çevirdim.

Mel sonunda iç çekerek, "Lanet olsun. Tamam," dedi. "Senin gibi güzel kızların ısrarı dayanılmaz oluyor, biliyor musun? Bekle. Sana o lanet aynayı getireceğim."

Banyoya girdi ve elinde küçük bir kutuyla çıktı. Uzattığım

elime bırakmadan önce bir an duraksadı. Ben de kendimi alıştırmak için oyalanıyordum.

Durum beklediğimden de kötüydü. Karşımdaki bana benziyordu ama benzemiyordu da; felç geçirmiş tuhaf bir ben. Göz-bebeklerim şaşş gibi idi, hafif bozuk bakacak ölçüde büyümüştü. Gözlerimin altında da sanki dayak yemişim gibi mor lekeler vardı.

Saçım kazınmıştı ve kafam küçüktü, biçimsiz duruyordu. Suratımın sol tarafı sarkık, gözüm, dudaklarım çok kötü çarpılmış gibi yana kaymıştı. Yanağım hava üfleyen birisinin gibi gevşek duruyordu. Uzanıp çeneme dokundum. Güçlkle hissedebiliyordum.

“Kazımak zorunda kaldılar,” dedi Mel. “Önce ameliyatı düşünmek zorunda olduklarını söylediler ama uzamış bile. Görüyor musun? Seni sarışın!”

Ağlamaya başladığımda yüzümün yalnızca sağ tarafı hareket ediyordu.

“Hey,” dedi Mel, uzanıp kafamı ellerinin arasına aldı. “Her geçen gün daha da iyiye gidiyorsun. Göremediğini biliyorum ama ben görüyorum. Yapma böyle, Sharon.”

Hiçbir zaman yılmadığımı, elimdekilerle yetinmeyi bildiğimi Tanrı biliyordu. Nesnelerin içini, dışını çizerek geçimini sağlayan biri olarak görsellerin çekiciliğinden hayatımı kazanmıştım. Kafamdaki sığ çılgılığı duymamam zordu: *Çekiciliğimi büsbütün kaybettim*. Erkeklerle ilişkilerim bundan önce de başarısızlıklarla doluydu fakat artık geri dönülmez bir noktadaydım.

Mel gece yanımdan ayrılmadan önce yatağa doğru eğilip tek koluyla garip bir şekilde sarıldı. “Güzelsin aptal, ağlama sakın.”

Omzunu kokladım. Sıcak, hafif bir Camel Light sigarasıyla yumuşatıcı kokuyordu. Alkol kokmuyordu.

KELİMELERİ HATIRLAMAKTA güçlük çekiyordum. Süpürge Saçlı Hilda sinir uçlarımı düzeltebilmem için çalışmam gerektiği konusunda beni teşvik ediyordu.

“Beyninin bağlantı liflerini eyaletler arası yollar olarak düşün. Birinden diğerine geçmeni sağlıyorlar. Biz onları yeniden oluşturuyoruz.”

Birileri bana bir çizim defteri ve renkli kalem destesi getirdi. Koca bir sabahı boş bir sayfaya bakarak geçirmiştım. Bir kalemi anasınıfı çocuğu gibi tutarak koyu, kare bir elma çizmeyi başarmıştım.

“**H**OLLINGSWORTH’TEN ARADILAR,” dedi Mel bir sonraki ziyaretinde.

“Ee?”

“İyileşmek üzere olduğunu söyledim. Gitmekle tehdit eden Donnie’ye söylediğim gibi.”

Burnumu oynatarak, burnumdaki mandalı ayarladım. Hâlâ oksijene bağlıydım. Ellerim daha güçlü, daha esnekti. Nesnelere onlarla burnumu, kulaklarımı karıştıracak kadar iyi dokunabiliyordum. Bazen kendimi istemsizce Mel’in önünde bunu yaparken buluyordum ki o da bunu eğlenceli buluyordu. “İyi eşele, bebek surat.”

İlk uyandığımda Mel birini aramak isteyip istemediğimi sormuştu. Ona karşı hissettiğim şükranın kızgınlığa baskın çıkması için bir sebep daha: Başka kim olsa kendi inisiyatifiyle ailemi arardı ama Mel beni iyi tanıyordu. O beni *daima anlarken* ben ona nasıl kızgın kalabilirdim?

Tekrar sordu. “Anneni ya da başka birini aramamı istemediğimden emin misin? Sanırım bunu çok yakında kendin yapabilirsin. Doktor, rehabilitasyonda beklenenden daha başarılı bir şekilde ilerlediğini söylüyor.”

“Hayır.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Mel koltuğunda yer değiştirirken iç çekti. “Sharon, aramadığım için biraz garip hissediyorum. Yani bunu kesinlikle anlıyorum. Ama *felç* geçirdin, dostum. Sence bilmek istemezler mi?”

Omuz silktim.

Mel, bir bacağına diğerinin üstüne attı ve ellerini başının üstünde tutup iç çekti. İyi görünüyordu. Temiz giyimliydi ve duş almıştı. Kuaföre gidip saçını ördürmüştü. “İyi, peki, patron. İstedğin buysa öyle olsun.”

Yatağımı kaldırmak için kontrol paneline uzandım. Yatağım havaya kalkarken bacaklarım acıdı. Bağırdım. “Ne oldu?” dedi Mel.

Hareket etmeye çalıştım. Mel odadan fırladı ve elinde tepsi taşıyan bir hemşireyle geri döndü. Hemşire morfini ayarlamak için eğildi.

Beş haftadır hastanedeydim. İlk Hollingsworth taksitimizin ödemesini alalı aylar olmuştu. Tüm birikimlerimiz New York’taki boş stüdyomuzun kirasına gidecekti. Buradaki odam parka bakıyordu ve yeşilliğin arkasında bir sürü keskin, kısa fundalık ve kenarda kumla karışık toprak parçaları vardı. Pencere açıkken zengin domuz pastırması gibi kokular geliyordu. Yalnızca onun anlayacağı, kızartma tavası hareketini yaparak sessizce sordum. “Tuz,” dedi Mel. “Okyanus yakınlarda.”

Gözlerimi kapattım. Açtığımda, odanın kenarlarında yeni, pembe bir ısıltı oluştu. Morfinin etkisi artıyordu. Mel’in burada olmasının verdiği rahatlıkla uykuya daldığımı hissediyordum. Onu elimden geldiğince bu odada, yanımda tutmak istiyordum.

“Lite-Brite,” dedim.

Mel kıkırdadı. Ceket cebinden küçük tırnak makasını çıkarıp başparmağının üstünde gezdirdi. “Lite-Brite hikâyesini dinlemek istiyor,” diye mırıldandı.

Lite-Brite hikâyesi, *Nashville Dövüşü*’nün insanları gerçekleri çeken parçasıydı. Filmi tanıtmak amacıyla Youtube’a eklenen, insanların arkadaşların yolladığı sahnelerden oluşan ve film salonlarda gösterime girince kalabalıkları akın ettiren bölümdü.

Mel, açılış kredilerinin gergin ifadelerini kıpırtılara döndüren sahneyi kafasına göre eklemişti. Tonları yoğun ve boğucuydu. Mel’in Mac masaüstünün ekranını kaplayan, büyük ton grafiğin-

den oluşan renk oyununun üstünde geçirdiği saatlerin bir ürünüydü. Amacı yetmişlerin tanecikli, hayal meyal neon ışıklarını elde ederek K-tel kaydı ve ColecoVision çizimi görüntüsü vermekti. Sonuçta kendimiz için gördüğümüz gelecekte nihai hedef, her şeyin parlak renkler ve etkileyici çizimlerden oluşması değil miydi?

Mel'in bu hikâyeyi anlatışını dinlemek iyiydi.

"Cümle kurarak ifade et," dedi.

Derin bir nefes alıp, her harfi hatırlamaya çalışarak yavaşça söyledim. "Hikâyeyi anlat."

Tırnak makası sesi geldi. "Pekâlâ. Büyükanmem Noel için bana bir Lite-Brite aldı, tamam mı? Çok güzeldi. Kutusundan çıkarırken plastiğinin nasıl koktuğunu hâlâ hatırlarım. Büyürken büyükanmemi çok görmedim. O ve annem, büyükanmem muhafazakâr Hristiyan olduğundan, annemin onun kıyafetlerini satması yüzünden bozuşmuşlar. Benden büyük diğer bütün kuzenlerim, aileleri sürekli çalıştıklarından ya da sadece beceriksiz olduklarından büyükanmemi bırakıyorlardı. Bu nedenle onlar sürekli etrafta koşuşturur, büyükanmem de devamlı bağırırdı. *Üzüm suyumu mu içiyorsunuz? Dolaptaki üzüm suyunu içerseniz sizi pataklarım.*"

Bacaklarımdaki ağrıya rağmen kıkırdıyordum. Sevdığım kısma geçiyordu.

Mel tırnaklarını kesmeyi bitirip yatağımın kenarına oturdu. Ayağımı tutup dikkatlice başparmağımın tırnağını kesmeye başladı. Tuhaf bir histi. Elleri sıcacıktı, tırnaklarımın kesilmesinin serin, rahatlatan bir hissi vardı. Bunun bu kadar yatıştırmasını beklemezdim ama yapıyordu.

"Aslında bir şişe şaraptı. Büyük, özel bir şaraptı. İsa'nın kanını iyileştiren bir şey varsa bunu içmeliyiz değil mi?" Mel, kestiği tırnaklarımı çöp tenekesine attı. "Her neyse. Yazmayı yeni öğrenmiştim ve çok iyi yazamıyordum. Kuzenim Arnie *siktir* ke-limesini yazmayı öğretmişti. Siktirin birisine söylenebilecek en ağır kelime olduğunu söylemişti. Ben de Lite-Brite'ta anneme mesajlar bırakmaya başladım."

“Ne gibi?”

Filmde annesi sevgilisiyle kanepenin üstünde oynadığı sırada, çerçevenin köşesinden elinde Lite-Brite tutan sarı saçlı Mel yavaşça ortaya çıkarken kayan yazı buydu: *Siktir git, anneciğim!*

Gülmek canımı acıtsa da gülüyordum.

“Evet ya da siktir ol, anneciğim ya da göt. Bir de osuruk. Süper klasik zevkleri olan bir çocuktum.”

Gülerken daha da zorlanıyordum. Oksijen tüplerimi devirerek gevşetmeye kalktım. Mel eğilip onu düzeltti. Diğer ayağımın tırnaklarını kesmeye başladı.

“Gerçi, onları hiç fark etmemişti. Ta ki üstüne çıktığı adamlardan biri bir gece parlak yazıyı görüp de gülmekten katılınca kadar. *Adam* sevdiği için, eğlenceli olduğunu düşündüğü için *annem* de sevdi. Bu da işin bütün eğlencesini kaçırmıştı ki o zaman yapmayı bıraktım.”

“Üzücü,” dedim.

“Hangisi, sallamaması mı bırakmam mı?”

Ellerimi yukarı çevirip salladım: İkisi de.

“Evet, pekâlâ.” Sırtışı yerini düşünceli bir ifadeye bıraktı. Son tırnak kalıntılarını da çöp tenekesine attı. Ardından battaniyeyi ayağımın etrafında sıkıştırdı.

Filmde bu hikâyenin kısa bir devamı vardı. Ertesi sabah Mel’in annesi yataktan sürünerek çıkıp Lite-Brite’ı görüyor, öfkeden deliye dönüyor ve oyunu pencereden bitişikteki parka fırlatıyordu. Vahşi kediler anında lime lime ediyordu. Mel’in annesi bu parçalamayı seyrediyordu. Tuhaf ve sert bir sahneydi. Bütün o hengâmenin içinde bir çeşit sessizlik barındırıyordu.

Bu kısmı seyretmek beni her zaman biraz ürkütüyor ama Mel annesinin Lite-Brite’ı parçalatışını tekrar tekrar izlerken hiç değişmiyordu. Bazen kahkaha atıyordu. Şaka yapamayacak durumda bile olsak, bu konu bizi hep eğlendiriyordu.

A LIŞTIRMA ODASINDAKİ ikili bastonlarla ilk yürüme denememde altıma yapıyordum.

Öncelikle yapmamam konusunda uyardıkları hâlde ağırlığı sağ koluma verdim ve zorlanarak doğruldum. Ardından kıcımlın kapıları açıldı ve birden oluverdi. Hemşirelerin bir bildiği varmış. “Tamam,” dediler. “Tamam.” Üstümü değişmem için aceleyle odama götürüldüm.

Bir hastabakıcı tarafından yatırılıp kıyafetlerim çıkarılırken gözlerimi yumdum. Kendimi bu rezaletin uzağında, başka bir yerde düşünmeye çalışıyordum. Galiba bu hafta onuncu kez seks niyeti olmaksızın birileri vajinamı gördü.

Uyandıktan sonra sondamı çıkarırlarken ağlamamaya çalıştım. İşe yaramadı. Kıyafetim değiştirilirken de işe yaramıyordu.

BANA BU AYKİ *Animator’s Digest* dergisi getirilmişti. Açık oturdumdan önce bizimle bir röportaj yapmışlardı. Stüdyoda fotoğrafımız çekilmişti. Mel’in geniş ceketi ve Docs ayakkabıları doksanlar stilindeydi. Ayaklarını masaya uzatmıştı. Dişlerinin arasında bir kalem vardı. Ben yağlı göbeğimi ve gıdığımı gizlesin diye onun arkasında duruyordum. Yürüyen, konuşan, kendi kendine beslenebilen, yüzünün iki tarafıyla da ağlayabilen bir ben...

MR’ın karanlık tüpüne doğru sürüklenirken bu resmi düşünüp duruyordum. *Mel Vaught ve Sharon Kisses Brooklyn/NY’teki stüdyolarında.*

Hakkımızdaki makalenin çıktığı hafta Kotex reklamımız da yayınlandı. *Nashville Dövüşü* yapım aşamasındayken, pedleriyle ilgili bir şeyler tasarlamamız istenmişti. Hazır mercimek ve altılı paketli PBR biralarıyla hayatımızı sürdürdüğümüz günlerdi. Firmanın, yeni süper ince Close-to-You pedinin tanıtımı için “eğlenceli, şen şakrak bir reklam” yaptırarak, tampon kullanımını azaltmayı hedeflediklerini söylemişlerdi. Mel, bize gelmelerinden sonra “*Close to You* bir Carpenters şarkısı değil mi?” demişti.

Genellikle bir karakterin temel özelliklerini, bakışını, hislerini, sesini oluşturarak başladığımız eski usul çalışmayı severdik. Söylediklerine, yürüyüş biçimlerine (kasılarak mı, sessizce mi, ördek gibi mi yürüyor), iç kulak enfeksiyonu geçirip geçirmedi-

ğine, dizlerinde yara olup olmadığına karar verdikten sonra bir bedene sahip olarak çizim tahtasına aktarılırlardı. Bazıları anlaması zor bir kolaylık ve çabuklukla vücut bulurdu. Bazılarıysa pek de öyle olmazdı. Kotex zor bir işti çünkü satsın diye tutulduğumuz bir üründü.

Kotex'teki kadar sıkıldığımız zamanlar konunun üstünde konuşurduk. Mel'in yakın bir dükkândan aldığı, koyu pembe Spalding markalı bir basket topunu sektirmek için stüdyonun en arka tarafına geçerdik. Topun havada yaylanışını, elle temasını izlemenin kafa çalıştıran bir yanı vardı. Sürecin gerektirdiği birikimle fikirler aklımıza daha kolay gelir gibi oluyordu ve plan parça parça ortaya çıkıyordu. Oyalanma sularında gümüş renkli balıklar belirliyordu.

Mel topu havaya fırlattı, düşüşünü izledi ve tutmak için eğildi. "Bunu yapmak isteyip istemediğimden emin değilim," diye açıldı.

Ellerimi şaklatıp, gelen topu karşıladım. "Otuz bin dolar."

"Dostum, şu lanet filmi yeni bitirdik. Yoruldum. Hadi ama."

"Paraya ihtiyacımız var." Sıçrayıp topu yumuşakça bıraktım. "Senin de istemen gerek."

Topu yakaladı. Sıçradı. Gözlerini ovuşturdu. "İstedikleri şey," diye cılız bir ses çıkardı. "Ne söylediklerini duydun. Kotex'i *parlatmak*. Yanlış hatırlamıyorsam Kotex'e *güç katın* dediler."

"Yani, yetişkin kadınlar için üretilen yarım bebek bezinin reklamını yapacağız."

"Kesinlikle. O hâlde düşünelim. Pedleri nasıl *güçlendiririz*?"

Mel döndü. Topu duvara fırlattı. Top çarpıp geri döndü. "Birbirleriyle kapıştıracamız."

"Onları canlandırma fikrinden emin değilim."

"Değil misin? Dostum. *Vampir Kotex*."

"Berbat."

"Ya da regl dönemlerinde kavga çıkaran hanımlar, kavgaya atılırken süper emici Kotex giysinler." Topu duvara daha da sert fırlattı. "İçlerinden biri üstünde '*Kotex öfkeyi çeker!*' yazan bir zincir sallasın."

“Daha sakın bir slogan bulsak?”

Elini saçının arasına sokup, gözlerini kısıtı. “Kotex, *senin gibi dayanıklı*,” dedi usulca.

İşte bu kadardı. Bir gecede yaptığımız resimlerle küçük bir hikâye çıkararak reklamı hızla oluşturduk. Slogan seslendirme-siyle, biten çerçeveleri küçük, on saniyelik bir düzene sokarak, iyi olmuş diyene kadar saatlerce üstlerinde oynadım. Mel, ertesi sabah şekillendirmeye başladı. Ben de bir sürü çizim ekleyerek ona katıldım.

O hafta daha sonra Mel ses kaydetmek için bir sürü insanı çağırdı. Aksi Cathy yönetti, ben de onları fikirlerim ve biralarım-la destekledim. Bir kavga sesi için pahalı araç gereçlere ihtiyaç duyulsa da bizdeki kadar kötü araç gereçlerle, gerçek kavga ses-leri çıkarmak zor olmadı. Bazı sahneler için kışlık kabanlarımıza karşı bağırıp çağırmak, onlara yumruk atmak için dolaba tikiş-tık. Aksi Cathie, Fart ve stajyerler bir araya gelip savaş çığlıkları attılar. Gece, Fart’ın pipisini pişmemiş bir pizza hamurundan ge-çirerek stajyerlere doğru tutması ve “Disko!” diye bağırıp, ışıklı panomuzun açma kapama düğmesine basarak neredeyse kıra-cak gibi olmasıyla sonlandı. Her şeye rağmen tamamladığımız en hızlı, en temiz işlerden biriydi.

Reklam, şu sıralar Cartoon Network’te geç vakitte yayınlanı-yordu. Mel heyecanlıydı. Kulağının arkasında bir sigara vardı. İzlemeleri için birkaç hemşireyi odaya toplamıştı. Sersemletici, heyecan verici, gürültülü, kısa ve keskin, neon renklerin hâkim olduğu bir kız çetesi kavgası. Bağırış çağırışlar, bağran dudak-ların kırmızılığı, mor diller... Güzel. Kısa ama net, temiz, canlı. *Kotex, *senin gibi dayanıklı**. Herkes alkışladı.

Tekrar işe dönmeyi ne kadar istediğimi ve proje öncesi bekle-me hissini ne kadar özlediğimi fark etmiştim. Hayalin iki adım ötesinde, soyut biçimde aklının sınırları içinde düşünmek ve ar-dından aklındakini sevgi, çalışkanlık ve katışıksız istekle gerçek-leştirmek... Şanslıysanız, yaptığınız şey dayanaksız hayal gücü-nün tasavvur edebileceğinden çok daha iyi olurdu.

Mel'i yine çalışırken görmek istiyordum. Bitirdiğindeki hâlini tavrını, elleriyle saçlarını tarayışını, parmaklarını çıltatırken, "Pekâlâ sırada ne var?" diye mırıldanışını... O an için yaşıyordum. Onun işlerinin bende çalışma isteği uyandırdığını görmek, daha çok, daha iyi ve daha derin işler çıkarmak için yaşıyordum.

Birden heyecandan karnımın ağrıdığı günlere büyük bir özlem duydum. Gözlerim doldu.

Mel bana doğru eğildi. "Ne oldu?"

Başımı iki yana salladım.

"Regl döneminde misin? Kavga etmek ister misin?" Boş soda kutusunu avucunda sıkıp hafif hafif bana doğru salladı. Sesini alçaltarak, "İyi misin, cidden?" diye sordu.

Hemşireler omzumu sıvazlayıp, bunun şimdiye kadar gördükleri Kotex reklamlarına hiç benzemediği konusunda hem fikir olarak sırayla odadan çıktılar.

Mel baş başa kalana kadar bekledi. Dikkatlice beni inceleyip, "İyi olduğundan emin misin?" diye sordu.

Başımı salladım. Mel derin bir nefes aldı. Bir an bana Listeyi, bulduklarının ne anlama geldiğini soracağını, yaptığım şeyi anlatmamı isteyeceğini düşündüm.

Fakat yapmadı. Bunun yerine başımı okşayıp perdeleri çekerek uykuya dalmamı sağladı.

SEVGİLİ ALAYI

YİLEŞTİKÇE ÇALIŞANLARIN EN SEVDİĞİ hasta hâline gelmiştim. Doktorlar selam vermek için başlarını uzatıyorlardı. Düzenli olarak neşeli, canlı tavırlarla kan almaya gelen hemşirelerim vardı. İki tanesi, Agatha ve Jessica odadaki boş yatakta ellerini göğüslerinde kavuşturup, “Hadi, tatlım. Tek yapman gereken o ağırlığı bir yandan diğer yana kaydırmak. Kollarını ve kalçanı kullan,” diyerek bana yatakta dönmeyi öğretiyorlardı.

Ne kadar *zarar* görmüş olabileceğimi nabız yoklayarak tespit ettiğimiz keşif aşamasındaydık. Ne kadar süreceğini gerçekten bilmedikleri konusunda uyarılıyordum. Jessica bir tarafta, Agatha diğer tarafta bana *Hadi, bir kez daha it*, diyordu. Salına salına yuvarlanırken neredeyse yataktan düşecek gibi olup kendime kızdım. Yine de onlar beni alkışladı.

İşemek için ayağa kalktığım ilk gün olay oldu. Kaka yapmam, sonrasında bunu yardım istemeden yapmam olay oldu. Ellerimi sıkıp açarak nefes alırken, Simpsons’ın tekrarlarını izlerken esnemeye çalışıyordum. Kas ağrılarım yüzünden dişlerimi sıktım. Yiyecekler hâlâ ağızımdan dökülüyordu. Sırtım zayıf, leğen kemiğim dayanıksızdı. Hayatımın hiçbir döneminde bu süreçteki

kadar zayıflıklarımın farkında olmamıştım. Pencereden dışarıya, otoparka, içeri süzülen tuzlu havaya baktım.

Hemşireler bacaklarıma battaniye sararak beni bir sandalyeye yerleştirdi. Çalışanlardan biri olan Carl, bana geçici bir çizim tahtası oluşturmak için yatağın yanındaki masanın vidalarını çıkarıp duvara doğru dayadı. Ben de isteği üzerine, teşekkür mahiyetinde kan ter içinde, hararetle köpek stilinde sevişen çıplak Homer ve Marge çizdim. "Şu kıcı sıkı becer de memeleri sallansın," dedi Carl.

Çizgilerin akışkan olmasını sağlamaya çalışıyordum. Netice mükemmel değildi, işimi bitirme hazzı için yapmıyor olsaydım heves kırıcı olurdu. Parmaklarım zayıf, bileklerim titrek olsa da çizime başladıktan bir hafta kadar sonra çizginin varacağı yeri kestirebiliyordum. Sezgiyi yeniden öğreniyordum.

Bir süre sonra bütün hemşireler ve çalışanlar için bir şeyler çizmeye başladım. Çoğu çocuklarının okul fotoğraflarını getiriyordu. Yavaş yavaş bekleme odasındaki gazeteleri, *Time* ve *Rolling Stones*'un eski sayılarını okumaya başladım. Konuşmam yavaş ve sinir bozucuydu. Bazı kelimeler herkesten önce gelen eski arkadaşlar gibiydi. Diğer kelimeler uçurumun kenarında beni bekliyor, asla somutlaşmıyordu.

Mel, dik oturmamı işe başlayabileceğime dair bir işaret olarak düşünüyordu.

Bir sonraki ziyaretinde JanSport'unu yere bırakıp dudaklarını ısırarak bir süre bana baktı. "Beyin fırtınası?"

Hevesli görünmeye çalışıyordum. Daha az hasta, daha normal bir insanmışım gibi hissetmek için hastane geceliğimin üstüne kazak giymiştim.

Mel bizim fikirler saçan liderimizdi. Asla bitirmediği yüzlerce projeye başlamıştı. Kukla Meclisi. Lezbiyen *Oklahoma!* Fikirlerinden her biri bir öncekinden daha iyiydi.

Ben iş bitiriciydim. İş sonlandırarak hamleleri yaptım. Taslağa bağlı kalarak günü kurtaracak işler tasarladım. Tasarlamanın ağırlığını taşıyabilirdim ancak ilk aşamalardaki önemli

sayılan kısmı, hikâyenin yolunu belirleyip tekrar çizime dönme, notlarımızı kontrol ederek Mac'in etrafında sonraki düzeltmeler için ayrıntılar düşme işini sadece ben yapardım. Mel'in parmaklarında canlanan küçük adamlarımızın üstünde koşturduğu destekleyici giriş görevi göreceğini bilerek, hikâyenin üstünde çalışırdım.

Ama şimdi yarım yamalak cümlelerim, içi kum dolu plastik eldiveni andıran elimle nasıl çalışabiliyordum? Endişeyle birbirimize baktık. Bunun nasıl olacağını merak ediyorduk.

"Pekâlâ, dostum. Başlayalım bakalım."

Mel, iş takvimini açıp uygun bir şey var mı diye eski başarısız denemelerin üstünden geçiyordu. Lezbiyen *Oklahoma!* Geçiyoruz. 1994'teki Vancouver Canuks'la New York Rangers'ın oynadığı Stanley Cup finalinin, zürafa oyuncularından oluşan ağır çekim bir versiyonu. Ortaya çıkarmanın tek sebebi eğlenceli olabilecek olmasıydı. Belki. *Aşkın Metrik Hesapları* adında hayvanların garip pozisyonlardaki seksleriyle ilgili sahte bir doğa belgeseli. Sevişen sivrisinekler, denizaneleri. *Zaman Maymunu!* isimli, zamanda yolculuk yapan bir şempanzenin destanı. Staten Adası'ndaki bir parkta, portatif bir tuvaletin dışında bekleyen bir uyuşturucu satıcısıyla ilgili kısa bir hikâye. Kediler araba kullanmayı öğrenseydi nasıl olurdu diye zırvaladığımız, bir sürü kaza, yangın ve miyavlamalardan oluşan bir şeyler. Daha da devam ediyordu. Olmaz, olmaz, olmaz.

Mel, alt dudağını ısırarak bana baktı. Saçı arkaya doğru yapışmıştı. Sabırlıydı. Yorulmaya başlıyordu. Ben de öyle. Düşünmek zor bir işti. Konuşmak daha da zor.

Ardından defteri kapattı. "Pekâlâ. Benimki burada *bitti*, dostum. Senin günlüğüne ne dersin? Oradaki fikirler? Bu arada onlar neydi öyle? Niçin daha önce hiç görmedim? Teddy Caudill de kim? Bundan bahsedebilir miyiz? Orada bir dolu fikir vardı. Yani *yepyeni* fikirler saçıyordu. *Ne ki o?*"

Kendimden çok Mel'e, birlikte çalışma şeklimize şaşırdım. Duygularımı göstermekte fiziksel olarak yetersiz kaldığım za-

manlar eksikliğini anlayıp, ne düşündüğümü bir şekilde buluyordu.

Afallayarak ona baktım. Ellerini kaldırıp sallayarak, "Hadi ama!" diye bağırdı.

Derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha. Yüzümün kızardığını hemen anlayabiliyordum. Yalnızca Listedeki bahsetme düşüncesi, tüm hikâyeyi aktarmak, ağzımdan şekillenip çıkan kelimeleri düşünmek tüm bedenimi oksijensiz bırakıyordu. Derinden bir inilti çıkarıyordum.

Mel, sandalyesinden kalktı. Suratımdaki ifadeyi tanıyordu. "Hayır ya," dedi. Çöp tenekesine gidip, öğle yemeğimi içine çıkarmam için tam zamanında yetiştiriyordu.

Bitirdiğimde dişlerimi sıkarak usulca, "Bugünlük bitirelim," dedim.

Mel başıyla beni onayladıktan sonra uzanıp başımı okşadı. Düşünceli bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Kızdığında şiven bozuluyor, biliyor musun? Süpürge Saçlı Hilda bunu bir tedavi taktiği olarak kullanmalı."

MEL ERTESİ GECE ZİYARET SAATI içerisinde tekrar geldi. Yine Listeyi sormak yerine, "İyi görünüyorsun. Bence yürüyüşe çıkmaya bir engel yok," dedi.

Örümcek bacaklarımı güçlendirsin diye takılan büyük bir alüminyum borudan yeni kurtulmuştum. Mel, asansöre doğru aksayarak yürürken ve sürgülü kapıdan çıkarken bana ayak uyduruyordu.

Güneş batmak üzereydi. Üstümüzdeki gökyüzü pembeden, mora, mordan maviye dönüyordu. Yıldızlar görünüyordu. Hastanenin yan tarafında bir çiçek bahçesi vardı. Küçük tuğlalı bir yol, ambulans yolundan bir çift taş banka uzanıyordu. Oraya vardığımızda dönüp kendimi ayarladım ve beni oturtması için Mel'in kolunu sıktım. "Siktir," diye fısıldadım etraftan çekinerek.

"İyi misin?" diye sordu Mel.

"Hı hı."

Mel şortunun cebine elini sokup, Camel paketini çıkardı. “Şey, günlüğün konusunda canını çok sıktıysam özür dilerim. Sanırım yeniden çizmeye başlaman beni heyecanlandırdı. Kendimi kaptırdım.”

“Sorun değil.”

“Sıkboğaz etmek istemedim. Nasıl hissediyorsun?”

“Yakın zamanda bir felç geçirdim. Ellerimin henüz pek de işe yarar yanı yok.”

“Hıh,” diyerek sigarasını üfledi. “Keskin bir nükte anlayışın var. Hâlâ ateş ediyorsun.” Külünü toprağa savurdu. “Düşündüğüm şeyin iyi bir proje olabileceğini biliyorsun. Felç mesela. Yani bundan iyi bir hikâye çıkar, değil mi? Yeteneklerinin çoğunu yeniden öğrenmek zorunda kalacaksın. Neden bunu *bir* projeye dönüştürmeyelim? Gerçekten ilginç olabilir.”

Gırtlaktan bir ses çıkarırken başımı iki yana salladım. “İnsanların bilmesini istemiyorum.”

Mel hafifçe öksürdü.

“Ne?”

“Görünüşe göre internetten sakınıyordun. ”

“Ne?”

“Bunu söylediğim için üzgünüm ama herkes biliyor. Otuz iki yaşında, kariyerinin zirvesinde bir sanatçı felç geçirdi. Bu ününe ün kattı.”

“Siktir.”

“Bu artık bildiğin tek kelime mi?” Mel hafifçe kafamı okşadı. “O kadar zekisin ki beynin patladı, süperstar. *Nashville Dövüşü* gerçekçiliği felç geçirmene neden oldu.”

Aşağı baktım. Dizlerim tanınmayacak kadar zayıftı. “Püf,” diyerek kafamı salladım.

“Bu bir hayır mıydı?”

“Hayır,” dedim yavaş ve güçlü biçimde.

Mel bir süre için konunun kapanmasına izin verdi. Bir ambulansın ışıklarını söndürüşünü izledik. Sessizleşmiştik. Sonra konuşmasına devam etti. “Filmi yapmak zordu. Bunu söyleye-

bilirim. Belki de hayatımda yaptığım en zor şeydi. Tamamen bitirene kadar başka bir şey yapamadım, başka bir şey üstünde çalışmadım ama sonra dünyaya açıldı. Tamamen *bize ait* bir şey oldu. Bir şey üretmeye en yaklaştığım andı. O senin de filmin, biliyorsun. Benim olduğu kadar senin de hikâyen.”

Bunu duymak yüzümü kızarmasına neden oldu. Mel’in yaptığı bir şeyi övmesi kendimi tuhaf, uysal ve mutlu hissettirirdi. Daima.

Ensesini düşünceli bir ifadeyle ağır ağır ovuşturarak kafasını eğdi. “Bence bir şey üstünde bu kadar sıkı çalışınca insanlarda bir şekilde, bir yerlerde iletişimini kesme gibi bir eğilim olur. Bu bazen işe de yarar. Sadece duygularınla mantığını ayırıp yoluna devam etmen gerekir. Çoğu zaman hayatımdan nefret ettim. Hayatı hep bildiğim gibi yaşadım ve açıkçası çok da bir şey bildiğimi söyleyemem. Günlerin başka türlü başa çıkmayacağın iç kaygılarla dolunca, gecelerin bundan kurtulmaya çalışarak geçiyor. İçki ve uyuşturucu kullanımında aşırıya kaçtığımı kabul ediyorum. Seninle de aram bozuldu. Her şey kötüye gitti.”

İletişim kesikliğimizi düşünüyordum.

Mel, sigarasından son bir nefes çekip ikinciyi birinciyle taktıktan sonra diğerini topuğuyla söndürdü. Kafasını bir sağa bir sola çevirdi, sonra çenesini eline koyarak eğildi. Usulca konuşmaya başladı. “Ölmüş olabilirdin, farkında mısın? Bu şöyleydi, bilmiyorum, dostum. Felç geçirdiğinde bitkisel hayata geçip geçmeyeceğinden emin olamadılar. Bana bunu atlatamayabileceğini söylediklerinde, bilirsin. Berbat bir histi. Çok geç kalmıştım.”

Mel güçlükle nefes alarak yere eğildi. Kotex reklamını izlediğimiz geceyi düşündüm. O da benim özlediğim şeyi özlüyordu. Hayatımızı, işimizi...

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bornozumun cebine uzanıp yaylı el aletini çıkardım. Önce bir elimle sonra diğeriyle sıktım.

“Şimdiki hâline bak,” dedi Mel. “Neredeyse iki ay içinde yürüyorsun. Konuşuyorsun. Çiziyorsun. Bu, büyük bir şeyler yap-

mak için iyi bir fırsat. Artık cesur olma, korkutucu, yeni ve müt-hiş bir şeyler yapma zamanının geldiğini düşünmüyor musun?”

“Eskisi gibi hissetmiyorum,” dedim. Ellerimle anlatmaya çalışarak kendimi gösteriyordum. Vazgeçiyordum.

“Ama hissedeceksin,” dedi Mel bana. “Neler yapabileceğini biliyorum. Bu hikâyenin kahramanı sensin, dostum. Birtakım fikirlerimiz hep olmuştur ama en iyisi bu.”

Duraksadı.

“Kim olduğun, kararların,” dedi sonunda, “*hikâyemiz* bu olacak.”

“Kim olacağım.”

“Hep daha iyi, daha güçlü, daha hızlı olacaksın,” dedi Mel ellerimi oynatarak. “Görüyor musun? Lanet olsun, şu ellere bak. Bu eller tıkanmış.”

Arkadan kafasına vurdum.

Mel güldü ve gerinmek için ayağa kalktı. Bronzlaşmıştı, sağ-lıklıydı ve esnekti. Yüzünden, kilo aldığı anlaşılıyordu. Yine yemeye başlamıştı, daha az sigara içiyordu. Koşuyordu. “Tuhaf bir şey duymak ister misin? Panellerde filan *Nashville Dövüşü*’nü izlerken titremeye başladım.”

Başımı salladım. “Alkoldendir.”

Başını arkaya atışına şaşırıyordum. “Titremelerle başa çık-manın bir yolu o.” Elini uzattı. “Arabada senin için bir şeyim var. Hadi, kızım.”

Elini tutarak ayağa kalktım ve hastalanışımdan bir hafta son-ra, dört yüz dolara aldığı paslı Mazda’ya doğru ilerledik. Bagajı açarak bir kutu çıkardı.

Ellerim titreyerek kutuyu beceriksizce kurcalamaya başla-dım. Mel usulca kutuyu alıp benim için açtı. Yeni bir MacBook Pro, ince, gümüş renkli ve ağır.

Hastaneyeye dönerken benim için onu taşıdı ve asansöre bin-dik. Ayrılmadan önce, “Öneri vermem uygun olursa, bence fikir üretmeye başlamalısın,” dedi Mel. “Üstünde çok düşünmeksi-zin bir şeyler karala. Elinden geldiğince ayrıntı eklemeye çalış.

Küçük şeylerin büyüyüşüne şaşıracaksın. Tamam mı? Yalnızca dene. Alıştırma yapıyormuş gibi.”

• Yatağımın yanında duran MacBook’a bakarken boğazım düğümleniyordu. Tatlı, içten bir hediye. Birinin en son ne zaman bana güzel bir hediye aldığını hatırlayamıyordum.

“Deneyeceğim,” dedim.

EKİME İKİ HAFTA KALA bana bir çıkış tarihi verdiler. Çıkmaya hazır olduğumdan değil, iki ayın ardından sigortam tükendiği için. Dr. Weston bunu da ifadesizce söylemeyi başarmıştı. “Şartlar en iyisi olmasa da dışarıdan bakıma hazırsın. Er ya da geç çıkacaktın.”

Şimdi “ayakta hasta” durumuna geçtiğime göre evi aramam gerektiğini düşünüyordum. Tekrar düşünmeksizin odadaki telefonun kaldırıp 606 alan kodunu çevirdim. Haftalardır fiziksel olarak yaptığım en hızlı şey buydu. Bedenim, annemin Kentucky’deki numarasını kalem tutmaktan daha iyi anımsıyordu.

Annem üçüncü çalışta açtı. “Alo?”

Annemin nasıl konuştuğunu anlatayım. El bezi derken sesi eal-bezi gibi çıkardı. Kent ismini iki heceye bölerdi: Ke-ent ve bağıırırdı. Çok bağıırırdı.

“Selam,” dedim yavaşça. “Benim.”

“Oo, sana da selam,” dedi çok az şaşırma belirtisiyle. “Nere-lerde olduğunu merak ediyordum.”

Geçtiğimiz yıllarda bir ay, altı hafta gibi aralıklarla evi arayarak izimi kaybettirdiğim zamanlar olmuştu ama her seferinde annem sanki yıllık temizliğini hatırlatmak için dışçıden arıyormuşum gibi yumuşak bir sesle beni karşılardı.

Derin bir nefes aldım. “Nasılsın anne?”

“İdare eder. Burada birkaç kötü fırtına koptu. Kuyu pompası yine kırıldı.”

“Tüh, üzüldüm.”

“Yaşayıp gidiyoruz. Bildiğin gibi.” Telefonla mutfaktaki kahvaltı tezgâhına yaslanabilsin diye, elinden bırakması gereken

sigara, süzgeç gibi şeyler tuttuğunu hayal edebiliyordum. “Altından kalkarız umarım. Bunları neredeysen, orada duymadın mı?”

“New York’ta değilim,” dedim. “Sana söylemem gereken bir şey var ve tek seferde anlatacağım. Tamam mı?”

Sessizlik. Onun gibi birisi için fazla üstünkörü bir cümleydi. “Ha, *tamam*.”

“Florida’da bir hastanedeyim. Felç geçirdim. İki aydır buradayım.”

Daha çok sessizlik. “Peki, *bu* nasıl oldu?” *Bu ve oldu* kelimelelerini yüksek tonda söyleyişinde aşına olduğum bir suçlama vardı.

“Anevrizmaymış. Damarım genişlemiş ve kanama olmuş.”

“Anevrizma,” dedi annem soru sorarcasına.

Derin bir nefes aldım. “Evet. Anevrizma.”

“Ee, iyi misin şimdi?”

Başımı avucuma yasladım. “Evet, hastanedeyim.”

“Neden Florida?”

“Felç geçirdiğim sırada buradaydık. Çalışıyorduk.”

“Florida,” diye tekrarladı annem düşünceli bir biçimde. Birkaç saniye sessiz kaldı. Annemle konuşmak gerçekten yavaş yürüyen birisiyle yürüyüşe çıkmak gibiydi. Her adımda yerimde sayıp beklemek zorunda kalıyordum ya da tekrar ona doğru yürüyordum. Evet, şu açık: Bu durum *benim* hatam. *Emrivaki* gibi hissediyordu. “Orası arkadaşının memleketi, değil mi?”

“Evet. İş için gelmiştik. O da benimle.”

“Ha, bu iyi.” Bir çakmak sesi duydum. Annem eskiden bir Newport kadınıydı ama son zamanlarda Dorals’a geçmişti. Gözlerimi kapattım ve farklı doluluklarda yeşil ve beyaz folyolarla istiflediği Toyota’sı gözümün önüne geldi. “Güzel, iyi olduğuna sevindim. Korkmuş olmalısın. Ben korktum.”

“İyiyim.”

“Oraya gelmemi bekliyorsan önümüzdeki haftaya kadar gelebileceğimi sanmıyorum. Temizleyici dükkanında biraz fazla çalıştırıyorlar.”

“Sorun değil,” dedim. “İyi haberlerim de var. Şeyi kazandık, şeyi...” Baştan aldım. “Sanat alanında büyük bir ödöl. Başka bir film yapacağız.”

Bir defasında, büyük bir kavganın ortasında annem benim ailede büyük bir okula burs kazanma yeterliliğinde olan tek kişi olduğumu ve bunu tüm gün resim çizerek harcadığımı söylemişti.

“Tebrikler,” dedi kibarca.

“Teşekkürler. Sesin çok mutlu geliyor. Benimle bu kadar gurur duyman hoşuma gidiyor.”

“Zıralamaya başlama. Kes şunu.” Derin bir soluk alırken bir patırtı koptu. Küfrediyordu. “Bekle.”

“Anne...”

“Bekle dedim, hay aksi.”

Gürültünün arasında boğuk bir kadın sesi geliyordu. Kız kardeşim Shauna. O, kocası ve çocuklarıyla annemin komşusuydu. Aynı yolla ulaşılan küçük bir alana bakıyorlardı. Kalın bir ağaçlık ve bir tepenin üstünde yetişmiş böğürtlenler iki evi ayırıyordu. Shauna’nın çocukları, yeğenlerimden birinin bir zehirli yılan tarafından ısırılarak acile götürüldüğü geçen yaza kadar o tepeden yuvarlanırdı.

Annem ve Shauna konuşuyordu. Sesleri tüylerimi ürpertmişti. “Söy-lee-di. Ha-yır.” *Zaman kelimesindeki aksan.* Unuttuğumu fark etmediğim sesler. Gözlerim doldu, o ân kendimi ahmak gibi hissetmiştim.

Annem geri döndü. “Kız kardeşinle konuşmak ister misin?”

Kardeşimle konuşmak istemiyordum. “Şey, istemiyorum...”

“Burada.” Ahizeyi kapattı ve duyulabilecek bir sesle konuştu. “Telefonda. Hadi.”

Bir anlık itirazdan sonra Shauna geldi. “Selam.”

“Selam.”

“Annem hasta olduğunu söyledi.”

“Evet.”

“Neyin var?”

Yine aynı suçlayıcı ifade. Kafamı yastığa gömdüm. *Tanrı aşkına!* "Felç geçirdim."

"Aman *Tanrım*. Şimdi iyi misin?"

"Daha iyiyim. Küçük bir şeydi. Şanslıymışım."

"İyi bari. Sesin iyi geliyor."

"Teşekkürler." Battaniyeyi çekerek çizim defterime baktım.

"Bir anevrizmaymış. Damarım genişlemiş."

Shauna gülmekle homurdanmak arası, "Ha!" dedi. "Hım... Umarım daha iyisindir?"

"Sağ ol Shauna. Lanet olsun."

"Hadi ama. İyi bir şey söylemeye çalıştığımı biliyorsun."

"Çocuklar nasıl?"

"İyiler," diyerek iç çekti. "Caelin bizim eski fotoğrafları gör-
düğünden beri Glamour Shots çekertmek için beni sıkıştırıyor."

Elimi alnıma götürdüm. Yedi yaşında takma kirpik kullan-
mak zorunda bırakılmışım. Evden iğrenme sebeplerimden yal-
nızca biri daha. "Çektirecek misin?"

Cak cak sesler geldi, diş beyazlatıcı sakız çiğniyordu. Kız
kardeşim diş hijyenistiydi. Dişleri korkunç derecede düzgündü.
Beyazlatıcı, pembe, sert sakızlardan çiğnerdi. "Yani yapmak
istiyorsa, *Sharon*, engel olmam için bir sebep yok."

"İyiymiş!"

"Her neyse. Gitmem gerek."

"Tamam."

"Annemi kızdırmadan bir gün ziyarete gel. Tamam mı? Gö-
rüşürüz."

HASTANE ÇIKIŞIMDAN bir gün önce kendi kendime giyinebil-
mişim. Ellerim titriyor, sol tarafım sıkışıyordu. Yine de
pantolonumu giyerken oturma kaydıyla, önce bir sıska bacağı-
mı ardından diğerini uzatarak, bel bölgesi yeterince güvenilir bir
yükseklığe geldiğinde ayağa kalkıp çekerek bunu yapabiliyor-
dum. Bunu ayakta denediğim ilk sabah, yüksek belli pantolonu-
mun içinde yerde yuvarlanmamla son bulmuştu.

Bu işin olumlu yanı, karın bölgemin düzleşmiş olmasıydı. Hoşuma gidiyordu. Göbeğimle oynuyordum. Düz. Baklava gibi değil ama Tanrı aşkına, beş yıldan beri ilk kez göbek deliğimi görebiliyordum. Kaldığım süre boyunca, nişastalı hastane yiyecekleriyle beslenmiş, anne memesinden daha hoş gelen Snack Pack ve ılık Sprite'la yeniden tanışmıştım. Buna rağmen, çoğunluğu kas kütlesi olan yirmi beş kilo kaybetmişim. Vitaminlerimi almam, Ensure içmem, egzersiz yapmam gerekecekti. Elimi kafamda gezdirdim. Saçım yine uzamıştı, ince ve yumuşacıktı. Her zaman sarışındım. Dudağımın bir kenarı suratımdan sarkmasa aynaya bakmaktan daha çok keyif alabilirdim.

Pencereye gidip, gözlerimi kapatarak havayı içime çektim. Araba egzozu, mineraller ve tuz. Pek tanıdık gelmeyen ama rahatlatıcı, ne olduğu anlaşılmayan bir koku vardı. Şu an Florida'da olmak daha kolay geliyordu. New York'ta vücudumun yeni zayıflıklarını hatırlamaksızın yaşamam mümkün olmayacaktı.

Valizim hazırlanmıştı. Mel'in ertesi gün beni almasını bekliyordu. En üste yeni dizüstü bilgisayarım yerleştirilmişti.

Bilgisayarı çıkarıp mavi Word simgesini aradım ama bunun yerine Firefox'u açmış bulundum. Suratımı ekşittim. Eskiden bu konuda daha başarılıydım. Hastaneden çıkış vaktim gelene dek e-postalarımı kontrol etmemek için sıkı çalışmıştım ama şimdi meraktan çatlıyordum.

Derin bir nefes alıp ismimi yazdım. Karşıma Facebook hayran sayfamız, Mel'in eskiden öğrenciyken yaptığımız işlerimizden ve elbette, şimdiki işlerimizden derlediği kanlı görüntülerin olduğu Tumblr sayfası çıktı. Ardından sonuçları gördüm.

Nashville Dövüşü'nün Yaratıcısı Anevrizmadan Hastaneye Kaldırıldı

Nashville Dövüşü'nün Yaratıcısının Durumu Ciddi

Nashville Dövüşü'ndeki Vaught'un Annesi Saldırıdan Sonra Öldü

Anı Yazarının Sorumlulukları ve Yükümlülükleri

Geç, geç, geç. En altta ReAnimator'ün *Nashville Dövüſü* için yayımladığı, filmimizden seçme sahneleri de içeren eski bir yazı vardı. *Nashville Dövüſü*'nün biteceğı bile belli değılken, tanıtım filmindeki tutuklama sahnesinin hikâyesinin başında nasıl şekillendirildiğıyle ilgiliydi. *Tanıtımdaki Tutuklanma Sahnesi*.

Bu bölüm için fikir bulduğumuz gün aklıma geldi. Mel bir gece sabaha karşı ketamin aldıktan sonra, tüm gece NES üzerinden *Street Fighter* oynamaktan parmakları seğırerek, boş bir gevezelikle stüdyoya gelmişti. "Trenden inen bir fahiſe gördüm, aneme o kadar benziyordu ki neredeyse *ondan* para isteyecektim."

Ben ayakkabısız ve çorapsız vaziyette çizim masasında otuyordum. Elimde devasa bir kupa vardı. Öylesine takılıyordum. Bunu söylemesine ſaşırmıştım. *Combat*'tan önce Kelly Kay ve Mel'in tanıştığımız ilk gece bana anlattığından çok daha kapsamlı olan Florida'daki hayatı, nadiren konuştuğumuz konulardandı. Pek gündemimize gelmiyordu. Konudaki gerilimi anlayarak ya da yanlış zamanda, yanlış bir şekilde konudan bahsetmemin yaratacağı gerilimden kaçınarak, konunun üstünde pek durmamıştım.

Bu yüzden konu ilgimi çekmişti. "Nasıl yani?" diye sordum ona.

Mel başını kaldırdı. "Düşündüğün gibi işte," dedi.

Hikâyelerinden ve küçük imalarından Mel'in annesinin para kazanmak için ne yaptığı yıllarca merak ettiğim bir konu olmuştu. Mel ilk kez o an düşüncemi doğrulamıştı. "Ama sevgilileri vardı, değıl mi?" dedim. "Onlar bu hususta ne düşünüyordu?"

"Sevgililik ve fahiſelik aynı anda olabiliyor," demişti Mel. "Fakat yaptığı iş muhtemelen sevgili seçimini belirliyordu."

Annesinin sevgililerini isimlerini, ne zaman sevgili olduklarını, Red Lobster'da yedikleri gergin yemeklerde geçen olayları düşünmeye başladı. Görünen o ki, bu sevgililerde matematiksel bir denklem vardı; her biri serserilikte kendisinden önce geleni ikiye katlıyordu. Sonunda, Tehlikeli Dickie ve onun Mel'e

Wallmart'tan ve kasabalarındaki çeşitli benzin istasyonlarından hırsızlık yapmayı öğretmesi konusunun üstünde durmaya karar verdik.

"Annenle ikinci ismimin aynı olması sana hiç ilginç gelmedi mi?"

Mel "Hımm," diyerek ellerini kenetleyip başının arkasına yerleştirdi. "Bu Güneylilerin kullandığı eski bir kalıp. İlk isim iki, ikinci isim tek heceli olur. Saçma yani."

Spalding'i avucumda sektirirken ayağa kalkması için kaşlarını çatarak, "İsmimin kalanında olduğu gibi bu da benim hatam," dedim. Tehlikeli Dickie fikrini sevmiştim ama yorucu olacaktı. Mel'in akşamdan kalma günleri eziyet dolu geçiyordu.

Homurdanarak ayağa kalktı. Topu ona fırlattım.

"Neye benziyordu?"

Topu yakaladı. "Büyük şişko bir piçe."

Top atıldı, tutuldu. Atıldı, *tutuldu*, atıldı, *tutuldu*... "Büyük şişko piçleri çizmek eğlencelidir."

"Bu öyle olmaz, sıkıcı bir tipti."

"Tarif et."

Mel topu fırlattı. Yakalamak için topuklarımın üstünde yükseldim. Bir süre sonra konuşmaya başladı. "Zekiydi ama zekâsını çok verimli kullanmazdı. Akıllı ama basit bir insandı, bilirsin işte. Benny Hill'i eğlenceli bulan, bifteğine A.1. sosu yerine ketçap sıkarak salak bir tipti."

"Ben de bifteğe ketçap sıkarım."

"Yani sen de bir çeşit salaksın."

Gözlerimi devirdim. "Bir örnek ver, hadi! Fiziksel bir şeyler söyle. Büyüktü, doğru mu?"

"Şişman da denebilir," dedi. "Yetmişli yılların modasına uygun olarak kıllı bir vücudu vardı. Tanrım. Dapdar beyaz donuyla çıkar yumurta pişirirdi. İştahını korumak için uzaklara bakmak zorunda kalırdın."

Topu fırlatmak için esnedim. "Yetmişlerdeki Pete Rose'un olduğu Jockey külot reklamı gibi. Gördün mü hiç? Reklamda sa-

dece Pete, donu, bir beyzbol sopası ve içinde köpek yavrularının boğulacağı kadar çok göğüs kılı vardı.”

Mel kakhaha atarak yere çöktü. Yere vurdu. “Oha!” dedi. “Kesinlikle. Tıpkı Tehlikeli Dickie. Saçını mantar gibi yaparsak aynısı.”

Yapımcıları olarak kendimizi de hikâyeye yerleştirmeye karar verdik. Neden izleyiciye dürüst olmayacaktık ki. Film bittiğinde görüntü siyahlaşırken arkada bu diyalogumuzu yürütüyorduk. Elim hızla ortaya çıkıp çizmeye başladı. Çizim bir şekil aldı ve hareket etti. Yalnızca kalem ve kâğıttan oluşan, abartısız ve basit bir hareket. Sevgililerden oluşan bir geçit töreni ortaya çıkıyor: Plaj sahibi kirli sakallı Bret, profesyonel klog dansçısı ezik Dale, kanalı değiştirmeyi reddetmiş diye Mel’in annesinin burnunu kanatan, yılan derisi botlu Alan (oradaki kan gölünü görünce veranda kapımızı kıran sediri ve annemin yüzü kanlı vaziyette ortaya çıkışını düşünüyorum), Mel’i küçük, tatlı bir hırsız olarak eğiten adamımız Tehlikeli Dickie.

Mel’in babasını ele almıyorduk. Mel, babasının Teksas’ta bir dolandırıcı çetesinden olduğuna dair desteksiz bir fikre sahipti. Seslendirmede, “Onu bir kez gördüm,” diyor ve görüşümüz değişiyordu. Ben ve Mel stüdyoda görülüyoruz; ben çizim tahtasına eğilmişim, o rahat bir koltuğa yayılmış, tırnağını yiyordu.

Sahne için Mel’i elinde bir bilyardo istekasıyla çiziyordum. “Ee?”

Hoşnutsuz bir ifadeyle başparmağını geriye çekti. “Kısa bir adamdı.”

Sevgili geçidi, Florida’nın bataklık manzarasında kayboluyordu. Mel’in sesi pis sulardaki timsahları, çocukların sulara attığı lokumları ağızlarını oynatarak yakalayışlarını ve eski MGM kısa filmlerinden çıkmış gibi teknelerin içinde arkalarına dönen Mammoth takımının hayranlarını tarif ediyordu. Yarım metre genişliğindeki, alev kırmızısı zambaklarla hamamböceklerinin sert kabukları varmış. Yan komşunun çocuğu, fareleri ön bahçeden kovalarken onlara isim takmıştı. Sonunda biri tarafından

ısırıldığında karnından ve kışından mahalleyi ikaz durumuna geçirten kuduz aşıları olmuş. *Kural bir: Sıçanlara yaklaşmayın, demişti Mel. Onlar için, onları beslediğiniz elle elinizdeki yiyeceğin farkı yoktur.*

Sahnedeki suluboyalı manzara, paslı bir römorka dönüşüyordu. Pencereleirindeki ışıklar yanıp sönüyordu. Gelişigüzel bağırış çağırışlar vardı. Karavan sallanıyordu. *Yaygın bir inanışı düzeltmeme izin verin, dedi Mel. Çift üniteli karavanlar temiz tutarsanız oldukça sevimli olabiliyorlar ama bizimki enkaz gibiydi. Mobilyalar dağılmıştı ve her yerde yiyecek vardı. Kedi sürümüz olmasaydı ellerimizi fareler yerdı.*

Sahne de birbiri üstünde yuvarlanan, birbirini ısır an ve çılgın bir koro hâlinde miyavlayan çekik gözlü kedileri büyütüyorduk. Bütün bir aile karavanın altında yaşıyordu. Her zaman, aynı anda en az on tane kedi olurdu. Bazıları, timsahlar tarafından yakalanıp yenirdi ya da kötü çocukların işkencesine uğrardı ama yerlerine sürekli yenileri gelirdi. Durmaksızın çoğalıyordu. Onları buzlu şekerlerle beslerdim. Çocuk Mel sıkı bir kedi yavrusuna damlayan bir portakallı dondurma tutuyordu. Yavru kediye coşkuyla yalıyordu.

Sonra bir fısıltı duyuluyordu: *"Melody, şu salak kedileri bırak, hastalıklı onlar!"*

Sahneye Mel'in annesi giriyordu. Onu karavanın kapısı boyunca çizmiştik. Saçı, memeleri ve büyük pembe dudakları... Ev sahnelerinde, annenin her sahnede kesintisiz varlığını sağlasın diye anlamsız mırıltılardan oluşan, tıpkı hızlı bir kaset gibi çalan bir arka plan kaydı yaptık. *Annem bu mini minnacık kadındı, dedi Mel. Kısa görünümlü, belki 1,50 metre boylarında, incecik kollu ama kavgaya girdiğinde beygir gibi güçlü kadınlardandı. Rüzgâr gibi yumruklar savururdu.*

Annesinin büyük adımlarla evde yürüyüşünü, sevgilisine arkadan sarılışını gösteren, parlak donunun gözük tğü ağır çekim bir sahne vardı. *Annemin hayatını nasıl kazandığını keşfetmemden birkaç yıl önceydi.*

Bu sözle birlikte farklı adamlar farklı zamanlarda ön kapıdan girip girip çıkıyordu. *Bir ya da iki saat kalıp giderlerdi. Onlar gittikten sonra yeniden paramızın olduğunu ve Pizza Hut'a ya da markete gidebileceğimizi anlamaya başlamıştım.*

Elmore Leonard'ı ve eline geçirdiği eski püskü karton kapaklı herhangi bir kitabı incelemeye yeni başlayan Mel'e göre durum açıktı. *Bu adamlar seks için para ödüyorlardı.* Sabahın erken saatlerinde banyoda dolaştıklarını duyabiliyordu. Kalkık bir klozet kapağıyla, klozetin içinde annesinin tükettiği markadan olmayan sigara izmaritleriyle ve büyük, tuhaf adamların bıraktığı pis kokularla karşılaşınca uyanırdı.

Karavanın içi parlak bir kestane rengindeydi. Düşük çeneli, züppe kamyoncu kemerini sıkarak konuşmaya başladı: *"Yolda bir tur versene!"*

Dış çekim: Karavanın kapısı gürültüyle açılıyordu. Kamyoncu, bir kedi sürüsü miyavlayarak bacalarına dolanırken arkalarından şişeler, dergiler ve kahve fincanları fırlatarak, onları çimenliğe doğru kovalıyordu. *Annesi, senin malın değilim,* diye bağılıyordu.

İkinci iç çekim: Mel'in annesi aşırı kabarık saçlarıyla koltukta oturuyordu ve havada yoğun bir marihuana dumanı vardı. Uyuşturucu alarak yayılmış kızarıklık gözlü bir grup insan MTV'yi yuhalıyordu. TV'de *The Grind* vardı. *Para için başka şeyler de yapıyordu,* diye devam ediyordu. *Belki beş dolar etmeyecek alelade otoların her birini yirmi dolara satıyordu, eline geçerse sihirli mantar ve kokain de.*

"Bu arada, üniversiteye kadar uyuşturucu denememiş olmamın sebebi o adamlardır," demişti Mel bana daha sonra. "Her şeyi saçma gösteriyorlardı. Açık kalp ameliyatını bile ahmakça gösterebilirlerdi."

Sonraki sahne: Mel biraz daha büyümüştü ve yatak odasının penceresinden dışarıyı izliyordu. Alıcı kılığına girmiş sivil polisleri takip eden bir grup polis vardı. Sahne, dışarıdaki karanlıkta geçiyor. Mel'in annesi kaçmaya çabalıyordu sonra da elleri

kelepçeleniyordu. Çocuk Mel, arkasından uyuşturucu dolu bir çantayı sürükleyerek polislerin önüne bırakıyordu. *Gözaltına alındı*, diyordu Mel. *Ben de teyzemle birlikte bataklıkta bir çiftlikte yaşamaya başladım.*

Filmde kıkır kıkır gülüyordum.

Gülmesene aptal.

Özür dilerim, sadece çiftliğin bataklıkta oluşu komik geldi.

Aklıma bir şey gelmişti. Uzanıp klibi durdurdum.

Mel başta *Nashville Dövüşü*'nü yapmak istemiyordu. Bu fikri yeterince güçlü bulmadığını söylemişti ama ben onu ikna etmeye çalışmayı sürdürmüştüm. Onun kendini anlattığı hikâyeleri seviyordum. Harika olduklarını düşünüyordum. Eğlenceli, ayırtılı, güçlü... Tehlikeli Dickie'nin hikâyesinde yaptığım gibi, seveceğini ve güleceğini düşündüğüm çizimleri göstererek onu bu işe ben zorladım. Bir gün ona bilardo istekasını babasının bıyığı gibi yerleştirerek çizdiğim resmi gösterdim. Gülmekten yerlere yıkıldı. "Tamam, *Sharon Kay*," diyerek kabullendi. "Belki bir şeyler çıkarırız. Fakat annemin yüzünü şöyle çiz."

Eğildi, ellerini oynattı ve sonra düzeldi. Kesinlikle güzel ama ürkütücü bir yüz sayfadan bana bakıyordu.

"Komik," dedi Mel. "Daha güzel bir yüzü, daha az detayla çiziyorum. Daha az çizgi, daha az çizim zamanı demek. Yaşlı bir kadının ki ya da herhangi bir insanın ki gibi karışık değil."

Nashville Dövüşü yaptığımız en önemli ve en kişisel işti. İki-miz de projenin bir parçamız olduğunu düşünüyorduk. Yapımına daldığımız süre boyunca, projenin ortak geçmişimizin bir parçası olacağı ve proje bitinceye kadar kendi kişiliğimi bir yana bırakarak Mel'inkine geçtiğim hissine kapılmıştım.

Mel'i en hareketli gördüğüm zamanlardı. Saatlerini, elindeki ses kaydediciye konuşarak, eski hikâyeleri tazeleyerek ve kulanılabilecek her ayrıntıyı hatırlamaya çalışarak geçiriyordu. Okuldaki öğle yemeklerini çizmişti. Zeytin yeşili plastik tepside, pizza, çikolatalı süt, mısır... Annesinin 1989'da evde giydiği şeyleri (kısa ve yırtık şeyler, ara sıra Def Leppard tişörtü), üçüncü

sınıfın ilk gününde kendisinin giydiği şeyleri (Reeboks ayakkabılar, aynı Def Leppard tişörtü) de çizmişti. İçinde yaşadıkları iki bölmeli karavanı, internette bulup şirketle iletişime geçti. Karavanın River Blue 973 model olduğunu ve üretimden kalktığını açıkladılar ama iltifatlarıyla birlikte tasarımlarını gönderdiler. Ayrıntılarla başladık. İki yıllık çalışma boyunca, küçücük şeylerden kaynaklanan hikâye ilerlemesini sürdürdü.

Fakat iş bitince, proje benim için geride kaldı. En nihayetinde hikâye Mel'e aitti. Onun, A şehrinden B şehrine gidişyle ve B'ye geldiğinde A'da yaşadıklarını elinden geldiğince başından sava-bilmesiyle ilgiliydi. O dünyanın dışına çıkıp güvenli bir yerden izleyerek hikâyeyi anlatmak, eski kişiliğinden en uzaklaşabileceği noktaydı. Bu, eğlenceli olacağını düşündüğüm için düşünmeden başlattığım bir projeydi ama Mel için bundan fazlasıydı. Belki de o bunu tahmin etmişti çünkü içimizde daha ihtiyatlı olan ve attığımız adımın bir çukura denk gelebileceğini bilen oydu.

Seçkimizin son sahnesi, hava kararırken karavanda geçiyordu. *Yani, diye devam ediyordu seslendirme, sevdiğimiz kişiler ve yerlerle çevrelensek güzel olurdu. Güzel bir şey! Ama günün sonunda öyle olmadığı gerçeği var. Hayatımızdaki iyi şeyler, gerçekten tuhaf şeyler kadar yer tutuyor mu? Bütün iniş ve çıkışlarımızdan hangisi kim olduğumuz üzerinde daha derin iz bırakıyor? Bir seçim yapma hakkımız var mı?*

Sahnenin solarak bitmesini izledim. O an midemde kelebekler uçuştı. İzlediklerim Firefox'u kapatıp Word'ün kör edici ışığında kalmama yetiyordu.

ARILAR VE YILANLAR

“**E**VİMİZE HOŞ GELDİN,” DEDİ MEL. İki yatak odası, pis bir mutfak ve köşede kirli bir su ısıtıcısı barındıran banyosuyla, uzun zamandır gördüğüm en berbat tek katlı evdi. Bataklığa uzanan bir arka bahçeye bakan balkon, evin kurtarıcı köşesiydi. Seyrek ama koyu renkli çimler, dikenli bir korunun altındaki kumlu toprakla karışıyordu. Su kıyıları yabancı otlarla doluydu, yani, karışık bir alandı. Sahildeki bitkiler neredeyse bacaklarının boyunu geçiyordu.

Mel, oturma odasında geçici bir stüdyo oluşturmuştu. İki çizim tahtası, açılı çizim yüzeyi oluşturması için yan çevrilmiş eski iki kahve masasının üstüne yığılan kontrplaklardan oluşturulmuştu. Kesilmiş, çekiçle dövülmüş ve cilalanarak hafif parlatılmışlardı. Kalem, mürekkepler, yağlar, şövale kâğıdı ruloları ve kim bilir nereden bulduğu pelür kâğıtları vardı. Burayı Fesco isminde, New York’tan gelmemizi komik bulan, bu evde yaşamak istememizi ise iki kat komik bulan bir çocuktan kiralamıştık. Bize her rastladığında gülerek kafasını sallıyordu. Ne zaman beni görse “Sen de öteki *karikatürcüsün* o zaman,” diyordu.

“Ya, evet.”

“New York City’den,” diye mırıldandı.

“Başka yerlerdeniz,” diye açıkladı Mel. Bunu, ona daha önce de söylemişti. “Ben buralıyım. O da Kentucky’den.”

“Hı hı. Yani sen *Wildcat*’lisin,” dedi.

Omzumu silkerek, “Tabii,” diye yanıt verdim.

“Size ne diyeceğim, biliyor musunuz? Bu boktan yerde yaşamak istediğinize göre çıldırmış olmalısınız.”

“Kısa süreliğine,” dedi Mel. “Sharon’un burada dinlenmesi ve iyileşmesi gerekiyor.”

“Keşke giderken şu evi de yanınızda götürseniz.”

Bir aylık kira iki yüz elli dolardı. Tuvalet buraya taşınmamızın ikinci haftasında kırılınca, Jesco evin yanına bir portatif tuvalet yerleştirdi ve etrafını biraz kireçle kaplayıp plastik çiçeklerle donattı.

“Arılara ve yılanlara dikkat edin,” dedi bize. “Korkunç bir yılan sorunumuz var. Uzun çimleri ve kadınları severler. Yani, kendinize dikkat edin.”

Mel üstüme titriyordu. Ben fizik tedaviye giderken o hastane lobisinde kalıyordu ve sonrasında birlikte market alışverişimizi yapıyorduk. Meyve, sandviç, kutu kutu Ensure vanilyası alıyorduk. Akşamları, uzun cam şişeli zencefilli biralarımızla balkona çıkıp, bataklıktan çıkan buharın ve pis kokuların arasında birbirine karışan bulutları izliyorduk. Sigarayı günde üç taneyi geçmeyecek şekilde veriyordu. “Şimdilik ot yok,” dedi. “Bir şeyler okudum. İyileşme sürecinde sigara içersen ilerlemen yavaşlamış.”

“Kim diyor?”

“Brown ansiklopedisi, bebek.” Gözlerini çalılıklardaki bir şeye dikerek dikkatle baktı. “Ben de azalttım. Kaç saatten beri bu ilk.”

“Ciddi misin?”

Gücenmiş gibi baktı. “Yani *ölmem*.”

Artık Florida’da geçici hayatımıza geçtiğimize göre Mel’e günlüğümde gördükleri hakkında bir açıklama yapma ihtiyacı

duyuyordum. Sabırlıydı. Bakmadığım zamanlarda bana bakıyor, ağzını açarak nefes alıyor, sonra birden susarak soracağı sorudan vazgeçiyordu.

Hasta olmam bu sırrı kendime saklamamı kolaylaştırmıştı ama ona bunu açıklamam gerektiğini hissediyordum. Neden ya da nasıl olduğunu bilmesem de bunu ona anlatmak zorundaydım. Sanırım bunu kendime de borçluydum. Parlak ışıkların altındaki o korkunç anlarda, bilinenle huzur kaçırıcı bilinmeyenin arasındaki çizgide sallanarak tamamen yitip gitseydim, kimseye Teddy'den ve onunla geçirdiğimiz yazdan bahsetmeseydim bağışlanamaz bir hata yapmış olurdum.

Kafama koyduğum bu hedefle, dil tedavilerine gitmeye başladım. Bu tamamlanmamış işi tamamlamak için yeterince kelimeye erişirsem, normalleşmeye başlayabilirdim. Tekrar çalışabilirdik.

Bir gece balkondayken ağır ağır konuşmaya başladım. "Şu bulduğun defterden bahsetmek istiyorum."

Gözleri açıldı. Bahçeye bakmasını sürdürürken kafasını sallıyordu. "Tamam," dedi.

"Sana açıklamalıydım," dedim ona. "Yani, hikâyesini anlatmak biraz zor ama denemek istiyorum."

"*Merak etmiştim,*" dedi Mel. Tuhaf sessizliğin ardından gelen bu kıpırdanma onu biraz gülümsetmişti. Her şeyi anlamaya çalışıyordu. "Evet, dostum. O nasıl bir çalışmaydı?"

"Tam olarak bir çalışma sayılmaz." Derin bir nefes aldım. Bedenimde soğuk bir ürperti hissettim. Kollarımın ve diz kapaklarımın altı terliyordu. Her şeyi yüksek sesle söyleme ihtimalim bedenimi isyan ettiriyordu.

Mel eğilerek, "İyi misin?" diye sordu. Suratımı incelemeye başladı. Hâlâ titriyordum. Hâlâ tedbiri elden bırakamayacak kadar güçsüzdüm. "Bugüne erken başladık. Tedavin vardı. Erkenden yatmak istersen kesinlikle anlarım. Bu gece hiçbir şey yapmak *zorunda* değiliz."

"Hayır," dedim dirseklerini tutarak. "Bunu yapmam gerek."

Mel, parmaklarını cebine sokup bir sigara çıkardı. Bana anlatacağım, karşılaşacağı şeyden o da biraz ürpermiş gibi, sanki anlatacaklarımı hissetmiş gibi bakıyordu. Kendime bir sigara almak için uzanmama itiraz etmedi.

Derin bir nefes aldım.

TEDDY’NİN EVİ

SİZE KASABAMI CBS AKŞAM HABERLERİNDE gördüğüm günü anlatmam gerek.

Kasabanızı ulusal haberlerde görmekle yerel haberlerde görmek arasında fark vardı. Turistik olmayan yerlerdeki TV izleyicileri, televizyonda yaşadıkları yerle ilgili hiçbir şey bulamayanlar demek istediğimi anlayacaktır. *Yaşadığınız yerin* ülkedeki büyük çoğunluğu ilgilendirmediğini düşünmeye başlarsınız.

TV sayesinde kelimelerin farklı söylendiği, insanların daha hızlı hareket ettikleri daha büyük yerlerin olduğunu hevesle idrak etmiştim. Bildiğim Amerika belli başlı birkaç önemli noktası olan, geri kalan kısmı biraz puslu biraz da tekinsiz bir yerdi. Kafamdaki Amerika’nın olduğum kişiye bir etkisi yoktu ama olmak istediğim kişiyi fazlasıyla etkiliyordu. Özetle: Başka yerlerde yaşamak istiyordum. Yerel haberlerdense tuhaf bir aşinalık bekledim. Hava durumu spikerlerinin aksanları, sönük renkler... Bazı şeyleri TV ekranından değil de, kendi gözlerimle gördüğüm de oluyordu: Interstate 64, Rupp Arena gibi. Okul araç gereçleri aldığımız Grayson’daki Walmart. Yerel TV, gerçek TV’den daha mat, sanki daha ucuza mal olmuş gibi görünüyordu.

Fakat mahallenin ulusal televizyonda görünce gerçekten dünyaya dahil olduğuna inanıyorsun. Ve elbette içerik, yani seni ve çevreni nasıl gösterdikleri sana çok şey ifade ediyor.

Ben çok yalnız bir çocuktum. Beni gözetleyen, eleştiren ve beni hızla saf dışı bırakarak yalnızlığımı şekillendiren akranlarıma mümkün olduğunca kendimi kapatmam için kısıtlama ve baskıdan başka bir şey sunmayan bir ailem vardı. Böyle düşünen tek ben değildim, başkaları da beni böyle görüyordu. Diğer çocuklar benden *nefret* ediyordu. Kendi kız kardeşim bunu bana söylemeye bayılırdı. Kötü haber taşımayı severdi. Otobüste hakkımda söylenenleri, yürüyüşümü en iyi kimin taklit ettiğini, kimlerin kışımı tekmelemek istediğini söylerdi. Gerçekten bu kasabadaki hayata uyum sağlamam için bir yol göstermesini umarak nedenini sorduğumda, tek yaptığı bir lisenin tişörtünden öğrendiği şu sözü bağırarak olurdu: "İte dalaşmaktansa çalıyı dolaş!"

Ailem, kardeşlerimi benden daha çok seviyordu. Bu şüphe, onlara taktıkları sevimli adlar ve ses tonlarıyla onaylanıyordu. Kız kardeşim ve erkek kardeşimi *anlıyorlardı*. Bense onları şaşırtıyordum. Aldığım test puanlarından etkileniyorlar ama bununla gurur duymuyorlardı. Çizdiğim resimleri garipsiyorlardı.

Çocukluğum sürekli aşağılanmayla geçti. Sanki benim bana yakışmıyordu da herkes bunun farkındaydı.

"GERÇEKTEN Mİ? Hiç arkadaşın yok muydu?"

Mel, bacaklarını öne doğru uzatmıştı ve bacak bacak üstüne atarak oturuyordu. Dinlerken hep yaptığı gibi dik-katsiz gözlerle bahçeye bakıyordu.

"Pek yoktu."

"Üzücü gerçekten. Bir şeyleri birlikte bozabileceğin küçük bıçkın delikanlılar ya da eğlenmek için yatıya çağırarak küçük sürük arkadaşların da mı yoktu?"

"Hayır. Onlar bile yoktu."

"Benim vardı," dedi Mel. "İsmi Nancy'ydi. Beni onuncu do-

ğum günü partisine davet etmişti ve tüm sınıfa bir lezbiyen olduğumu yaymıştı.” İki elini de kaldırıp yana açtı ve âdeta şarkı söylercesine konuşmasına devam etti. “*Biliyordu!*”

“Ee, sen ne yaptın?”

“Dolabına işedim.”

“Sana Faulkner’dan söz etmiştim,” dedim. “Yaşadıklarından. Benim gibi çocukların gerçek arkadaşlıkları olmaz.” Huzursuzca omzumu silkerek enseme sıvazladım. “Bilmiyorum. Belki de yalnızca insanları itiyordum.”

Mel gözlerini devirip kafasını sallayarak, “Hayır, itmiyor-sun,” dedi. “Ee, arkadaşın olmamışsa ne olmuş. Nasıl vakit geçiriyordun?”

TV’YE BAYILIYORDUM. Herhangi biriyle geçirdiğim zamandan çok ekran başında vakit geçiriyordum. TV benim özel alanımdı, en büyük destekçim, arkadaşımdı. Okuldan sonra yetişebildiğim Hanna Barbara tekrarlarından, *The Late Show*’a kadar zamanımı ekran başında geçirirdim. Önemli bir şeyi kaçırma fikri beni çıldırtırdı, kar yağınca kanallardaki duraksamaları ve fırtınalarda ekran kaymalarını bile izlerdim. Mideden gelen gürültular, bacak hareketleri, mırıltılarla birinin yanında uyurken hissedilen samimiyeti duyarak, TV önünde uyuyakalırdım. Bütün gürültüsüne rağmen, TV’nin de beni özlediğinden emindim.

O dönemde yalnızca bir arkadaşım oldu. Adı Teddy Caudill’di. Hatırlıyorum çünkü tek arkadaşımdı ve her ne kadar yıllarca fark etmesem de ilk aşkımdı.

Fiziksel anlamda yaşanmamış bir aşktı. Çocukların cinsel ilişkisi nedir bilmediği dönemlerinde birbirlerine çekimsiz bir yakınlıkla dokunuşlarını barındırıyordu. Yazları, Teddy’nin bacakları ve kolları bronzlaşıyor, saçlarının rengi açılıyordu. Kum ve ter karışımı kokardı. Bir keresinde kedi taklidi yaparken yüzünü yalamıştım. Yaptıktan sonra utanmak aklıma geldi. *Bir saniye. Bu yapmamam gereken bir şeydi.*

Böylece bozulmayan bir arkadaşlığımız olmuştu.

Teddy ve babası yan komşumuzdu. Teddy de biraz garipti ki muhtemelen birbirimizi tamamladığımız için arkadaş olmuştuk. Bütün yazı birbirimizin bahçesine geçerek, kedi yavrularını çürümüş ahşap yolda takip ederek ve suyun ayaklarımızı ne kadar hızlı kızartacağını görmek için dereye inerek geçirmiştik. Bizimkiler Quasar marka bir video oynatıcı almıştı ve ben kaydettiğim bütün kasetleri Teddy'ye izletiyordum. *Liquid Television*, *Count Duckula* adında bayıldığım bir çizgi filmini, MTV'deki en sevdiğim müzik klübünü, beni hem korkutan hem heyecanlandıran Tool adlı bir grubun gerilim dolu, tek resimden oluşan klübünü... Sürekli "Aa bekle," diyerek başa alıp *yeniden oynatıyordum*. "Tekrar izleyelim!"

O da izlerdi. Teddy sabırlıydı. Bu da başlı başına tuhaf bir özellikti. Bir saat boyunca Looney Tunes, *Harriet the Spy* hakkında gevelemelerimi ya da kız kardeşimden ne kadar nefret ettiğimi dinleyerek geçirir ve tüm bu zaman süresince bir iki cümle kurardı ama kesinlikle dikkatli bir dinleyiciydi. Zekâ barındıran, parlak, yumuşak gözleri üstümdeydi. Hayatımda beni gerçek manada dinleyen tek kişiydi. Bir keresinde dizimi yaralamıştım. Teddy annemin cımbızını kullanarak çakıl parçalarını ağır ağır, özenle temizlemişti. Ağlıyordum, canım yanıyordu ama ona güveniyordum.

"**O** VIDEOYU SEVERDİM," dedi Mel sigarasını söndürüp sandalyesinde yer değiştirirken. "Annemin sevgililerinden Kurt, Tool sevdiğim için benden gerçekten hoşlanmıştı. Doğum günümde bana bir Tool kaseti hediye etmişti. Harika bir üvey baba olurdu."

Bunu duyduğuma şaşırmıştım. Düşündüğüm kadar kötü gitmiyordu. Gerginliğimden, konuştuğum kişinin Mel olduğunu unutmuştum. Şu an, içinde soruları olan, sigara ve diyet kola tüketen, bir kızın dolabına işediğini söyleyen *Mel*... "Sonra ne oldu?" dedim.

"Elbette, annem ondan da bir şeyler aşırı. Ne kadar şaşırtıcı, değil mi? Ee, Teddy senin gibi tuhaf bir çocukmuş, ha?"

“Şey, o kadar da garip değildi, yalnızca...” O an gözümün önünde bir sahne canlandı. Teddy o yaz bizde yemek yiyordu. Fıstık ezmesi, reçelli sandviç ve Doritos vardı. Sandviğine yoğunlaştığından küçücük omuzlarını hafifçe düşürmüştü. An-nem sandviçi uzatırken teşekkür etmiş, sonrasında dünyanın en lezzetli bifteğiymiş gibi silip süpürmüştü.

“Bilmem,” dedim.

Mel benden yana döndü. Elini çenesine dayayarak otururken uzaklara dalmış gibiydi. “Birisiyle arkadaş olmana sevindim,” dedi. “Anlattığından beri bunu düşünüyorum. Kimsenin olmaması üzücü.”

Güldüm.

Onun da gülümsediğini görebiliyordum. “Senin gibi hissetmeye çalıştığım için gülüyor musun? Siktir git, Sharon.”

“Hayır, hayır. Yaptığın gerçekten güzel, sen gelmiş geçmiş en iyi arkadaşsın.”

Mel kaşlarını kaldırıp iç çekerek yerini değiştirdi. “Ee...” Camel paketine vurarak bir sigara çıkardı. “Sorun ne zaman çıktı, anlatsana.”

TEDDY’DE SIRADIŞI bir şeyler olduğundan şüpheleniyordum. Hareketlerinden, başına sanki her an kötü bir şey gelebilirmiş gibi temkinli davranmasından... Kapılara usulca vuruyor, kendi evine girmeden önce pencerelerden içeriye gözlüyordu. Elleri, defalarca yıkanmaktan mahvolmuş durumdaydı. Dudaklarındaki çatlakları kanatana dek ısırdı. Temkinli davranmasını gerektiren şeyleri öğrenmiş gibi sürekli tetikte olan bir çocuktu. Sessiz oturduğumuz anlarda, ondaki sorunun ne olduğunu düşünürdüm.

Belki de sorun evindeydi. Teddy’nin evi pislik içindeydi. Halı yıllardır süpürülmediğinden, küller, değişik çöpler, yer yer kırıntılar ve Teddy’nin annesinin önceki yıl yanında götürdüğü Pekinez cinsi köpeği Koko’dan kalma, parçalarına ayrılmış köpek pislikleriyle doluydu ama orada yalnız kaldığımda hissettiğim,

tüylerimi diken diken eden gizli bir elektrik, farklı bir tuhaflık vardı. Benim evim de kavgalarla dolu bir ev olduğundan çok iyi bir yer sayılmazdı fakat Teddy'ninki ödümü koparıyordu.

İkimiz yalnızken bile onsuz hiçbir odaya girmezdim. Çişimi yaparken benimle beraber banyoya gelip arkasını dönmesini isterdim.

Annesi gittiğinden beri Teddy'den başka orada gördüğüm tek insan, babası, Honus Caudill'di. Honus Caudill, kırmızı suratlı, büyük bir adamdı ve nefes alıp verişini duyabiliyordum. Üstü kararmış iş botları kapıda dururdu. Ayakkabısının boyutu benimkinin üç katıydı.

Bazen evin içinde derinlerden gelen kısık sesler duyardım. Bunu bir kere Teddy'ye sormuştum. Dudağını büzerek, "Babamdır," demişti, o kadar.

Honus Caudill'den deli gibi korkuyordum ama sorsanız nedenini açıklayamazdım. Varla yok arası bir şeydi çünkü bunu ifade edecek kelimeleri bilmiyordum.

Bir kere karavanını temizlediğini görmüştük. Dağdan sarsılarak inen, paslı ve gümüş renkli Dodge karavanını görünce, eve geldiğini anlardım. Karavan çok eskiydi. Arka tarafı havaya kalan bir kapak yerine iki kapıyla açılıyordu. Elinde temizlik malzemesi, bacağında kâğıt havlu tomarıyla karavanın karanlığında oturan babasının yanından geçerken, Teddy kafasını eğerek hemen önümden yürümüştü.

Bunların hepsi, altıncı sınıfın yazından önce yaşanan şeylerdi.

Bir gün, ablamın bizi bir dolaba kilitlemeye çalışmasının ardından Teddy'ylere gitmiştik. Salondaki halıya kelime oyunu oynamak için oturduğumuzda, zeminde küçük, sakızımsı bir leke olduğunu fark ettim. Diğer pisliklerden farkı, birisinin temizlemeye çalışmış olmasıydı.

"Babam dün gece oraya boşalmış," diye fısıldadı Teddy.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bir köpek boku parçasını göstererek: "Şurası da dolduğu yer herhalde, ha ha!" dedim.

Teddy gülmedi.

“Söylediğinin ne anlama geldiğini bilmiyorum,” dedim mahcup bir ifadeyle.

“Boşalmanın ne anlama geldiğini bilmiyor musun?”

“Hayır.”

“Bir erkek edepsiz şeyler izlerken pipisi sertleşir,” dedi, gözleri hâlâ lekedeydi. “O da pipisini sıvazlar ya da elleriyle vurur. Ardından, şampuan gibi beyaz bir sıvı çıkar. Buna *meni* denir. İşte orası, babamın dün gece menisini *attırdığı* yer.”

Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Yalan gibiydi. İnsanların gerçekten yapacağı bir şey olmaktan çok uzaktı ama Teddy asla yalan söylemezdi, bunu bilirdim. Eğlenceli olduğunu düşündüğü için ya da sıkıldığından yalan söyleyen çocuklardan değildi. O öğleden sonra Teddy’nin babası evde değildi. Ev sessizdi. Henüz TV’yi açan olmamıştı.

Sonunda, “Öğ!” diye tepki verdim.

“Babamın pis şeylerini sakladığı yeri görmek ister misin?”

İstemiyordum. Gerçekten istemiyordum. Hatta o an tüm varlığım Teddy’yi de beraberimde sürükleyerek ön kapıdan koşarak çıkmaya can atıyordu. Yine de durdum ve başımı salladım.

Teddy koridorun sonundaki yatak odasına giderek kapısını açtı. Birisinin beni seyrettiği hissi içinde onu takip ettim. Kendi ailemin yatak odasına girerken bile, annemin başucu sehpasında duran *Redbooks* yığınının, babamın kitaplar için ayrılan yatak başında sakladığı beş numaralı Jack Daniels’ından rahatsız olurdum.

İçeri girerken heyecandan karnım ağrıyordu. Her şeyi inceledim. Pencereden bir tıkırtı gelir gibi oldu. Klimanın tıkırtısıydı. Yataktaki battaniye, kıyafetler ve birkaç kirli tabakla birlikte karmakarışık duruyordu. Tavandan halıya bir şeyin damladığını gösteren soluk bir lekele vardı. Tepeleme dolu küllükler her yana saçılmıştı. Korkudan algım keskinleşmiş, açılmıştı. Bunu tam olarak anlatamıyorum, anlatmaya çalışmak da aptal gibi hissettirecek ama bedenim şuursuz hareket ediyor gibiydi.

Yatağın yanında bir yığın dergi vardı. Bakmak için boynumu

uzattım. Destekli bikini giymiş bir kadın vardı. *Şaşkına Çeviren Çıplak Kolejliler: Ateşli ve Azgın Liseli Kızlar!*

Oda iğrenç kokuyordu. Mantar, çamaşır suyu ve ter. "Bu koku da ne?" diye sordum Teddy'ye.

Döndü. "Sperm kokusu."

"Neden böyle kokuyor ki?"

"Bilmem."

Onu tanıdığımdan beri (yani neredeyse o âna kadarki tüm yaşıntım süresince) ilk kez, Teddy bir kelimeyi kısaltarak söylemişti. Saçının ardında kalan gözleri ışıltısızdı. Daha önce hiç böyle suratının asıldığını görmemiştim. Buna üzüntü diyebilirdim ama o zaman bile bunun *üzüntüden* fazlası olduğu aşikârdı. Burada yalnız kalmak istemediği için beni buraya getirdiğini düşündüm ve korktum. Teddy'nin bildiklerini bilmek istemiyordum.

Kızların bir şeyden korktukları zamanlarda yaptıkları gibi elini tutmak istedim ama ablamın sesi kulaklarımda çınladı. "*Eşcinsel* gibi, Sharon." Bunun yerine ona yaklaşıp kolumu onun kine bastırdım.

Annemin yorganları sakladığı türde büyük, meşe bir sandık yatağın ucunda duruyordu. Teddy elini sandığın altına uzattı ve bir anahtar çıkardı. Kilide soktu ve bir iki kez çevirdi. Sandık açıldı. Orada daha çok dergi vardı. Bunlar daha pürüzlü kâğıtlara basılmış farklı dergilerdi. Kapağında vajinasını görebileceğin şekilde bacağına açarak çömelmiş bir kadının olduğu *Bananas* isimli bir tanesi vardı. Kadın, o zaman adını bile bilmediğim, işediğin yer değil de *öteki* diye tarif ettiğim yere muz sokmuştu. Bir sonraki sayfada bir kadın ve bir adam vardı. Adamın dudakları kadının memesindeydi. Kadın, adamın uzun ve mor pipisini elinde tutuyordu. Kafasını geriye doğru atmıştı.

Edepsiz şeylerdi ama heyecan da veriyordu. Teddy'nin babasına ait olmayan bir yerlerde baksaydık daha iyi olurdu. İlk kez bacaklarımin arasında bir kıpırdanma olduğunu hissettim.

Teddy bir tane daha çekti. *Tehlikeli Kızlar. Hak Ettikleri Cezaları Alan Seksi Kızlar.* Kapaktaki kız sutyen ve kısacık bir etek giy-

mişti. Bilekleri ve bacakları birlikte bağlanmış, ağzına bir bez tı-kılmıştı. Burnundan kan sızıyordu. Korkmuş görünüyordu. Bir dergi kapağında olacak türde bir şey benzemiyordu.

Bacaklarımın arasındaki kıpırtı azalarak kesilmişti. Teddy dergiyi ters çevirerek yere bıraktı.

Küflü plastik poşette bir şey çıkardı. "Bu ot," dedi. Sonra kuy-ruğunda delik olan, balık görünümlü bir cam şişe çıkardı. "Bu-nunla içiyor." Balığı dudaklarına götürüp çekermiş gibi yaparak nasıl içildiğini gösterdi. Bana uzattı. Ben de aynısını yaptım.

Sandıkta bir poşet daha vardı.

Teddy önüne baktı. "Bakmayı bırakalım."

"Görmek istiyorum," dedim.

Aslında istemiyordum. Gerçekten istemiyordum. Fakat dur-duramadığım ani bir istek gelmiş, içimi karıncalandırmıştı. O zamanlar bile kapalı kapılara dayanamıyordum.

Kafasını kaldırmadı. Ön dişleriyle dudaklarını kemirdiğini görebiliyordum.

"Kimseye anlatmamalısın," dedi.

"Yapmam."

"Bu sefer gerçekten çok ciddiym, Sharon." Sesini biraz yük-seltmişti.

"Kimseye anlatmayacağıma yemin ederim."

İç çekti. Çantayı aldı. Bana uzattı.

İçinde çoktan eski moda olmuş Polaroid fotoğraflar vardı. İl-kini kaldırdım: Küçük bir kız. Gördüğümü algılamam için biraz zaman geçmesi gerekmişti.

Kızın üstünde kıyafeti yoktu. Uyuyormuş gibi yana doğru yayılmıştı. Işık vücudunu bembeyaz göstermişti, fotoğrafın ka-lan kısmı karanlıktı. İkinci fotoğrafta, birisi onu yüzüstü çevir-mişti. Ne kadar sıska olduğunu görebiliyordum. Saçları uzun olmasaydı ve penisi olsaydı erkek diyebilirdim. Yaz olmalıydı. Kalçasında bikini izi vardı. Sonraları geri kalan kısmını unutsam da, bu hatırlayacağım bir şeydi. Bronzluk izi aklımda yer etmişti.

Gördüğüm şeyin ne olduğunu bilmesem de gerçek olduğunu anlamıştım. Tıpkı ailemin Noel’de, doğum günlerinde ve kar yağarken çektiği fotoğraflar gibi Polaroid bir fotoğraftı. Karnım ağrıyordu.

Parmaklarım fotoğraf yığınına karıştırma eylemini sürdürüyordu. Başka bir küçük kız kollarını ve bacaklarını yayararak sere serpe uzanmıştı.

Bu fotoğrafta, fotoğrafın kenarından kıza doğru uzanan bir el vardı. Karnımdaki berbat his artmış, yoğunlaşmıştı. Birden tuvalete koşma ihtiyacı duyduğumu fark ettim.

“Daha fazla bakmak istemiyorum,” dedim, düşündüğümünden daha yüksek bir sesle. Yere baktım. Elimde hâlâ fotoğraflar vardı.

Teddy uzanarak yavaşça onları elimden alıp çantaya koydu. İkimiz de kan ter içindeydik. İçten bir şekilde, “Özür dilerim,” dedi.

Ablamın ne söyleyeceği umurumda değildi. Uzanıp Teddy’nin elini tuttum.

Günlerce ne yemek yiyebildim ne de uyuyabildim. Annem beni Dr. Ingram’a götürdü. Doktor gözlerini boşluğa dikerek midemi dinledi. Kendimden kaçamıyordum. Gözlerimi her kapatışında o eve gidiyor, o fotoğraflara bakıyor, o kokuyu alıyordum.

Bir daha asla Caudill evine girmedim. Teddy’yi kız kardeşimin sürekli yaptığı baskınların cehenneminde yemek yemek, geceyi geçirmek, trambolinde zıplamak ve yazın kalan kısmını geçirmek için hep bizim eve çağırdım. Onu elimden geldiğince yanımda tuttum, gözümün önünden ayırmadım.

Daha sonra, okul başlamadan önce, ağustos ayında Teddy gitti. Annesi onu almaya gelmişti. Louisville’e taşındı ve orada büyüdü. O taşınınca, bu hatıranın yer ettiği karanlıktan ve sözünü ettiğim ama neden kaynaklandığını, nasıl oluştuğunu bilmediğim histen başka her şey aklımdan silindi.

O öğleden sonranın hiç yaşanmadığına kendimi ikna etmem uzun zaman aldı.

MEL HASTA OLDUĞUNDA yaptığı gibi, karnındaki hassas bir bölgeyi sakınırmışçasına öne doğru eğilerek iki büküm oldu.

Bana bakarken gözleri büyük ve ifadesiz, ona ait değilmiş gibi görünüyordu. Onda daha önce hiç görmediğim bir şey görüyordum. Kendini unutma... İçine kapanma. Şiddet içeren bir şeyin sonunda, kişinin kendi küçük düşme anlarının ayrıntılarını yakalama ve bu ayrıntıları bulandırıp yabancılaştırarak, başkasına ait yapma yeteneği. Zaman, deneyim ve tarifsiz zihinsel hâkimiyet gerektiren, kazanılmış bir hüner. Bu, ne yazık ki hâlâ senin bir parçan olan yaşadıklarını geride bırakmak için tek şansın.

Çocuklar bunu öğrenir. Erkek çocuklar da öğrenir ama kız çocuklar daha sık, daha yakından öğrenir. Kızlar öğrendiklerinde var olabildikleri iki ayrı düzlem kurarak, bunu hayatları boyunca uygularlar. Birinde başkalarına sergiledikleri hayatları, diğerinde ise içlerinde hüküm süren hayatları vardır. Kendilerini görünmez kılmayı asla unutmazlar.

Mel, kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi ağır ağır nefes alıp veriyordu. Ağzı açıktı. Başka bir tarafa bakıyordu. Ben de öyle. Aslında hiç yaptığını görmesem de, ağlarsa kendimi toplayebileceğimden emin değildim.

İki insanı bir araya getiren çok şey olduğunu düşünüyordum. Farkında olmadan sözlere dökülmeyen iletişimleri olabilirdi. Neleri itiraf edeceklerini, neleri açıklayacaklarını, onları nelerin bir araya getirdiğini asla bilemeyebilirlerdi.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Süveterimi sırtıma alırken titreyerek surat astım. Yün kıyafetim yüzünden terlemiştim.

Mel kısık ve tekdüze bir sesle konuşmaya başladı. "Sana bir zarar verdi mi?"

"Hayır," dedim hemen.

Sonunda bana baktı. Gözlüğünün camından genelde görülmeyen gözlerinin rengini görebiliyordum. Bu gece gözlerinin yeşili yorgunluk bulutuyla kaplanmıştı.

Tekrar ettim. "Hayır."

Bu kelimeyi söylerken bile karnım ağrıyordu. Bu soruya cevap verecek en son insanım, diyecek cesaretim yoktu. Hafızamın derinliklerindeki kuytuları ne kadar iyi tanıyordum ki? İçimdeki boşluk, içine doğrudan bakamayacağım kadar beyaz ve bilinmeyenlerle dolu olabilir miydi?

BÜYÜDÜM. Geri dönmek üzere evden ayrıldım. Ayrılmam beklenen bir şeydi. Hayatımı, doğduğum andan itibaren yarım kalmış gibi sürdürmüş, on sekiz yaşında düzeltmeye koyulmuştum. Sanatçı oldum çünkü kovalanan değil de kovalayan olmak istiyordum, çünkü vücudumdan ayrılmak istiyordum. Bunun için mücadele ettim. Yeterince iyi olmadığım endişelendim. Kıskaç ve yalnızdım, hep mutsuzdum.

Beynim yaşadıklarını unutsa da bedenim asla unutmuyordu. Büyük, sessiz adamların olduğu odalarda tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum. Yakınlaşmalardan kaçıyor, cinsel ilişki ihtimali doğduğunda kendimi kapana kısıtlanmış gibi hissediyordum. Fotoğraflarımın çekilmesi beni terletiyordu. Gördüğüm fotoğrafların beni tehlikeli yaptığı, kendimi sakınmak için yoluma devam etmem gerektiği hissini üstümden asla atmadım. Korkum açlığı andırıyor, her şeyi yutmak istiyordu.

Boyum kadar uzun otların arasında mücadele veriyormuşum gibi hissettiren bir çabayla ilerledim. Sana rastladım. Mücadelemin biraz daha kolaylaştığını hissettim.

MEL YİNE İKİ BÜKLÜM oturarak beni dinliyordu. Konuşmuyordu.

BİR GECE, çizim masamda hiç başlamayacağım *Küçük Patatesler* isimli saçma bir çizgi film serisi için pezevenk kostümlü, hareketli köpek çizimlerinin üstünde çalışıyordum. Arkada bir bahçe satışından, takma anteni ve *tık tık* ilerleyen türdeki kanal alıcısıyla, çocukluğumda bizde olan TV takımını anımsattığı için aldığım küçük TV'de *CBS Akşam Haberleri* vardı. Dan Rat-

her, Doğu Kentucky’de yapılan, küçük kızları uyutarak yasadışı materyaller temin eden ve kelimelerle anlatılmaz nesneler barındıran bir suçlunun FBI tarafından yakalandığı bir çocuk pornografisi baskınından bahsediyordu. Küçük ekranda yaşlı adamı gördüm ve Caudill isminin *Cowdihl* gibi söylendiğini duydum. Ekranın kenarında, büyüdüğüm evin köşesini gördüm ve geldiğim yerin isminin şaşılacak derecede uzun bir zaman dilimi boyunca ağzıma almadığımı fark ettim. Kalemimi düşürdüm.

Geçmişte, evimin kasvetli karanlığında parlayan TV’nin yanında uyuklayışımı hatırladım ve ilk gerçek ilişkimin Teddy’le *olmadığını* düşündüm. TV, bu kötü sürprizi önüme düşürdüğünde kendimi kullanılmış hissettim. İçimde, sevdiğiniz birisi tarafından aldatıldığınızda kalan izi andıran derin bir yara açılmıştı.

Onca yıl sonra ilk kez kendimi Teddy’yle o sandığın yanına çömelmiş vaziyette gördüm. Elini karanlığa daldırışını düşündüm. Kusmak için son anda çöp kovasına yetiştim.

Kendinize ya da başkasına asla söylemeye cesaret edemeyeceğiniz şeyler vardır. Sizi tanımlayan, renksiz, sönük ayrıntılar. İçten içe, yıllarca seyreden mi, yoksa aslında fotoğrafı çekilen mi olduğumun belirgin bir kafa karışıklığını yaşamış ve bunun kalbimi nasıl acıttığından en yakın arkadaşşıma bile bahsedememiştım.

Huzursuzlukla yaptığım internet araştırmaları, porno zincirinden çıkan, halk için gözleri ve genital organları bulanıklaştırılarak sansürlenен eski fotoğrafları, kanıtları kaçınılmaz biçimde önüme serdi. Ter ve gözyaşları içinde tüm fotoğrafları tek tek inceledim. Bir tanesine uzun uzun baktım. Yüzünde okul balosunun kraliçelerinden birini, parti insanlarından birini ya da teknoloji binasının arkasında, erkek arkadaşının Carhatt ceketi içinde sigarasını tüttürürken sınıfını dikizleyen serseri kızı çıkarır gibi oldum. Bunlar, 1997-2002 yılları arasında şehrimdeki liseden mezun olmuş insanlardı. Benimkine benzer bir geçmişe ve hayata sahip olan kadınlardı. Kafamda bir şeylerin oturduğunu düşünüyordum ama asla emin olamıyordum.

KAÇINMA

MEL, KAFASINI ELLERİNİN ARASINA KOYDU. Bir süre gözlerini ovuşturup hareketsiz kaldı. Bataklığa doğru bakıyordu.

Boğazımın düğümlendiğini hissediyordum. Söyleyeceklerinden, ona daha demin anlattığım şey hakkında ne *düşündüğünü* anlatmasından çekiniyordum.

Mel başını iki yana salladı. “Ters bir şeyler olduğunun hep farkındaydım,” dedi. “Nasıl olduğunu sorma.”

Yere bakıyordum. Kazağımdaki tiftikleri istemsizce toplama-ya başladım. “Öyle mi?”

Mel benden yana dönerek şaşkın bir ifadeyle baktı. “Sen farkında olmayabilirsin ama ketumlukta ciddi bir yeteneksin. Kendini anlatmama konusunda insanları korkutacak kadar sıkı bir iş çıkarıyorsun.”

Nasıl görüldüğüme dair bir değerlendirme aldığım her zamanki gibi kendimi aydınlanmış hissediyordum. Bundan tuhaf bir haz alıyordum. “Hiç de ketum olduğumu düşünmüyorum.”

“Yani, ben seni tanırım,” dedi. “Tüm saçmalıklar ne kadar zorlayıcı ve çetinse sen dışarıdan o kadar sakın görünürsün. Ta ki Beardsley gibi bir şey yaşanana kadar. Hatırlıyor musun?

Partiyi? Sen ne zaman öyle çıldırmış gibi davransan *gerçekte* ne yaşadığını merak ederim. Sana beyin kanaması geçirtecek kadar büyük bir şeyler yaşanmış olmalı.”

Gözünü kırparak bahçeden dışarı baktı. “Bekle,” dedi.

Zıplayarak eve koştu. Kısa bir süre sonra, Moleskine defterimle çıkageldi. Oturdu ve defterdeki saç bandını ihtiyatla çıkardı. Bunu bu denli dikkatli yapması beni duygulandırmıştı. Bir şey arayarak parmaklarını sayfalarda gezdirdi. Sonunda aradığı şeyi bulmuştu. Bir sayfayı yukarı kaldırdı. Bir karalamadan, yer tutucu olarak geliştirdiğim erkek çizimlerimden biriydi. Karanlık, keskin ve yer yer parlak bir arka plana sahip, bomboş bir alanda binlerce mermi vardı. Uzaktan bakınca, bir adamın sakalı gibi görünüyordu.

Başka bir sahnede vücutları olmayan, ağızları açık kız yüzleri bulunuyordu. Gözleri yoktu. Gözleri çizilmemiş değil de zorla çıkarılmıştı. Sansürlenmişti.

Bir kapı, menteşesinden hafifçe aralanıyordu. Karanlığın içinde. Hemen arkasında belirsiz bir şekil hareketlenmiş, yaklaşıyordu.

Sırtı dönük, kafası eğik, kambur duran çıplak bir kız çocuğu sahnesi. Eski bir Magnavox TV setinden yılanlar çıkıyordu.

İki sırtlan birbirine bağınıyordu.

Çakalların ağzında çıkan, kaygan, soğuk ve çıplak kızlar vardı. Mel, birincinin kalçasındaki güneş yanığı izini gösterdi.

Sayfaları yerine koyup sakince kitabı kapattı.

Ardından bir sigara çıkarmak için elini cebine atıp bir tane yak-tı. Bunların hepsini küçük, özenli adımlarla yapmıştı, sonra çakmağı üstünde duran paketi, aramızdaki kirli, küçük, cam veranda sehпасına bıraktı. Bir tane de kendime çıkarmama itiraz etmedi.

“Hikâyeyi anlatmaya çalışıyormuşsun,” dedi. “İşin içinden çıkmaya çalışmışsın.”

Sigarayı dudaklarımın arasına koydum. Yakmam için üç deneme yapmam gerekmişti. Mel’in gözünün ucuyla beni izlediğini hissedebiliyordum.

Bir müddet, başka birinin de hikâyeyi bilmesinin ne kadar gerçek dışı olduğunu düşünerek sustum. Şimdi üç kişiydik. Ben, Mel ve Teddy. "Teddy," dedim.

Mel, anlayışla mırıldanmaya başladı. "Altın çocuğumuz. Senin bir numaran."

"Bir numaram mı?"

Omuz silkti. "Şanslı bir orospu çocuğuymuş. Beni senin onu çizdiğin gibi çizen olsaydı, başka ne isterdim!"

Başımı iki yana salladım. Ardından, sigaradan bir nefes çektim. "Teddy benim için hâlâ on yaşında. O çizdiğim resimde asılı kalmış gibi."

"Öyle olmadığından eminim," dedi Mel. "Bizim gibi bir yetişkin olarak bir yerlerde hayatını yaşadığından eminim. Nasıl gözüktüğünü düşünmüştür, değil mi?"

"Hâlâ yaşıyorsa."

Mel sigarasını söndürdü. "Teddy Caudill'i sevdim," dedi gönülsüzce. "Sadece yaptığın çiziminden çünkü onu bir kediyle, bir Nintendo oyun koluyla ve meyveli buzla resmetmişsin."

Gülümsedim. "Onu ben de severdim," dedim. Derin bir nefes verirken sigara dumanını öksürerek çıkardım. Sonra sigaramı söndürdüm. Tanrım bu çok güzel. Mel'le sigara içmeyi özlemişim.

Mel deftere vurarak, "Sana şu kadarını söyleyeyim, Sharon, bu yaptığın en iyi iş," dedi. "Yaşadığın durumlar için söylenecek en uygun şeyin bu olmadığını biliyorum ama şu lanet şey harika. Gerçekten harika olduğunu düşünüyorum. Birkaç gece uykularımın kaçmasına yetti."

İşte geliyordu. Ağlamaklı olmuştum. Felcin başka bir yan et-kisi. Düzenli olarak sulu gözlülük yapıyordum. En aptalca şeyde bile dağılıyordum. ASPCA reklamına... Yediğim bir tatlıya... En son işememde altıma kaçırmama... Ağlıyorum, ağlıyorum, ağlıyorum ama sırrımı bilen benim dışımda birinin olması, içimde kasvetle sınıksız tutmamak, bunu ve başka şeyleri normalmiş, sıradan bir konuymuş gibi anlatmak iyi geliyordu.

Ağlamam öyle ani ve gürültülü oluyordu ki yüzümü kapatmıyordum. Yalnızca yüzümü buruşturarak bağıırıyordum. Mel korkmuştu. Dumanı üflerken donakalmıştı.

"Yok bir şey, konuşmak..." Derin bir nefes aldım. "...iyi geldi."

"Tamam, dostum," dedi usulca. "Yani, bu konuyu her zaman konuşabilirdik. Seni yargılayacak değildim. Sana iyi gelirdi."

Başımı iki yana sallayarak hayır demeye çalıştım. Bunu daha önce konuşamazdık. Nasıl anlatacağımı bilemezdim.

Tek yapabildiğim, güçlkle, "İçim acıyor," demek oldu.

Mel sigarasını ezerek söndürdü. Ardından kolunu kaldırıp usulca başımı okşadı. "Evet dostum, bu can yakıcı bir şey. Kim olsa incinirdi." Öksürdü. Tereddütle sesini tizleştirerek, "*Every-body hurts—sometimes*," diye şarkı söyledi.

Omzuna vurdum.

BİR SONRAKİ HAFTA, kendimi verimli hissediyordum. Liste, Honus Caudill ve fotoğraflar hakkında konuşmak yeni düzenimiz olmuştu. Sanki depodan almamız gereken şeylerden bahseder gibi konuşuyorduk. Bu konuyu sözlerle ifade edebilmek hiç hayal ettiğim bir şey değildi ama Mel'in çoğunu tahmin ettiği ortaya çıkmıştı.

"Flört ettiğin çocukları, ayrıldıktan hemen sonra çizdiğini biliyordum," dedi. "Bunu hep bir tür intikam alıştırması olarak düşünmüştüm, sanki sevgililerinin herhangi bir boşluk içermeyen bir özeti gibi. Sanki başka bir evrende geçiyor. Hiç böyle şey görmedim."

Akşam yeniden bahçeye çıkmıştık. Florida sisi, alacakaranlık yaklaşırken kayboluyordu. Mavi, çivit mavisine dönmüştü. Dışlerimi sıkıp ellerimi kenetledim.

"Listende sevdiğim şey, onun, sevgililerini değil de onların etrafındaki her şeyi anlatması. Tıpkı bir insanın kafasının içi gibi... Bütün anıların ve insanlar bir arada akıp gidiyor, *senin* hikâyene dönüşüyor."

* (İng.) Bir R.E.M şarkısı. Herkes can yakar... bazen. -çn

Kolumdaki bir sivrisinek ısırığını ovuşturdum. Gerilmeye başlamıştım. Mel, anlatmayı sürdürmem için fazla üstüme geliyordu. Bunun nereye varacağından şüpheliydim. “Çok önemli değil,” diye mırıldandım.

“Ah, ama bu çok önemli.” Düşünceli bir ifadeyle katladığı dizlerini yayararak bacak bacak üstüne atıp, kafasını koluyla destekledi. “Sen zamanını boşa harcamazsın. Yok, hayır. Senin için önemli olmasaydı üstünde çok fazla zaman harcamazdın.” Gözlerini kısarak bataklığa bakıyordu. “Bir şeyler *planladığını* düşünüyorum. Yaptığın şey, boylarını ölçmek için çocukları bir duvarın önünde sıralamak gibi.”

Geçirdiğim felçle ilgili en iyi hatırladığım şey, dingin ve canlı beyin hareketlerimin bulanıklaşarak geceyle gündüz arasında kalmasıydı. İyileşme sürecimin ilk birkaç ayı, kristal netliğinde acılar barındıran bir rüya gibi geliyordu. Uykuda mı yoksa uyanık mı olduğumdan çoğunlukla emin olamıyor, kendimi mahrem düşüncelerimi yüksek sesle ifade ederken buluyordum. Ağzımı açıp, “Çukur ne kadar derin?” demem böyle bir anda oldu.

Mel yüzünü kaldırıp bana baktı. Sırtarak iki elini de havaya kaldırdı. “Çukur ne kadar derin mi dedin.”

Ağzımı kapattım. Mel ellerini indirdi. Bir an duraksadıktan sonra, “Bir filmde nasıl *gözükeceğini* bilmek isterim,” dedi.

İşte yapmıştım. Kafamı sallayarak, “Hayır,” dedim. “Hayır, hayır.”

“Ah, hadi ama. Hemen hayır deme.” Mel sandalyeden kalktı. “Bir şeker alacağım, ister misin?”

Mel içeri girdi. Eğildim, o sırada oluşan bacağımdaki uyusukluktan rahatsız olarak küfrettim. Uyuyormuşum gibi yaparak uzansam yanımdan ayrılıp ayrılmayacağını merak ediyordum. Bahçede iki hamak vardı. Bunaltıcı bir geceden beri Mel’le beraber buradaki eski püskü kanepede yatıyorduk. Çekirgelerin, damlayan suyun, kurbağaların sesi kulağa hoş geliyordu.

Bir kola ve dudaklarının arasındaki yanmayan otuyla dışarı çıktı. Bana sorgular bir ifadeyle bakıyordu.

“Hayır,” diye tekrarladım.

Düşünceli bir ifadeyle başını salladı. Sanki bunu bekliyordu.

“Bana nedenini söyler misin?”

“Şeyden, şey... Lanet olsun.”

“Neden?”

Başımı salladım.

“Açıklar mısın?”

Keşke problemi kökünden çözecek kadar kelimeleri bir araya getirebilseydim. Beyninizin gölgelerinde tuttuğunuz sırları ortaya çıkarmak, yeniden canlandırmak, şekillendirmeye çalışmak *çok tehlikeliydi*. Mel’e göre tüm insanlar bunu bilmeliydi. Ben Mel değildim. Bu, başıma ne işler açabilirdi?

“Çok zor,” dedim.

Aşağı bakarak yine kafasını salladı. Bileğiyle çenesini kaşıdı. Pireler ısırmış olmalıydı.

“Başka bir konu düşünelim,” dedim ona.

Umursamaz görünse de nefes verişinden, sandalyesinde arkaya yaslanışından, bacaklarını yayışından hayal kırıklığını anlayabiliyordum. “Tamam,” dedi. “Beyin fırtınasına devam edelim.”

FAKAT YATMAYA HAZIRLANIRKEN bile bunu düşünmeyi sürdürüyordum. Yaptıklarımın en iyi işim olduğunu, uykularını kaçırdığını söylemişti.

Sonra, defterimdeki çerçeveden taşan uzun ve azgın elin olduğu çizimlerden birini düşündüm. Demek uyuyamadın, hadi canım! Ben ondan sonraki koca bir yıl boyunca uyuyamadıştım.

(Y)ENİ BİR SUÇLULUK duyuyordum. Birilerine anlatmam ne iyi olurdu. Bunu etrafında insanlar olan, ailesine, öğretmenlerine, arkadaşlarına itiraf edebilecek birileri yaşamalıydı. Benim Teddy’den başka kimsem yoktu. Suçluluk hissi, uyandığında bütün bedenimi titreten uyuyan bir devi andırıyordu.)

O TURMA ODASINDA yeni laptopumdan *Cowboy Bebop*'ı izlediğim sırada Mel beni sıkıştırdı. "Sana göstermem gereken bir şey var," dedi.

Derin bir nefes aldım. "Sahi mi?"

Arkasına uzanıp bir mukavva kâğıdı çıkarıp açtı. Listenin bir freskini yapmıştı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Mel.

Bir hayvanın hızla yaklaşan bir araba karşısında duyumsayacağı türden bir his... Donakaldım, o an içime kapandım. Doğru zamanda ayağa kalkıp mutfağa koştum ve akşam yemeğimi çöp kovasına çıkardım.

"Ah, Tanrım," diyerek posterini katladı Mel. "Bunu sana daha kaç kere yapacağım?" Beni takip edip kâğıt havlu aldı. Gözlerimi devirerek kâğıtları aldım. Alt dudağımdan tükürük akıyordu.

"Bugünlerde ayyaş gibi sürekli çıkarıyorsun," dedi Mel.

Bunun üzerine bir el hareketi çektim.

"Arabada zencefilli bira var," dedi. "Getirmemi ister misin?"

Olur anlamında başımı saldı. Onu, bu odadan çıkaracak her şey vardım.

Çıktığında, çöp kovasına bir kez daha tükürdüm. Sonra nefesim kesilerek postere baktım. Birbirine ekli, bir metreye bir metre ölçütlerinde, kenarları çerçeveli bir kâğıt. Başka bir konu üstünde çalışmış olsaydı yaptığı şeyi severdim. R. Crumb'ın *Big Brother and the Holding Company* için yaptığı *Cheap Thrills* albümü kapağının tarzına benzetmişti. Dolu ve karışık karikatür çemberinin aynısı vardı. Hepsini hücrelere bölmüştü. Her bir adamı bir kutuya sığdırmıştı. Adamların ayrıntılarını, tuhaf dokunaçlar gibi dışa doğru uzanan bir el yazısıyla yazmıştı. Çizimler için fotoğraf temelini internetten, muhtemelen de Facebook'tan oluşturmuştu. Figürler karikatür değildi ama çizgili ve kırışık hâllerleriyle, Mel'in en gerçekçi işlerindendi. Bir kutucukta 19 numaralı Jay Hasbey, kendisinin ya da belki de başkasının bebeğini sallıyordu. Etrafını kargalar sarmıştı. Bir tanesi "ACT puanım 35." diye şakıyordu. Bir başkası "Şişman kadınlara hayır."

diye ötüyordu. 28 numaralı bir başka kutucukta karikatürist Pete Said, internetin rahatsız edici biçimde her yerde olmadığı on yıl kadar öncesine götürüyordu. Uzun ve berbat 1999 piposundan gözlerini fal taşı gibi açıp yanaklarını şişirerek kocaman bir nefes çekiyor, yüzü kenarlardan oyuk duruyordu. Piponun üstünde el yazısıyla şöyle yazıyordu: *Gece dehşeti*. Mücadeleci vasiyet avukatı Brent'in kafası, şirketinde resmedilmişti. Kravatında, *Onu çıldırttığımı söyledi*, yazıyor ve dahası da devam ediyordu. *GalleyCat* ve *ReAnimator*'dan gizli çekimler. New York'taki yılları yansıtan çizimler daha da kötüydü. Bunlar Twitter, Tumblr ve Instagram'da bulabileceğiniz, bizim tanıdığımız, iş çevremizde bulunan insanlardı ve bu posterle haklarında kimsenin bilmek istemeyeceği kadar çok şey elde ediyordunuz.

Beardsley sonuncuydu, Fotoğrafi yakınlarda yapılan bir partiden alınmıştı. Gülüyordu, gömleğinin açık yakasından gıdısı sarkmıştı ve yukarı doğru açtığı koluyla resimde gözükmeyen birini sarmalamıştı. Tek kaşı kalkık bir cin, koltuğunun altından bakıyordu. Düşünce balonunda: *"Mesajla ayrıldı. :(" yazıyordu.*

Listeyi, ayrı sayfalar hâlinde görmek zaten yeterince kötüydü. Listenin tamamını geniş bir alanda görmek, yıldan yıla yayıldığını görmek çok daha kötüydü. Listenin kabarıklığıyla on üç yaşından beri özlemini çektiğim her şeyin, isteklerimin, mahrum kaldıklarımın fazlalığıyla sarsılıyordum. Sayıların ve ayrıntıların zenginliği midemi bulandırıyor. Çok fazlaydılar. Çok.

Onları arzuladığım zamanlarda, gerçekten kim olduklarını anlamış mıydım? Mantıklı bir amacınız yoksa, bir şeye ihtiyaç duyduğunuzda, elinizde olanla yetinirsiniz. Bu bir tüketim meselesiydi. Kalbiniz hep bir adamdan başka bir adama konardı. Neden beni mahvedecek bu insanların dışında birilerini isteyememiştik ki?

Mel, elinde zencefil birasıyla geri döndü. "Filmin neye benzeceğini, neler yapabileceğimizi düşünüyordum," dedi.

"Hayır."

Ellerini kaldırdı. “Dur bir saniye, yalnızca dinle. Listeyi olduğu gibi yapmazsak? Tüm bu adamların üstünde oynayarak bir tür *Glenn Gould Hakkında Otuz İki Kısa Film* gibi bir kısa film yapmaya ya da ne bileyim konunun farklı bir evrende geçtiği, bu adamların başka versiyonlarının aynı evde yaşayarak kendi Jonestown kültürünü oluşturdukları başka bir hikâye yapmaya ne dersin? Sharon kültü ya da dur. Birbirleriyle *evlenmek* zorunda kalsınlar. Yüzlerce adamın evlenmesiyle, yüzyıllarca süren bir topluluk oluştursunlar. Masonlar gibi ama onun daha acayibi.”

Ölüm sessizliği çökmüştü.

“Ya da başka bir şey. Bunu sana ait kılan başka bir şey. Düşün bunu. Evir çevir. Tuhaflaştır.” Ellerini saçında gezdirirken nefes verdi. “Öyle bir şey yap ki daha fazla canını acıtasın. Müthiş olabilir, Sharon, gerçekten güzel olabilir.”

Öfkemin arttığını hissedebiliyordum. Bunun gibi şeyler bana şunu hatırlatıyordu: Mel gerçek bir teşhirci, tuhaf, çileden çıkan yönlendirmeleriyle sabır sınavı birisi. Savunmam düştüğünde beni tuzağına çekmişti. Kafamdaki uyarıların hareketlendiğini hissedebiliyordum.

Mel en garip, en kötümser ve en kendimi tatmin etmeye yönelik zırvalarımdan bir *film* yapmak ve bunu herkese göstermek, osuruk şakaları yaparak iyi diye nitelemek istiyordu.

Ayağa kalktım. “Lavman vaktim geldi,” diyerek odadan ayrıldım.

GECENİN İLERLEYEN SAATLERİNDE, kendimi tekrar odada, Mel’in posterine bakarken buldum. Başta sadece aynı öfkeye yeniden kapılmak istiyordum. *Bunu yaptığına inanamıyorum, şu kadının üstündeki taşaklar...*”

Fakat bir kez bakmaya başladığımda kendimi durduramadım. Günün devamında da sol üst köşeye dönüp dönüp baktım. Oradan tanımadığım bir adam bakıyordu. Pantolon askısı takmıştı. Daha yakından baktım. Mel, gözlerinin etrafına, ağzının kenarındaki ince çizgilere özen göstermişti. Bir kedi omzunun

üstüne tünemişti. Arkasında buzlu şeker posterı vardı. Daha da yakından bakınca nefesim kesildi. *Teddy Caudill*.

Mel, elinde alkolsüz bira tutarak sessizce yanıma geldi. Kolu-
nun altında eski püskü bir *Dolores Claiborne* vardı. "Selam," dedi.

Elini kaldırdım.

Mel yanıma oturup içkisini açtı. "Kime bakıyorsun?"

Gösterdim.

Başını eğip sıkıntılı bir ifadeyle içkisini yudumladı. "Esas
adamımız. İzini sürmek zor olmadı. İnternette mahkemeye
ilgili şeyler buldum." Duraksadı. Çizimini inceleyişime bakıyor-
du. "Ne düşünüyorsun? Düzgün mü?"

"Bilmem. Onu yirmi yıldır görmedim."

Önümüzdeki postere sessizce baktık.

"Özür dilerim," dedi Mel. "Beni bilirsin, heyecan verici bir
şey bulduğumda tamamen ona odaklanıyorum. Böyle bir şey
görmenin zihnini ne kadar bulandırabileceğini düşünmedim."

Parmaklarımı Teddy'nin yüzünde gezdirdim. Çenesindeki çiz-
gide, alnında, saç çizgisinde. "Boş ver," dedim. "Güzel olmuş."

MEL BUNUN *uykularını kaçırdığını* söylemişti.

BU KIZ, BUNUN PEŞİNİ bırakmayacaktı. On yıldan fazla sürdür-
düğümüz ortaklığımız boyunca ondan gizlediğim tek şey
onu büyülemişti. "Planlamanın her zaman önceliğin olduğunu
biliyorum ama bence bu sefer elimizde ne varsa hemen kullan-
malıyız. Detaylandırmak için sahnelerle oynamalıyız."

"Böyle, kesin yapacakmışız gibi konuşman komik."

Dudaklarını ısırarak posterinin yanında durdu. Ben de arka-
sına geçtim.

"Bu konuda bu denli ilginı çeken ne var?"

Mel omzunu silkerek kafasını eğdi. "İlginç çünkü."

"Bu, duyduğum en yanıt olmayan şey," diye karşılık verdim.
"Sahiden, neden bunu projeye çevirmek için ölüp bitiyorsun?"

“Bunca zamandır nerede olduğunu anlamaya çalışıyorum. Neredeydin, ne yapıyordun?”

Odayı gri bir suçlama bulutu kapladı.

“Buradaydım,” dedim. “Seninleydim.”

Mel ellerini kalçalarına koydu Bir kutucuğa daha yakından bakmak için eğildi. “Öyle miydin?”

ÖNCE, KENDİ KENDİME düşünmemle başladı: Onu ciddiye almıyordum ama içimdeki kıpırtılar, yanaklarımdaki ateş tersini söylüyordu.

Bir proje daima insanın ensesinde çıkan bir sivilce gibi başlardı. Onu göremezdiniz ama derinlerden yükselişini hissederdiniz ve bu insanı çıldırtırdı. Şişer, belirginleşir ve gözle görülür bir hâl alırdı. Büyüdükçe, omurganda baskısı da artardı. Baskısı arttıkça başka herhangi bir şeye odaklanamazdınız. İşi bitip de sönene kadar kaşıntıya neden olurdu.

Çizim defterimi sürekli yanımda taşıyordum. Kendime sabırlı olmam gerektiğini hatırlatıyordum. Yapabildiğim zamanlarda elimden geldiğince çalışıyordum. Aklıma gelen karanlık ve kötümser şeyleri, bileğim ağrıyana dek çiziyordum. Büyük bir Magnavox, halı döşemesi, çatlakların arasında uzayan karahindibalarla dolu bir yol...

Teddy. Çene yapısı beni deli ediyordu. Henüz doğru yapmamıştım.

MEL, İÇİMDEKİLERİ KUSMAMI, bağırsaklarımı temizlememi istiyordu. Birlikte olduğum, birlikte olmak isteyip de olamadığım adamları, onları ne sıklıkla düşündüğümü, onlarla yaşadığımı düşündüğüm hikâyeleri ve gerçekten yaşadıklarımı içeren yeni listeler istiyordu. Kişisel ve fiziksel özelliklerini, on saniyelik sahnelerle özetlenen kişiliklerini... Nerede olduğumu, ne yaptığımı... Brooklyn’de miyim? Ballister’da mı? Hangi dairede, hangi stüdyodaydım? Hangi işi yapıyordum?

“Hiç Listeyle, geçirdiğin felci ilişkilendirmeyi düşündün mü?” diye sordu bana.

• “Ben hâlâ çatal tutmayı öğrenmeye çalışıyorum.”

Mel omzunu silkti. Ardından Ensure mamalarımın birinin kapağını açtı. “Özür dilerim.”

“Önemli değil. Yani, sen de bunları bağlamayı düşünüyorsun diye anlıyorum.”

“Olabilir.” Bir yudum aldı. “Of, bu lanet olasıca şeyler çok lezzetli.”

Sabahlarım çizerek ya da çizmeye çalışarak geçiyordu. Hevesli, daha önce hiç hissetmediğim kadar uğraşıyormuşum gibi hissettiğim, yavaş ve sinir bozucu bir çalışmaydı. Yeteneğim bana direniyormuş gibi ağır ağır yerine geliyordu. Bekleyebilirdim ama bu, ellerimin her zaman beklentimi karşılayacağı anlamına gelmiyordu. Çizgilerimde bütünlük yoktu. Ellerim titriyordu. Öğle yemeğinden önceki iki üç saat, elimden gelenin en iyisini çıkarıyordum. İçimden enerji taşıyordu. Katil bir güvercinin elinden çıkmışa benzeyen çizimler yapıyordum.

“Zorlandığın noktalardan başlamalısın,” dedi Mel. “Çiz git-sin! İçinden ne geliyorsa onu çiz. Odaklan. İçinden geleni yapmaktan çekinme.”

“A SLINDA KALKIP ORAYA GİTMELİYİZ,” dedi Mel.
“Nereye?”

“Kentucky’ye. Oradan daha iyi fikirlerle gelebiliriz. Hikâyenin temeli orada, dostum. Bu önemli.”

“Pek çok sebepten iyi bir fikir değil,” dedim. Oturma odasındaydık. Mel çizim masasına yaslanmış bir şekilde dururken, ben güçsüz bacağıma masaj yapıyordum.

Mel, bana doğru döndü. “Evinizin dışındaki panjurların rengi neydi?”

Duraksadım. Bacağımın büyük kasını ovalıyordum. Üstünde çalıştığı şeye göz ucuyla baktım. Kötü bakışlar atan bir grup

kocaman geyik. Listeye benziyordu. Bu bulaşıcıydı. "Bilmem. Siyah olabilir."

"*Hatırlaman gerekiyor, dostum. Hayal meyal çizemeyiz.*"

Hâlâ iyileşiyor olmasaydım, sabahları giyinmem hâlâ on dakikamı almıyor olsaydı, hâlâ evin içinde dolaşmak için bile bir koltuk değneğine ihtiyaç duyacak kadar topallamıyor olsaydım, daha hummalı bir tartışmaya girişirdim ama şu an mühimmatım yoktu. Tartışmalarda ağır hareket ettiğimden, olaylar arasında bağlantı kurmakta zayıf kaldığımdan baştan mağluptum.

Kendime şunu hatırlattım: Mel gerçekten sabırlı davrandı. Bu, onun gerçek doğasına aykırı. Yalnızca burada oturup susarak kendini isteyerek değiştiriyor.

"Hiç gereği yokken yolculuğa çıkmak mı?" diye sordum. "Kendimiz uydurabiliriz. Ailemi bu işin içine sokmayalım, tamam mı? Bu iş, annem burnunu sokmazken bile epey zor."

Mel beni iteledi. "Ah, hayır. Biraz Kisses hanımlarını tanımak istiyorum." Sonra bağırdı. "*Benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?*"

Gözümü devirerek bir pudingin kapağını açtım.

"Yapmak zorundayız," diye ısrar etti Mel. "Neden, biliyor musun? Babasının yatak odasında, Teddy'yle öyle bir öğlen geçirmeseydin şu an *bunları* düşünüyor olmayacaktık." Uzandı ve üstündeki saç bandı şimdiye kadar varlığını koruyan Moleskine'e vurdu. Ondan ayrılmak istemiyordu. Bir keresinde, defteri yanında tuvalete de taşıdığını görmüştüm. "Liste, senin aynadaki yansıman, dostum. Kişiliğini nasıl etkilemiş, kim bilir?" Çakmağını çıkıp parmağını alevin içinden geçirdi. Ardından soğutmak için elini salladı. "Benliğinle, arzularınla, arzularına duyduğun açıklıkla, ihtiyaçlarımızı nasıl elde edeceğimizle, onları nasıl belirleyeceğimizle ve onlara neden ihtiyaç duyduğumuzla ilgili..."

"*Glenn Gould Hakkında Otuz İki Kısa Film* komik fikrinden uzaklaştığını görmek güzel."

"Bir proje üstünde çalışırken hoşlandığın adamların sayısının azaldığını hiç fark ettin mi?"

Şaşkınlıkla omuz silkdim. "Yoo."

"Yıllara göre bir hesaplama yaptım. Meşgul olmadığın zamanlarda kendini *oyalamanın* bir yolunu bulmak zorunda kalmışsın." Elini, alevin içinden daha hızlı geçiriyordu. "Bunu, hikâyeye hâkim olmak için, onu kontrol etme, kendini koruma güdüsüyle yapıyorsun. Bunu anlamam neden bu kadar uzun sürdü, bilmiyorum." Mel kalkıp gezinmeye başladı. Ellerini üst üste koyup birbirine vurarak parmaklarını şaklatıyordu. "Hikâyeye yalnızca Listedeki adamlardan oluşmuyordu. Altında barındırdıklarıyla Listenin kendisi bir hikâyeye ve bu Kentucky'de başlıyor, seninle ve ailenle, o küçük berbat evde. Şu gördüğün *resimler* seni o kadar yaralamış ki beynin bunu senden saklamak zorunda kalmış. Bunun hikâyesinin bir parçası olmadığını söyleyemezsin. Senaryo budur. Bir de *Teddy*! Aman Tanrım." Elini saçında gezdirdi. "O bu işin *büyük* bir parçası, dostum."

Bir an duraksadım. "Bu problemi çözmek için bu kadar büyük zaman harcamana müteşekkirim ama bu bir *senaryo* değil. Bunlar bir zamanlar yaşadığım, hâlâ da yaşamakta olduğum şeyler."

"İşte bu yüzden gitmeliyiz ya."

Başımı olmaz dercesine sallıyordum.

"Sharon, bu insanların hissedip de kelimelere dökemediği türde bir şey. Yaşadıkların aldığın en iyi dersti. *Başkası olmak gerçekten daha iyi hissettirmiyor mu?* Anladıklarını anlamamış, hissettiklerini hissetmemiş birisi olmayı o kadar istemişsin ki uzun zaman boyunca kendini bu hikâyelerin içine koyarak kendini adayacağın bir şeyler bulmuşsun."

"Evet. Bu bana *aşırı* iyi gelmiş olmalı!"

"Katılmıyorum. Büyük bir hayal gücün var fakat bu bedelini ödemen gereken bir yetenek. Bu öykünün anlatılması gerek. Anlat gitsin şu lanet hikâyeni, dostum. Çabala. Yalnızca kazanabileceğin savaşırlara girme!"

"Ailemle hiç tanışmadın," dedim ona. "Nasıl olduklarını bilmiyorsun."

Mel beni süzdü. “Kisses Ailesi’yle uğraşabilirim, dostum, hodri meydan!”

ERTESİ SABAH TELEFONUM ÇALDI. “Sharon?” derken annemin sesi titriyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu tonlamayı biliyordum. Şimdi bir patlama yaşanacaktı. Bunun ne zaman olacağını merak ediyordum. Derin bir nefes alıp yulaf ezmemi bir tarafa ittim.

“Aaah, *çooook üzgünüm,*” dedi cılız bir sesle.

Kaşığımı düşürdüm. Yerde öylece tıkırdıyordu. Orospu çocuğu. Onu yerden almak üç dakikamı alacaktı. Kaşlarımı çatarak kaşığa baktım.

“Sharon? Bir şey söyle, tatlım.”

Bugün hayatımda ilk kez annemin özür dilediğini duyuyordum. O hiç özür dilemez, açıklamasını düzeltmez ya da yumuşatmazdı. İşleri batırdığında genellikle çıkıp gitmemize ses etmez ya da daha uzun süre arabasıyla gezerdi. Arayı düzeltmekte kötüydü. İki ay geçtikten sonra sinirli savunmalar yapar, tartışmadan üç hafta sonra bile sessiz suçlamalarda bulunurdu. En önemli örneği, babamın cenazesinde çizdiği suskunluk görüntüsüydü. Kırmızı gözleriyle, zamanlanmış birkaç gözyaşı dökmüştü. İki ay sonra Shauna onu arka bahçede “*Lanet olasıcalar daha hızlı yanın!*” diye avaz avaz bağırıp ağlayarak babamın eşyalarını yakarken bulmuştu.

Söylediğiniz, hızlıca anlattığınız bir şeyi içinde tutup daha sonra anlatmamış olmayı dileyeceğiniz bir cevap vermek gibi bir huyu vardı. Bir arkadaşınızla yaşadığınız sürtüşme, bir ayrılık, yaşadığınız küçük bir kazanın detayları... Sorununuz her neyse kendinizi rahatsız edici, küçük düşmüş bir pozisyonda bulurdunuz. “*Pekâlâ, ulu Tanrım,*” diye bir karşılık alırdınız. Bu önyargılı bir düşünce değildi. Bunu onun mezar taşına da yazabilirdiniz. Ailedeki herkes bu konuda hemfikirdi.

“Buradayım,” dedim ona.

Yutkundu. Bir kâğıt mendille burnunu sildiğini anladım. Eski meşeden TV takımımız bozulduğundan beri kullandığı yeni yas-sı'ekran TV'nin sesi kısıktı. "Beni aradığın zaman *dosdoğru* o has-taneye gelmeliydim."

"Önemli değil," dedim. "Sen..." Aklıma cümle gelmiyordu. Kahretsin. *Ne* olmuştu ona? "...meşguldün."

"Bir anne hastanedeki çocuğunu ziyaret edemeyecek kadar meşgul olmamalı," diye bağırdı. "Bu sabah Dr. Ingram'la görüş-tüm. Geçirdiğin hastalığın çok ciddi olduğunu söyledi. Yaşadı-ğın için şanslı olduğunu söyledi."

"Çok iyimsermiş."

"Sharon!"

"Ölmedim," dedim. "İyiyim."

"Emin misin?"

"Evet, ölmediğime eminim."

"Sesin iyi gelmiyor. Aradığın zaman da sesinin kötü geldiğini düşünmüştüm."

"Yakın zamanda bir felç geçirdim. Ondan olsa gerek."

"Burada seninle konuşmaya çalışıyorum. Sense benimle alay etmeyi sürdürüyorsun."

"Özür dilerim," dedim. "Daha da iyiye gidiyorum. Konuşma terapisi ve fizik tedavi görüyorum. Uğraş gerektiriyor ama biraz daha iyiyim."

"Senin için dua ediyorum," diye mırıldandı.

Durup, bütün bu konuşmada beni neyin bu kadar kızdırdı-ğını düşünmem gerekti. Sonunda doğru kelimeyi bulmuştum: *Aşırı duygusallık*.

"Dua ediyorum. Özellikle seninle ilgili pek çok hatam oldu, bunu biliyorum. Sen çok iyi bir çocuktun."

"Teşekkürler?"

"Okul mezuniyetine bile gitmedik. Benim neyim var böyle?"

"Bilmem."

Karşıdan bir homurdanma duyuyordum.

“Önemli değil,” dedim. “Mezuniyet çok da... Çok da önemli bir şey değil.”

“Ölebilirdin,” diye fısıldadı.

“Ama ölmedim. *Kahretsin.*”

“Konuşmana dikkat et.”

Bunun üzerine yeni bir homurtu ve burun çekme dalgası yaşandı. Kafamı tezgâha yasladım. Uzanıp ayaklarımla kaşığı çekmeye çalıştım. Yulaf ezmem soğuyacaktı. Tüh.

“Yalnız mısın?” diye sormayı başardı annem. “Arkadaşın yanında mı?”

“İsmi Mel, anne.”

“Biliyorum.”

“O zaman neden ondan *arkadaşın* diye bahsedip duruyorsun.”

“Bilmem.”

İç çektim. “Burada. Bir ev kiraladık. Bir proje üstünde çalışıyoruz.”

“Daha ne kadar orada kalacaksınız?”

“Doktorlar seyahat etmemin sorun olmayacağını söyleyene kadar. Sonra muhtemelen New York’a geri döneriz.”

“Dönüş yolunda buraya uğrarsınız, değil mi? Uzun zamandır gelmiyorsun. Geçen Noel’de bile gelmedin.”

Doğruydu. Geçtiğimiz aralık ayında Mel ve ben iş için Montreal’e gitmiştik ve tatilimizi yalnızca oda servisi çağırarak, alkol alarak, CBC izleyerek geçirmeye karar vermiştik. Yeni yıla Velvet Hammer diye bir barda, kıcımızı çimdikleyerek “Kızlar Kulübü! Kızlar Kulübü!” diye bağırان travestilerin arasında, Absinthe ve Ritalin’den sarhoş olarak girmiştik.

“Buraya gelin,” dedi annem. “Hayatta olduğunu görmek istiyorum.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve şaşkın bir ifadeyle sadece şunu diyebildim. “Tamam.”

GECE MEL, "Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi.

İçimden söyleniyordum. Bulanık, hantal projemizin başka bir görüntüsü geliyordu.

"Hadi," diyerek beni salona çekti.

Mel'in çizim masasında iki taslak vardı. Goodwill'de bulduğuşu bir lambayı alıp, ışığı doğrudan masanın yüzeyine düşecek şekilde yana yatırdığı için, odanın kalan kısmı karanlıktı.

Yaptığı şeyi görmek isteyip istemediğimden pek emin olamamıştım. Odaya girer girmez bekledim. Arkadan beni dürttü. "Hadi ama o kadar da kötü değil. Öyleyse bile söylersin bırakırım."

Masaya oturup ilk taslağı baktım. Boş bir La-Z Boy koltuğun yanındaki televizyonun ışığında, arkası dönük oturan küçük bir kızın yumuşak pastel çizimiydi. Köşedeki karanlığa doğru azalan TV ışığı, kızın gümüşü şeklini ortaya çıkarmıştı. Mel altına kargacık burgacık Sharon 1994 yazmıştı.

İkinci taslak, Warner Bros imzalı bir taklit çizimiydi. Bugs Bunny'nin etrafını saran, kafasının üstündeki koyu kırmızı dairede, "İşte bu kadar, çocuklar," yazıyordu. Ama Mel, Bugs Bunny yerine felçli Sharon'ı, yani ayna için yalvarırkenki hâlimi çizmişti. Yüzümün bir tarafı uyuşuk, sol gözüm hareketsiz, başım keldi. Dudaklarım homurdanırken eğrilmiş, ağzım koyu ve kötü görünüyordu. Komik. Hayran bırakıcı.

Mel tepemde dikilirken en iyi Mel Blanc gözlemciliğiyle yazdığı yazıyı okudu. "Evet, evet, evet! Mahvoldun!"

Gülmeye başlamamdan önce derin bir sessizlik yaşandı. Mel de beni takip etti. Orada öylece otururken gülmekten karnımıza ağrılar giriyordu. Birimiz sakinleşir gibi olunca resme bakıp yeniden gülmeye başlıyorduk.

Bu gece farklı hissediyordum. Felçli Sharon çiziminde sevdiğim bir şeyler vardı. Hep bu şekilde hissetmek istemiştım. Başım gelen şeylere, yüklendiklerime, karanlığa ve aydınlığa gülebilmek, meselenin hem komik hem de korkunç olduğunu ustalıkla kabullenebilmek... Belki de aradığım düşünce şekli buydu. Belki de buna yakın bir şeylerdi.

Sakinleştüğümüzde Mel'e, "Annem aradı. Bizi Kentucky'ye davet ediyor," dedim.

Mel'in gözleri kocaman açılmıştı. Arkasında üçüncü bir çizim daha vardı. Bu benim başka bir eskizim, yüzü ve göğsü tam çizilmiş, felç geçirmeden önceki hâlimdi fakat henüz tamamlanmamış, göz yuvarlaklarımın içleri boştu. Elinden çıkan yarı hayaletim bize doğru bakarken Mel, "Gitmeliyiz. Kesinlikle gitmemiz gerek!" diyordu.

BİRKAÇ HAFTA SONRA doktordan gidebilirsiniz yanıtını aldığımızda hava soğumaya başlamıştı. Arabayı toparlayıp Jesco'ya evin anahtarlarını teslim ettik. Elini uzattı. "Galiba, büyük şehrinize geri dönüyorsunuz."

"Bu sefer Kentucky'ye gidiyoruz."

"Ha." Beni dikkatle inceledi. "Neyse. Kendinize iyi bakın. Yaban kedilerine gönlünüzü kaptırmayın."

"Söz veremeyeceğiz," dedi Mel. Arabanın içine eşyalarımızı yığdık. Kuzeye doğru yola çıkıyorduk.

FAULKNER

BEN, KENTUCKY’NİN FAULKNER kasabasında doğdum.

Ailem, onların aileleri, ailelerinin de büyükleri hep orada büyümüştü. X Nesiller boyunca, güneyde Bert T. Combs Dağ Yolu, batıda 75. Interstate (eyalet yolu) ve kuzeyde I-64ten oluşan üçgenin sınırlarının dışında yaşamak düşünülmaz olunca-ya kadar, ailemin bakış açısı sürekli daralmıştı. Ben hep ailemin beni sevmemesinin nedeninin oradan ayrılmam olduğunu düşünmüştüm ama bunun tersi de mümkündü. Tavuk mu yumurtadan çıkar, yumurta mı tavuktan türünden bir problemdi.

İlk işim kasabanın ilkokulu görevi gören WPA binasına eklenen Faulkner İlçe Kütüphanesi’ndeydi. Bodrum kata kurulmuştu, kitaplar yerin altında küfleniyordu. Dışarıdaki bahçelerden gelişigüzel toplanan otlar halı görevi görüyordu. Kütüphaneci, epilepsi hastası Bayan Horsemuller, masasında atak geçirdiği zamanlarda mekâna göz kulak olmam için beni işe almıştı. Onu kaldırıp (kırk kilo kadardı) ofisindeki karyolaya taşıyabileceğime güvenmişti. Kocası merkezdeki Horsemuller bilgisayar teknik servisinin sahibiydi ve “Küçükhanım uyuyor mu?” diye fısıldayarak öğle yemeklerinde kendini gösterirdi.

Teslim alınan kitapları yerlerine yerleştirdim fakat vardiyamın çoğunu eski yıllıkları karıştırarak geçirirdim. En çok da birleştirilmeden önceki, ilçe dışında kalan küçük okulların yıllıklarını severdim: Hollins'teki M. C. Mattox'un, Shortridge'deki Purvis Manual'ın, kargoların kazan kömürleriyle birlikte istiflenerek sabah beşte gelen CSX trenine yüklendiği, tütün memleketinin kıyısındaki Faulkner'daki okulların.

Faulkner'ın geğmiş zamanları bana daima daha ilginç gelmişti. Babam '75, annem '76 mezunuydu. Kasabanın bizim tarafındaki kızların saçlarına krepe atmayı yeni yeni bıraktıkları zamanlardı. Aslında 1976'daki *Eagle*'la 2001'deki *Pride of the Tribe* bandosunun yürüyüşü arasında yalnızca çok az değişiklik olmuştu. White Dot Dairy, Queen'e dönüşmüş, geniş araçlar yerini RAV4'lere bırakmış ama portrelerdeki çocukların özgür ve net ifadeleri, FFA ve FCA'deki coşkulu ifadeleri gibi aynı kalmıştı (1976'da da 2001'de de Hristiyan sayısı fazlaydı). Aynı yirmi soyada her yerde rastlanırdı. Herkes birbiriyle bir şekilde akrabaydı. Evlilikle dallanıp budaklanarak yeğenlere, kuzenlere ve üvey kuzenlere ayrışılırdı. Annemin döneminin balo kraliçesi, smokiniyle eşleştirmek için kılıç gibi görünsün diye aldığı bastonu sarhoş olunca kılıfından çıkarıp spor salonundan akım tellerine doğru fırlatan, sonunda da polisler tarafından tutuklanan sevgilisi Travis Cotter yüzünden son sınıf balomuzu terk eden, lisede bana en büyük acıları çektiiren Karly Ingram'ın annesi Denise Falwell'di.

Ben de diğer herkes gibi bu kasabadandım ama hiçbir zaman yalnızca yoldan geçen biriymişim gibi bir izlenimden kurtulamadım. Eski yıllıkları sık sık karıştırsam da kendi fotoğrafımı bulmayı başaramadım. *Sharon Kay Kisses, fotoğrfsız.*

On yıldan bu yana, Faulkner'dan üniversite için başka bir eyalete giden tek öğrenciydim. Ballister'dan burs kazandığımı duyunca deli gibi heyecanlanan Bayan Horsemuller, gazeteyi arayıp ön sayfadan benimle ilgili bir haberin basılmasını sağlamıştı.

Gazete yazısını görünce babam bir şey söylememiş ama kucaklamayla sıvazlama arası bir tutumla uzanıp kafamı okşamıştı. Bu, söylediğim herhangi bir şeye tipik biçimde kaşını çatıp sinirli bir kafa sallamayla karşılık veren, bir keresinde ebeveynlerim beni Duke'taki bir yetenek programına çok uzakta olduğu gerekçesiyle göndermeyi reddettikleri zaman dönüp tıslayarak, "Bu yaz bir işte çalışmayacak kadar iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diyen adamdan gelmişti. Yazı, öldüğünde bulunduğu garajdaki bülten tahtasına asılıydı. Annemin çalıştığı çamaşırhanedeki kadınlar, haberi katlayıp getirince yazı evimizdeki buzdolabına yapıştırıldı. Bunun Shauna'yı ne kadar rahatsız ettiğini görmekten memnundum. Gerçi, annemin nadiren sarıldığı anlardan birinde, "En iyi yeteneklerini *bilmiyorlar*, tatlım," diye mırıldanmıştı.

Galiba oradan ayrılmama en çok sevinen kişi Bayan Horse-muller olmuştu. Haberi duyunca bana sımsıkı sarıldı, incecik kısa kolları süveterinin altında sıcacıktı. Gülümseyerek gözlerini bir kâğıt mendille kuruladı.

Son ayrılışımdan önce yanağımı ani bir hareketle tutarak, "Asla buraya dönme," dedi "Sakin, tatlım."

Hiçbir şey söylemediğimi görünce vurgulamak için yüzümü salladı. "Burası yengeçlerle dolu bir kova. Birisi çıkmaya çalışırken diğerleri tutup onu aşağı çekmeye çalışır. Buradan çık, git ve bir daha *asla* dönme."

BEN ÜÇ ÇOCUĞUN İÇİNDE en küçük olanıydım. Erkek kardeşim Jared bir tamirciydi. Saçından dolayı kimileri ona Kızıl derdi çünkü dökülmeden önce bakır rengindeydi ama aynı zamanda sinirli yapısından ve teninin renginden dolayı da böyle deniyordu. Kızıl saç çekinik bir özellik olabilir ama Kisseslarda delilik baskın bir özellikti. On altı yaşındayken barlara gitmeye, bir okul partisinden gece dörtlerde Budweiser kokusuyla dönmeye başlamıştı. Ebeveynlerimiz kendi aralarında bir savaş içinde olduklarından, bu problemin büyüklüğü tartışmalıydı. Kasabanın

şerifi, annemin ikinci kuşaktan kuzeniydi ve Jared bir çocuğu hastanelik edene kadar, insanları dövmesini genelde eğlenceli bulurdu. Kardeşim, çocuğun kafasını betona vurarak şişirmesine rağmen şerif onu konunun dışında tuttu.

Jared uslandı, çocukları oldu, içkisini başka kimsenin görme-yeceği kulübelerde içmeye başladı. (Karısı, '98 mezunu, ay yüzlü Britney, sinsî, ortalama bir kız.) Jared, iyi şansını huzurlu hayatı seçmesine borçluydu. Onunla on yıl içinde altmış saniyeden uzun süren bir konuşmamız olmamıştı.

Shauna ortancamızdı. O son sınıftayken ben birinci sınıftaydım. Deri bir ceket giyip atkuyruğuna ek saç takardı, bu şekilde saçları kafasının yanından sabit kıvrımlar hâlinde düşerdi. Çılgınlığını ilk dövmesini on altı yaşında yaptırarak göstermişti. Belinde bir Tinker Bell yorumu vardı. Dövmesini saçma bulmuş- tum ama Shauna'nın cesaretine hayran kalmıştım.

Ablam o sıralar Faulkner'in canlı, tekinsiz yerlerinde vakit geçirdiğinden fazlasıyla Faulknerliydi. Neyin tuhaf, neyin kabul edilebilir olduğuyla ilgili değerlendirmeleri kalp kırıcı bir şekilde güvenilir ve doğrudu. Değişik müzik gruplarını seviyordum. (The Beastie Boys iyi bir zenci müzik grubu *değildi*, hatta zenci bile değillerdi, Portishead grubunun üyeleri korku filminden çıkmış gibiydiler, Modest Mouse "puf." gibi bir yorumdan fazla konuşmaya değmezdi.) Lexington'dayken almak için özen gösterdiğim dergiler, tahammül edilmez ölçüde garipti. (*BUST*, *Mindrot*'un eski sayıları, 1999'da Faulkner'in elli kilometre uzağında baskısı bulunamayan *Spin*) ve bebek bakıcılığından kazandığım parayla aldığım Doc Martens çizmem *kesinlikle* tuhaftı. "Brandon, onların lezbiyen botu olduğunu söylüyor," demişti duygusuzca.

"Brandon'a bir pislik olduğunu söyle!" demiştim.

Fakat aynı zamanda, Shauna Balister'daki ilk yılımda arayıp ağlayarak babamın evi terk ettiğini haber veren kişiydi. "Sen niye üzülüyorsun?" demişti. "Sen niye onlara kızgın değilsin?"

"Bilmem."

“Niçin üzülmeydiğini söyle.”

“Shauna, annemle babam birbirlerinden nefret ediyorlar. Kavga ettiklerini kendi salonundan duyabilirsin ve sen *yan* komşularısın. Sence de ayrılmaları en iyisi değil mi?”

Ertesi yıl, babamın cenazesinde en uluorta ağlayanımız yine Shauna’ydı. Jared da kendini zor tutuyordu. Güçlükle yutkunuyordu, öyle ki âdemelması kravat bağının üstünde yumru oluşturuyordu. Kendi  z nt me şaşırmıştım. Geniş ailemin kalabalığında her zamanki gibi rahatsız hissetmiştim. İçim sıkılmıştı ve o kadar yalnız hissetmiş olmalıyım ki erkenden kendimi dışarıya atmıştım. Orada, babamın kardeşi Allan duvara yaslanmıştı ve kesik kesik nefes alıp vererek ceplerinde sigara arıyordu. “Orada ne eğitimi alıyorsun?” diye sordu.

“Görsel sanatlar.”

Az evvel söylediğim gibi rahatsız edici bir şaşkınlıkla konuşmaya başlamıştı. “Görsel *sanatlar* mı? Ayda peynir aramak gibi bir şey.” Babamın ondan daha acı konuşan, tıpatıp aynı kardeşlerinden biri daha. Allan amcamın yanında belki yedi yaşlarımdayken kendimi farklı hissetmeye başlamıştım. “*Bu ne* anlama geliyor?”

“Görsel sanat,  zım gibi...”

“Demek  zım gibi ha.” Eğildi, dudaklarının arasında titreşen kırmızı Marlboro’dan bir nefes çekti. T ren sırasında dudaklarını sürekli bir mendille sildi. Odadaki diğer Kisseslar gibi sonrasında içmeye başlayabileceği  n  gözlüyordu. Shauna sarılmalarda, sevimli selam tatlım nasılsınlarla, Jared sıcak el sıkmaları ve omuz dokunuşlarıyla karşılanırken, ben sırtımın sertçe sıvazlanmasına g ceniyordum. Allen’ın bana işlerine burnumu sokuyormuşum gibi bakışına da g ceniyordum. Tekrar Kuzeye gitmem gerektiği için teknisyenler motoru dizelden elektrige çevirdikleri sırada, kıçımın üstünde oturarak demiryolunda geçirdiğim iki saat yüzünden Amtrak’e de canım sıkılmıştı. Aslında gerçek şu ki, diğer herkesin yanında destek olacak birileri varken benim bu acıyı tek başıma yenmem gerekiyordu. Babamla, benimle ko-

nuşmak ilgisini çektiği günlerden bu yana gerçekten karşılıklı konuşmayalı ne kadar çok zaman geçmişti.

Mel'den edindiğim alışkanlıkla kendi sigaramı çantamdan çıkarıp yaktım ve "Ben hep sanatın çirkin kızların ve eşcinsellerin uğraşı olduğunu düşünmüştümdür," diyen Allan'a sırtımı döndüm.

"İyi, bunun için Tanrı'ya şükürler edeyim ha?" diyerek uzaklaştım.

GECE GEORGIA'DA KONAKLADIĞIMIZ için Faulkner'a iki günde gittik. Bacaklarımı esnetebileyim diye saat başı mola vermiştik. Bir pozisyonda uzun süre kalırsam karıncalanan bacaklarım istemsiz seğirmelerle tekmeler atıyordu. Mel bacaklarımı uygun bir yerde esnetip yürüyebilmem için arabayı yolun kenarına çekiyordu. Her seferinde motoru boşa alıyor, sonra yürüyüşüne ayak uydurmamı sağlayacak şekilde çok yavaş hareket ediyordu. "Hadi kızım," diye bağırdı. "Şu kıcını oynat. Emeklilik indirimin, tazı gibi yürüyüşünü karşılamayacak."

Beni bıraktı ve I-75'te neredeyse düşüyordum. Yerçekimi bana hâlâ yakar toplar fırlatıyordu. Düz gördüğüm zemin aslında düz değildi. Sol tarafım hiçbir uyarı olmaksızın tutukluk yapabiliyordu. Sabah sekiz, gece ise altı farklı ilaç alıyordum. (Biri kan basıncı, biri iç kulak basıncı için, Florida'daki doktorumun "iyileşmen için şart" diyerek yazdığı kocaman dozajlı Lexapro.) Yüzümün yan tarafının normale dönmesini, şişikliğin inmesini umarak her gün aynaya bakıyordum ama hâlâ dudaklarımın eğik olduğunu, kısmen bitkin bir görünüş veren sol gözümün hâlâ donuk olduğunu görüyordum. Florida'dan erken ayrılıp ayrılmadığımızı düşünmeye başlamıştım.

Daha kuzeyde topraktan kumlar havalanıyordu. Dağlar dalgalanmaya ve hareketlenmeye başlıyordu. Knoxville'den geçerek Kentucky sınırında bulunan bir kasabadaki Chat'n Chew'da durduk. "Turta yemek ve e-postalarımı kontrol etmek istiyorum," dedi Mel.

“Bir garson kız eteği görmek istiyorsun.”

Orta parmağıyla hareket çekti.

“Burada kablosuz internet bulursan şanslısın.”

“Bugün, annemin savcılık raporunu göndereceklerdi,” dedi.

“Nihayet.”

Puflayarak nefes verdim. “Tanrım, üzgünüm.”

“Önemli değil. Umurumda değil.”

“Yola devam etmeye ne dersin? Çok uzun sürmez.”

“Boş ver şu piç kurularını. Ben kahve ve turta istiyorum.”

“Bu küfre sinir oluyorum.”

“Ben de *sana* sinir oluyorum.”

Chat’n Chew, kalitesiz bir geçmiş esintisiyle kaplıydı. Park yeri çakıl taşlarındandı. Binanın yan tarafı pul pul dökülmüş, yön işaretlerine *içinizi gıdıklama* iddiasındaki eskiden kalma bir Mountain Den reklamı yapıştırılmıştı. Pencereden, oranın yerlisi gençlerin sigara ve kola içerek oturduğu bir masa görünüyordu. Arabadan inerken soğuk bir esinti yüzümüze çarptı. Neredeyse kış gelmişti. Ne kadar çok vakit kaybetmiştim. Dışarıya en son çıktığımda yazdı. Bir masaya otururken tüm gözler üstümüze çevrildi.

Mel, güçlü bir kablosuz ağ sinyali bulduğuna sevinliyordu. Ağzını büzerek, zaman zaman gözlüklerini burnunun üstüne it-tirmek için ara vererek hızlı hızlı başparmağıyla tıklıyordu.

Garson kız, limonlu tart ve kahve getirdi. Mel, telefonunu masaya bıraktı. “Hollingsworths’ün basın açıklaması yapılmış.”

“Haftalar önce yapılmamış mıydı?”

“Ertelediler. Önce ısırmayacağından emin olmak istediler.”

“Felçle ilgili bir şey yok, değil mi?”

“Hayır, *Sharon*. Sana internetteki haberlerle ilgili bir şey söylememeliydim. Herkes hastalanır ama sen bu konuda çok acayip davranıyorsun.” Gözlerini devirdi ve bir parmağı hâlâ çalışırken kaşıktan pudingini yaladı.

“Septisemi,” dedi sonunda.

“Anlamadım?”

“Kelly Kay. Resmî ölüm sebebi kan zehirlenmesiymiş. Yarası mikrop kapmış.” Ağzına daha büyük bir turta dilimi attı. “Rapor aslında oldukça kapsamlı. Mahkûmlardan biri, inceltilmiş diş fırçası sapıyla kaburgasından bıçaklamış. Yani, bu bir şehir efsanesi *değilmi*ş. Hapishanelerde *yapılan* bir şeymiş. Birisinin bir tornavida ucunu köpekbalığı dişi gibi yapıp sana sapladığını düşün. Bıçaktan beter. Zehirleniyor, iltihap kapıyor ve kabarcıklar çıkıyor. Buraya diş fırçasının fotoğrafını bile koymuşlar. Görüyor musun? Üstünde kan var.”

Çatalımı bıraktım.

Mel, telefonunu kapatıp kahvesine baktı. “Tuhaf. Hollingsworth lafını duyduğum anda kendi kendime, *Annem beni her an para için sıkıştırabilir*, diye düşünmüştüm, biliyor musun?”

“Hapishanede paraya neden ihtiyacı olsun ki?”

“Tampon ya da kara borsa ruju almak için olabilir, bilmem. “Kahvesini yuttu. “Belki de alkol almak için.”

“Hapishanede alkol mü satıyorlar?”

“Orada her şeyi satarlar.” Mel, parmaklarını Formica masada tıkırdattı. “Kavganın sebebine dair bir şey söylememişler. Herhangi bir neden yok. Buradan bir şeyler çıkar diye düşünmüştüm.”

“Mel,” diyerek bana bakmasını sağladım. “Fark etmezdi, tamam mı?”

“Biliyorum,” dedi Mel tabağımı göstererek. “Şunu bitirecek misin?”

Mel, turtamı yemeye koyuldu. Masadaki adamlardan birkaçı hâlâ bize bakıyordu. Öğleden sonra alacağım tansiyon ilaçlarını avucuma koyup, tuvalet arayarak ayağa kalktım.

Masanın yanından geçerken bir tutam saçının üstüne John Deere şapkası takmış yaşlı birinin, “Pasif olan bu olmalı,” dediğini duydum. Masadakiler kahahelelere boğuldu. Ona kötü bir bakış attım. Pis pis gülerken o da bana aynı şekilde bakıyordu.

Döndüğümde Mel sigara içip külünü folyo tepsiye atıyordu. “Burada sigara içebilirsin.”

“Evet.”

“Oradaki tacizci herif sana ne söyledi?”

• “Hiçbir şey.”

“Öyle mi?”

“Boş ver, unut gitsin,” dedim. “Gitmemiz gerek.”

İzmaritini söndürüp cüzdanını çekerek ayağa kalktı. Gök-yüzü bulutluydu. On altı tekerlekli kamyonlar eyalet yolunda gümbürdüyordu. Hakkımızda başka bir şeyler söyleniyordu. Kısık sesle söylenen cevap net biçimde duyuluyordu: “Erkek gibi giyinmiş.” Masanın bir ucundan, şapkasının altında sivilce izleri belli olacak kadar genç bir çocuk bağırdı. “Baksanıza, baksanıza.”

Döndük. İşaret ve orta parmaklarıyla V işareti yapıp abartılı bir şekilde aradaki boşluktan dilini oynattı. “İkiniz.” Tekrar yaptı. “İkiniz.”

Adamlar kıkır kıkır gülüyordu. Mel’e bozukluk iadesi yapan garson kız dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle başını onaylamayan biçimde sallıyordu. Orada olmasaydık onlarla beraber güler, bizi kötüleyerek, “İğrençler,” derdi.

Mel’e sarılıp onu iterek kapıyı açtım. Onu durduramadan döndü ve onlara hareket çekerek, “Siktirin gidin, beyaz sığırlar!” dedi.

Bir sessizlik oldu. Sonra çocuk “Ne?” diye bağırdı. Bunu yaparken kelimeyi uzatıyordu. Ürperdim. Artık *evde* olduğumu, eve dönmenin kendine has yumuşak hissine değil de, bir dağ eteğinde vurulmak üzere olan bir tavşaninkine benzer bir korkuya kapıldım. “*Ne yazık ki evdeyim!*”

“Otur yemeğini ye, dedim, beyaz piç!” Mel hızla vajinasını tuttu.

Çocuk ayağa kalktı. Sandalyesi zeminde tıkırdamıştı.

Arabaya koşturup içine atladık. Mel, grup dikiz aynasında görünmeden hemen önce tam zamanında yola koyulmuştu. Şapkalı çocuk bir taş fırlattı. Attığı taş bagaja çarptı.

Yola çıktığımızda, “Mel!” diye bağırdım.

“Ne?”

“Mel.”

“Ne var be!”

Tek yapabildiğim, yumruğumu sıkıp ona göstermek oldu. Ona , bir ikimizin de ait olduğu, bir adamın bir kadını dövme-
sinin centilmence kapı açması kadar kolay olduğu dünyayı ve
tabii, bir kadın erkek gibi giyinmişse daha kötü şeyler de yapa-
bileceklerini, bunun için onay dahi alabileceklerini hatırlatmam
gerekiyordu.

“Aptalcaydı,” dedim ona. “Gerçekten saçmaydı.”

“Haksız sayılmazsın.” Tek eliyle ceplerini yokladı. “Şu gar-
son kız bozukluklarımı verdi mi acaba?”

Kentucky’ye girdik ve I-75’in tam ortasından, 52’den 82’ye
oradan Clay City’ye kadar, sonrasında ise Old Kentucky 11 ve
ötesine uzanan ilçe hattına saptık. O andan itibaren hatırladıkla-
rıyla, içgüdülerimin sesini dinleyerek Mel’i yönlendirdim. Çift-
liklerin üstünde karışık desenler oluşturan geniş manzaraların
yanından geçiyorduk. Sığırlar, dikenli tellerin ardında otluyor,
midilliler yosunlu göletlerin etrafında geziniyordu. Koltuk al-
tımızdaki terden üşümemize rağmen pencereleri olabildiğince
açık tutuyorduk.

Değişiklikler olmuştu. Hazel Green’in doğusundaki bir ara-
zide bulunan dağınk bir çiftlik arka planda kalmış, önüne kale
gibi bir ilkokul yapılmıştı. Faulkner’daki bir ilçenin trafiği, ol-
ması gerekenden daha sıkışık. Oraya bir Lowe marketi aramak
için girmiştik.

Annemlere uzanan dönemeç, Faulkner sınırlarına gelmeden
hemen önce yer alıyordu. Mel’i ağaçlı yola yönlendirdim. Döne-
meçte pul pul dökülen büyük bir RC Cola tabelasının yanından
geçtik ve sonunda annemin ön bahçesine uzanan yokuştan yu-
karı çıktık. “Yukarı çıkacağız, devam et.”

Mel, pencereden dışarıya bakıp yutkundu. “Şu tepeden aşağı
yuvarlanırsınız.”

“Bir şey olmaz.”

“Dışarıya baksana. Neredeyse dik gidiyoruz.”

“Düşmeyiz,” dedim ona. “Bu tepeyi, bu arabadan çok daha befer arabalarla çıkmışımıdır. Yuvarlanmayız yani. Bana güven. Gazla, Mel, gazla.”

Annem, tepenin başında, elleri belinde, bacaklarını açmış dışarıyı gözlüyordu. Büyük ve pembe tenis ayakkabıları giymişti. Yaşlı kadınlar için tasarlanmış, yakası fiyonklu, çizgili tişörtünden, pantolonun üstünde oluşmuş yeni bir yağ katmanının olduğunu görebiliyordum. Başının tepesindeki yeni beyazlıklar, atkuyruğunda daha da belirginleşiyordu. Yanakları daha sarkıktı. Girip çıktığım tüm o Noellerde ve şükran günlerinde çizgileri daha da derinleşmiş olmalıydı. Güneşin altındaki yüzünde kendi yüzümü görebiliyordum.

Beni görünce elini ağzına götürdü. Bizimkilere saçımın kesildiğinden ve ne kadar zayıfladığımdan bahsetmemiştim. Tüh!

“Aaa,” dedi Mel. “Annen o.”

“Evet.”

“Kızdığında böyle görünüyorsun.”

“Teşekkürler. “

“Nereye park edeyim?”

Elimle işaret ettim. Bahçenin her tarafı araba parçalarıyla kaplıydı. Ailem Amerikan sedanına, boğulur gibi sesler çıkaran, egzoz borusu ve motor kapaklarının yanından geçenleri küfre boğan, hırıltılı motorlu kocaman araçlara olan bağlılığını yıllardır sürdürüyordu. Burası küçük, hüznü bir araba müzesini andırıyordu: Plymouth Duster, onun daha sadık kardeşi Reliant K, önü sivri burunlu Pontiac Phoenix, bir ara seksi bulunan Buick Skylark. Aklıma bir kuzenimin arka bahçesindeki kül renkli bloklarla desteklenmiş, bir dul gibi üzgün ve yaşlı görünen vişneçürüğü renginde Buick Skylark geldi. Hepsi külüstürdü.

“Herhangi bir yere bırakabilirsin,” dedim.

Garajda, güneşin altında Snoopy’nin kopmuş kafası gibi parlayan büyük, geniş ve yeni bir araba duruyordu. Bir PT Crusier. Bunun gibi bir canavarı alacak yalnız bir kişi vardı. O sırada bah-

çe kapısı gürültüyle açıldı ve ablam Shauna, iş için yanına aldığı fırçalarla dışarı çıktı. Annemin yanında, elleri belinde dikilerek bizi izliyordu.

Shauna bir keresinde '77 model bir Ford Granada'nın altında kalıyormuş. İki yaşında ve o kadar ufakmış ki arabanın gövdesi ona hiç değmemiş. Dağdan aşağı geri kayıp bir kayalığa çarpana kadar yalnızca vücudunun üstünden geçip gitmiş. Mel'e yalan söylemiştim. Dengeyi kaybederseniz dağdan aşağı kaymanız oldukça olasıydı. Bu bilgiyi göz ardı etmeye karar vermiştim. Sinapslarım kendilerini tedavi etmeye başlamış olmalıydı.

Arabayı Cruiser'in arkasına çektik. Mel başı önde, tuhaf bir utangaçlıkla çantalarımızla meşgulumuş gibi davranırken ben ayaklarımı uzatıyordum. Bacaklarımı esnetmek, bileklerimi gevşeterek sallamak için arabanın motor kısmına tutundum. "Selam."

Shauna, tıpkı annem gibi elini ağzına götürürken bileğinde bir tenis bileziği parıldıyordu. "*Aman Tanrım!*"

Annem gözyaşlarına boğuldu.

"Ne oldu?" diye sordum. "*Ne oldu?*" Ellerimi havaya kaldırdım. "İyiym. Gerçekten. İyiym. Bak."

Annem ellerini birleştirip hıçkırarak ağlarken göbeği oynuyordu.

"Kanser hastası gibi görünüyorsun," dedi Shauna.

Elimi başımda gezdirdim. Saçım kısa kesimdi. İyi görüldüğünü düşünüyordum. "Peki, çok teşekkürler."

"O anlamda söylemedim."

"Öyle mi? Ne anlamda söyledin?"

Bir süre sustu. "Sanırım o anlama geliyor."

Annem kollarıyla beni sararken titreyerek kesik kesik nefes alıp veriyordu. Ben de ona sarıldım. Bir an için annemin kollarına kendimi bıraktım. Bunu yaşamayalı yıllar olmuştu.

Shauna bize katılmak için hareketlenir gibi olduysa da yapmadı. Kollarını göğsünde kavuşturup arkaya doğru gerindi.

"Biliyor musun," dedim annemin omzunun üstünden, "PT

Cruiser'ın piyasadaki herhangi bir araçtan daha hızlı dağıldığı söyleniyor. Gerçekten kötü tasarlanmış."

"Ee?"

"Yalnızca söylüyorum. Çocuklarını okullarına o şeyin içinde götürüyorsun. Bilmek istersin diye düşündüm."

"Arabalar hususunda bu kadar bilgili olmana şaşırdım. *New York'takilerin* arabaya ihtiyacı bile olmaz."

Annemin iç çektiğini duydum. "Kızlar, çenenizi kapatır mısınız?"

Shauna kulağıma, "Anneciğimiz çok *değişti*," diye fısıldadı.

"Ciddiyim!" diye bağırды annem

Bir müddet bu şekilde ayakta dikildik.

Mazda gıcırtyla açıldı. Annemden sıyrıldım ve döndüğümde Mel'in ön koltuktan sürünerek çıkan kıcıyla karşılaştım. Huzursuz bir sırıtışla başparmağını kaldırıyordu. "El frenini çekiyordum."

Onu göstererek, "İş ortağım, Mel," dedim. "Çizgi filmlerimizi birlikte yapıyoruz."

Tokalaştılar. Shauna, Mel'in ayaklarındaki kirli Docs'a sert bir bakış attı. Mel, Shauna'nın önlüğündeki Teddy Bear baskısına göz ucuyla bakıyordu. Shauna'nın memeleri hatırladığımdan daha büyük ve sarkıktı, orta yaşlı biri gibi duruyordu. Bu, hazmetmesi zor bir bilgiydi. Annem burnunu çekerek aramızda duruyordu.

"İkinizle de tanıştığımıza çok memnun oldum," dedi Mel.

"Aynen." Shauna değişiklik yaparak elini beline koydu. "Ne kadar zamandır birlikte çalışıyorsunuz?"

"On yıldır. Belki daha fazla. Araba burada güvende mi?"

"Arabaya bir şey olmaz," dedi annem. Arka cebinden pembe, pamuklu bir kâğıt mendil çıkarıp burnunu sildi. "İyisin."

Rüzgâr esiyordu. Havada mineral ve tazelik içeren yoğun bir yeşillik kokusu vardı. Bu koku, annemin bahçesini, Shauna'nın yaşadığı eski Caudill arazisindeki yeni evden ayıran bahçedeki çukurdan geliyordu. Çam, toprak, çimen ve kıştan önceki son

canlılık kokusu hâkimdi. Buradaki manzarada bildiğimi unuttuğum başka bir şeyler vardı: Tepelerin kendine has kokusunu tüm yol boyunca alabiliyordunuz. Güneş, başımın kelimsi tepesini ısıtıyor, rüzgâr ise üşütüyordu. Gözlerimi kapattım.

Annem bir kez daha sarıldı. "Sharon Kay. Neyin var?"

"İyiyim. Arabadan çıkmak iyi hissettirdi yalnızca."

Mel beni dürterek, "Sharon Kay," diye fısıldadı.

Shauna ona, bir yabancıya, kocaman gülümsedi. Mel'den ne gibi bilgiler toplayabileceğini görmek istiyordu. "Sharon'la aynı üniversiteye gitmiştin, değil mi?"

"Evet."

"New York'ta."

"Şehir dışında."

Shauna, yorum yapmadan kafasını salladı. Mel'i Ballister'a gitmiş olmakla övünüp övünmemesine göre değerlendirecekti ama Mel ayrıntıya girmek istemiyordu. Bu ziyarette, işte olabildiği kadar ölçülü davranmayı görev ediniyordu.

"Hep Sharon'u ziyaret etmek istemişimdir," diye devam etti. "Fakat hiç gidemedim."

"Ne yazık."

"Nasıl bir yer?"

Mel omuz silkti. "Bir sürü zengin tuhaf tip var. Ya seversin ya da terk edersin, öyle bir yer."

Shauna kaşlarını kaldırdı. "Sen de zengin tuhaf tiplerden misin?"

"Yok, ben yalnızca ortadirek tuhaflardanım."

"Hımm."

"Ancak onlar kadar tuhaf değilim."

Shauna kollarını göğsünde kavuşturdu. Aile genetiğinin yayılması kaçınılmazdı. Kesinlikle şişko insanlardık. Karşımda benim beş yıl sonraki hâlim duruyordu. Shauna'nın kalçaları, pantolonunu patlatmak için yalvarıyordu âdeta. Mel'in konuşmasını beklerken bacaklarını birleştirdi.

Mel, posta kutusunu kontrol eden annemin kulak misafiri

olmadığından emin olmak amacıyla arkasına bakındı. "Babası GM'in patronu olan bir çocukla aynı okula gittik," dedi kısık sesle.

"Doğru mu bu?"

"Boşalabilmek için ateş yakarmış," diye fısıldadı. "Yurt odasındaki çöpte küçük ateşler yakar, sonra sevgilisiyle sevişirken ateşe göre boşalma zamanını ayarlamış."

"Hiçbir kadın buna katlanmaz."

"Katlanır. Çocuk zengindi."

Bu Shauna'nın sesini kesmişti.

"Kampüsteki on beş milyon dolarlık yurdu neredeyse yakıyordu. İtfaiye gelip yangını söndürürken bu çocuk ağaçların arkasına saklanmıştı."

Shauna dudaklarını ısırdı. Mel, onu etkilemişti. "Sharon'ın anlattıklarından oranın gerçekten tutucu bir yer olduğunu düşünürdüm."

"Hiç öyle bir şey söylemedim," dedim Mel'e dönerek. "Söyledim mi?"

Mel omzunu silkti. Büyük bir dikkatle salonu incelemeye başladı. Bir sehpadaki pembe, dantel bardakaltlığına dokundu. Üçümüzün çocukken çekildiği, eski, kırmızı filtreli Sears Stüdyosu portresinin önünde çömeldi. Jared'ın kollarına sokulmuşum. Elbisemin fırırının altından bebek bezi görünüyordu. *Böyle kal*, denilmişti. Shauna tombul elleriyle Jared'un dizlerine sarılarak poz vermişti. Yanındaki bir fotoğrafta Jared, kıpkırmızı ışıklar içindeki Carter binasının yanında yürümeye yeni başlamıştı. Şaşkın bir ifadeyle sağına bakıyordu. Kafasının arkasında, yüzünün farklı bir yöne bakan bir yansıması vardı.

"Gerçekten burada olduğuma inanamıyorum," diye mırıldandı Mel.

"İnanamıyorsun?" dedi Shauna anneme çok benzer yarı soru, yarı nida içeren bir tonda. Görünmeyen bir seyirciye, "*Ne diyor bu kız?*" der gibiydi.

Fakat Mel anında cevap verdi. Hiç boşluk bırakmayışına memnundum. "Gücenme ama," dedi. "Ben yalnızca, Sharon'ı

bir aileyle düşünmekte zorlanıyordum, onunla aynı DNA'yı paylaşan insanlarla tanışmak garip geldi." Konuşurken sesi alçalmıştı. Atalarımın sürülmüş bir arazide, güneşin altında bir kamera lensine kaç çatarak baktıkları, arkalarında direğe bağlı bir midillinin olduğu bir portreye baktı.

Shauna bana uzun, delici bir bakış attı. Onları görünüşüm ve sesim konusunda gerçekten hazırlamalıyım. Son hâlimin bir uyarı gerektirdiğini düşünmemiştim.

Annem, kule gibi dizdiği dört diyet kolayı ve iki bardağı dengeleyerek yanıma geldi. Mel sormaksızın mutfağa girip diğer iki bardağı getirdi. "Teşekkürler, tatlım," diye seslendi annem.

"Anne, Mel, Sharon'ı hep ailesiz düşündüğünü söyledi."

"Doğru mu bu?" Annem kolasını pat diye kahve masasının üstüne bıraktı. Kafasını kaldırmıyordu.

Mel bana baktı. "Ben sadece sizi *hayal* etmekte güçlük çekiyordum demeye çalıştım."

Annem yukarı bakıp hafifçe Mel'e gülümsedi. "Neyse, bir ailesi var. İşte, buradayız."

Shauna bana yine o bakışından attı. Başımın kenarını kaşımak için orta parmağımı kullandım. "Saçın ne zaman uzayacak?" diye sordu.

"Shauna bu tırnakların ne zaman uzayacak diye sormak gibi. Nereden bileyim!"

"Düzgün konuş," dedi annem. Mel'in duvardaki portrelere baktığını görebiliyordu. "Sharon'ın başka fotoğraflarını görmek ister misin, Mel?"

"Evet, isterim," diye yanıt verdi Mel. "Çok güzel olur."

Annem dizlerine vurarak ayağa kalktı. "Yatak odasında bir sürü fotoğraf var. Bir bakayım." Koridordan aşağı indi.

"Glamour çekimlerini getir," diye bağırdı Shauna arkasından.

Mel duraksadı. "Glamour çekimi demedin, değil mi?"

"Sharon Kay'e *püsküllü* bir kovboy şapkası taktılar," dedi Shauna. "Ağlamıştı."

Mel bağırdı. “*Dostum*, görmem gerek.”

“Bahse girerim, memelerine bant çektiklerinde on yaşındadır,” dedim Shauna’ya.

Shauna iç çekerek, “Caelin’in Noel için onlardan çektirmek istediğini söylemiş miydim?” diye sordu.

“Bahsetmiştin sanırım.”

Kolasını açmak için öne eğilirken gömleğini dışarı çıkardı. “Geçit alayında çekilen vesikalıklardan da istiyor. Brandon’ın en küçük kardeşi Natalie’yi hatırlıyor musun? Kızları bir gösteri alayına katılacak, Caelin’i de özendirmişler.”

“Korkunç.”

“*Korkunç* değil. Biraz aptalca ama gerçekten istiyor. Bu yüzden ona yalnızca *bir tane* alabilirsin, *bir tanesini* seç çünkü pahalılar dedim ama bu konuda oldukça iyi. Küçük kıcını Copperhead Road’da sallayışını bir görmelişin. Gördüğüm en tatlı şey, yemin ederim.”

Annem tıkr tıkr yürüyerek odaya geri gelip Mel’e çerçeve-
li bir şeyler uzattı. Ballister bursunu kazandıktan hemen sonra basılan *Faulkner Gazetesi*’ndeki yazıydı. Sayfanın altında kendi fotoğrafımı görünce şaşırdım. Yanaklarım dolgun ve soluk, dudaklarım pürüzsüzdü. Alnımda kalın bir perçem vardı. On yedi yaşındaydım.

Mel gazeteyi, “Vay canına,” diyerek alıp incelemeye başladı. “Okul birincisiymişsin.” Bunu sanki bir şeyi doğruluyormuş gibi söylemişti.

“Öyleydi,” dedi annem sandalyesinde dikleşerek. “İngiltere’ye de tam burs kazanmıştı ama diğer eyaletteki okula gitmek istedi. Lisedeki tercih danışmanları hâlâ hata ettiğini düşünürler. Geçen gün Walmart’ta ismini unuttuğum bir tanesiyle karşılaştım. Ah, aklıma geldi, seninle son konuştuğumda söylemek istediğim bir şey vardı. Hani yanında çalıştığın, kütüphaneyi işleten kadın vardı ya, o ölmüş.”

İrkildim. “Bayan Horsemuller ölmüş mü?”

“Evet, tatlım. Yaşlıydı ve hasta değil miydi?”

"Epilepsisi vardı. Neden bir şey söylemedin."

"Dediğim gibi, *unuttum*. Gerçekten çok üzgünüm. Belki de şöyle aynı zamandaydı..." Eliyle belirsiz bir hareket yaptı.

"Tanrım," dedim.

"Ona ara sıra rastlardım. Gerçekten tatlı bir kadındı. Her zaman seninle nasıl gurur duyduğunu söylerdi. Kasaba kütüphanesinde bütün filmlerin varmış."

Mel başını kaldırdı. "Siz, filmlerimizi izlediniz mi?"

Annem yumuşak bir ifadeyle, "Bazılarını," dedi. "Şuraya ke-sintisiz bir internet bağlatabilirim hepsini izleyeceğim. Sharon Kay en son yaptığınız filmi yollamıştı. O uzun olanı."

Anneme tek kaşımı kaldırıncı gözlerini devirip iç çekti. "Sharon huysuz bacak rahatsızlığımın olduğunu bilir. Bütün bir film boyunca hareketsiz kalmak benim için zor. O yüzden *henüz* tamamını izlemedim ama bir kısmını gördüm. Gerçekten ilginç bir çalışmaya benziyor. Filmdeki kadın biraz kaçık, değil mi?"

"Ya, evet, o benim annem," dedi Mel.

"Nasıl?"

"Annem işte. Annemden yola çıkarak yarattığımız bir karakter."

"*Annen.*"

"Evet, efendim." Mel elindeki yazıyı yere bıraktı. Ardından Polaroid bir fotoğrafı çekti. Shauna'nın dokuzuncu doğum günüydü. Suskundum ve ağzımda üstüme başıma bulaşmış bir kek vardı. Shauna, kırık bir Polly Pocket güzellik salonu oyuncağı için çığlık çığlığa ağlıyordu.

Annem boğazını temizleyerek, "Peki, annen film hakkında ne düşündü?" diye sordu.

"Bilmem. Öldü."

Annem bana baktı. Daha önce anlatabileceğim başka bir hayat kurtarıcı. "Bunu duyduğuma üzıldüm," dedi.

1989 karlı bir gün. Beşinci sınıf stüdyo çekimi. 1994 Noel'i. Jared 4-H, 1990 Methodist Kilise Paskalya oyunu yazan bir kitapçık gösteriyordu.

“Teşekkürler,” dedi Mel. “Tam altı ay kadar önce öldü. Söylemesi zor ama öldüğünde hapishanedeydi.” Sesi düz ve keskindi. Röportaj veren, işinin uzmanı biri gibi konuşuyordu.

Son fotoğrafa gelince donakaldı. Gözlerini kocaman açarak bana bir bakış fırlattı. Altıncı sınıftan önceki yazdandı. Ben ve Teddy Caudill arka bahçedeki trampelenin üstündeydik. Kollarımız birbirimizin boynundaydı.

Annem elinde içeceğiyle durdu. “Ah, şuna bak,” dedi kısık bir sesle. Uzanıp Shauna’nın sigarasından çekti.

Mel, fotoğrafı gösterdi. “Tatlı çocukmuş. Komşunuz mu?”

Annem, “Hı hı,” diye mırıldanarak ağzına bir sigara aldı.

Shauna da aynısını yaptı. Mel cebinden kendi paketini çıkardı. Hemen sonra odayı duman kapladı. Mel’in fotoğrafı başparmağıyla işaret ederek arkasını çevirdiğini gördüm.

Ona doğru eğilip dumanından faydalanmak istedim.

“Hayır, Sharon,” diye bağırdı annem.

Mel kafama vurdu. “Şimdi içersen aptal olacaksın.”

Annem güldü. Yine de, ben de bir tane yaptım.

Shauna ayağa kalkarak, “Bakın, otobüs geliyor,” dedi. “Çocukların buraya gelmesini istiyorum. Annem akşam yemeği yapacak, Sharon.”

“Harika.”

Yeni TV’nin üstünde eski bir aile portresi asılıydı. Yine alev kırmızısı tonundan fotoğrafın 1986 ya da ’87’de çekildiğini düşünüyordum. Hep birlikteydik. Annemin suratı asıktı, babam arkasında duruyordu ve burnu henüz kılcal damar çatlamalarından kırmızılaşmamıştı. Mel’in bu fotoğrafı eski gazete parçasındaki hâlîmle kıyaslayarak bir ona bir buna baktığını, gözünü fotoğraftan ayıramadığını görüyordum. Çizgi ve şekilleri araştırıyordu. Beni çizmek için daha iyi bir yöntem arıyordu.

Mel doğrularak bana baktı. “Hep tombul bir çocuk olduğunu düşünürdüm,” dedi. Shauna’nın mutfakta kıkırdadığını duyabiliyordum.

AKŞAM YEMEĞİNDE, annemin en iyi yaptığı yemekler vardı. Benim için bir ziyafet veriliyordu. Kızarmış tavuk, patates püresi, mısır ekmeği, fasulye ve sosis. Annem yemek yaparken Kent mutfak kapısından sessizce içeri süzülüp Mel'e ve bana el salladı. Annem, Kent'in tatlı olarak turta yapmakta ısrar ettiğini söylüyordu. "Pasta yapmayı seviyor. Üstüne değişik isimli bir şey ekleyerek elma turtası yaptı. Viski soslu. Öyle bir şey, değil mi?" Bunu duyan Kent omzunu silketti.

Kent, lise yıllarımdan bu yana annemin çalışmakta olduğu çamaşırhanenin sahibiydi. Büyük, hoş, kaslı bir adamdı ve sosyalleşmesine engel teşkil etmeyen bir göbeği vardı. NASCAR'ı ve belli ki pasta yapmayı seviyordu. Sesi pek çıkmazdı. Birkaç Noel tatilimi onunla sessizce *Jeopardy!* izleyerek geçirmişliğim vardı. Bazen yanıtları sesli söylerdi. Genelde, şaşırtacak derecede doğru bilirdi. Puanlar değişirken istisnasız her zaman Alex Trebek'e el hareketi çekerek küfredirdi. "Baş belası!"

Bir keresinde, Alex Trebek'ten neden o kadar nefret ettiğini sormuştum.

Cevap vermeden önce durup düşünerek, "Kendini beğenmişin teki," deyişine şaşıracak sesimi kesmiştim.

Bütün kasaba, annemin Kent'le yaşadığı ilişkiyi biliyordu. Bu, okuldaki son senemi mahvetmiş bir hikâyeydi. Jenni Bibbins ve Karly Ingram'ın, kimya dersinde soğuk Bunsen yakıcı maddelelerinin tepesinde *annesi kaşar*'dan başka bir söz etmeyerek benimle alay edişleri net bir şekilde gözümün önüne geldi. Bundan Mel'e bahsettiğimde gülerek, "Boş ver, dostum. İnsanların hep erkeklerin gönül eğlendirdiğini düşünmesi ne kadar da komik! Buna *saygım* sonsuz! Kadın, vajinasına alet istemiş ne var? Dışarı çıkmış ve bulmuş. Bu kadar basit," demişti.

Ona bakakalmıştım.

O an kendine gelerek, "Tamam. Kaynağımı gözönünde bulundur," demişti. "Annemi tanıyorsun. Sabahları kıcıma don geçirebiliyor olmam bile bir yetenek."

Benim hiçbir zaman Kent'le bir sorunum olmamıştı ama Sha-

una, annemin onunla çıktığı fikrine pek alışamamıştı. Annemin babamı aldattığını birkaç kez kulaktan dolma duymuş olmamıza rağmen, Kent'le aldattığını öğrenmek Shauna'ya ağır gelmişti. Şiddetli kavgalarından birinde babam tiz tiz bağırarak annemi suçlarken annem üç çocuğunun da kulak misafiri olduğunu bilmeksizin, *"Evet, seni sarhoş pislik, aldattım seni! Yine olsa yine yaparım,"* diye bağırarak kadar kızmıştı.

Annem yine de hiç geri adım atmadı. Kent burada kalıyordu. Onu kabul etmek zorundaydık.

Babam, yol kaymasından kaynaklanan tek araçlı bir kazada ölmüştü. Gerçi '95 model Pontiac'ın zemini, bira kutuları ve yarısı içilmiş Beam şişesiyle kaplıydı. O ve annem kazadan önce, bir yılı aşkın süredir ayrıydılar. Boşanma asla neticelenemedi, annem boşanmadan dul kaldı.

Aslında, salona girdiğimde Kent'i Mel'le konuşurken bulduğuma şaşırdım. Ona, Orlando'da yaşayan bir erkek kardeşi olduğundan bahsediyordu. *"Orası cehennem gibi sıcaktır,"* diyordu.

"Evet, öyledir. Kardeşin ne iş yapıyor?"

"Bir çiftliği var. Ürün yetiştiriyor."

"Şaka yapıyorsun," dedi Mel. *"Çocukluğum bir bataklık çiftliğinde geçti."*

Yanlarına oturup dinlemiyormuş gibi yaptım. *"Ailenin çiftliği miydi?"* diye sordu Kent.

"Teyzem Shelly'nindi."

"Çiftçilik zor bir hayattır."

"Evet. Yine de bir sürü şey öğrenmişimdir."

Mel'e tam olarak ne öğrendiğini sormak isterken Caelin ve Jaeden kapıdan patırtıyla girip, sırt çantalarını yere bırakıp annemin buzdolabını karıştırdıktan sonra ellerinde Yoo-hoo'larla bana bakakaldılar. Her ikisinin de baba tarafından alışık olmadığımız alışık olmadığımız rahatsız edici dürüstlükleri ve büyü-kanneleri çikolatalı pudingin bittiğini söylerken, Caelin'in yüzüne yansıyan hoşnutsuzluk tıpkı Shauna'yı andırıyordu.

Onlara aval aval bakmayı sonlandırdım. *"Selam çocuklar."*

“Sharon teyzenin şişko olduğunu sanıyordum!” diye bağırdı Caelin.

Shauna, “Caelin, özür dile!” dedi.

“Özür dilerim,” dedi isteksiz bir ifadeyle.

“Önemli değil,” dedim. “Annen Glamour çekimi istediğini söyledi.”

Caelin’in yüzü aydınlandı. “İstiyordum ama şimdi vesikalık istiyorum. Little Miss Mountain Rose geçit alayında ikinci sıradayım. Kuzenim Kelsey’nin önüne geçtim. Buna ağladı.” Etrafında döndü. “Yürüyüş elbisem büyükannemin odasında, takma dişlerim de. Görmek ister misin?”

“Takma dişlerin mi?” Shauna’ya doğru baktım.

Shauna gözlerini devirdi. “Kanatları ve sahte dişleri var. Dişleri eksik bir kızı orada tutamazsın.”

“Daha yedi yaşında,” dedim. “Yedisin, değil mi?”

“Hı hı.”

“Yedi yaşındakilerin dişleri dökülür.”

“Yürüyüşü düzenleyenler bunu bilmiyorlarmış gibi görünüyor.”

Caelin annemin odasına koşturdu. Jaeden kahve masasının etrafında, başka bir fotoğraf kutusuna geçen Mel’e doğru emekliyordu. “Daha belli etmeden yapacağını düşünürdüm,” diye mırıldandım Mel’e.

Mel, sigarası dudaklarında sarkarken ellerini kaldırdı. Jaeden iPhone’una elini attı. “Nasıl gidiyor, çocuğum?” dedi.

“Bakabilir miyim?”

“İstediğini yapabilirsin, dostum.”

Jaeden ekrana dokununca telefon aydınlandı. Mel’in en sevdiği Biggie şarkısı çalıyordu. *Fuck bitches, get money.*

Shauna mutfakta, “Bana ne?” diye bağırdı. Telefonu kulağına bastırmıştı ve sinirden kamburlaştığını görebiliyordum. “Kız kardeşimi dört yıldan beri görmedin. Tek yapman gereken bunu planlamaktı, yapmadın çünkü aileni hiç önemsemiyorsun.” Duraksadı. “Ölebilirdi ve sen gelip onu görmek için işten bile çıka-

miyorsun. Marvin senin yerine bakabilir, yapabileceğini biliyorsun.”

. Annem kapıyı işaret ederek Shauna’yı kalçasından itti. Shauna dışarı çıkarken kapıyı arkasından gürültüyle çarptı.

Annem kafasını sokup ifadesiz bir şekilde, “Görünüşe göre Brandon gelemeyecek,” dedi. Jaeden telefonda başını pek kaldırmıyordu.

Mel ona doğru eğilip, “Bekle, sana geri vereceğim,” dedi ve gördüğünden emin olamadığım kadar seri hareketlerle Polaroidlerden birkaç tanesinin fotoğrafını çekti. Sonra telefonunda bir Tetris programı açarak tekrar Jaeden’e uzattı. Bir fotoğrafı bana doğru salladı. Eski Caudill evinin başka bir çekimiydi. Küçük, tek katlı, beyaz bir ev, yıkık dökük ön verandası ve bacası... Fotoğraf sararmıştı, evi çevreleyen bir sürü ağaç vardı. Yerleri süpüren çamların boyu kısaydı.

Caelin göz alıcı gösteri kıyafetiyle, kabarık etekli pembe elbisesi ve rugan deri Mary Janes ayakkabısının üstündeki fırfırlı çoraplarıyla odaya geri dönmüştü. Dudağında yoğun, kırmızı bir ruj vardı. “Anneciğim, takma dişlerim eksik!” diye bağırdı.

“Bekle!” diye bağırdı Shauna dışarıdan, sonra telefona dönerek konuşmasına devam etti. “Hayır, lanet olasıca, sana değil kızına söyledim. Anne? Şunun takma dişlerini getirir misin?”

Annem odaya dalıp Caelin’e bir şey uzattı. Caelin omuzlarını düşürdükten sonra etrafında dönüyor, Chiclet şekeri boyutlarındaki göz alan beyaz dişlerini gösteriyordu. Kanepenin arkasından sürüklediği CD çaları çıkarıp, *oynat* tuşuna bastı. “Copperhead Road” gürültüyle çalmaya başladı. Döndü, yine bize doğru döndü, ellerini kışına koyup titreyerek hat dansına başladı. Mel ve ben birbirimize bakıyorduk. Köşede, *Faulkner Gazetesi*’ni dizinin üstünde katlamış, bacak bacak üstüne atarak oturan Kent öksürdü ve koltuğunda huzursuzca yerini değiştirdi.

Shauna döndü. “Orospu çocuğu.” Telefonunu kanepeye fırlattıktan sonra, ellerini beline koyarak Caelin’in dansını izledi. “Çok tatlı, değil mi?”

JARED, KARISI BRITNEY ve çocuklarıyla birlikte saat altı gibi gelmişti. Üç çocukları vardı. En büyükleri, geçen yaz belli ki bir anda büyüyen Melinda'ydı. Erkeklerin arzuladığı, kızların tahammül ettiği türde bir kızdı ve her iki özelliği de onu evin içinde çekilmez kılıyordu. Shauna, duyulamayacağı bir yerde beni, "Britney'ye benzeyecek. Hepimiz öyle düşünüyoruz," diye bilgilendirdi. Söylemek istediği şeyi anlıyordum. Üstüne kız düşmanlığı çeken büyük memeler, parlak saçlar. Melinda gözlemini devirerek, üstünkörü bir sarılmayla formalite icabı, "Selam, Sharon hâlâ," dedi. Buna üzülmüştüm. Melinda doğduğunda on beş yaşındaydım. Hayatımda değiştirdiğim ilk bez onunkiydi. O iki ya da üç yaşında, Roxy müzik Cd'lerimle dans ederken ben onu çizerdim.

Ona, bunu hatırlayıp hatırlamadığını sordum. Kaşlarını sanki New York'taki tuhaf halası hakkında söylenenler konusunda hiçbir şey bilmiyormuş ve muhtemelen annesinden edindiği berbat ayrıntılar beni beğenmeyişine yetiyormuş gibi çattı. "Hımm, yoo..." dedi ve konuşmamız *burada* sona erdi.

Jared beni görünce eğilip şapkasını kaldırdı ve tek koluyla bana sarıldı. "Selam," dedi. "Bok gibi görünüyorsun."

"Çok teşekkürler."

Kızıl'ın saçında dökülmeler, dudağının kenarında kırıksıklıklar vardı. "Geldiğin için teşekkürler," dedim ona.

"Şey," dedi tereddütle, alçak bir sesle. "Seni görmek güzel."

Jared yirmi iki yaşındayken Britney'le evlenmişti. Britney benden üç yaş büyüktü ve botlarımı, saçımı göstererek kendi aralarında dedikodumu yapan kızlarla takılırdı. Yengem, beni artık içinden yargılıyordu. Diğer iki çocuğuyla içeri girdi. Dikkat eksikliği ve etrafa zarar verici hiperaktivite bozukluğu olan sekiz yaşındaki Bella ve doğumunda gönderilen yazılı mesajı okuyunca burnumdan birayı fışkırtmama neden olan ismiyle Jaxon. Biraz şişman ve uzun Bella'nın eve girer girmez Caelin'e sataşması beni biraz eğlendirmişti.

Britney, "Selam tatlım," diyerek beni kucakladı, sanki bir şeylere dokunmaktan korkarcasına elleri dümdüz, tırnakları havadaydı. Omzunun üstünden, sesini duyan annemin yüzünü buruşturuşunu yakalamıştım. Kısa bir an Britney'ye üzüldüm. Duyacağım şekilde Jared'a "Sana da *zayıflamış* gibi gelmedi mi?" diye fısıldadı. "Ona sarılınca *küçülmüş* gibi geldi."

"Biraz kilo verdim," dedim.

Britney kaşlarını kaldırdı. "Vermişsin tabii, değil mi, tatlım." Ardından arkasına döndü. "Bella, Jaxon, Sharon halanıza merhaba diyin."

Tekdüze bir sesle, "Merhaba," dediler. Hiçbiri beni hatırlamıyor ya da önemsemiyordu. Jaxon, Jaeden'in yanına gitti. Birbiriyle selamlaşıp Mel'in telefonundaki bir şeylere tıklamaya başladılar. *Dirty Duck*'ın açılış melodisini duydum. Britney, Clinique Happy parfümünü üstüne boca etmişti. Kafamı koltuk minderlerine doğru çevirdim ve geri dönmeden önce birkaç nefes alıp verdim. "Jared, Britney, bu iş ortağım Mel Vaught."

Mel yarı ayaklanarak ikisiyle de el sıkıştı. Neredeyse kutudaki bütün fotoğrafları incelemişti. Filme kaynaklık etmesi için bir yığın fotoğraf ayırmıştı. Hızlıca bir şeyler çizip çizemeyeceğini görmek için onları banyoya götürecekti. Bunu yapacağından emindim.

Mel, pencereden Jared'ın kamyonunu gördü. "Yeni Ford F-150 mi?"

"Evet."

Dikkatle bakarak konuşmasına devam etti. "Yeni kırmızısından. Çok şık."

Jared, pantolonun halkalarına parmağını geçirdi. "Yeni renklere biraz düşkünüm."

"Evet, Ford'un gerçekten iyi bir renk ekibi var. Bunu piyasaya sürmekte biraz zorluk yaşadılar."

"Bunu duymuştum galiba," dedi.

"Yıllardır yaptıkları elma şekeri kırmızısı mıydı? Kırmızının iki tonunu da kullanırlarsa insanların birini pembeye yakın bul-

masından çekindiler ama gerçekten tutan bir renk oldu. İyi iş çıkardılar.”

“Öyle.” İkisi de hayranlıkla ayakta dikiliyordu. Britney onları bir süre dikkatle izledi. Mel’in saç kesimini, geniş yakalı, kolları katlanmış erkek gömleğini hızlıca inceledi. Ne düşündüğü ortadaydı. Mel’in lezbiyen olduğunu keşfedişini izlemek bir süredir gördüğüm en eğlenceli şeylerden biriydi.

Shauna büyük adımlarla içeri girdi. “Kim gelmiyor tahmin edin?”

“Fakat ona söylemiştin,” dedi Britney cüzdanını açıp Trident çıkarırken. Bir parça koparıp kalanını Shauna’ya uzattı. Shauna da aldı. Shauna’nın Britney’le soğuk şaraplar eşliğinde eski yıllıklara bakarak gönülsüzce birkaç, “Bu nasıl olmuştu?” gecesi geçirdiğini hayal edebiliyordum.

“Evet, söylemiştim ama önemsememiş sanırım.”

“Bence de.” İkisi de elleri bellerinde bana bakıyordu. “Çok küçük kalmış,” dedi Britney.

“Evet. Annem onu böyle görünce neredeyse pot kırıyordu.”

“Buradayım,” dedim. “Sizi duyabiliyorum.”

“Farkındayız,” dedi Shauna.

Mel’in telefonunun sesi daha da uzaktan geliyordu. Jaeden ve Jaxon daire biçiminde koşuyorlardı. Kent, köşede kâğıdını sallayarak homurdanıyordu.

Annem kafasını içeri uzattı. “Akşam yemeği hazır!” diye bağırdı. “Hemen gelin de yemeğinizi yiyin.”

ŞEKİLDEN ŞEKLE GİREN MEL, ağabeyimle şakalaşarak annemin hazırladığı masada oturuyordu. Hemen arkadaş olmuşlardı. Ağabeyim bacaklarını yayarak oturmuş, kolasını bacak arasına yerleştirmişti. Mel’e dükkânındaki iş arkadaşlarından biriymiş gibi başını sallayarak bir şeyler anlatıyordu. Kızıl, tabağına eğilirken belinin üstünde katlanan, yarım basketbol topunu andıran göbeğiyle ve alnında belirginleşmiş kırışıklarıyla şaşırtıcı bir biçimde babama benziyordu. Yanında oturan Shauna, patates

püresini Jaxon'ın saçına sürmeye çalışan Jaeden'e bağırarak için buzlu çayını yere bıraktı. O sırada Jaxon tabağına eğilerek usulca manasız çığlıklar atıyordu.

Mel Jared'a bir şeyler anlatıyor, o da içeceğiyle dudağını kapatarak kahkahalar atıyordu. Yemeğe oturmadan evvel bir on dakika boyunca, kamyonun etrafında aracın motorunu, şeklini konuşarak tur atmışlardı. Mel'in ona Manhattan'da kamyon görmeyi özlediğini söylediğini duydum. Bunun gibi şeyler söylediğinde hep şaka yaptığını düşünürdüm. Belli ki değilmiş. Etrafımdaki her şey beni sinirlendiriyordu.

Annem tabağıma bir sürü şey koydu. Annemin istediği zaman mükemmel bir aşçı olduğunu unutmuştum. Bunların çoğu, çok fazla domuz yağı kullanımıyla oluyordu. Tavuk yerken dik-katliydim. Çatal bıçak kullanırken hâlâ ellerim titriyordu. Hayatımın, bir çatalın nasıl kullanıldığını yeniden öğrendiğim en sert ayını düşündüm: Tutup ağzıma götürürken ne kadar çok yiyeceği ziyan ettiğimi... Bu hikâyeyi anlatmaya kalksam beni kimse anlamazdı. Bu, onlara yalnızca tuhaf ve üzücü gelecekti. Burada bir izleyiciydim. Her zaman olduğu gibi kendi ailemi izliyordum. Kent'in başı öne eğik, usul usul yemeğini çiğniyordu. Annem kısık sesle ona bir şey söyledi. O da onun kıcına vurdu. Shauna buna gözlerini devirdi. Sinirli bir mesaj yollamak için eline telefonunu aldı. Annem ona bakmaksızın, "Kaldır şu telefonu," dedi. O da kaldırdı.

Mel'le göz göze geldik. Kaşlarını oynatarak bana bakıyordu.

Pencereden, uzakta Shauna'nın evinin olduğu yere doğru alan, derin kayalıkların, çam ağaçlarının, çalılıkların uzandığı tepeye, Teddy'nin evinin *eskiden* olduğu yere baktım. Eskiden çimlerin üstünde trampenimizin durduğu yerde olan çıplak bir arazi dikkatimi çekti, çimleri sarı ve cılızdı. Birden karavanının arkasında, ayaklarındaki pislikleri temizleyen Honus Caudill aklıma geldi. Gözleri üzerimdeydi. Onun bana bakışı derimin yüzülerek organlarımın açıkta kalması gibi bir his veriyordu.

Bir şeyler oluyordu. Bedenimden sıyrılıyordum. Bu sefer felç

geçirdiğim zaman olduğu gibi başımın üstünde süzülüp olan bi-
teni seyreliyormuşum gibi değil de, yavaş bir kayma, aşamalı
bir kararırma hâli söz konusuydu. Sesler gidip geliyordu. Zemin
kaymaya başlıyordu. Kalbim hızlı hızlı atmaya başlamıştı.

Buraya gelmemeliydik. Dört yıldır buraya *bu* yüzden gelmi-
yordum. Kabarık bilinçaltımda burada beni yutmayı bekleyen
bir şeyler olduğunu biliyordum. Omurgamın bu yerin elektri-
ğine karşı hayvani bir içgüdüyle, kendini koruma hissiyle kıvr-
ıldığını hissedebiliyordum. Uğraştığımız şeyin eninde sonunda
kendi başımıza iş açmayacağını düşünmek ne aptallık!

Buraya ne için geldiyisen ondan uzaklaşman, ona doğru git-
memen gerekiyor, diye düşünüyordum kendi kendime.

Göğsüm sıkışıyordu. Hayalimin ortasında karanlık bir nokta
açılıyor, derinleşiyor, yumuşaklaşıyordu. Yeterince derin nefes
alamıyordum. Etrafımdaki sesler silikleşmeye başlıyordu.

O sırada çatalımı yere düşürdüm. Küçük, boğuk bir ses çı-
kardım.

Annem hemen bana dönerek, “Sharon Kay,” diye seslendi.

“Efendim?”

Herkes bana bakıyordu. Ortalık sessizdi.

“İyi misin?”

“Hı hı,” diyerek göz kırptım, birkaç zayıf nefes aldım. Göz-
lerimi yeniden odaklamaya çalışıyordum. Göğsüm hâlsizce inip
kalkıyordu. “Genzime yemek kaçtı sadece. İyiyim.”

“Tuhaf görünüyorsun.”

Nefesimi ayarlamaya çalışarak Mel’e baktım. Çenesini kaşı-
yordu. Salyamın aktığını söylüyordu, hemen sildim.

“Hiçbir şey görmüyor,” diye fısıldadı Britney.

Annem ona kötü bir bakış attı. “Susun,” diyerek yanıma gel-
di. Alnıma dokunarak ateşimi ölçtü.

Mel korkuyla ayağa kalktı. “İyi misin?” dedi usulca. “Dr.
Weston’ı aramamı ister misin? Yapabilirim.” Ağzında mısır par-
çalarıyla telefonunu tutuyordu. Ailem onu izliyordu. Üç saniye-
de iyi arkadaştan otoriter figüre dönüşmüştü.

"Arama," dedim. "İyiym, gerçekten."

"Emin misin?"

"Evet."

Mel isteksizce dudaklarını birbirine bastırdı. "Tamam. Fikrini değiştirdiğin anda arayabilirim."

Herkesi inceledim. Şaşkın şaşkın bana bakıyorlardı. Kimse yemeğini yemiyordu. "İyiym diyorum. Tanrı aşkına, lütfen yiyin artık, tamam mı?"

Annem bir süre beni inceleyip emin olduktan sonra yerine oturdu. "Herkes yemeğini yesin," diye buyurdu. Biz de yemeye başladık.

BULAŞIKLAR YIKANDI. Annem turtayı ve Bud Light birasını çıkardı. Mel ve Jared dışında herkes bir tane almıştı. Britney, bir tanesini çatırdatarak açığımı görünce ellerini sıktı. "İçebiliyorum," dedim. "Bir tane sorun olmuyor."

"Onu rahat bırakın," diye bağırdı Jared dışarıdan. Mel'le yine araba sohbeti yapmaya çıkmışlardı. Vadinin aşağısındaki Nixon dönemlerinden kalma bir Chevy kalıntısını göstermek istemişti. Onların peşinden dikkatlice verandaya çıktım.

Kent oradaydı. Dağı seyrediyordu. Başıyla bana selam verdi. Elinde eski tip, kiraz ağacı bir pipo vardı. Tatlı, yanık bir koku çıkıyordu. "Turta müthişti," dedim.

Başını salladı. "Beğenmene sevindim."

Verandadan çıkmak için döndüğüm sırada, "Dün gece filmimizi izledim," dedi.

"Ya?"

"Gerçekten, bayağı iyiydi," dedi yavaşça. Puposunun ucunu çevirip vurdu. "Üstünde düşünecek çok şey var."

"Teşekkürler, Kent."

"Bütün çizimleri siz mi yapıyorsunuz? Sen ve Mel?"

"Evet. Yardımcı olması için bir çizim programı kullanıyoruz ama genelde biz çiziyoruz."

Başını olumlu anlamda salladı. “Güzelmiş. Çok çalışmışsınız gibi duruyor.”

Kent’in bana şimdiye kadar en doğrudan söylediği şey buydu. “Yaptığın şeyi seversen sonuç daha güzel oluyor,” diye yanıt verdim.

“Galiba haklısın. Burada sizi ağırlamak gerçekten güzel,” diyerek eve girdi.

Jared ve Mel’i yabani otların arasında sigara içerken bulmuştum. Bana bakıyorlardı. “İyi görünüyor,” dedi Jared.

“Şu an tam buradayım,” dedim. “Niye herkes bunu yapıyor?”

Mel bilmem anlamında bir işaret yaptı. Jared beni duymamış gibi göz kırptı.

“Sharon şimdiye kadar bu eve kimseyi getirmedi, değil mi?” diye sordu Mel. Bana baktı. “Hiçbir arkadaşınla buraya gelmedin, değil mi?”

“Lezbiyen olduğumu yeni anladım,” dedi Jared.

Mel gülerek dizlerine vurdu.

“Jared,” diye ciyakladım.

“Ne var? Üniversitede böyle şeyler olmuyor mu?”

“Üniversitede *tam olarak* böyle şeyler oluyor,” diye kıkırdadı Mel.

“Hayır,” dedim.

Jared ellerini uzattı. “Sakin ol. Annemi ve diğerlerini buraya getirmek istemezsin.”

“Haklısın. Buraya kimseyi getirmedi,” dedim Mel’e. “Tahmin et neden?”

“Bak şimdi. Erkek kardeşin fena bir tip değil. Neler olup bittiğini biliyor.”

Jared şapkasının ucunu bana doğru eğdi.

“Şey,” dedi Mel. “Sharon, Shauna’nın aşağıdaki yeni yapılan evinden bahsetmişti. Galiba önceden orada tuhaf biri yaşıyor-muş, bazı olaylardan sonra evi yıkmışlar?”

Mel’e bunların hiçbirini ben anlatmamıştım. Bunların hepsini Faulkner’ı ve Kentucky’yi araştırarak, arazinin on yıllık fotoğraf-

larına bakarak internette geçirdiği zamanda öğrenmişti. Faulkner’la ilgili arama sonuçlarında Ticaret Odası’ndan sonra ikinci çıkanın Honus Caudill olduğunu göstermişti. Gözlerine şerit çekilmiş, sansürlü çıplak kız fotoğraflarına gelinceye dek bir sürü araştırma yapmış, o noktada bırakmıştı. MacBook’unu kapatıp ellerini havaya kaldırarak, “Tamam. Bitti. Bunları aklımdan çıkarabilmem için *yıllarca* içmem gerekecek,” demişti.

Gözlerimi devirdim. “Honus Caudill,” dedim Jared’e.

Jared, “Hasta herif,” diye homurdandı. Bileğini ters çevirerek külünü savurdu.

“Yani, artık orada Shauna’nın evi var, değil mi?” dedi Mel.

Jared dönüp o yöne baktı. “Evet, eski yeri yıkıp yeniden yaptılar. Shauna anneme yakın olmak istedi.”

“Kent’in arabasının eve kaç kere geldiğini saymak için,” diye mırıldandım.

Jared homurdandı. “Olabilir.”

“Neden yıkıldı ki?” diye sordu Mel.

Jared boğazını temizleyip alçak sesle konuşmaya başladı. “Orada kötü bir şeylerin yaşandığı söylendi.”

“Gerçekten mi?”

Jared başını salladı.

“Of,” diyerek bana döndü Mel. “Sen de *oraydın*, dostum!”

Jared dikkat kesildi. “Ne?”

“Sharon çocukken orada oynuyormuş.”

“Yoo, hayır. Yapmadığını söyle!” dedi Jared.

“Teddy Caudill’le oynardım,” dedim. “Aynı yaştaydık.”

Şapkasının siperinin gölgesinde gözleri kocaman oldu. Bütün gece boyunca gözlerinin kantaron çiçeği mavisini ilk kez görüyordum. “Siktir. Sana bir şey yaptı mı?”

“Bana bir şey yapmadı,” dedim ona. “İyiyim. Babasını çok görmezdik.” Mel’e *kes sesini* bakışımından atarak, sigarasına uzandım. Sigarayı bana vermişti.

Jared titreyerek bana bakıyordu. Onun çocuk büyütüşünü, bir ergen kız babası oluşunu düşünüyordum. Uzun bacakları ve

ukala tavırlarıyla Melinda'yı... Jared henüz kırk yaşında değildi ama yakında olacaktı. Erkek kardeşimi endişelenen bir tip olarak hiç düşünmemiştim.

Tepedeki tel kapı patırtıyla kapandı ve Shauna çantasını omzuna takmış, hızlı hızlı yanımıza geldi. "Kızlar, Walmart'a gidiyorum. Kim geliyor?"

"Ben." Mel sigarasını ayakkabısıyla söndürdü. "Faulkner'ı görmek istiyorum. Sharon arabayla içinden geçirtmedi."

"Sharon bizden utanıyor," dedi Shauna aşağı doğru süzülürken. "Kızıl, sen gelmek ister misin?"

"Yok."

Shauna yanımızda durdu. "Hâlâ içki içmiyorsun, değil mi?"

"Altmış gün oldu."

Jared'a baktım. Şapkasının ucuyla oynuyordu.

"Çok iyi, tatlım." Shauna telefonunu açtı ve ışığını yaktı. Karanlıkta sürüş yolunda dikkatle ilerledi. Karanlıkta dolaşan büyük bir kaplumbağa gördüm. "Chrysler'ı kullanacağım çünkü Brandon'a kızgınlım, o yüzden aşağıya yürüyeceğiz. O eski Chevy'nin etrafında dolaştığınıza inanamıyorum. Çingiraklı yılanlar o motorların içinde yuva yapmayı *severler*. Yılan sokması pek keyifli değildir. Jaeden size anlatsın."

Cep telefonlarımızın ışıklarını yakıp toprağa bakarak karanlıkta Shauna'yı takip etmeye başladık. Yarı yolda Mel, "Yanımda ot var," diye fısıldadı.

Ondan yana döndüm. "Ne diyorsun?"

Shauna bağırdı. "Hadi canım! Hemen saralım." Ardından, önümüzden koşmaya başlamadan önce eğilip kıcıma vurdu.

GECE SÜRÜŞÜ

MEL, OTUN ETKİSİNİ DAHA ÇOK hissetmek için dumanını içine çekiyordu. Faulkner’a giden uzun yolda, ben arka koltukta oturmuş, onun ve Shauna’nın kafasını seyrediyordum. Kasabanın üst taraflarındaki yüksek tepelerde, tek seçebildiğimiz bir araç genişliğindeki incecik, çakıllı bir yol olduğu sıkışık evlerin arasından kıvrıla kıvrıla ilerliyorduk. Yarım ay gökteki yerini almıştı. Kasa-

Terk edilmiş su arıtma tesisi, yan tarafında spreyle “Güçlü Menifee Kasabası” yazan soluk mavi, cam bina hâlâ duruyordu. Beton park yerinde fidanlar yetişmişti. Hâlâ orada olmayanlar ise: Bahçesinde, yanan çalı’ yetiştirdiği için Yaşlı Musa ismini taktığımız kadının evi. Ben çocukken mermilerle sürekli delik deşik edilen nüfus levhası, üstünde 1968 eyaletler basketbol şampiyonu Kentucky yazan bir tabela.

Me’le doğru eğildim. “Otu bıraktığını düşünüyordum.”

“Hiç öyle bir şey söylemedim.”

“Niyetlendiğini düşünmüşüm.”

* Musa’nın Sina Dağı’nda gördüğü bitkiye kırmızı renginden ötürü verildiği rivayet edilen ad. -çn

"Ara vereceğim dedim, bırakırım demedim. Ayrıca artık senin için tehlikeli olduğunu düşünmüyorum. Sakin ol."

Haklıydı, yine de hoşlanmıyordum.

"Sharon niye sızlanıyor?" diye sordu Shauna.

"Kötü alışkanlıklarına."

"Vay be," dedi Shauna.

"Kesin sesinizi," dedim.

Güneye doğru, beş altı kilometre boyunca kasaba sınırlarına paralel gittik. Bir çıkıştan U.S. 60'ın üstündeki Hollins Gap'e yönelmeden önce kendimizi ağaçlı bir yolda bulduk. Shauna'nın insanı bıktıracak derecede çenesi düşmüştü. Mel de lise-mizle, ailemle ilgili sorular sorarak hevesle kulak kabartıyordu. Dik oturamıyor, daha ağır nefes alıp veriyordum.

"Bizimkiler seni benden daha çok sevdi," dedim Mel'e.

"*Aptal aptal konuşmayı kes, Sharon. Bazen saçmalıyor.*" Shauna eğilip radyoyu kurcalarken aracı tek eliyle kullanıyordu. Faulkner 107.7'de çalan Randy Travis'i değiştirdi. (*İşte memleketinizin radyosu, yüz yedi nokta yedi Tomahawk! Ooo Çaka Ooo Çaka sesleri!*)

Şimdi kuzeye giden trenin istikametinde ilerliyorduk. Kömür yüklü arabaların camları buharlıydı. Peş peşe arabalar, peş peşe yükler. Yıllardır görmediğim şeylere bakarak koltuğuma gömüldüm. Kömürlerin pat pat yüklenişini son gördüğümde ne yaptığımı ya da nerede olduğumu anımsamıyordum. Belki de o zamanlar gözleri başka yerlerin hasretiyle yanıp sönen bir gençtim. Bunları nasıl kaçırabilmişim. Bu, insana bir şeyler üretme ateşi veren türde bir güzellikti. Burada içimde çizim arzusu *olmadan* nasıl büyüyebilirdim? Utançtan kızardığımı hissediyordum. Buradan *nefret* ediyordum. Nasıl edebilmişim? Burası *bendim*. Ben buraya *aittim*.

Kafam *gerçekten* güzel oldu.

Shauna aynadan bana bakarken dişleri karanlıkta parlıyordu. "Sharon?"

"Evet?"

“Neden geldin?”

“Bilmem,” diye geveledim. “Ziyaret vaktimin gelip de geçtiğini hissettim.”

Yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. “Ziyaret vaktini geçirdin demek, humm.”

Ailemin ne dediğini çözümlemeye çalışmaktan hep nefret etmişimdir. Annem ve Shauna imalarla doluydu. Her şey, söylenmeden geçitirilirdi. Sanki benimle ilgili gizlice uzlaştıkları bir noktayı açıklamam konusunda beni kandırmaya çalışıyorlarmış gibi hissettirirlerdi. Ne kadar önemsiz olursa olsun yaptıkları herhangi bir konuşma beni unuttuklarının, benim de onlara yetişmeye çalıştığımın ispatı gibiydi. Bu canımı acıyordu. Özellikle şu an olduğu gibi konuyu geçıştirdiklerinde... En yavaş ve zayıf olduğum zamanda, üstelik kendim bile burada ne yaptığım konusunda emin olamazken...

Bunların hepsi aklımdan geçerken üzüliyordum, öne eğilip, “Bana tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun?” dedim.

“Hiçbir şey.”

“Hayır. O oyunu oynamayacağız. Burada ne işin var sorusuyla tam olarak *ne demeye çalıştığını söyleyeceksin.*”

“Neden bahsediyorsun?”

“Shauna.”

“Ne diyorsam o, Sharon.”

“Hayır, değil. Yeni felç geçirmiş olabilirim ama geri zekâlı değilim. Hiçbir zaman da olmadım.”

Bir sessizlik ânı yaşandı. Shauna nihayet sessizliği bozdu. “Sen burada olmayı sevmezsin. Bunu hepimiz biliriz. En son ziyaretinden beri dört yıl mı geçti? Çocuklarım, fotoğrafını göstersem seni hatırlamıyor. Yani, neden şimdi geldin?”

“Çünkü annem üzülyormuş numarasını kullandı. Bunun bende nasıl işe yaradığını bilirsin.”

“Rol yapmıyordun,” dedi. “Bana da ağladı. Gerçekten üzüldü. Sense olay olduğunda onu aramadın bile.”

Suçluluk duygusu hissediyordum. “Aradım.”

“Ama olay olduğunda değil. Altı hafta sonra.”

“Salyalar saçmadan konuşamazken aramak biraz zordu.”

“Ah, o kadar kötü değilsindir,” dedi umursamaz bir tavırla.

“Siktiğimin yerinde değildin. O kadar kötü olmadığımı neye dayanarak söylüyorsun?”

Mel hafifçe öksürdü. “Gerçekten kötüydü,” diye araya girdi. “Bir süre konuşamadı.”

Shauna ona baktıktan sonra tekrar yola döndü. “Gerçekten mi?”

“Annemin üzülmesini mi dert ediyorsun?” diye sordum ona. “Tekrar yürümeyi öğrenmem bir ayımı aldı. İlk ayağa kalkışım o kadar ağırlıydı ki morfin yapmak zorunda kaldılar. Bitkisel hayatın eşliğinden döndüm. *Korkmuştum* ve korktuğum zaman son yaptığım şey *sizinle* konuşmaktı. Çünkü işleri her zaman olduğundan daha kötü yapma eğiliminiz var.”

Shauna bir elini havaya kaldırdı. “Tamam.”

“Yoo, hiç de tamam değil. Otuz iki yaşındayım, bir felç geçirdim, neden olduğunu bile bilinmiyor. *Hapı yutmuşum işte!*” diye bağırdım.

“*Tamam. Özür dilerim. Ulu Tanrım!*”

460 yolundaki kasabaya doğru geri dönüyorduk. Kasaba Kulübünü, Cattlemen Derneği’ni, önündeki parkta kamyonların ve sportif arabaların uzun kuyruklar yaptığı yeni Dairy Queen’i geçtik. Ceketlerinden incecik boyunları görünen birkaç ergen kız dolaşıyordu. Shauna, Faulkner ayrımındaki dört yolda bulunan lambalarda durdu. Bir arsada terk edilmiş bir Maloney kamyonu duruyordu.

“Seni gördüğümüze sevinmedik demedim. Sadece sen *bizden* pek hoşlanmıyormuşsun gibi geliyor.”

“Bu doğru değil.”

Başka bir istasyona döndü. Bluegrass. Suratını ekşitip yine radyoyu değiştirdi. Springsteen. “Baksana,” diye mırıldandı. “Felcin insanı bu kadar *çıldirtacağını* bilmezdim.”

Liseyi, kiliseyi ve tütün deposunu geçtik. Başımı sağa sola sallayıp, omuzlarımı oynattım. Kafamın güzel olması birden rahatsız etmişti. Mel, başka bir ot için cebini karıştırdı ve yakmak için öne eğildi. Duman, çizgi hâlinde kafasının üstünde kıvrılarak yayılıyordu. Bana uzattı. Parmaklarımız birbirine değiyordu. O, hayatımı kurtaran bir can yeleğiydi. Eski hayatımı, yeni hayatımı... Mel artık içinde yaşadığım rahatlatıcı geleceğimin bir parçasıydı.

Shauna sessizce bize etrafı gezdiriyordu. Geçirdiğim felçten bu yana etrafıma ilk kez çizim masasındaymışım gibi, adliyenin, taş döşeli sokaktaki iç savaş anıtının, Metodist, Süper Metodist kiliselerin, İsa'nın dünyaya döneceğine inananların kiliselerinin, eski, yeni Kroger'ların boyutlarına dikkat ederek bakıyordum. Sonunda Walmart süpermarketinin küçücük otoparkına doğru inmeye başladık.

Shauna yolun ortasına park edip motoru kapattı. "Caelin'in doğumundan beri böyle kafa çekmemiştim."

Mel emniyet kemerini açtı. "Alacaklarını girip ben alayım, ne dersin? Bacaklarımı esnetmiş olurum."

"Olur." Shauna cüzdanına uzanıp nakit çıkardı. "Caelin'in takma tırnağına oje almam lazım. Revlon Quick Dry 76 numara. Maganta Magic. Bana da bir paket sigara, Marlboro Reds. Kendimi şımartayım."

"Marlboro burada ne kadar?"

"Kartonu kırk dolar olmalı."

Mel parayı aldı. "Vay canına, ne kadar ucuz! Birkaç tane alayım. Stok yapalım."

"Orada ne kadar?"

"Bir paketi on bir dolar. Üst düzeye hitap eden bir markete gidersen on iki, on üç dolar."

"Yok canım."

"Öyle."

Shauna kapı kapanırken rahat bir ifadeyle, "Şaka yapıyorsun!" dedi.

Otopark sessizdi. Hoparlörden çıkan müzik belli belirsiz duyuluyordu. Amy Grant'e benziyordu. Esnemeye çalışarak koltukta kıkırmı kaydırdım.

"Kafan güzel mi?" diye sordu Shauna.

"Evet."

"Benim de." Burnuna bir şey çekerek gözlerini kapattı. "Yorgunum. Bazen, keşke çocuklarım olmasaydı diyorum. Yani, onları ve onlara ait her şeyi seviyorum ama insanı yiyip bitiriyorlar."

"Seni üzmemek istememiştim," diyene kadar tekrar sessizlik oldu.

"Beni üzmedin," diye yanıt verdim.

"Üzdüm. Bazen çocukken sana kötü davrandığım için kendimi berbat hissediyorum ya da yalnızca... Ne bileyim."

"Bana kol kanat germediğin için?"

"Ah. Evet."

"Mesela Brandon'ın botumun lezbiyen botu olduğunu söylediği zaman yaptığın gibi. Hatırlıyor musun?"

"Bunu mu kafana taktın?"

Cevap vermedim.

"Şey, ben boşanmak istiyorum," dedi. "Öyle işte."

"Gerçekten mi?"

"Beni biraz olsun umursamıyor. Çocukları onu nadiren görüyor. Nestlé'de çalışan şu kızla takılıp duruyor." Dudaklarını ısırıp kafa sallayarak pencereden dışarı baktı. "Kisses kadınlarının kendilerine kötü davranan erkeklere neden bayıldıklarını bilmiyorum." Aynada bana bakarak kaşlarını kaldırdı. "Hepimizin buna meylı var."

Huzursuzlaşarak bilmem dercesine omzumu silktim.

"Neyse, siktir et Brandon'ı. Kasabadan çıkarken ona rastlarsanız lastiklerini patlatın gitsin!"

"Bunu Mel'e söyle. Eşyalara zarar vermeyi o sever."

"O kızı sevdim," dedi Shauna. "Galiba o da büyürken zor zamanlar geçirmiş. Sen de hak etmediğin bir sürü şey yaşadın, tamam mı?"

“Pek çoğu ailemizden kaynaklanıyordu.”

Shauna lafı çevirmek istiyordu. “Olabilir.”

• “Olabilir, demek.”

“Sharon, onların savaşı birbirleriyleydi. Sence herhangi birimizle ilgilenecek vakitleri var mıydı?”

“Sana ve Jared’a karşı daha iyiydiler. Sen onlar için önemlisin.”

“Hiçbir saçmalıklarına maruz kalmadığımı mı düşünüyorsun? Dikkat etmiyormuşsun belli ki.” Sesi yükseliyordu. “Annem hepimize çok kötü örnek oldu. Sonra da bana Brandon’la çocukların önünde kavgaya etmememi söyleyecek cüreti kendisinde buldu. Benim de onun gibi önüme gelenle yatmak istemediğimi mi düşünüyorsun ama çocuklarım var. Sorumluluklarım var. Yaptıklarımı izliyorlar. Tıpkı bizim gibi.”

Yüz yüze konuşmak için arkasına döndü. “Annemle takılıyor olmam aynı şeyleri düşündüğümüz anlamına gelmiyor. O ne isterse yapar. Bir şeyler istediğinde her şeyi bir yana bırakır. Hep böyle olmuştur. Asla da değişmeyecek. Hiç annemin ne düşündüğünü anlayabildin mi? İnişli çıkışlı bir insan. Kafası farklı çalışıyor.”

Shauna’dan bunu duymak beni güldürmüştü.

O da belli belirsiz gülümsüyordu. “Biliyor musun? Filminizi sevdim. Harikaydı. İzlemekten korkuyorsa bu onun kaybı.”

“İzlemekten mi korkuyor?”

“Hiç söylemedi ama bence öyle. İçinde *kendisiyle* ilgili bir şeyler bulmaktan korkuyor,” dedi, göz devirerek.

İkimiz de rahatlamıştık. Arabada şimdi daha dostane bir sessizlik hâkimdi. Mel’in dışında bir insana *daha* sırrımı anlatarak üstümdeki yükü *hafifletmiş* gibi hissetmek istiyordum. Şu ânın bunun için olabilecek en iyi an olduğunu düşünüyordum.

“Buraya geldim çünkü birkaç yıl önce çocukluğumda yaşadığımı unuttuğum bir şeyleri hatırladım. İçimde her şeyi yeniden görme ve nasıl hissedeceğimi anlama isteği duydum.”

“Ee, aradığını buldun mu?”

“Akşam yemeği sırasındaki panik atağımı gördün mü? O kadar da güzel geçmiyor.”

“Hatırladıkların ne gibi şeylerdi?”

Derin bir nefes aldım. “Çocukken, Teddy Caudill ve ben babasının çektiği küçük kızların fotoğraflarını bulmuştuk. Bazıları FBI’ın sonradan ele geçirdiği fotoğraflardı.”

Shauna öylece kalakalmıştı. Hoparlörden çıkan müzik duraksadı, Goodyear tekerlek reklamından önce bir müddet tam anlamıyla sessizlik anı yaşandı.

“Şaka yapıyorsun, değil mi?” diye sordu usulca.

Aynadan ona baktım.

Bir şey söylememi bekleyerek koltuğunu oynatmadan yüzünü yana çevirdi. Nefes alıp verişini duyuyordum.

Elimle burnumu silip gözlerimi ovaladım. Dışarıda Walmart’ın otomatik kapıları açıldı. Mel, tek kolunun altında sigara kutularıyla koşar adım geliyordu. Bir tanesini, büyük bir başarıymış gibi havada tutarken bize doğru koşuyordu.

KASABAYA GERİ DÖNÜYORDUK. Her tarafı görmeye çalışıyordum. Merkezdeki, Belk-Simpson’ın yaşadığı uzun merkezi binayı, Faulkner’in çeşitli mağazalarını, kapanıncaya kadar tıkkırtılı bar koltuklarıyla duvarlarındaki Johnson-era gazetesinin kupürlerini koruyan Cummings büfesini.

Philips-Stamper Mezarlığı en tepedeydi. Babamız batı ucunda yatıyor, ayakları otoyola bakıyordu. Mezar taşlarına yerleştirilmiş küçük fenerler ve ışıldaklar karanlıkta bir parıltıya ve yüzlerce ışık demetine dönüşüyordu. Mel, mezarlığın kasabanın üstünde yükselişini görmek için boynunu uzattı. Kasabanın kurucusunun arkası bize dönük heykeli gökyüzünde görülebiliyordu. Gökyüzü yıldızlarla bezeliydi. Mel dudaklarının arasında titreyen sigaranın eyalet vergisine usulca içten bir küfür savurdu.

“Tatlım, boş ver,” dedi Shauna.

“Sahi mi?”

Oradan geçerken kafamı çevirdim. Olabildiğince uzun süre bakmaya çalışıyordum.

İçimde bir şeyler hareketlendi. Etrafındaki mor renkler, yamaçta parlayan ışıklar ve gecenin yumuşak dokunuşlarıyla Philips Stamper'ın zengin görüntüsünü aklıma kazıdım. Nasıl canlı ve kalabalık görünüyordu. Sanki, içine parmağınızı soktuğunuzda varlığını *hissedeceğiniz* türde bir şeydi.

Aylardır ilk kez hızla çökmekte olan bu karanlığın içinde ilhamla dolu hissediyordum. Nefes alıyordum. Her iki bacağım da heyecandan titriyordu. Yemek masasında yaşadığım korkunç içe kapanmamın tam tersi oluyordu. Göğsünüzün açılarak şöyle rahat bir nefes aldırması gibi. Hava ve ışık, kanın akışı ve hareketi, tüm bunları üstümden atacağım inancı...

İşte bu. Korkuyordum. Hayatım için endişe ediyordum. Düşüyordum. Sadece düşüyordum.

İÇECEĞİMİZ BAŞKA BİR ot daha vardı. Aracı, D.P. Smith su arıtma tesisinin arkasına park etmeye karar vermiştik. Işık kulesini ve makinelerden köpüren suları, hareketli ve parıltılı her şeyi izleyerek tıttırmeye başladık. Isık sesleri geliyordu. Bir adam, "Hey, Shauna," diye seslenerek arabanın yanından geçti. Shauna usulca elini kaldırıp gülümsedi.

"Anneme anlatacak mısın?" diye sordu Shauna.

"Bilmem."

Utançla titreyerek koltuğumdan aşağı doğru kaydım. *Shauna, bilsen de bilmesen de hepiniz benim için önemlisiniz.* Gözlerimi kapattım ve bir çerçeve içinde dalgalanan Philips Stamper tepesi çivit mavisi renginde gözümde canlandı. Utancıma rağmen gülümsüyordum.

GECE ON İKİ BUÇUKTA sürüşümüzü sonlandırdık. Kent'in arabası hâlâ orada duruyordu. Arabanın arka tekerini oyuncu bir tavırla tekmelerken, "Hah," dedi Shauna.

"Yapma, o kadar da kötü bir insan değil," dedim.

“Benim için hâlâ *diğer adam*.”

Kent uyumaya gitmişti. Caelin ve Jaeden gitmişlerdi. Brandon kamyonun yeni bir dişli kutusuna ihtiyacı olduğu gibi bir şey söyleyerek çocukları alıp eve götürmüştü. Shauna, “O boktan şeyi önemsiyor en azından,” diye homurdanıyordu.

“Sorunu onunla konuşmalısın ve çocukların önünde birbirinizi suçlamamalısınız.” Annem eski bir tişört ve sabahlık, kışında eski bir UK futbol takımının sembolü olan, bel ve bilek kısmı lastikli, sökükle bir eşofman altı giymişti. Göbeğini titreterek odanın karşısından ağır ağır bize doğru geliyordu. “Sharon’ı böyle geç saatlere kadar ayakta tutarak ne yaptığını sanıyorsun?”

“Gezip tozmayı Sharon istedi. Sharon bir yetişkin.”

“E, yani!” dedim.

Annem gözlerini devirerek söylendi. Yemek pişirme ve sarılma işlerini bitirmiş ve canı bize sıkılmıştı, bunu da saklamak için bir sebep görmüyordu. Mel’den yana döndü. “Ee, Faulkner’ı nasıl buldun?”

Mel beş karton sigara gösterdi. “Bunlar burada kırk dolarmış. Kentucky’nin *kıyağı*.”

Annem başını sallayarak, “*Kıyak*,” diye mırıldandı. “Benim için yeni bir terim.” Ardından ortalığı inleyen adımlarla dışarı çıktı. Buzdolabının açılıp kapandığını duydum. Döndüğünde elime bir bardak su verdi. Alnındaki endişe çizgileri ben bütün bardağı bitine kadar geçmemişti. “Shauna, git de evinde uyu.”

“Gideceğim. ” Shauna koltuğa uzandı. Kırmızı gözlerle bana bakarken tek kaşını havaya kaldırdı. Başımı olumlu anlamda salladım. O da aynısını yaptı.

Annem bir ona bir bana baktı. “Bu gece ne yaptınız? Sadece Walmart’a gitmediğinizi tahmin ediyorum. Takılacağınızı anlamıştım.”

“Anne, *susar* mısın?” diye mırıldandı Shauna. “Yalnızca *sus*.”

Annem burnundan soluyordu. Sabahlığının ceplerine uzanıp bir şey çıkardı: Caelin’in ruj lekeli takma dişleri. Shauna’nın avucunu açıp içine bıraktı. “Brandon bunu unuttu. Bana sorarsan,

bu yürüyüşlerin saçma olduğunu düşünmekte haklı ve Caelin'i bunun bir parçası yaptığın için canın cehenneme."

"Bak şu konuşana," diye bağırdı Shauna.

Annem ayağıyla Shauna'nın bacağına vurunca Shauna çığlık attı. "Alkol ya da başka bir şeyle kafayı çekmişsiniz. Kendinize gelseniz iyi olur."

"Sus," diye bağırdı Shauna, anneme tekme atarak. Odadaki ses iki katına çıkmıştı. Shauna buruşuk elbisesiyle arkasına yaslandı. Ot kokuyordu. Heyecanla tekmeleliyorlardı. Mel izlerken alt dudağın neredeyse parçalayacak derecede ısınyordu. "Hey!"

Shauna yarı şaka yarı ciddi bir ifadeyle uzanıp annemin bacağına fiske attı. Annem de gülerek Shauna'nın başını öptü. "Git," diye bağırdı. Sabahlığını düzeltip başına son kez dokundu. "Evine git, cidden." Güç nefes alıp vererek bize döndü. "Mel, Shauna'nın eski odasında senin için bir yatak hazırladım. Temiz havlular bıraktım. Sana da eski yatağını hazırladım." Gözlüğü-mü elimden aldı. "Hastaneden yeni çıkmışken dışarıda sabahlıyorsun. Kendinden utanmalısın."

"Ben iyiyim. Gerçekten."

Annem yanıma gelip işaret parmağıyla başparmağının arasında çenemi tuttu. "Bir bakayım," dedi ve yüzümü ondan yana çevirdi. Gözlerinin griliğini ve burnunun etrafındaki büyük noktaları yakından görüyordum. Gözleri hep griye çalıyordu ama şimdi neredeyse şeffaf bir renkteydi. Ona benziyor muydum? Bunu Mel'e sormalıyım. Görselleri yorumlarken objektiflik önemliydi. Uzaklık. Bir bütünü, en şekil bazlı unsurlarına duygusuzca ayrıştırmak. Mel'in orada olup olmadığından emin olmak için dönmeye çalıştım ama annem "ah" gibi bir ses çıkarak kafamı geriye doğru itti.

Sonunda beni rahat bırakarak, "Fazla çökmüş görünmüyorsun," dedi. Ayakta sallandı. "Amcam, Sharon'un büyük amcası Zeke, felç geçirdiğinde inan ki yüzünün yarısı sarkmıştı," dedi Mel'e. Çenemi kaldırarak yanağına sıktı. "Uzun bir süre de öyle kaldı. Şu eski hastalıktan. Nasıl deniyordu? Yüz felci belki.

Neden bahsettiğimi anladın mı? Ziyaret edenler için yüzünün açık bir kısmı vardı ve herhangi biri, içinden havası alınmış gibi duran suratının yarısını görebiliyordu." Annem başparmaklarıyla yanaklarıma dokunuyordu. "Yüzünü öyle açık vaziyette bırakan o karısı tam bir aptaldı."

Açtığı konudan uzaklaşmayı başarıyordum. "Anne, yarın buralarda olacak mısın?"

İç çekti. "Günlük vardiyamı tamamlamam gerekiyor. Diğer kız grip olmuş."

"Gece de mi?"

"Evet." Bana kaçamak bir bakış attı. "Çalışmam gerektiği için kızma bana. Bazen mecbur kalıyorsun işte."

"Kızmadım. Kim kızdı?"

Mel yine aile portremize bakarken dudaklarını birbirine bastırıyordu. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı.

Annem onu fark etmeyerek, "Yatayım," diye homurdandı. "Bugün yeterince saçmalıkla uğraştım. Sen ve Shauna, ikiniz birden beni yoruyorsunuz. İyi geceler, Mel."

"İyi geceler, Bayan Kisses."

Annem, Mel'in yüzüne hafifçe dokundu. "Kızlık soyadına geri döndüm," dedi. "Yıllardır Kisses değilim."

"Ne?" diye sordum.

Annem kapıyı kapattı.

LAMBAYI YAKTIM. Burası benim çocukluk odamdı ve benden bir iz kalmamıştı. Yatağın altında bir sürü yıllık bularak yığının altından karton kapaklı ilkokul yıllığımlı çıkarttım. Hızla fotoğrafımın olduğu Bayan Monroe'nun sınıfını atlayarak Bayan Harrison'ın sınıfına gittim. 1993, dördüncü sınıf. İkinci sırada Teddy'yi buldum.

Çantamdan çizim defterimi çıkardım. Fotoğraf, fazlasıyla mavi zeminli zayıf bir çekimdi. Fotoğrafçının verdiği belli olan yönlendirmeler: Vücudu bir yöne, çenesi diğer yöne bakıyordu. Teddy'nin ağzını huzursuzca kıvrmasına neden olan bir poz-

du. Burnunun ve çenesinin kıvrımlarını iyice inceledim. Yoğun bir çalışma gerektiriyordu. Hafif dokunuşlarla gölgelendirmeye başladım. Teddy'den çok güzel bir kız olurdu. Ellerim haftalardır olduğundan daha sabit duruyordu.

Mel, duştan ıslak ve tüm bedeni kızarmış bir şekilde çıktı. Sarcına bir havlu sarmıştı. Omzumun üstünden baktı. "Ooo, ne tatlı çocuk!"

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Mel kafasını bir yana eğdi ve küçük parmağını kulağına soktu. "Ne diyorum, biliyor musun? Onu bulalım. Büyümüş Teddy Caudill'i kanlı canlı görelim."

"Bilmem," dedim. "Nereden bulacağız ki?"

Mel havlusunu boynuna doladı. "Ah, Kisses, diğer insanlar gibi Google kullanmayı asla öğrenemedin." Avucunu kulağına vurarak başını salladı. Sonra ellerini şortuna silerek gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra açık bir defterle geri geldi. "Louisville'de Weirdo Video adında sanat filmleri kiralayan bir yeri var."

"Dalga geçiyorsun."

"Yoo. Orada bir film festivali düzenlenmiş. O da düzenleyenler arasındaymış." Defterini bana uzattı. Adres kargacık burgacık yazılmıştı, neredeyse seçilmiyordu. "İşin garip tarafı, birlikte büyüdüğün insanlar arasında yaptığımız işle ilgili bir şeyler görmüş olma ihtimali en fazla olan kişi, Teddy. Dağıtımcılar filmimizi bu tarz yerlere satıyorlar. Sanat evi, bağımsız film satanlar vs. Louisville buradan ne kadar uzaklıkta?"

Ondan kâğıdı aldım. "Üç saat. Aşağı yukarı."

Mel omuz silkti ve diğer kulağının üstünde hoplayıp zıplarak suyu çıkarmaya çalıştı. "Güzel. Yarın yapacağımız bundan daha iyi bir işimiz var mı?"

JÜRIYE DIŞLERİNİ GÖSTEREN KIZ

ÖĞLE VAKTİ SERSEMLEMİŞ BİR HÂLDE, dizimden boynuma kadar ağrıyla uyandım. Mel, kahve ve sigarasıyla arkadaki balkondaydı. Elinde yıllanmış *Faulkner Gazetesi*, duruyordu. Ön sayfa gözüme ilişti. Son sınıftaki fotoğrafıma bakıyordu. Ballister bursu kazandığımda yazılan makaleyi yeniden okuyordu.

Mel kâğıdı katlayıp kokladı. “Lise mezuniyetinden bu yana domuzun kilosunun iki dolar arttığını öğrenmek hoşuna gidecektir ama tavuk fiyatları sabit kalmış.”

“Annem ve Kent gitti mi?”

“Evet. Kent ayrılmadan önce bize kahve yaptı. Buzlukta bisküvi olduğunu söyledi. İyi birisi.”

“Bence de. Shauna’nın ona bu kadar kötü davranması üzücü.”

“Galiba, ablan fikirlerini kolay kolay değiştirmiyor.”

“Kibarca öyle ifade edebiliriz.”

“Seni seviyor,” dedi Mel, *gazetenin* arkasına saklanarak.

Yerimi değiştirdim. “Dostum. Bu sandalye gerçekten sert.”

“Seni sevmeseydi, Honus Caudill meselesinden bu kadar dehşete düşmezdi. Gerçekten rahatsız oldu. Ben Walmart’tayken bundan bahsettiniz, değil mi?”

“O kadar belli miydi?”

“Evet. ” Ön sayfayı hıştırdattı. “Giyin. Gitmemiz gereken yerler var.”

ARABA KULLANMAMA henüz izin verilmiyordu ama arabayı dağdan aşağı ben götürmek istiyordum. Boynumu eğip tepeden merkeze doğru ters istikamette sürerken Mel, dudaklarını sıkarak direkt önüne bakıyordu.

“Tamam,” dedi. “Yer değiştiriyoruz.”

“Ne? Bir teşekkür yok mu?”

“Beni bu kadar korkuttuğun için teşekkürler. Hadi geç.”

U.S. 60 yolundan otobana geçtik. Yolun güvenlik şeridinde, çocuklar uzun bir sıra hâlinde ATV sürüyordu. Birkaçı ellerini kaldırarak selam verdi.

Lexington’dan geçerken düzleşen I-64 yolu, batıda tepelerin arasında kıvrılıyordu. İki tuvalet molasının ve üç yol kenarı yürüyüşünün ardından, güneydeki 75’te yol ayrımına geldik. Bir yanda ST. Louis, diğer yanda Nashville, ortada Louisville sıralanıyordu. Şehir merkezine giden yola döndük. Sonra, Muhammed Ali Bulvarı’ndan, kızarmış tavuk dükkânlarının, Çin yemeği büfelerinin ve ön kapılarında kırmızı aydınlatmalar olan evlerin arasından geçtik. “Biz yine Brooklyn’e mi ışınlandık?” diye sordu Mel.

Yolu dönünce, kendimizi bezelye yeşiline boyalı bir jokey heykelini fotoğraflamak için durduğumuz Viktoryen apartmanların arasında bulduk. Cherokee Parkı’nın içinden geçerken bir kavşakta sportif bir araçla çarpışacak gibi olduk ve ağaçlıklı bir yola saptık. Kaldırımlar sıkı pantolonlu, kare gözlüklü çocuklarla doluydu. “Vay canına,” dedi Mel. “Üzgünüm ama arkamızda bıraktığımız Doğu New York’sa burası...”

“Burası Williamsburg. Bardstown Yolu.”

“Tanrım. Her şey New York’un küçük bir kopyası. Amerika bu kadarmış.” Işığın altında yürüyen kovboy botlu iki kızı süzerken penceresini aşağı indirerek bir sigara yaktı. “Bıyıklarımı burarak çaktırmadan bakıyorum,” diye mırıldandı Mel.

İşte tam o zaman karşıma çıktı: Bir tentede büyük sprey boya ile Weirdo Video yazıyordu. Üstünde R. Crumb tarzında çizilmiş bir şeytan vardı. Dili dışarıda, tek gözü kaymış, boynuz gibi bir elle eski tip VHS kasetlerine uzanıyordu.

Karşımda görünce iş ciddileşmişti. İçim gıdıklanıyordu. Yumruk yemiş gibiydim.

“Bunu yaptığımıza inanamıyorum,” dedim. “Neden burada olduğumuzu hatırlatsana, bunun iyi bir fikir olduğunu nereden çıkarmıştık?”

“İyi fikir de ondan,” dedi Mel. “Neden olmasın ki? Seni gördüğüne sevinecek. Sevinmezse de çıkar gideriz.”

“Hadi, eve gidelim. Biraz turtta alıp sonra eve gidelim. Şu ile ride bir turtacı vardı.”

“Tamam, *Cathy*. Hadi ACK’ye gidip yüzümüzü turtaya bulayalım. Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Kes şunu. Bundan hoşlanmadım.”

Mel, sigarasını dişlerinin arasına yerleştirdi ve Mazda’sıyla bir park yerine girdi. “Neden burada olduğumuzu hatırlasana... Kentucky’yi görmemiz gerekiyordu. Şimdi de Teddy’yi görmemiz gerek. Onu görmezsek gelmemizin bir anlamı olmaz. O seninle o *odadaydı*.”

Aklımdan Philips Stamper mezarlığının görüntüsü geçti ama dün gecekinden daha zayıftı... Gün ışığı ve artan kalp atışlarımla daha da azaldı. “Bu meseleyi teknik olarak henüz onaylamadığımı biliyorsun,” dedim.

“Resmî bir onaya ihtiyacımız olduğunu bilmiyordum.”

“Tanrı aşkına!” Eğilip başımı dizlerimin arasına yerleştirdim. “İyi hissetmiyorum.”

Mel, arkadan bir su şişesi çıkarıp uzattı. İnleyerek içmeye başladım. Derin bir nefes aldım.

“Bu meseleyle yüzleşmezsen asla atlatamayacaksın. Haklı olduğumu biliyorsun.”

Etrafıma bakındım. Koşarak uzaklaşmak için çok çabalamam gerekiyordu.

“Pekâlâ,” dedi Mel arabadan inerek, ardından benim tarafıma gelip kapıyı açtı. “Leydim. Dışarıya lütfeder misiniz?”

. Weirdo Video’nun dışı parlak, dili pürüzsüz, tek gözü ışıltılı bir kuvarsla kaplı bir Godzilla’yı oluşturacak şekilde kırık yeşil cam, Heineken ve Ale-8 parçalarıyla bezeliydi. RC Cola ve Nehi kapaklarıyla süslenmiş bir bank vardı. Üstünde iki çocuk duruyordu. Dinosaur Jr. gömlekli olan, *Kusursuz Herzog*’u elinde tutan Aviator gözlüklüye elini kolunu kullanarak bir şeyler anlatıyordu. Personel tarafında birkaç araba sıralanmıştı. Arabaların hepsi Avrupa markalıydı. Hasarlı bir BMW, gökkuşağı çıkartmalı daha yeni model iki Volkswagen vardı. Üstlerinde “Dağdan maden çıkarmaya son” yazan bir dizi çıkartma bulunuyordu. Biraz daha ileride tütün dükkânları, bitpazarları ve geçit törenleri için beyaz eldivenler, çemberli etekler satan eski tip bir vitrin görülmüyordu.

Louisville’e karşı ansızın güçlü bir sevgi hissettim. Sıkışıp kaldığı güney ve orta batıya göre fazla şehirleşmişti. Metropol havasıyla sınırlarının etrafına baskı yapıyordu. Rayından çıkarak kendine has bir nitelik kazanmasıyla, yalnızlığında dönen bir gezegene dönüşmesi kaçınılmazdı.

Kapıyı açınca bir soğuk hava dalgası bizi karşıladı. Kasada rastalı bir genç oturuyordu. Önünde bir makarna kutusu vardı. Başıyla hafif bir selam verip tıkmaya devam etti. “Weirdo Video’ya hoş geldiniz,” dedi, bir yandan yemeğini çiğniyordu. Arkasındaki TV’de gürültülü ve kesintili bir şey oynuyordu. Rodney Dangerfield göz kırpmıyordu.

Arka odadan on altı yaşında gibi görünen, dazlak, uzun boylu bir çocuk çıktı. Rastaliya kâğıt bir torba atarak, “Yediğin şey kışım gibi kokuyor,” dedi.

“Kes sesini.”

O esnada kapının yanındaki trampeleni fark ettim. Çocukken üstünde zıpladığımızın daha küçük bir çeşidiydi. Tabanı siyah, kenarı maviydi. Birileri üstünde zıpladığında hareket eden domuz suratlı, elektrikli, mor renkli bir Domo Bebeği konmuştu.

“Piştı,” dedi Mel. Son çıkan filmlerin yanında dururken bana bir DVD gösteriyordu. *Nashville Dövüşü*. “Şuna bak, bebeğim.”

Rastalı konuşmadan önce yutkundü. “Onu almalısınız. Harika.”

Mel ve ben birbirimize sırtttık.

Çocuk bize bakıyordu. “Ne oldu?”

“Biz yaptık da o yüzden harika,” dedi Mel.

Çocuk şaşkın şaşkın bakıyordu. “Siz mi yaptınız?”

“Evet. Ben, şuradaki sıskayla birlikte yaptım. Bizim filmimiz.”

“Hadi canım,” dedi çocuk. “Sen Mel Vaught’sun.”

“Evet.”

“Vay canına.” Çocuk, makarnasını bir kenara itti. “Filminiz eskiden, ortaokul zamanında izlediğim çizgi filmlere benziyor.”

Mel eğilip reverans yaparak çocuğun ellerini sıktı. İsabetli bir yorumdu. “Bunu duymak gerçekten çok güzel,” dedi. “Çok iyi. Animasyonla ilgilisin o zaman?”

Ben geride duruyordum. Çok sık olmazdı ama olur da bir partide ya da konuşma esnasında tanınırsak Mel her zaman benden daha arkadaş canlısı yaklaşırdı. Tabii sarhoş değilse...

Kel çocuk arkada tekrar göründü. “Ryan, faturaları nereye koyduğunu bulmamız gerek.”

“Dostum, ben bilmem. Ted’e soralım.”

Ted. İçimde bir şeylerin kıpırdandığını hissedebiliyordum.

Ryan bizi gösterdi. “Baksana. *Nashville Dövüşü*’nü onlar yapmış.”

Kel çocuk heyecanlandı. “Gerçekten mi? Çok güzel film.”

“Teşekkürler,” dedim.

Çocuk Mel’i gösterdi. “Aa, sen Mel Vaught musun?”

“Evet.”

“Vay be, gerçekten filmdeki gibisin.”

“Ya, teşekkürler.”

“Yani onların hepsi gerçekten yaşandı mı?”

“Evet. Çoğu.”

"Grand Ole Opry'deki kavga da mı?"

"Ah, evet. O konuda hiç kurmaca yok."

• "Vay canına!" Çocuk başını sallıyordu. "Kafa kurcalayıcı bir filmdi."

Mel omuz silkti. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar biraz daha derinleşmişti. "İçinde yaşamak kafa kurcalayıcıydı."

"Ee, Louisville'de ne işiniz var?"

Mel iki elle beni işaret etti. "O doğma büyüme Kentucky'li. Sharon, orada ne yaptığını sanıyorsun? Buraya gel."

Bana nereli olduğumu soruyorlardı. Faulkner diye yanıt verdim. "Morehead'e yakın, değil mi?" diye sordu Ryan, Kel olana dönerek. "Ted de küçükken oralarda yaşamamış mıydı?"

Aynı anda uzun, incecik bir adam arka odadan çıktı. "Ryan, o faturaları cidden bulman lazım, adamım," dedi. "Onları bulmak için büyü yapmak istemiyorum."

Daha sonra, felc sayesinde Mel'le barışmam, ailemle arayı olabildiğince düzeltmem gibi tüm iyi şeylerin arasında Teddy'yi göreceğim olmamın açık ara en iyisi olduğunu fark edecektim.

Felç beni yavaşlatmıştı. Kendi iyiliğim için kendimi parçalamadan yaşayabilmek adına, dış dünyayı beklentisiz ve çarpıtmaz, olduğu gibi kabullenmek zorunda kalmıştım. Öncelikle eskiden olduğum kişinin, yaptıklarımın tam zıddı gibi görünen bir ruh hâliyle, gerçekçilik için mücadele veriyordum ama elimden ancak diş fırçalamayı becermek, banyoya gitmek, tökezlemeden yürümek geliyordu. Bunları, maruz kaldığım darbeyi yumuşatma gibi bir hayalim olmamasından nefret ederek hayatta kalmak için yapıyordum ve bunun karşılığında dünya zaman zaman bana hediyesini sunuyordu.

Teddy de hediyeimdi. Onunla karşılaşmadan önce aklımda herhangi bir şekil, görüntü yoktu. Artık içimde, istediğim bir şeyi hayal etme arzusu duymuyordum. Yağlı parmak izlerimin olmadığı temiz bir deneyimin içindeyim. Teddy'yi görünce onu olduğu gibi bulmuştum.

Onu, yani bu adamı yoldan geçerken görseydim de *tanıyacağımı* anladığımda kendime şaşırdım. Burnunun biçimi, küçük, sivri çenesi, kasaya doğru eğilirken görebildiğim soluk teninin üstündeki kirli sakalı... Çocukluk hâlinin bir hayaleti karşımdaydı. Onun yüzü, vücudu. Yakışıklı bir yetişkine dönüşmüştü. Dik, sert, kendinden emin bir duruşu vardı. İyi görünümlü bir adam kasanın arkasında bir şeyler kurcalıyordu ve onlar yere patır patır düşerken omuzları oynuyordu. Tüm bedenim titremeye başladı.

Ryan da kafasını eğerek bir şeylere bakınmaya başladı. “Onları bulacağım. Aramızda ünlüler var adamım, baksana.”

Kel olan bizi gösteriyordu. “*Nashville Dövüşü*”nü onlar yapmış.”

Ted olduğu yerde kaldı. Başını kaldırdı. Gözleri tezgâhın üstünde kocaman açıldı. Bana bakıyordu. Usulca yumuşak, içten, biraz da gergin bir ifadeyle doğruldu. Teddy Caudill’in pantolon askısı giydiğini görmek komik gelmişti.

“Sharon?” dedi.

Başımı salladım. Biraz yarım, yavaş bir sallamaydı.

Ted hareket etmiyordu.

Herhangi bir şey söylemek için kafa patlatıyordum. Çökmeye başladığımı hissediyordum. Yine olmasın. *Of!*

Göz kırptı. “Bu sen misin gerçekten?”

“Felç geçirdim,” diye yumurtladım hemen.

Mel öksürerek, “Tanrım,” diye iç geçirdi.

Ted tezgâhın etrafından dolaşıp omzumu tutarak yüzümü incelemeye başladı. Önce bir yanıma bakıyordu, sonra diğer yanıma.

“Hiç değişmemişsin,” dedi Teddy usulca. “Bu yüzü nerede olsa tanırdım.”

Kollarını bana dolayınca birbirimize sarıldık.

Yıllardır duymadığın bir sesi duymak, bir şeylerin tadını anımsamak gibiydi. Ona dokunmak, tekrar yaşayana kadar eksikliğini hissetmediğim bir deneyimdi. Hissetmediğim tüm kayıplar işte tam karşımda duruyordu.

Yüzüm omzunda kayboldu. Tekrar hava almayı başardığım sırada konuştum. "Tramplenini sevdim."

TEDDY, WEIRDO VIDEO'NUN yakınlarındaki bir bara gitmeyi önerdi. İki liseli çocuk, dükkânı devralmaya gelince biz de dışarı çıktık. Teddy, Mel, Ryan ve adı Tatum olan kel çocuk. (Teddy'nin "Kız ismi" diye fısıldaması, Tatum'un "Kapa çene-ni!" diye bağırmasına yol açmıştı.) Cuma gecesi, Bardstown Yolu'ndaki trafik yoğunluğuydu. İşten çıkan kalabalıklar barları, pizza noktalarını ve kahve evlerini istila etmişti. Yolu üstünde, insanla dolu bir kitabevini gösterdim. "Ya evet," dedi Teddy. "Şehrimizde okuma yazma oranları yüksektir."

"Öyle mi?"

"Cidden öyle." Yavaşladık ve Mel'in sigarasını yakarken onu soru yağmuruna tutan Tatum ve Ryan'ın birkaç adım gerisinde kaldık. Yürürken Teddy'ye bakmayı sürdürüyordum. Yüzüne bakmadan edemiyordum. Aksarı artıp azalıyordu. A'ları hâlâ geniş ve iddiasızdı. Kelimelerinden bazıları orta batı kısalığında kırılıyordu. "Ee, Faulkner'ın tek ünlü sanatçısı... Sizin için kırmızı halı serdiler mi?"

"Annem bana fasulye ve sosis yaptı."

"Eh, bu da bir şey."

Teddy benden yalnızca birkaç santim uzundu. Gözlerim âdemeleşmesine takılıp kalmıştı.

Adımlarımızı birbirimize uydurmaya çalışırken ona kaçamak bakışlar atıyordum. Onun da altın, tel gözlük çerçevesiyle oynarken, kirli sakalını ovalarken gizliden bana baktığını hissediyordum. Ergenken kolları ve bacakları vücuduna göre fazla uzun duran erkeklerden biri gibi yürüyordu. Yavaş ve tedbirli. Pembe, şekilli, güzel dudakları vardı. Birbirimizi inceliyorduk. *Ne oldu sana? Nasıl büyüdün?*

Topallamamak için elimden geleni yapıyordum. "Hiç Faulkner'ı özlediğin oluyor mu?" diye sordum.

Gülümsedi. "Pek değil. Bunu söylemem kötü mü? Annemin beni buraya aldırması olabilecek en iyi şeylerden biriydi. O sıralar seçme şansım yoktu galiba ama gerçekten en iyisi olmuş. Louisville benim evim." Tereddüt ettiğini hissedebiliyordum. "Zaten Faulkner'ı şöyle *düşünüyorum*: Oralarda sıkışıp kalsaydım lisedeki şu futbolcu çocuklardan biri kıcımlı tekmelermiş gibi geliyor. Oranın düzenine gerçekten *uygun* değildim."

"Anlayabiliyorum."

"Anladığına eminim." Merak içinde beni inceliyordu. Yara berelerimin, hırpalaniliğimin, geçmişten gelişimin beni biraz kendinden emin, biraz da egzotik yaptığını hissediyordum. Teddy düşünceli bir tavırla iç çekti. "Bir düşüneyim. Buraya altıncı sınıfa başlamamdan üç gün önce taşınmıştım."

"Hatırlıyorum. Bu ortaokul yıllarımı mahvetmişti. Canım sıkılmıştı."

"Ya, benim de. Sağlam bir Sharonsızlık yaşadım. Beni başka kim defalarca *Liquid Television* izlemeye zorlardı?"

Dudaklarımı ısırırken içimde kelekler uçuşuyordu. *Hatırlıyordu.*

"Yani, nereden baksan yirmi yıl oldu. Doğru galiba. Lexington'da geçirdiğim dört yılı saymazsak neredeyse yirmi yıldır burada yaşıyorum."

"İngiltere'ye mi gittin?"

"Evet."

"Ben de neredeyse gidecektim," dedim. "Fakat Ballister'a gittim. Ailemle arama kilometrelerce mesafe koyma şansı kaçırılmayacak kadar iyiydi."

"Ballister'a gittiğini okumuştum. Harika."

Yüzümün kızardığını hissettim. "Okudun mu?"

"Bir ara seni internette araştırmıştım. Google'dan önce, Yahoo'da ve Askjeeves'ta aramıştım. Korkutucu mu sence?"

"Yoo, memnun oldum." Hafiften öne doğru eğildim. Yün bir ceket giymişti. Tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum. Kendimi geri çekmek için çabaladım. "O zamanlar iyi bir sanat bö-

l mleri vardı. Hâlâ da öyle...  şte orada Mel'le tanıştım. Birlikte çalışmaya orada başladık."

"Sonra da New York'a gittin." Tekrar bana baktı. Gergin bir ifadeyle gülümsedim. Elleri ceplerinde sakın sakın başını salladı. "Bir New York'luya d n şt n m ?" diye sordu.

"O nasıl oluyor?"

Teddy bilmem anlamında omuz silkti. Bana yan bir bakış attı. " stersen buna kendini sakınma de, bilmiyorum. Dayanıklı görünüyorsun. Mel'le yaptığınız kaba g ld r lerde New York çok büyük bir şehre benziyor. Özellikle bizim gibi *taşralılara*." Bana baktı ve gülümsemesi artarak alık bir havaya büründü. Alık bakışıyla yüzüne sahte taşralı ifadesi yerleştirince dayanılmaz derecede çekici oluyordu. *Taşralı* derken kelimeleri uzatışı... Flört m  ediyordu? O an başka bir bakış daha yakaladım. I-ih. Muhtemelen hayır.

"Ee, peki, video mağazası açmaya nasıl karar verdin?" diye sordum.

"Ben hiç film yapmamış bir film y netmeniyim. Anlıyor musun? TV'yi çok izlememiz o kadar da faydasız değilmiş. Sen *Liquid Television* gibi bir yol izlemişsin. Ben de ne bileyim, HBO'dan aşırma bir *Monstervision* belki? Bazı şeyler önümüzde engel teşkil ederken bazıları bizi geliştirir."

"Bu düşünce şeklini sevdim."

"Ben de. Bu yüzden birkaç işletme dersi aldım, sıradışı yöneticiliğin basamaklarını çıktım, sonra da bir parçası oldum.  nternette bulmanın zor olduğu filmleri bularak ve etkinlikler düzenleyerek yaşayıp gidiyorum. Bir süredir piyasa araştırmaları yapıyorum." Ellerini ceplerinden çıkarıp havada çevirdi. " ok havalıym biliyorum."

"Harika, bir işletme sahibisin."

Arkasına doğru gerinerek bana baktı. "Felç geçirmiş birine göre gayet iyi görünüyorsun."

Elimi sa ımda gezdirdim. "He he."

"Yani," dedi Teddy hemen, "Annem birkaç yıl önce k  k bir felç geçirmişti de, bir süre kötü g r nm şti."

“Şimdi iyi mi?”

“Evet, evet. Şimdi yeni kocasıyla yaşıyor. Yılda birkaç kez Florida’ya gidiyor. Babam yüzünden felç geçirdiğini söylüyor. Ona verdiği streten. Onu bu konuda haksız bulmuyorum.”

“Annemi hatırlıyorum,” dedim. “Sarışın. Tatlı. Üstü açık bir araba sürüyordu.”

“Buick Reatta’sı vardı.”

“Aa, evet öyleydi. Bir de kırmızıydı.”

“O arabalar hep kırmızı değil midir? Kırmızı olmazsa bir anı değeri yok.”

Hâlâ uygun adım yürürken gülüşmeye devam ediyorduk. Ardından, söyleyecek başka bir şeyler ararken bir anlık sessizliğe izin verdik.

“Şey,” dedim sessizliği bölmeye çalışarak. “Tekrar yaşama tutunduğunu duyduğuma sevindim. Ailelerimize bir şeyler olduğu yaşlara gelmek korkutucu.”

“Sen de aynısını yaşadın.”

“Evet.”

Tanrım onu yine koklamak istiyordum. Gerçekten Teddy Caudill’e bu kadar benzemesine rağmen New York’ta rastlasam onu tanır mıydım merak ediyordum. Gözlerinin etrafına iyice yerleşmiş çizgileriyle, burnundan ağzına inen tüy gibi ince kırışıklıklarıyla bu tatlı adamın yüzü hâlâ sevimliydi. Zayıf ve güçlüydü. Göz teması kuruyordu. New York’taki hiç kimsenin böyle samimi bir ifadesi yoktu. Louisville’i düşündüm ve kaç tane kahve dükkânı ve kitabevi çalışanının Teddy’nin peşinde olduğunu merak ettim. Kaç kız, elbiseleri ve kovboy çizmeleri içinde onu görmek için mağazasına geliyordu?

Mel yine kafasını eğerek bana baktı. Ryan ve Tatum hızlı hızlı konuşarak, birbirlerini itip kakarak etrafında dönüyorlardı.

“Ailen nasıl?” diye sordu Teddy.

“Annem iyi. Aslında bugünlerde onda kalıyoruz. Aynı evde yaşıyor. Babam öldükten birkaç yıl sonra...”

“Baban öldü mü? Of, Sharon. Çok üzgünüm.”

“Sağ ol. Üstünden zaman geçti aslında. Kız kardeşim ve kocası, sizin evin olduğu yeri alıp orada yeni bir ev yapmışlar. Yani, annem onlarla komşu.”

Teddy güçlükle yutkundu. “Demek eski evi yıkmışlar.”

“Ya, evet.”

Yine sessizlik. Bir süre Ryan, Tatum ve Mel arasındaki söz dalaşını dinledik. Mel bir çizim tekniğinden bahsediyordu. Tatum ellerini sallayarak, “Dur, dur, dur,” dedi. Ryan da ona arkadan vurarak, “Ahhap, kes şu sesini,” dedi. Bir bakkalı, kek dükkânını, başka bir kitabevini geçiyorduk. Önümüzde bir kız kaldırımında sattığı eşyaları topluyordu. Bana kaçamak bir bakış atarak Teddy’ye el salladı. İçimde kaygan ve aşına olduğum bir şeyler kıpırdanıyordu. Yüreğim ağzıma gelir gibi oldu. Tanrım, tam anlamıyla cıngıraklı diliyle *kıskançlık* yılını içimde geziniyordu... Hastta olduğumdan beri ilk kez hissettiğim bir bıçak yarası gibiydi.

Tuhaf bir biçimde kocaman gülümsüyordum. Damarlarımdan akan yeni, zengin kanla özüme dönmüş gibiydim. Sonra ölmüş babamdan bahsettiğimizi hatırladım. Gülümsememi durdurmaya çalıştım.

Teddy konuyu değiştirdi. “Biraz önce, bir felç hastası için gerçekten sağlıklı görüldüğünü söylemeye çalıştım. Saçların daha koyu değil miydi?”

“Evet, bir de daha kiloluydum.”

“Üniversitedeyken seni neden araştırdım biliyor musun? İlk çizgi filmini ya da ilklerinden birini izlemiştim. *Custodial Knife-fight*.”

Elimle yüzümü kapattım.

“Yoo, çok güzeldi. İsmi film kadrosunda gördüm. Çok ga-ripti. Sanki bir şekilde Faulkner’ı unutmuştum. Tabii ki seni asla unutmadım ama isminin orada yazdığını görmek? Âdeta nefesim kesildi, of! *Dışarıda bir yerlerde Sharon yaşıyor*, dedim.”

“Nefesinin kesildiğini duymak kulağa berbat geliyor.”

“Hiç değil. İyi bir rahatsızlık *çeşidi*. Seni ve nerelerde olduğun hep merak etmiştim.”

Mel ve çocuklar Weirido Video'yla aynı tarz cam mozaiklerle kaplı, parlak bir tenteyle çevrili bir binaya yöneldi. Kapının üstündeki mor ışıktaki, *Çatıdaki Işık* yazıyordu. Sigaralarını bitirmek için taşlı bir bahçede durdular. Teddy kapımı açarken, "Yormayın onu, bok kafalar!" dedi.

"Sağ ol, *Ted*," diyerek ona dirseğimle vurdum.

Yarım yamalak gülümseyerek gözlüğünü burnunun üstüne yerleştirdi. "Ne demek. Bizimkileri mazur görün. Ünlü görmenin şokunu yaşıyorlar. Biraz sevimli bir durum aslında."

"Biz memnunuz."

Teddy'ye bir barmen el salladı. Teddy onunla bir şeyler konuşuktan sonra elinde bir bira bir sodayla geri geldi. "Bir bira içebilirim," dedim ona.

"Affedersin. İçmemen gerektiğini düşündüm."

"Ooo, hem de *nasıl* içiyor." Mel arkadan yaklaşıp başıma hafifçe dokundu. "Kendisine Değişik diyoruz."

Eski bir Galaga konsolunun üstüne yerleştirilmiş bir masaya geçtik. Tatum, birlikte çalışmaya nasıl başladığımızı sordu. "Üniversitedeki bir resim dersinde tanıştık," diye yanıt verdim.

"Tek isteğim onunla yatmaktı," dedi Mel. Rahatsız olarak onu dürttüm. O da güldü. "Şuna bakın. Nasıl da *korkuyor*. Çok komiksin."

"Filmdeki Lite-Brite kısmı da gerçek mi?" diye sordu Ryan.

Mel bir peçete alıp, içinde "*Siktir Ryan*" yazan bir Lite Brite minyatürü çizdi ve masasının karşısındaki Ryan'a uzattı. Ryan bunu çok sevmiştir, hatta Mel'den bir imza istedi. O da imzaladı. Ryan da taşıdığı kitabın sayfalarının arasına peçeteyi koydu.

Teddy haklıydı. Bu ikilinin Mel'in her kelimesine takılışı çok sevimliydi. O da onlara kibar davranıyor, onlarla birlikte eğleniyordu. Mel bir sürahiye kafasını sokmaya çalışırken ona sert bir bakış attım. O şekilden şekle giren birisiydi. Şimdi yelkenli bir gemi taklidi yapıyordu. Teddy Caudill için ne hissettiğimi bilmesem de önünde küçük düşürülmek istemediğimden emindim.

İlk ve ikinci biralarımızı bitirmiş üçüncüler için oyalanıyorduk. Sipariş verdiğimiz yağlı yemekleri yedik. Mel ve çocuklar peçetelere çizim yapıyorlardı. Teddy ve ben masanın diğer ucunda, onlardan ayrı oturuyorduk.

Bana hâlâ merakla bakıyordu. "Ee."

"Ee?"

"Bunu sormam gerek. Yolculuğunuz sırasında Weirdo Video'yu görüp de durmaya mı karar verdiniz?"

Biraz rahatlayarak omuz silktim. "Hayır, özellikle Weirdo Video için geldik. Sana bakmak istedik, daha doğrusu ben istedim."

Teddy tek kaşını kaldırıp elini göğsüne yerleştirdi. "Güzelmiş. Onur duydum."

Bu aklımı kurcalamıştı. *Güzel* mi? Ne işimiz vardı burada? Tatmin edici bir şeyler bulmak umuduyla kendi kendime yalan söylediğim anlar olmuştu. Teddy muhtemelen gerçekten iyi bir insandı. Sıkıntıların üstesinden gelip hiç ayrılmak istemediği bir yerde sevdiği bir şeyler yaparak yaşamayı sürdürüyordu. İşte o anda, mükemmel bir cehennem diye tanımlaması mümkün çocukluğunun uzun zamandır kayıp köşelerinden ben çıkageliyordum. Yine de plansız gelişimi hoş karşılıyordu. Hiç zorunda olmamasına rağmen kibar, neşeli ve etkileyici davranıyordu. Ben onun yerinde olsaydım bu kadar ince davranır mıydım? Muhtemelen hayır. Bir de buraya gelirken amacımız neydi?

Ondan bilgi toplamak... İstedığımızı aldığımızda Faulkner'a geri dönecektik. Oradan istediğimizi elde edince Faulkner'dan da ayrılacaktık.

"Kentucky'ye yeni bir proje için geldik," dedim.

"Tabii," dedi Teddy. "Açıkçası *Nashville Dövüşü*'nü sevmiştim." Mel'i gösterdi ve sesini alçaltarak konuşmasına devam etti. "Film Mel hakkındaydı, değil mi, onun hikâyesiydi?"

"Aslında, evet."

Nefesini uzun, yavaş bir ısıklıkla bıraktı. "O da bir yetiştirilme biçimi... Biraz da hızlı bir büyüme şekli sanırım."

Başka bir şeyler çizen Mel'e baktım. Tatum ve Ryan ona doğru eğilmişlerdi. "Bu tuhaf, ters yetiştiriliş biçimine rağmen tanıdığım en olgun insandır."

Teddy bana yine o belli belirsiz gülümsemesiyle baktı. "Ee, yeni projeniz neyle ilgili?"

Durup ellerime baktım. Bu sorunun ağırlığıyla kafamın içindeki kirişlerin çatırdadığını hissedebiliyordum. O âna kadar yaptıklarımızı sözle anlatmam gerekmemiştir. Üstünde konuşacak kadar bir ilerlememiz de yoktu. Beynimdeki hücrelerin A noktasından B noktasına gidişini hayal etmeye çalışıyordum. Şöyle yanıtladım: "Felcimle ilgili bir şey yapmak istiyoruz. Felçten öncesine, felçten sonrasına, nasıl bir değişim geçirdiğime dair vs."

Yalan mı? Kısmen. Teddy kafasını eğip parmaklarıyla birasının etiketini soyarak bana bakmayı sürdürürken karnımın ağrısını geçirmeye çalışıyordum. Yalnızca bir bakıştı. Sıcak, ilgili bir bakış. Lanet olsun. Kendimi dürüstçe ifade edebilmek için hâlâ şansım vardı. Bu yüzden derin bir nefes alıp konuşmaya başladım. Çünkü tasavvur edemeyeceğim biçimde Teddy'yle konuşmak başkalarıyla konuşmaktan farklıydı.

"Bir hafta komada kalmışım," diye başladım.

Teddy kollarını masanın üstünde kavuşturarak bana baktı. "Vay be."

"Evet. Uyandığımda bitkisel hayata geçip geçmeyeceğimden emin değillermiş. Beynimdeki damar birdenbire tıkanmış. Hâlâ neden olmuş olabileceğini tam kestiremiyorlar." Sesim giderek azalmıştı. Başımı sağa sola salladım. "Gerçekten şanslıymışım. Her neyse, ben komadayken Mel delice âşık olduğum erkeklerle ilgili tuttuğum günlüğü bulmuş."

"Her şeyi yazman üretkenliğini gösteriyor."

Dudaklarımı ısırarak onayladım. Hissettiğim utancın dışında, kendimden emin ya da mütevazı görünmeye çalışıyordum.

"Felçten önce hayatım karmaşıktı. Erkeklerle zor dönemlerden geçtim. Hatırlarsan bir yakınlık problemim vardı. Gerçek bir ilişkinin içinde olmaktansa hayalini kurmayı yeğliyordum."

Bunu güçlükle söylemiştim. "Hikâyeler yaratıp içinde yaşıyordum. Anlamalı mı?"

"Başını salladı. "Seni anlıyorum."

"Tam anlamıyla takıntılı bir tip olduğum için bu günlüğü tutmayı sürdürdüm. Gerçekten biraz utanç verici ama işte Mel, ben hastayken onu ele geçirmiş, tuhaf ve ilginç bulmuş. Bunun benim için bir anlam ifade ettiğini düşünmüş." *İşte hikâyenin tam ortasında kocaman bir boşluk vardı. O da senin tüyler ürpertici babandı.* "Yani, benim listeyi yapmamla ilgili ya da listenin üzerinden anlatılacak bir hikâye olacak. Böyle açıklayabilirim. Hâlâ üstünde çalışıyoruz."

"Kaç kişi var bu listenin içinde?"

"Yüzden fazla."

Kaşları kalktı. "Gerçekten mi? Bir saniye..." Ellerini açtı. "Yüzlerce ilişkin mi oldu?"

"Yok. Yaklaşık on tanesi ilişki sayılırdı. Çoğu yalnızca şey gibiydi..."

"Platonik takılmak mı?"

Huzursuzca omuz silktim. Bir sonraki doğal çıkarımının ne olacağını çok iyi biliyordum. *Bir platonik listesi mi? Senin sorunun var?*

Fakat dişlerini göstererek kocaman gülümsedi. "Platonikliğin kralıyım," dedi.

Rahatladım. "Kapışırız, dostum. Yıllarca küçük başarısızlıklarını listeleyen biriyim," dedim.

Teddy başıyla onayladı. Başka bir şey söylemek istiyordum ama düşüncelerim dağılıyordu. Aklıma bir şey gelmiyor, dilim dönmüyordu. Ellerimi önümde tutarak anlatmak istediğim şeyi havaya çizmeye çalışıyordum. Ellerimi masaya koydum. "Konusmak zor. Lanet olsun. Üzgünüm. Çok özür dilerim."

"Önemli değil. Özür dilemesene."

"Bir sürü konuşma tedavisi gördüm ama hâlâ zaman zaman donmalar, boşluklar oluyor. Seni korkutuyor muyum? Kendimden korkuyorum."

“Beni hiç de korkutmuyorsun.”

“Öylesine söylüyorsun.”

Boğazını temizledi. “Baksana, Sharon? Babam küçük kızları taciz eden, onları yatağa bağlayarak uyurken fotoğraflarını çeken bir adamdı. Herkes bir yana ama sen korku eşiğimin biraz yüksek olduğunu biliyor olmalısın.”

İkimiz de kahkahalar attık. Ellerime baktım. “Tamam, tamam, affedersin.”

“Yahu neden özür diliyorsun. Şunu söylemeyi keser misin?” Omzuma dokundu. “Bak. Gerçekten. Herhangi bir hatan yok.”

Ah, sen öyle san! Buraya, sonrasında neler olacağını görmek için Teddy’yi görmeye gelmemin büyük bir hata olduğunu hissediyordum. Ellerimi sıkıp açmaya başladım. Yüzüne bakıyordum. “Çok zor zamanlar geçirmiş olmalısın,” dedim. “Yanlış bir şey söylemekten korkuyorum. Seni kötü hissettirmek istemem.”

“Sana teyzem Nadine’in dava sırasında bana söylediği bir şeyi aktarayım. Tamam mı? Hazır mısın? Bu sözleri aklına kazıyıp *mezara* kadar unutmamanı istiyorum.” Eğilip ellerini omzuma koyup fısıldamaya başladı. “Tatlım, babanın bir sübyancı olması senin suçun değil.”

Elimle ağzımı kapattım. Teddy sırtıyordu. Mel, Tatum ve Ryan bize bakıyordu. “Ne bakıyorsunuz?” diye sordu Teddy.

Birden samimi bir tavırla kolumu sıktı. O an nefesim kesildi. “Deneyimlerime göre, konuyu gizlemek meseleyi daha da tuhaflaştırıyor,” dedi.

Ardından, Teddy uzanıp birasını yudumlamaya başladı. Kulaklarının üstünde ve sakalında birkaç tane beyazı vardı. Geçen her yıl hâlini tavrını değiştirmişti. Mel, geçen gece annesi gibi bıçaklanan Honus Caudill’in öncesinde sekiz ay hapiste kaldığıyla ilgili bir haber göstermişti. Çocuk tacizcilerinin hapisshanedeki kalabalığın içinde hayatta kalması pek mümkün görünmüyor demişti.

“Sen şimdi listemin sana gülünç gelmediğini mi söylüyorsun?”

Teddy omuz silkti. “Projenle ne anlatmak istediğini anlıyorum. Felç geçirmene neden olan, kafanın içindeki unsurlarla kendinle barışmak istiyorsun.”

Bir an yüzünün hatırladığı bir şeyle gölgelendiğini anladım. Aslında anlayabileceğini düşünüyordum. Belki o da Listemin hissettirdiği gibi hissettiren bir şeyler yapmıştır da yapmamış gibi görünmeye çalışıyordu.

“Buraya gelmene gerçekten memnun oldum,” dedi Teddy. Uzanıp kollarımı sıvazladıktan sonra açılmamış bir pipet aldı. Dışındaki kâğıdı nizami kıvrımları olan bir kâğıt parçasına dönüştürerek masaya bıraktı. Pipeti birasına sokup birayı emerek kâğıda akıttı. Kâğıt hızla açılmıştı.

“Bak, yılan yaptım,” diye fısıldadı Teddy.

Mel ve diğer çocuklar arkalarında üç boş sürahi, iki tabak kırmış tavuk artığı bırakarak eski bir *Mortal Kombat* konsoluna geçmişlerdi. Mel’in omuzları Tatum’dan aşırıldığı kot ceketin altında açılıp kapanırken Tatum ve Ryan ekranı izliyorlardı. Mel kazanıyordu. “Evet, pislik!” diye bağırdı. Sonra dönüp iki eliyle işaret yaparak en iyi Axl Rose taklidini yapmaya çalıştı. “Sha na na na yeah!”

“Ona âşık oldular,” dedi Teddy.

“1999’dan beri kız kovalıyor.”

“İyiymiş. Biraz yürümek ister misin?”

“Evet.”

Dışarısı havadar ve serindi. Araba egzozu ve dökülen yapıların kokusu vardı. Yaya geçitlerine yaklaşip durduk. İşaretlerden dikkatimiz dağılmıştı. Beklerken konuşuyorduk. “Ee, şu listende *ben* de var mıyım?” dedi eğilip dirseğiyle beni dürterek.

“Sen bir numarasın,” dedim ona.

Yüzü aydınlandı. “Gerçekten mi?”

“Tabii.”

Küçük, şekil itibariyle yuvarlak bir parka gelmiştik. Girişinde eski piskopos mezarlığı yazan bir levha vardı. Teddy beni kestanelerin altındaki taş bir banka yönlendirdi. Oturmaya başladık.

“Nasıl ortaya çıktı?” diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. Neden bahsettiğimi hemen anlamıştı. Derin bir nefes aldı. “Hepsini mi soruyorsun? Ah, Tanrım! Muhtemelen kapsamlı Wikipedia yazıları vardır.” Gülümsemesi gittikçe solarken avucuyla çenesini ovarak iç geçirdi. Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyordum. “Gazetelerden takip ettin mi? Duruşmayı?”

“Etmemeye çalıştım.”

“Ne büyük lüks,” dedi Teddy. “Hayatımın o kısmını uyuyarak geçirmek isterdim. Akıl sağlığına ailenin seks hayatını bir mahkeme salonunda dinlemekten daha fazla zarar verecek bir şey olamaz. Tüm dayanılmaz, kirli ayrıntılarıyla. Tüm üçlü birlikteliklerini, vücut tüylerini ve 1970’lerin kilit partilerini... O partiler için bile fazlasıyla sınırsız şeyler.”

“Yetmişler berbatmış,” dedim kısık sesle.

“Yetmişler iğrençmiş,” diyerek beni onayladı Teddy. Sonra ceketini düzelterek sustu. “Kafamızdan geçenler bizim sığınağımız gibi ya, seks de ailem için bir çeşit sığınakmış. Babam içinse onu tehlikeli kılan bir hastalıktı. Duruşmanın en garip tarafı bu detayları tanıklık yapan annemin ağzından duymaktı. Anlattığına göre o bir şeylerin yanlış olduğunun hep farkındaymış. Babam içinde yasal sınırlar dahilindeki eş değiştirme ya da çoklu birliktelik isteğinden daha fazlasını taşıyormuş.”

“Yani sen bütün duruşma boyunca oradaydın.”

“Ya, evet. Yirmi yaşımdaydım. Bunun için, tüm berbat sorgulamalar için gitmiştim,” dedi. “Belli ki annem genç kızlara olan ilgisinin tehlikeli olabileceğini ya da pedofili içerdiğini düşünmemiş. Savunması buydu. Tezi de ‘Erkek değil mi hepsi aynı’ idi. Düşünebiliyor musun? O karavanı hatırlıyor musun?”

Derin bir soluk aldım.

Çenesini kaldırarak bana değil de önüne bakıyordu. “Hatırlıyorsun,” dedi. “Gerçekten bir klişeye imza atmış. Büyük, gri bir karavan, sokağı gören renkli camlar. ‘Hey, hey beni umursamayın. Burada çocuk tacizcisi yok.’”

İkimiz de huzursuzca gülüştük.

“Onu aldığı zaman iki ya da üç yaşındaymışım. Yani, hadi ama anne. Karavan ve uzun iş yolculukları da mı sana bir şeyler anlatmadı ya da karavanını sürekli kilitli tutması bir ipucu değil miydi? Neyse, annem bir gün gizlice karavana girmiş. Yolcu kol-tuğunun altında küçücük külötler bulmuş.”

Bedenimin bir anda buz kestiğini, tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum.

“Böylece annem, bugüne kadar hâlâ tam olarak anlatamadığı kendi versiyonuna göre hızla tek seferde toparlanıp çıkmış. O günlerde kendisine bakabilecek hâlde bile olmadığını söylüyor. Tanısı konmamış hepatit C’si varmış ve sürekli içiyormuş ama bence paniğe kapılmış. Aklına gelen en berbat şüphenin gerçek olduğunu, vahşi, hasta bir adamla evlendiğini fark etmiş. İçinden bir ses kaçmasını söylemiş. Benim için geri dönmeyi planladığını, benim iyi olduğumu düşündüğünü söylüyor. Bence de iyiydim, en azından fiziksel anlamda.”

“Fotoğraflar,” dedim.

Sert bakışlarla bana döndü.

“Onları bana gösterdiğini anımsıyor musun?”

Hayır anlamında başını salladı.

“Üniversitedeyken haberlerde görünce onları hatırladım. Ak-lımdan çıktığı için etkilendim. Gerçekten unutmuştum.”

Karanlıkta yüzünün solgunlaştığını görebiliyordum. “Sana onları gösterdim mi?”

“Hatırlamıyor musun?”

Kafasını sallayarak nefes verdi. “Hayır, Tanrım! Sharon, çok üzgünüm.”

“İyi de başka ne yapabilirdin ki? Çocuktun.”

Yutkunarak gözlerini kapattığını görebiliyordum. “Bunu yaptığımı inanmıyorum.”

“Olması gereken de buydu. O zamanlar sürekli bir aradaydık.”

“Evet.” Yavaş konuşuyor, hızlı hızlı göz kırptıyordu. Derin bir nefes aldı. “Sizin ev benim sığınağımdı.”

Ceketimin fermuarıyla oynamaya başladım. “Evimizi sığınak olarak görmek için gerçekten ağır koşullarda yaşamış olmak gerekiyor.”

“Yani orada beslenebileceğimi, bir şeyleri kurcalamayacağımı, sana gösterdiğim o fotoğraflar gibi *tarif edilemez* pislikler bulmayacağımı biliyordum.”

Teddy elleriyle ağzını kapattı. Gözleri boş boş bakıyordu. Kaçınılmaz bir duraksama yaşıyorduk. İkimiz burada mucizeyi hissedebiliyorduk. Bu âdeta insan etkileşiminde kuzey ışıklarını görmek gibiydi. En kötü şeylere maruz kalmış iki beyin birbirini etkiliyordu.

“Sharon, o sana hiç...” diye başladı Teddy birden.

“Hayır,”[^] diye yanıt verdim çabucak.

Yavaşça uzun bir nefes verdi. Ceketinin altındaki omuzları öne düşmüştü. Gözleri rahatlamayla kapandı.

“Ya sana?” diye sordum.

“Hayır.”

Hava biraz daha soğuyor, hafif hafif üşütüyordu. Bir yerde sokak lambaları titreşiyordu.

“Sonra annen seni almaya geldi,” dedim.

“Evet. Buraya taşındık. Ergenlik yıllarımda babamın evinde gördüğüm ve duyduğum ne varsa unutmaya çalıştım. Bir sürü ilaç aldım, kitap okudum, film izledim. Beynimi unutmaya zorlayarak bir sürü şeyle ilgilendim ama hiçbirisi işe yaramadı. Sonra bir noktada o fotoğraflarda gördüklerimin neler olduğunu, ne kadar yanlış olduklarını, insanlara tecavüz etmenin ne demek olduğunu idrak ettim. Lisedeyken, çocukken başına böyle bir şey gelmiş bir arkadaşım olmuştu. Gerçekten derinden etkilenmişti. O her şeyi gözlerimin önüne serdi. Bir şey yapmalıyım. Böylece lisedeki ilk yılımda bir gün Dupont Manual Lisesi’ndeki İngilizce dersinden çıktım, Central Avenue’nün hemen üstünde ödeme-
meli bir telefon buldum ve Faulkner Polis Merkezi’ni arayarak isimsiz bir ihbar bıraktım ama ihtiyaç duydukları arama emri gibi bir şey ellerinde yoktu. Bu yüzden hiçbir şey olmadı.”

“Birkaç yıl daha tutuklanmadı, değil mi?”

Teddy başını salladı. “Batı Virginia’daydı. Bir kızı karavanına çekmeye çalışmış. Kız elini ısırmış ve çığlık atarak kaçmış. Polis kızın diş izlerini almış. Eve girdiklerinde ısırik izleri kızın diş izleriyle eşleşmiş. Kız bu konuda deli gibi mücadele etti. İfade verdi. Jüriye dişlerini gösterdi. Meşhur bir fotoğrafı var. Şimdi üniversitede filan olmalı.”

“Böylece aradıkları giriş iznine ulaşmışlar.”

“Eve baskın düzenlemişler, bizim bulduğumuz türden şeyler bulmuşlar. Hatırlarsan bu baskın internetin, derin ağın yaygınlaşmasından önce yapılmıştı bu yüzden çok şey ele geçirmişler. Anlaşılan inceleyecekleri bir sürü somut belgeye ulaşmışlar. O kadar çokmuş ki babam delillerin ağırlığıyla mahvoldu. FBI’ın bir süredir izini sürdüğü güneydoğudaki porno yayıncıları ile bir bağının olduğunu bulmuşlar, sonunda kendini haberlerde buldu.”

Bankta birbirimize yakın oturuyorduk. Nefesimi bir süredir tuttuğumu fark ettim. Karşınızdakine anlatılmaz bir yakınlık duyacağınız türde bir konuşmaydı. Benim gibi kendini hep yalnız hissetmiş bir insan için bu konuşmalar, birilerinin benimle özel ve değerli bir şeylerini paylaşması ödül gibiydi. Bedenim, beynimden önce tepki veriyordu. Karnım ağrır, bacaklarımın arası garip biçimde tutulur, nefes alış verişlerim yavaşırdı. Bu tarz konuşmalar iki elimle sayabileceğim kadar azdı. Çoğunu da Mel’le yapmıştım. İlk tanıştığımız gecede ya da elimizde votka şişeleriyle çalışmalara daldığımız gecenin geç saatlerinde Mel teyzesi Shelly’nin evinin kokusunu ya da annesinin on bir yaşında araba kullanmasına izin verişini ya da on altı yaşında, boşanmış komşusuna bekâretini sunuşunu anlatırdı. Bir tane de babamla olan anım vardı. Üniversiteye gitmemden önceki gecelerden birinde sarhoş sarhoş, annesinin babası öldüğü zaman fırına atmak için çiftliğin arka bahçesindeki yarıktan kömür çıkarışını anlatmıştı. Bir tanesini de çok uzun zaman önce şarap soğutucusunun üstüne sarhoş hâlde uzanmış Shauna’yla yapmıştım. “Kardeşim, berbat birisin ama seni seviyorum,” demişti.

Şu an Teddy'yle de böyle bir konuşmanın içindeydim. Teddy'yle konuşurken ışık saçıyordum. Belki de diğer insanlar gibi böyle konuşmalar yapmaya fazla alışık değildik. Hayatımın içinde bunun gibi çok fazla an olsa, samimiyetin ne demek olduğunu unutturduk. Arzulayacak bir şeyimiz kalmazdı.

"Haberlerde görünce elimdekini düşürdüm aslında, bir de kusmuştum," dedim.

"Ben de öyle hissediyordum," dedi Teddy. Göğüs cebine elini soktu. Bir paket Benson ve Hedges çıkardı. Bir tane alıp dudağına yerleştirdim. Yakmak için eğilirken tek eliyle rüzgârı engelliyordu. Çakmak ateş almadan önce kısa bir an yüzüme dokundu. Sessizce oturup sigaramızı içtik. Kolu benimkine değiyordu.

"Buraya taşındığım için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Teddy. "Louisville, Faulkner gibi bir yerden hayli farklı. Orada kalsaydım bunun ne kadar kötü olacağını düşünebiliyor musun? Burada bu olayla ülenmedim. Hayatımın özel ayrıntılarına hakim yabancılara fazla yaklaşmıyorum. Duruşmadan sonra insanların soy ismimi görüp de kaş çattığı zamanlar oldu. Bir defasında ceza hukukunda yüksek lisans yapan bir kızla buluştum. Şakayla karışık Honus Caudill'le bir bağlantım olup olmadığını sormuştum. Ona babam olduğunu söylemem bütün gecemizi mahvetti. Aklından çıkaramadı. Gerçekten onu suçlayamam. Birisiyle buluşmaya gidince aklından şunları geçirirsin: Kimlerden? Çocuklarımız olur mu? Çocuğumuz sosyopat ya da tacizci olur mu?"

Sigarasının külünü savurup bir süre ucundaki kuru inceledi. "Bence, babam benim polisi aradığımı anlamıştı," dedi sessizce.

Dirseğimle onu usulca itene kadar sessizlik içinde oturduk. "İyi misin? Tek parça mısın?"

Zoraki bir ifadeyle gülümsedi. "İyi bir hayatım var. Terapi görüyorum. Muhtemelen de hep göreceğim. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum. Daha önce de söylediğim gibi, kafanın içindekileri boşalttıktan sonra durumunu bozmak istemiyorsun. Oraya sıkışıp kalırsan kendi kendini cezalandırırsın. Uzun zaman önce, hayatta kalmanın belki de bir şeyler başarmak anla-

mına geldiğini düşündüm. Beni mutlu eden bir şeyler yapmak gibi yani, bilirsin işte.” Bedeni rahatladı. Bitirdi. Hafif bir gülümsemeyle bana dönerek, “Hayat devam ediyor,” dedi.

Uzanıp elini tuttum. Bu şimdiye kadar bulaştığım en seksi suçluluk hissiydi. Ben kötü biriydim. O burada bir tavşan deliğinden aşağı yuvarlanırken ben ona dokunmak için fırsat kolluyordum.

Elini benimkinin üstüne koydu.

“Mel’le yaptığınız şeyi şaşırtıcı kılan ne biliyor musun? Mel, kişiliğini ifşa etmeyi göze alan güçlü birisi. İşin bu tarafının ona pahalıya mal, olmadığından emin değilim. Bana göre çok zor. Senaryo yazabileceğimi ya da film yapabileceğimi düşündüğüm zamanlar olmuştu. Henüz başaramadım. Başaracağımdan da pek emin değilim.”

“Bunu bilemezsin.”

“Bilemem ama olmayacağını hissediyorum. Olmayacağına kanaat getirdim. Korkağın tekiyim belki de.”

“Kesinlikle değilsin.”

Yan yan bana bakarken midem gurulduyordu. “Mel’in zor anlar yaşadığı oldu mu? Filmi yapmak, ardından da film hakkında röportajlar vermek zor olsa gerek.”

Mel mikrofonu kırdığı zaman şok geçiren Glynnis Havermyer’in soluk yüzü geldi gözümün önüne. “O bunu kabul etmez ama evet, çok kötü zamanları oldu.”

Teddy iç geçirip yerinde kımıldandı. “Hiç şaşırmadım. Kendi hayatınla ilgili bir film yapmak geçmişin seni sıkıştırmaması anlamına gelir. İyi yaparsan, yeni ve daha zararlı olabilecek bir gerçeği ortaya çıkarabilirsin. Belki benim bilmediğim bir şey biliyordur ama...”

Bu bir yargılama mıydı? Bilemiyordum. Sigarasını işaret ve orta parmağının arasında değil de taşralı gençler gibi işaretle başparmağının arasında tutarak içiyordu. Park sessizdi. Trafiğin aktığını duyabiliyorduk. Gökyüzü temiz mavi, siyah, yıldızsızdı. Hâlâ el eleydik.

“Şimdi yeni filminiz *seninle* ve geçirdiğin felçle ilgili değil mi? Ailen de olacak mı içinde?”

“Olabilirler,” dedim. İşte, açıklama yapmak için yeni bir şans daha çıktı. “Fakat muhtemelen olmayacaklar. Henüz başlangıç aşamasında. Kim bilir senaryo boyunca ne değişikliklere uğrayacak.” Sırtırken sesim canlılığını yitiriyordu.

“Bunu yapmak bile seni tam anlamıyla patron gibi hissettiriyordur.”

Telefonum cebimde titriyordu. Telefonu çıkarmak için hafifçe yana kaydım. Elim aramızdaki boşluğa uzandı. “Ne yapıyorsun, bebeğim?” diye mırıldandı Mel.

Mel sarhoş olmuştu. Yanımda Teddy olduğu için cevabım daha yumuşak, sönük çıkıyordu. “Selam.”

“Nereye kayboldunuz?”

“Yürüyüşe.”

“Tamam, *yürüyüşe* çıkmışlar,” diye tekrarladı. Gülüşmeleri duyuyordum. Birisi gürültülü bir gaz sesi çıkarıyordu. Ağzında kelimeler sürçüyor, yuvarlanıyordu. “Pekâlâ, bu iki beyefendi bizi evlerine davet ediyor. TV izleyip sigara içermişiz.”

Teddy’ye döndüm. “Yürümeye hazır mısınız?”

“Benim ev yürüme mesafesinde. Onlarla orada buluşabiliriz.”

“Tamam, Teddy’lerde buluşalım.”

“Olur. Bacaklarını ayırma!” Mel telefonu kapattı.

Parktan ayrıldık. Teddy kolunu uzatınca koluna girdim.

“Yani, Mel eşcinsel,” dedi.

Önce hafif ardından büyük bir kahkaha attım. “Evet.”

“Bu sorudan pek kaçamıyorsunuz galiba.”

“Yok.”

“Ancak sen erkeklerden *hoşlanıyorsun*.”

“Evet.”

“Hiç kadınlarla çıkmayı denedin mi?”

“Birkaç kez, çok da istemeyerek belki de. Bana göre değildi.”

“Mel’le hiç çıktınız mı?”

“Ben ve Mel mi? Hayır canım.”

“Bir ortamdaki hâlinize bakınca o biraz daha ön planda olsa da birbirinize benziyorsunuz. Sanki sen onu dizginleyen taraf-sın.”

“Elimden geldiğince.”

“İkiniz öyle ya da böyle birbirinize bağlı gibisiniz,” dedi.

Her iki tarafında da bahçeli evler olan ağaçlı bir yoldan aşağı döndük. “Tüm hastalık sürecimde yanımdaydı,” dedim ona. “Hastalığım onu değiştirdi. Hastanede her gün yanımda kaldı. New York’taki stüdyomuzu kiraya vererek faturalarımızı öde-meyi sürdürdü. Süreci gerçekten çok iyi idare etti.”

Bir köşeyi dönünce Viktoryen bir binanın önünde dudakla-rında sigaralarıyla teneke tekmeleme oyunu oynayan Mel ve ço-cukları gördük. “Geldik,” dedi Teddy ve hepimizi yandaki mer-divenden yukarı çıkardı.

Teddy’nin loş sarı ışıklı koyu ahşap eski bir evi vardı. Girer-ken mutfak masasındaki bir gaz lambasını açınca mekân aydın-landı. Ocağın üstünde dökme demir bir tava parlıyordu. Kitap-lar kapının yanına istiflenmişti. *Ulysses*’in eski bir kopyası, birkaç tane Lary Mcmurtry ve bir Harry Crews.

Mel eski TV sehpasını gösterdi. Kapısına dokundu. Kapılar dönerek açıldı. Küçük bakır kolları parlıyordu. Pikabın üstünde *Root Down* EP vardı. Mel etkilenererek mırıldandı. Eğilip raftan bir şey çekip çıkardı. The Oak Ridge Boys.

“Tanrım,” dedim.

“Hayır. Elvira.” Teddy bir dolabı açarak içinden şeftalili sch-napps, çavdar viskisi ve mavi Carnival kadehlerini çıkardı. Ryan ve Tatum masadaki otu, kristal bir küllüğün içine tohum ve kök-lerini atarak temizlemekle uğraşıyorlardı. “Seninkini hafif yap-a-lım,” dedi Teddy. “Hastanın fenalaşmasını istemem.”

Mel raftan bir kayıt çıkardı. Reagan Youth. “Dostum, bu sen-de niye var ki?”

Teddy omuz silkerek, “Bilmem,” dedi ve sırtıttı. Bu şaşkın, hesapsız, havalının tam tersi hâli son darbe oluyordu. Ted Cau-dill’den çok hoşlandığımdan gerçekten emin olmuştum.

Tatlı, hafif içkiler yapıyor, üstüne pipo yakılıyordu. Konuşma yeniden başlıyordu. Tatum, Balister'dayken şehirde izini sürdüklerime benzeyen, en temel kaleminden kâğıda tekniğiyle yapılmış, seksenli yılların başlarında New York'un halka açık kütüphanesinden edinilmiş VHS çizgi filmleri getirdi. Teddy'ye "Bunları nereden buldun?" diye sorduğumda çok önemsizmiş-çesine, zaman önemini *yitirmemiş*, evrensel çemberler *tamamlanmamış*, geçip giden yıllarımızın yitirilmişliği *yokmuşçasına*, "Neden olmasın ki?" dedi. Ot içiyor, sıcaklık, samimi bir bulanıklık içindeki odada hep birlikte uçuyorduk.

Teddy ve ben birbirimize yaslanarak koltukta oturuyorduk. "Bu eski kısıları, eski basit işleri seviyorum. Mel ve ben bunları saatlerce izlerdik."

"Ben de," dedi. "Seninle TV izleyişlerimizi anımsatırdı bana."

Sesinin vücudumda yankılandığını hissediyordum. Koltuğa gömüldükçe içimde hoş bir bulanıklık hissedebiliyordum. Fısıltıyla, "İçlerinde bir sürü *hayalet* var," dedim.

"*Sen hayaletli* görüyorsun." Gaz sesleri yaparak bacaklarımın yumuşak kısımlarını dürtmeye başladı. Güldüğümde kükrüyor-muşum gibi bir ses çıkıyordu. Uzaklaşmak yerine gıdıklanarak kıvrınmayı tercih ediyordum. İşler hızla saçma bir hâl alıyordu. Bütün derim bir su baloncuğunun üstündeki yağ lekesi gibi bir girdapta dönüyor gibiydi.

"Dur," diye bağırdım. İki büküm olmuşum.

Teddy saçımla oynuyordu. "Sharon, Sharon, senin için endişelenmeli miyim?" Âdemelması bir iki kez oynadı. Neredeyse yanında soluk alıp veriyordum. Mel ve diğer çocukların birbirine göz devirdiklerini görebiliyordum.

"Sarhoşken aksanın geri dönüyor, Jim Bob," dedim.

"Yoo."

"Evet."

Teddy, "Büyüleyicisin," diyerek parmağını göbeğime dokundurup hareket ettirince yine gıdıklandım. "İşte böyle benim gibi

büyük sersemleri pohpohlayarak kariyer basamaklarında çıkıyorsun.”

• “Dur, dur, dur.”

“Eve gelen süperstarı gıdıklıyorlar. Ah, hayır.” Yanlarıma dokunuyordu. Büyük, kahkahalarla dolu bir bulanıklık oluştu. Bir ben onun üstündeyim, bir o benim. Nefessiz kaldığımı hissediyordum.

İşte o an olan oldu. İşiyordum. Çok az. İşmeden yalnızca bir saniye önce kanallarım açılmıştı. Şok içinde koltuktan yana doğru düştüm.

Ayağa kalktım. “Dur bir saniye. Hemen geleceğim.”

Teddy gözlükleri kaymış, kanepede yayılmış otururken, “İyi misin?” diye sordu.

“Evet. Tuvalet ne tarafta.”

Kapıyı kapatıp elimi ağzıma kapatarak klozete oturdum.

Hoşlandığın bir adamın üstüne işlemek kurallara aykırıydı. Kendime, kemikli dizlerimin üst tarafına, göbeğimin etrafındaki sarkık derime, göğüslerimin küçüklüğüne bir göz attım. Bu gece Teddy’yle yatarsam ilk kez olabileceklerden korkuyordum. Seks, felçten bu yana kendi başıma usul usul yaptığım bir şeydi. Geçtiğimiz üç ay içinde Florida’daki kiralık evin kirli küvetinde eski hâlime geri dönüp dönemeyeceğimi, uyarılmanın hazzını, tutkusunu ve saf hayvani zevkini tekrar kazanıp kazanamayacağımı düşünmenin hüznünlü gölgesinde yarım yamalak denemelerle değerli denebilecek kadar az sayıda orgazm yaşamıştım. Onlar da orta karar, sıradan bir hissizlikten başka bir şey değildi. İç kulak basıncımın gazabına uğramadan birinin üstüne çıkabilmem mümkün müydü ki?

Kafamı dizlerimin arasına uzatıp kokladım. Tamam, çok kötü değildi. Çiş gölü değildi en azından, sadece damlamıştı. Külotumdaki damlayı ovalayıp fermuarımı çektim.

Teddy kapının dışında duvara yaslanmış, dudaklarını endişeyle büzmüş bekliyordu. “İyi misin?”

“İyiyim.”

“Sana bir zarar vermedim ya?”

“Hayır, hayır. Güldüğüm zamanlar tuhaf etkiler gösterebilen kan basıncı dengeleyici ilaçlar alıyorum.”

“Üzücü. Sen güzel gülersin.” Kollarımı tutup hızlıca ovaladı. “İyi olduğundan emin misin?”

“Hı hı.”

Koridor karanlık ve dardı. Yan odadan gelen TV seslerini duyabiliyorduk. Teddy eğilip de dudağını benimkine sımsıkı yapıştırmadan önce uzun bir an birbirimize baktık. Durmadı. Çenesine, kulaklarına, başının arkasına dokunarak kendimi geri çektim. Yine öpüşmeye başlamıştık, dili ağzıma daha ateşli, daha hızlı giriyordu. Nefes verirken ellerini sırtımda gezdirdiğini hissedebiliyordum. Zemin kayıyordu. Vücutlarımız birbirine değiyordu. Sertleştiğini hissedebiliyordum.

Yan taraftan sesler gelince birbirimizden ayrıldık. “Gel,” dedi Teddy ve beni yatak odasına çekti. Daha koyu ahşap paneller, her yanda kitaplar ve CD’ler, kıyafetlerinin ılık tatlı kokusu. Bir o, bir ben üste çıkarak yatağa kendimizi bıraktık. Ellerimi yanaklarındaki yeni çıkan, seksi sakalında gezdirdim.

“Sharon,” diyerek boynuma yaklaştı.

Tüm bedenim sarsılıyordu.

Felçten önce bademcik iltihabı geçirmiştım. Kulağımın arkasında enseme doğru, her tür yumuşak ve sert öpüşe, yalamalara ısırmalara, dile, bir de nefes darbelerine oldukça duyarlı bir yer vardı. Aslında birlikte olduğum az sayıdaki adamın külotumu çıkarmamı sağlamalarının en iyi yolu ilginç bir şekilde buydu. İlk öpüşünden itibaren Teddy, yalamalarını kulak mememin üstünde tutmayı biliyordu. Külotum çıkınca bacaklarımla onu sardım. Ona doğru kıvrıldım. Yine bedenime kavuşuyordum. Kendim gibiydim. Özüme dönmüştüm.

Dudaklarıyla mememi ısırırken sutyenimi açmak için üstüme çıktı. Bacağım sızlayınca inleyip çığlık attım.

Aksayan bacağımdı. Günde en az üç kez acıyla uyarılarak kasılıyordu. Sevişmeye devam edemezdım. Vücudumun kont-

rolünü kaybetmeden önce çizim masasında sol bacağımla altına katlayarak oturmaktan, çalışırken vücudumu en rahat ettiği pozisyonuna sokmaktan ne kadar hoşlandığımı hiç fark etmemiştim. Artık bir Hintli gibi oturma ihtimalim yoktu. İşte hiç beklenmedik bir kaybım daha ortaya çıkmıştı. Bir sürü seks pozisyonundan modası geçmiş bir tanesine dönmem gerektiğini düşünüyordum.

Kramp artıyordu. Boğazımın gerilerinden bir ses çıktı.

Teddy'nin yüzü kızarmış, bana bakıyordu. "Ne oldu?"

"Bacağımlı."

"Ah, affedersin, ben?.."

"Yok yok."

"Hangisi ağrıyor?"

"Bazen kramp giriyor."

Bacaklarımı her iki elimle tutarak sızlanmaya başladım. Bağırarak istiyordum. Bu çok *iyi* gidiyordu. Yine de, böyle iki büküm olmam kıcımlı Teddy'nin gözlerinin önüne seriyordu. Haggis Mcbaggis aksak bacağımla tutuyordu. Bir sürü erkeği soğutacak türden bir görüntüydü. "Geçecek," dedim dişlerimin arasından. "Canımı yakan bu saçmalık bir iki dakika içinde diner."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?" Benim tarafıma gelip alnımdan saçlarımı çekmeye başladı.

Sarsıntılarla inledim. Hırlar gibi, "Sadece beklemem gerek," dedim.

"Masaj yapabilirim. Yardımı olur mu dersin?"

"Bilmem."

"Bir deneyelim." Teddy yer değiştirdi ve iki elini dizimin üstüne koydu. Yatıştırıcı bir ses çıkarıp avuçlarıyla daireler oluşturarak masaj yapmaya başladı. "Şurası mı?"

Kaslarım gevşemeye başlamıştı. "Evet."

Pantolonunun dışına çıkmış gömleğinin düğmeleri açıldı. Göğsündeki tüyler beklediğimden fazla ve koyuydu. Krampın etkisi azalmaya başlamıştı. Parmaklarımı saçında gezdirmek için uzandım. Bakıp gülümsedi. "Daha iyi misin?"

“İyiyim. Üzgünüm.”

“Ara sıra giren bir kramp, demek ki endişelenecek hiçbir şey yok.” Eli üst tarafa doğru ilerledi. “Bu iyi mi?”

“Evet.” Arkama yaslandım ve ellerinin hareketlerini, güçlü kavrayışını, sıcak avuç içlerini hissetmeye bıraktım kendimi. Dudaklarının da kumaşa değene kadar yavaş yavaş yukarı çıkan dokunuşlarına eşlik ettiğini hissediyordum. Sutyerimi çıkardı. Gözlerimi kapattım. Kendimi onun bir parçası gibi hissediyordum. Gözlerimi kapattım. İsmimi fısıldıyordu.

,

KALBİM LOUISVILLE, KENTUCKY'DE ATIYOR VE DURUYOR

FARKLI BİR YATAKTA ÇIRILÇIPLAK UYANDIM ve ilk aklıma gelen *hastanede* olduğumdu. Panikten boğazım kurumuştı. *Ah, Tanrım. Yine mi?*

Teddy dönüp mırıltılarla beni kendine çekti. “Günaydın,” diyormuş gibi tanımlayabileceğim bir şekilde kıcımı avuçladı. Boynuma kondurduğu öpücükleri bacaklarımın kasılmasına yol açıyordu. Evin uzak köşesinden Super Nintendo’nun iki oyunculu *Street Fighter* oyununun gürültü patırtısını, Mel’in, “Aha, şu saçmalığa bak. Hadi, aşüfte!” dediğini duyuyordum. Sonra havada uçan tekmeyle “Tabii ki yaparsın!” gibi çıkan bir ses duyuldu. Çocuklardan biri hoşnutsuzca, “Vay be!” dedi.

Perdelerin ardında parlak gün ışığının ince çizgisi vardı. Teddy omzumun üstünden duyamadığım bir şey söylüyordu. Arkama yaslandım. İçimin derinliklerine ulaşıyordu. Bunun nasıl hissettirdiğini hatırlamam gerekiyordu. Anılar insanı hayal kırıklığına uğrattıyor, diye düşününce hüznün boğazımı kapladığını hissediyordum. Hatıralar eninde sonunda yokluğa karışı-

yordu. Yıllar, şimdi hissettiğin şeylerin eksikliklerini düşünerek geçmişti. O yüzden yapabildiğincebu duyguyu içimde tutmalıydım. Dönüp sırtını ittim. Kalçasının altına doğru kafamı uzattım. Nefesini kestiğimi hissedene kadar aşağı daha aşağı, inmeye başladım.

GİYİNDİK, ÇIKTIĞIMIZDA bir Murphy yatağının açıldığını gördük. Ryan, Tatum ve Mel çorapları ve tişörtleriyle içinde yayılmışlardı. Mel kollarını çocukların omzuna atmıştı. Gözlükleri alınının üstüne çıkmıştı. Ryan parmaklarını çenesinin altında kıvrarak cenin pozisyonunda yatıyordu. Tatum'un uzun ve beyaz eli neredeyse yere değiyordu.

Bir süre onlara baktık. "Kahvaltı," diye fısıldadı Teddy.

Beni oturma odasından mutfığa götürüp kapıyı kapattı ve zayıf meşe deli gibi gıcırdadı. Buzdolabı en az elli yıllık Frigidaire serisindendi. Köşede manasızca duran bir TV koltuğu bulunuyordu. Üstünde kıvrılıp iki ışığın parladığı ocağa baktım. "Mutfak ve banyo uşakların, hizmetkârların bölümüymüş," dedi Teddy. Gömleği açtı. Yumurta almak için eğildiği sırada göbeğinin iki kıvrımı düğmesinin üstünden sarkıyordu. "Burası, bu şehirdeki en eski köşklere biri. Torunu mafya tarafından öldürölüp Dixie Otobanı'nın kenarında bir kuyuya bırakılan bir bankacı tarafından yapılmış. Bu olaydan sonra mekânı terk etmiş. Seksenlerde güzel bir evmiş. Yumurtanı nasıl alırsın?"

"Göz göz olsun."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Teddy bir ıspatula ve deniz tuzu öğütücü çıkardı. Ardından yumurtaları kırdı. Masanın üstünde sevişmeye onu ikna edebilir miyim diye geçiyordu aklımdan.

Kabukları çöpe attıktan sonra gelip yüzümü tutarak öptü. Alnını benimkine dayadı. Ocakta gazın alevi, tencerede tereyağının cızırtısı vardı. Birbirimize aptal aptal gülümsüyorduk. Hiç ayrılmak istemiyordum. Bu eski gıcırtılı dairede birlikte yaşayabilirdik. Her cumartesi çiftçi pazarına giderdik. Sedef hastalığı, kekeleme gibi sorunları olan tuhaf çocuklar yapardık.

Sonra aklıma proje geldi. *Lanet olsun.* Dün gece Teddy'ye projemiz hakkında neler anlatmıştım acaba? Onu yatağa atmaya çalışırken anlattığım yarı gerçekler nelerdi? Parmaklarımla sandalyenin kenarına vuruyordum. "Hımm," diye başladım. "Dün gece Mel ve benim yaptığımız projeden çok bahsettik mi? Tam olarak hatırlamıyorum."

"Dün gecedен aklımda bulanık ve net olan sahneler var." Yumurtaları çırparken omuzları ve bilekleri âdeta daire çiziyor, kullandığı çatal tıngırdıyordu. "Projeden çok az bahsettik. Seninle ve geçirdiğin felçle ilgili olacağından..."

"Yani, evet."

"Eminim harika olacaktır," dedi Teddy. "New York'taki erkek arkadaş yığının, tüm o hımbıl hipster tiplerin arasında çok ses getirecektir. Onları büyüleyeceğine eminim." Çatalı havaya, yumurtanın sarısı da ocağa sıvruldu.

"Sanmam."

"Mütevazılık yapma. Buzdolabında ev yapımı sosislerim var. Et sever misin?"

Bacaklarımla onu sardım, yumurtalar pişerken öpüşmeye başladık. Ellerini gömleğimin üstünde gezdirirken kulağıma birkaç gün daha oralarda takılsam ne kadar mutlu olacağını fısıldadığı, zamanın uzadığı güzel bir an yaşadık. Cesaretim yeniden kayboluyordu.

STÜDYOMUZU KİRALAYAN ÇOCUKLARIN tatili uzatmak istediklerini öğrendik. Louisville'de birkaç hafta daha kalmayı teklif ettim. "Araştırma için," dedim.

Mel gözlerini devirerek, "Ted'in penisini araştırmak için mi?" diye sordu.

Fakat beklediğim kadar sert bir tepki vermedi. Ryan ve Tatum'la kalıyordu. Oğlanlarla geçen iki haftanın sonunda onun da fikri değişmişti. "Burası büyüleyici," dedi Mel bana. Ryan ve Tatum onu şehrin tahrip olmuş geçmişi hakkında bilgilendiriyordu. O da örnek bir öğrenci gibi zamanını 1977 kasırgasının

fotoğraflarını incelemek için üniversitede ve mezarlıklarda kök salarak geçiriyordu.

Geceleri o, Ryan ve Tatum nehrin karşı kıyısına geçerek Indiana'da terk edilmiş binalar bulmak için araba yolculuğuna çıkıyorlardı. Üç gün sonra Waterfront Parkı'nda bir ot satıcısının yerini belirliyor, platin saçlarıyla trafiğin arasında uzun koşulara çıkıyordu. Şehir ne Union'a ne Confederacy'ye bağlıydı, ne büyük ne küçük bir sınır kentiydi. Mel şehre hemen *hâkim* olmuşa benziyordu. Öğrendikçe bana da anlatıyordu. Neyle karşılaşırsa karşılaşsın öğrenmeye çalışıyordu.

"Deneyelim bakalım," dedi. Ryan ve Tatum'la dışarı çıkmak için dükkânın kapanmasını beklerken Weirdo Video'nun arka odasında çizim yapıyordu. Yapmak istediğimiz şeye çoktan kendini kaptırmıştı. Bunun, onu eline emziği verilmiş bir bebek gibi burada kalmaya daha çok ikna edeceğini bildiğimden onu teşvik ediyordum. "New York'tan kaçışın bir parçası olalım. Kira bedelinin dörtte birini ödemek için Brooklyn saçmalığından Detroit, Asheville ve Austine'e göçen insanları düşün. Lousville neden olmasın ki?"

Ödülümüzün ilk ödemesi yattığı zaman çekin Weirdo Video'ya gelmesini sağladık, onu bozdurup Lousville'deki bir üniversite profesörüne ait devasa Viktoryen bir binanın arka tarafında eşyalı bir ek oda kiraladık. Arka tarafını Mel için uyuma köşesine, ön tarafı ise çalışma alanına çevirdik. Mel eski bir Formika masanın üst kısmındaki kerestelerden bir çizim tahtası yaptı. Perspektif için tahtanın üstüne birkaç fener yerleştirmişti.

Mel ayarlamaları yaptıktan sonra elleri belinde etrafa takdir dolu bakışlar attı. "Pekâlâ, artık çalışabiliriz."

OSIRALARDA BEN DE gayriresmî olarak Ted'in evine taşınmış-tım. Mutfakta çorba için sebze doğruyorduk. Telefonum çalarken ağır ağır, özenle havuç doğruyordum.

Faulkner'ın 606 alan kodunu gördüm.

Bıçakla hızlı ve ters bir hareket yapınca parmağım kesildi. "Of, dur," dedi Teddy.

• Telefonu açıp sesli mesaja mı düşse diye düşündüm. Cevaplamaya karar verdim. Teddy bir tuvalet kâğıdını tomarıyla başparmağıma bastırırken ben, "Anne?" dedim.

"Sharon, nereye *kayboldunuz*?" diye sordu.

İrkilerek telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Teddy sessizce gülüyordu. Annemin sesi odanın içinde bizimle birlikteymiş gibi gümbür gümbür geliyordu. Teddy'ye annemin sesini Satan's Taint içkisinde eriyen binlerce gaydaya benzeterek tarif etmişim. Beni haksız çıkarmıyordu. "Kaç zamandır haber vermediniz, ben de burada oturmuş *yol kenarında* tecavüze uğramış, cinayete kurban gitmiş olabilirler mi diye *en kötüsünü* düşünüyorum."

Teddy ağzını kapatarak iki büklüm oldu.

"Anne, oradan ayrılalı iki hafta oldu. Yeni mi fark ettin?"

"Araman gerekirdi, biliyorsun."

Kanı durdurmaya çalışarak parmağıma bastırdım. "Özür dilirim. Hâlâ Louisville'deyiz. İşlerin seyri biraz değişti."

"Yaa," dedi suçlayıcı bir tonda. "*Louisville*'desin."

"Evet." Kafamı duvara dayadım.

"İyi misin?" diye fısıldadı Teddy. Başımı olumlu anlamda salladım.

"O kimdi?" diye sordu annem.

Parmağımyı uzatıp Teddy'ye koridoru gösterdim. "Komik bir hikâye," dedim. "Teddy Caudill'i hatırlıyor musun? Komşumuz."

Temkinli bir sessizlik oluştu. Ardından annem gergin, kısık bir sesle, "Evet, hatırlıyorum," dedi.

"Hah, işte oydu."

Annemin sesi yükseldi. "*Şimdi* yanında konuşan o muydu?"

"Evet."

"Ee, *Louisville*'de ne yapıyormuş?"

"Yaşiyor. Bir işyeri var. Aslında Mel'le bir iki ay daha buralar-da takılmayı düşünüyoruz. New York'taki evimizi kiralayanlar

süreyi uzatmak istiyor, biz de Louisville’i gerçekten sevdik. Çalışmak istediğimiz projeye hızlı bir başlangıç olması için iyi bir yer olduğunu düşünüyoruz.”

Annem bir sessizliğin ardından karşılık verdi. “İkiniz de onunla mı kalıyorsunuz?”

“Hem evet hem hayır. Çalışmamız için bir yer tutmamıza yardımcı oldu.”

“Bu onun için de uygun muymuş peki?”

“Elbette.”

“Bilmem,” dedi annem şüpheli bir ifadeyle. “Çok çabuk olup bitmiş. Güzel karşılanmanızın suyunu çıkarmadığınızdan emin misin?”

“Bizi o davet etti, anne. Sorun yok.”

Başka bir sessizlik ânının ardından, “Buraya bizi ziyarete geldiğini düşünmüştüm,” dedi. “Buralara sevgili düşürmeye mi gelmiştin?”

“Tanrım! Anne, sen *ciddi* misin?”

Benimle ya da benim hakkımda konuşurken annemin sınırlı sayıda tonlaması vardı. Şüphe, pes etme, bıkkınlık, tekdüze bir tenezzül, zaman zaman da akılda kalıcı bir iğrenme. Annem tonlamamanın önemine inananlardan değildi. *Söylediğinin bir önemi yoktur nasıl söylediğin önemlidir* önermesini saçmalık olarak nitelendirirdi fakat tonlamasından anlaşılan, dünyanın en ahmak insanı olduğumu düşündüğüydü. Ailenin en kötüsü olduğuna inanıldığını bilmek tuhaf bir histi, insanı çekip gitme isteğiyle dolduruyordu.

Elbette, onun bu konuda kısmen haklı olması, durumu daha iyi yapıyordu.

“Gerçekten ilginç olmadığımızın farkındayım ama bir süre daha buralarda kalırsınız diye beklemiştim. Louisville’e gittiğini bile bilmiyordum. Kent söyledi.”

“Ayrılmadan önceki gece bahsetmiştik, anne.”

“Demek duymamışım.”

“Neyi duyup neyi duymadığını ben bilemem ya.”

Daha önce yanıtlamış olmama rağmen, “Orada ne işin var,” diye tekrar sorarken bütünüyle farklı bir soru sormak istediğini biliyordum.

MEL, LİSTE FİLMİ İÇİN baştan sona bütün öğeleri kontrol ederek tarihi sıralamaya uygun bir format yapmayı önerdi. “Sen merkezdesin,” dedi Mel bana. “Birinci kareden başlıyoruz, 1907’deyiz, Faulkner, büyüyüşün, Teddy, sonra otuz sekiz numaraya geçiyoruz. Çizdiğin adamları değil de o adamla tanıştığın zaman hayatında olanları düşünüyoruz. Onlar üzerinden hayatının bir çizelgesini çıkaracağız. Onlar felce yol açan unsurlar.”

“O zaman sonu nereye bağlanacak?”

“Sen söyleyeceksin,” dedi Mel. “Zamanla karar verimiz.”

Gel görelim ki adamların üstünde çalışmaya başladığımızda bunun ne kadar sıkıcı olduğunu anlamıştık. Bunun yerine gece yolculuğumuz sırasında düşündüğüm, ı ışık ve titreşimlerle parlayan Faulkner’ın üstüne düşen alacakaranlığın, koyu mor, kırmızı çizgili gökyüzünün altındaki Phillips Stamper mezarlığını çizdim. “Vay canına,” dedi Mel. “O nedir?”

Faulkner’ı, Shauna’nın yüzünü, babamın yüzünü, lise-min taslağını, TV’yi üstünde izlediğim eski Magnavox setini, Teddy’nin küçüklüğünü, babasının odasını, yatağının yanındaki kırmızı plastik küllüğü çizdik. 1994’e ait bir gazetenin orta sayfası gibi görünüyordu. “O zamanla bu zaman arasındaki tek fark,” dedi Mel düşünceli bir şekilde, “memeler ve silikonlar. 1994’teki o güzel meme şeklindeki çaydanlık kapakları daha uzun süre kullanılabilirdi.”

“Şeyden başlamak zorunda mıyız? Sandığın içinde olan şeylerden? Filmin birden yükselmesini istemiyorum,” dedim.

“Herhangi bir şey yapmak zorunda değiliz,” dedi Mel. “Hikâyeyi başlatma konusunda istediğimizi verecekse annenin divanı pencereden fırlatışını ya da hayaletlerin TV’den çıkıp üstüne gelişlerini koyabiliriz. Önce kavgayı, ardından fotoğrafları kullanırız. Birini yapınca diğeri gelir.” Gözlerini kocaman açtı ve

şakaklarını ovmaya başladı. “Tanrım, hikâye tekniğinden bahsederken sesim seninki gibi çıkıyor. Korkunç.”

Hemen Teddy’yi düşündüm. İçimi sızlatan bir suçluluk hissediyordum. “Bazen fotoğraf kısmını atlasak diye düşünmüyor değilim. Belki de biraz ileri gidiyoruz, ne dersin?”

Mel bir süre yüzümü inceleyerek sustu. Gözlüğünü çıkarıp tekrar bakmadan önce gözlerini ovaladı. Gözlüksüz yüzü daha küçük, gözleri daha parlak ve savunmasız görünüyordu. “O fotoğrafları görmeseydin nasıl bir insana dönüşebileceğini hiç merak ettin mi?”

“O hikâyeye hiç girmeyelim.”

Mel gözlüğünü çizim masasına bıraktı. “Bak, bana anlattığın *acımasız* bir hikâyeydi. Ne olup bittiğini anlamaksızın küçük kızların bayıltılarak bağlandığı *gerçek fotoğraflar* gördün. On yaşında mıydın? O zamanlar *bir şey* anlamadın. Regl bile olmamışsındır ama bir kez böyle bir şey gördüğünde hiç görmemiş gibi davranamazsın. Farkında olmaksızın acı ve şiddet olasılığına maruz kaldın ve bana kalırsa hayatının büyük bir kısmı başka bir şeyler hissetmeye çalışarak geçti.” Öne eğildi. Gözleri daha irileşti. Kızgın olduğunu anlıyordum. Öfkeden deliye dönmüştü. Bu onu içten içe sinirlendiriyordu. “Seni böyle *yapan*, inciten, bir şekilde eksik bırakan her şey araştırılmaya değer. Kaynağı ne kadar iğrenç olursa olsun.”

İşte bu odanın ortasında şeffaf bir Mel Vaught bir hayatı korkunç, ürkütücü biçimde doğru tanımlıyordu. İkimiz de onun haklı olduğunu biliyorduk. Senaryo ve senaryoyu şekillendirme biçimi konusunda haklıydı. Benim hakkımda da. Phillips Stamper Mezarlığı’ndan Honus Caudill çizimine geçmem iki adım ötemde duruyordu. Parmaklarım kendi kendilerine hareket ediyordu. Kafamı kollarımın arasına gömüp kazağımın üstündeki siyahlığa bakarak yününü kokladım.

Başımı kaldırdım. “Pekâlâ. Bakalım nasıl hikâyeler çıkaracağız. Deneyelim.”

Mel her zaman yaptığı gibi projeyi istediği gibi yönlendiriyordu. Bir sabah yanına gittiğimde beni durdurdu. Dikkatimi çekmek için bir parmağını havaya kaldırdı. Sonra kalın ama eski adres listelerinin boyutundaki bir *flipbook*'u elinde salladı. Üniversitedeyken bunlardan daha sık yapardı. İçlerinde en sevdiğim, eski çizim hocamız McIntosh'un bir ata oral seks yaptığı, atın da "Oh" diye anırarak yüzünü tekmelediği bir çizimdi. Bir sene Fart'ın doğum günü için 1980'lerin Ozzy Osbourne macerasını çizmişti. Ozzy LSD alıyor, sonra yazlık bir elbise giyiyor ve burnundan karınca çekiyordu. Sonunda Ozzy tur otobüsündeki grup arkadaşlarına karşı komplo planları kurarak bir haftasını birlikte geçirdiği şişme bebek hariç kimseyle konuşmuyordu. *Flipbook*'un son sayfası Ozzy'nin şişme bebeğe hayranlık denebilecek bakışıyla sonlanıyordu. Garip biçimde güzel bir çalışmıydı. Mel bunu Fart'a verdiği zaman gözleri biraz dolmuştu. Dairesinde onu ziyarete gelen insanları, "Şuna bakın. Dostum Mel bunu benim için yaptı," diye göstermek için sıkboğaz etmişti.

Bu defteri benim için yapmıştı. Bir *Sharon defteri*. Mel'in anemnin evinden çaldığı bir polaroid fotoğraftan bir sahneyle yeni yeni yürümeye başlayan bir Sharon'la başlıyordu. Üstümde tulum, elimde Noel için tutuşturulmuş, içi doldurulmuş kocaman bir tavuk tutuyordum. Defterin çevrilişiyle beraber büyümeye başlıyordum. Şişman, zayıf, tekrar şişman oluyordum. Hiçbirinde göğüslerim belli değildi. Kollarım daha uzun, burnum daha büyük, gözlerim daha keskindi. Saçlarım uzuyor, kısalıyor, tekrar uzuyordu. Tüm hayatımın akışı boyunca yüzüm büyüyor, yaşlanıyordum. Ergenliğimde zeki bir görünüşüm vardı. Felç üç sayfada böyle anlatılıyordu, hızla geçişine şaşırıyordum. Uzun saçlı, tombul hâlimden ince, kel, yamuk yumuk birine dönüşüyordum. Mel felçli yüzümü gizlememişti. Eğri, bozuk biçimiyle karşımdaydı. Sonra çabalayışım geliyordu. Suratım düzeliyor, sol taraf sağ tarafla eşitleniyordu. Vücudum biraz dolgunlaşıyordu ama gözlerim geçirdiğim dönüşümden sonra da aynı kalıyordu. Biraz daha küçük. Bu olay yaşanmadan önce gerçekten

gamsız bir nitelikteyken sonrasında aptallıkla karıştırılabilecek bir ürkekliğe bürünüyordu.

“Artık yapmak istediğim şeyi anlıyor musun?” diye sordu Mel. “*Seni, hikâyenin tamamını, fotoğrafları, felcini, birbiriyle bağlantılı her şeyi çizelim.*” Elini havaya doğru savurdu. “Bu senin hikâyen.”

Oturup defterin sayfalarını tekrar tekrar çevirdim. Boğazım ağrımaya başlıyordu. Önemli bir şeyini, kimliğini kaybeden birine ait çizimler vardı ve hepsi güzeldi. Kaybolan şeyi tam manasıyla telafi edeceği inancıyla tamamen özenle hazırlanmıştı.

Mel’in evin deposundan bulduğu eski bir mantar panoda hikâye akışını oluşturmaya başladık. Altında özetler olan çizimler yapıştırıyorduk. Bir TV’nin önünde küçük bir kız, kucağında bir poşet dolusu fıstık görünümlü şeker vardı. Altındaki yazı şöyleydi: *4. sınıfta bir cuma gecesi. ABC’de TGIF programı var. Pazartesi öğleden sonra okul otobüsünde büyük kızlar sırt çantasını taşıyorlar. Aile Yemeği: Kızıl eve sarhoş geliyor, çalılıklara kusuyor. Babası annesine gidip kendini becermesini söylüyor, Shauna Sharon’ın çizimini parçalıyor. Sahne değişiyordu: Pis, gri karavan dağa doğru çıkıyor. Aracın önü gülen ya da çığlık atan bir insan yüzüne benziyor.* Mel odanın çizimlerini pastel kalemle yapıyordu. Lekeli halı, kirli sarı duvarlar. Honus Caudill’in bir veranda kapısının arkasında duran, üst tarafındaki koyuluk açık bir ağız andıran ayak-kabıllarını çizmişti. En iyi tarafı Teddy’yle benim sahnede arkamız dönük olarak, sonsuza uzanan, uzun, kapalı sandığa birlikte bakıyor oluşumuzdu.

Mel’in hevesi kırılmıştı. Ben eskisinden daha yavaş çalışıyordum. Çizgilerim eskisi kadar kusursuz değildi. Ellerim hâlâ bir kalemi tutarken titriyordu. “Tek ihtiyacın alıştırma yapmak, odaklan,” dedi kaşlarını çatarak.

“Uğraşıyorum.”

“Uğraştığını biliyorum.”

“Biliyormuş gibi davranmıyorsun. Kaytarıyormuşum gibi hareket ediyorsun.”

“Özür dilerim. Niyetim sana öyle hissettirmek değildi. Yalnızca buna bir iş ciddiyetiyle yaklaşmanı istiyorum. Zamanı *geline* yaparsın.”

Günün geri kalanında çıkıp gitmemi hoş karşılamıyordu. “Yavaş ilerliyormuşuz gibi geliyor. Sen de öyle hissetmiyor musun? Sabırlı ilerleyebiliriz ama bu kendimizi biraz zorlamayacağımız anlamına gelmez.”

Uzun zamandır ilk kez işten çıkmak günün en güzel ânı oluyordu. Teddy’ye giden yolda beni ilk gece getirdiği parktan geçerek uzun, salına salına bir yürüyüşe çıkmak, benim için yaptırdığı anahtarla kapısını açmak, anahtarları bırakarak avucumdan parmağıma yayılan ağrıdan dolayı ellerime masaj yapmak için can atıyordum.

Banyoya geçip derin fayans küvete daldım. Parmaklarım dışarıdaydı. Onlara baktım. Eskiden içimde çizimi doğal bir süreç gibi hissettiren bir şeyler olurdu. Onsuz çizmeye çalışana kadar hiç farkında bile değildim.

Teddy eve geldiğinde unutmamı sağlıyordu. Mutlu olmak işin saçmalıklarıyla mücadele etmemi kolaylaştırıyordu. Tekrar çizemezsem kimin umurundaydı? Burada kendi evrenimizi kurardık. Teddy dolabındaki Moxie, Cheerwine, Nehi gibi eski gazozları getirmeyi seviyordu, soğuk içecek boğazımdan akıp giderken boynumdan öptü. Gününü anlatmaya başladı. Ben de parmaklarımı yüzünde, çenesinde, dudaklarındaki çatlakta, boynunun sona erdiği ve ayrık kulak memelerinin başladığı tuhaf, yumuşak, incecik kıvrımda gezdiriyordum.

Teddy konuşmayı keserek, “Proje nasıl gidiyor?” diye sordu. “Yorucu.”

“Canım benim. Üzüldüm.”

“Yoo, önemli değil. Mel’in fazla hevesli oluşuna katlanmak bazen zor oluyor.”

“Sana biraz katı davrandığını düşünmüyor musun?”

“Mel’le başa çıkabilirim,” dedim. Ellerimi aşağıya doğru ilerletip orada olduğunu bildiğim kabarıklığı buldum, elimle kavra-

dığımda boğazının derinlerinden yükselen iniltiyi duyabilmiş-
tim.

O kadar sık aralıklarla, uzun uzun sevişiyorduk ki birbirimiz-
mizin canını acıtiyorduk. Birbirimizin zayıflıklarını, dünyasını
donduran tetikleyicilerini öğrenmeye başladık. Köprücük kemi-
ğindeki herhangi bir yeri yalamam, bulaşıkları yıkadığı sırada
sevişmeyi başlatmam, telefonda konuştuğu sırada penisini ok-
şamam elime gelmesini sağlıyordu. Ayrıldığımızda birbirimizin
kokusunu tenimizde duyabiliyorduk. “Ben bir şey istemiyorum.
Seni kaç kere üst üste boşaltabileceğimi görmek için kendimle
yarışıyorum. Başka bir şey yapma,” diyordu bana. Gece bacakla-
rımız birbirine karışmış hâlde derin bir uykuya dalıyorduk.

Benim böyle genellikle iyi, sürekli huzurlu hissettiğim bir ha-
yatım hiç olmamıştı. Hiçbir baş ağrısı, rüya sayıklaması olmak-
sızın uyanıyordum.

Kış geliyordu.

TEDDY'YE PROJEDEN BAHSETMEYİ erteleyişimi nasıl açıklayaca-
ğımı bilmiyordum ama ertelemeyi sürdürüyordum. Hep
bahsedecek başka şeyler oluyordu. Eski kız arkadaşlarıyla, beş
kere başlamaya çalıştığı çizgi romanıyla ilgili hikâyeler... New
York'ta yaşadığım ilk daire ve L tren platformunda iki ortaokul
öğrencisinin beni taklit etmeye çalışması... İlk kez sekizinci sınıf-
tayken Becky Walters adındaki kızla öpüşmesi, kızın yüzünü ka-
şındıracak kadar sert öpüşü... Mel'le tanışma hikâyem... Henry
County'de yapmayı düşündüğü baraka... Hikâye üstüne hikâye
anlattığımız çoğu gece birbirimizle konuşmaktan uyuyamıyor-
duk. Hayatlarımızın yirmi yılını kaçırmıştık. Telafi etme ihtiyacı
hissediyoorduk.

Çoğu zaman bunu bozacak bir şeyden bahsetmek mânâsız
geliyordu. *Eninde sonunda ortaya çıktığında anlayışla karşılayacak-
tır,* diyordum kendime. *Filmde o kadar ilerlediğimizi görünce an-
layacaktır. Bunu neden sakladığımı da anlayacaktır. Her şey yoluna
girecektir.*

Bir gece kulak temizleme çubuğu arayarak banyo dolabını karıştırırken, bir kıza ait Amerikan Apparel markalı büyük, karışık altın işlemeli bir saç bandı gördüm.

Daha evvel bir sevgiliyle yaşamamın tatlı huzurunu hiç tatmamıştım. Sen mi onun yaşama alanına giriyordun, o mu seninkine? Yasak bölgeler var mıydı? (Örneğin depoya kaldırılmış defterler, videokasetler, bir sonraki film festivalinin planlarıyla dolu ona ait bir çalışma alanı.) Görüşmenizin yasak olduğu *insanlar* var mıydı? Evin olması gereken konuşulmamış kuralları neler, konuşulmaması gerektiğini anladığın anda bunu ne kadar hoş karşılasan? Mel ve ben birbirimizi o kadar zamandır çok iyi tanıyorduk ki sürprizlerimiz bile basmakalıptı. Kendi kendime Teddy'nin Mel *olmadığını*, Mel'le yaşadığım gibi yaşayamayacağımı düşündüğüm zamanlar oluyordu.

Saç bandını alıp dışarı çıkardım. Yüzümü buruşturarak havada salladım. Bir kahkaha bekliyordum.

Teddy bunun yerine rahatsız olmuş görünüyordu. Elimden çekip alarak, "Pekâlâ," diyerek iç çekti. "Bunu nereden buldun?"

"Lavabonun altından. Bu toka benim kafam kadar. Kime aitti, Pebbles'a mı?"

Yüzünü asarak benden uzaklaştı. Kıpırmızı olduğunu görüyordum. "Victoria. Eski sevgililerimden biri. Bir kitabevinde çalışıyor."

Louisville'deki ilk gecemizde karşılaştığımız kız. O kız kitabevinde çalışıyordu. *Victoria*. Bir sızı hissettim. Yüze ve isme kavuşan gizemli kadın artık eskisi kadar komik gelmiyordu.

Teddy yumuşuyordu. "Gizemli davranmaya çalışmıyorum," dedi. "Fakat senden önce de bir hayatım vardı, biliyorsun."

"Özür dilerim."

"Önemli değil. Sen genelde çok bir şey anlatmazken bana bir sürü soru soruyorsun. Bu, bazen eşit hissetmememe yol açıyor. Dur, bak." Eğilip tokayı çöpe attı ve poşeti bağladıktan sonra çöp kutusuna taşıdı. "Gözden ırak gönülden de ırak olsun, tamam mı?"

“Didiklemeye çalışmıyordum,” dedim ama Teddy kapıdan çıkıp balkonda bir Benson & Hedges yakıp sırtını bana dönerek durdu. Konuşmayı bitirmenin etkili bir yoluymuştu.

O gece yatağa sessizce gelip yanıma kıvrılırken isteksizce, “Üzgünüm,” dedi.

“Sorun değil.”

“Aslında o kadar kızmak istememiştim.”

“Hissettiğin gibi davranman gerekir. Saçmalayan bendim.”

“Hayır, sana o kadar kızmamı gerektirecek bir durum yoktu.” Yastığa yaslanıp göğüs kıllarının arasında elini gezdirmeye başladı. “Sen geldiğinde onunla ayrılmış çok vakit geçmemişti. Aynı dönemde olmasa da çok yakın zamanda bitmişti. Sanırım bu konuda kendimi biraz suçlu hissediyorum.”

Ona bu konuda kendini savunduğu için, lambaları söndürüp karanlıkta yapabilecekken ışığın altında özür dilediği için saygı duyuyordum. Dirseğimin üstüne uzanarak, “Güçlü bir vicdanın var biliyorsun, değil mi?” dedim.

Teddy şaşkın şaşkın bakarak, “Senin de öyle,” dedi.

TEDDY DOĞUŞTAN YÖNETİCİYDİ. Bir odaya girince bile içerideki havayı değiştiriyordu. Bu, nadiren yükselen yine de dikkat çeken ses tonundan, karar alırkenki uyumlu, kibar tavırlarından anlaşılıyordu. Sorumluluk sahibi, dürüst bir insandı. Onunla yaşamak kontrolü eskisine nazaran daha çok bıraktığım anlamına geliyordu. Sanki dizginleri onun eline vermişim gibi hissettiyordu. Artık saati düşünmek ya da iki kişilik fatura ödemek zorunda değildim. Onun kulağına nasıl geldiğimi ya da görüldüğümü düşündüğüm tüm anlara rağmen kendimi iyi hissediyordum. Beni henüz tam olarak evine dahil etmedi, bir aidiyet hissettirmedi ama bunların eninde sonunda olacağına dair yeni ve heyecan verici bir hava esiyordu. Bu yaşlanma korkusu olmadan daha olgun hissetmek gibiydi.

Yalnızca bir kez daha o fotoğraflardan bahsediyorduk.

“Şunu anlamaya çalışıyorum,” dedi Teddy. Kasabaya doğru

bir araba yolculuğu yapıyorduk. Umulmadık ölçüde sıcak bir gece, neredeyse yirmi iki derecedi. Bana Indiana eyalet sınırına yakın, sevdiği, terk edilmiş bir çiftlik evini göstermek istiyordu.

Neyi anlamaya çalıştığını sordum.

“Sana onları neden gösterdiğimi. Bu sorumsuzca bir şey. Seni buna maruz bıraktığım için suçluyum. Sadece hatırlamak bile sende travma yarattı, bunu sen de söylemiştin.”

“On bir yaşındaydın,” dedim. “On bir yaşındaki çocuklar bir karar vermezler. Hiçbir şekilde bu meselede bir sorumluluğun yok.”

“Öyle değil.” Bana bir bakış attıktan sonra gözünü yola çevirdi. Bu tür konuşmaları, uzun, dolambaçlı felsefi tartışmaları se-verdi. “On bir yaşındakiler hayatlarını değiştiren kararlar alabilirler. Diğer insanlarla aynı ağırlığa ve sorumluluğa sahiptirler.”

“Bu kararları bilerek alırlar ve yalnızca önlerine düşenleri bilirler. On bir yaşındakilerin ne bok yediklerine dair bir fikirleri yoktur.”

“Hep kendi kararlarını alabilmiş, kendi yüklerini taşıyabilmiş bir sürü insan tanıyorum.”

“Pekâlâ, benim de berbat kararlar almışlığım vardır,” dedim.

“Ben seninle inanılmaz bir yükü paylaşmışım,” dedi Teddy usulca. “Aslında seni buna zorlamışım ve bu konuda kendimi affedemiyorum.”

Bir an için sustu. Etraf karanlıktı. Tepeler, arabamız âdeta sakin dalgalar arasındaki bir botmuş gibi hissettirecek şekilde daha da yükselmeye başlıyordu. Bir üniversite radyosu ikimizin de yıllar önce bayıldığını fark ettiğimiz bir Wilco albümünün tamamını yayınlıyordu. Tatlı radyo cızırtısıyla yumuşak bir şarkı frekansa girip çıkıyordu. *Distance has no way of making love understandable.*

Birden havada bir patırtı koptu, zayıf turuncu bir ışık huzmesi ufuk çizgisinde parladı. “Şimşek,” dedi Teddy şaşkınlıkla.

Buradaki hayatı seviyordum. Bu arabanın küçücük koltuğunda güvende olmayı, parlak sarı iç mekân lambalı çiftlik evlerinin

arasında hız yapmayı seviyordum. Sahip olduklarıma bu kadar minnettar hissettiğim başka bir zaman dilimi anımsamıyordum. Olduğum bir yer için en son ne zaman bu kadar şanslı hissettiğimi de hatırlamıyordum.

Uzanıp elini tuttum.

CUMA GECELERİ akşam yemeği için hep bir araya geliyorduk. Mel ve çocuklar Kroger'dan aldıkları plastik poşetleri merdivenden çıkardılar. Bir süre sonra mutfağı gürültüyle doldurarak, tariflerinde domates sosu olsa da olmasa da her tarafı un ve domates sôsuna buluyorlardı. Yemek yaparken birkaç kutu bira açtılar ve herkes yemek hazır olana kadar sarhoş oldu. Yemekler genelde büyük, sıcak, mayalı şeylerden oluşuyordu: ev yapımı Sicilya pizzası, İtalyan omleti, rulo köfte. Tatum her seferinde döküm kızartma tavasında ya da eski moda mavi beyaz seramik bir tabakta bir tatlı yapıyordu. İnanılmaz nefis tatlılar yapıyordu. İnce dilimli elmalı turtası Kent'e saçlarını yolduracak kadar iyiydi. İki gün boyunca hepimize parmaklarımızı yalatan kat kat baklava yapıyordu. Mel, Wet Willie dinlemek için kulaklığını takarken, "O bizim küçük hazinemiz," dedi. Tatum ve Ryan Mel'i saygıyla mutfağın içinde takip ediyorlar, birbirlerini canından bezdiren şakaları için bile onun onayını bekliyorlardı. Mel'in daima belli bir sosyal fobisi olan büyük, iriyarı çocuklardan oluşan sevenleri olmuştı. New York'taki en göze çarpan hayranı Fart'tı ama bu ikisi birlikte hareket ediyordu. Mel de onlara iyi davranıyordu. Yemekten sonra filmler izliyoruz ve ben genellikle Teddy'nin kucağında uyuyakalıyordum, onun beni "Tatlım, herkes gidiyor," diyerek sarımsıyla uyanıyordum. Kışlık kabanlarını geçiren Mel, Tatum ve Ryan, onun arkasında gülüşerek duruyorlardı. O sırada sigaraları kulaklarının üstünde duruyor olurdu.

Mel ve ben, her ikimiz de biraz kilo aldık, yanaklarımız doldu, canlandı. New York'un bize unutturduğu sosyal nezaket kurallarını birdenbire anımsadığımızdan artık daha kibardık.

İnsanlara kapılar açıyor ve lütfen diyorduk. İnsanlarla kısa, tehditkâr olmayan göz teması kuruyorduk.

Projemiz de ağır ama emin adımlarla ilerliyordu. "Görüyor musun?" dedim ona. "Burada olmak güzel. Burada yaşayabiliriz. Burada yaşayabiliriz ve her şey çok daha güzel olur."

Mel gözlüğünü başının üstüne takarak hikâye akışımıza baktı ve omuz silkerek, "Olabilir," dedi.

SICAKLIK DALGASI Şükran Günü'nden sonraki haftaya kadar uzamıştı. Teddy ve ben şehir merkezindeki bir Küba restoranında akşam yemeği yedikten sonra Ohio Nehri'nin kenarında yürümeye başladık. Koyu, karanlık gökdelenler arkamızda karaltı gibi görünüyordu. Neredeyse bir aydır Louisville'deydik. Stüdyomuz Noel'den sonra boşalacaktı. Bu yürüyüşten ya da haftadan sonra başıma neler geleceğini düşünmemeye çalışıyordum.

"İşte bu manzara yüzünden Louisville'i seviyorum," dedi Teddy. "Indiana'ya bakıyor oluşu gerçekten umurumda değil."

Teddy bir an gülümsese de kaşlarını çatarak bakıyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı. Beni kendine doğru çekerek, "Burada çok mutluyuz, değil mi?" dedi.

"Evet."

Biraz yürüdükten sonra, "Ne düşündüğünü bilmek istiyorum," dedi.

Bacaklarımın çözüldüğünü hissedebiliyordum. Tüm bedenim ve yüzüm alev alev yanıyordu. "New York'a dönmek istemiyorum."

"Tamam."

"Buraya taşınma fikrine hayır demem."

"Harika."

"Belki bahara yeni kiracılar buluruz. Yani Mel'le bunu konuşmam gerekiyor ama..."

Neşelenmişti. "Tam da bunu söylemeni umuyordum."

“HAYIR,” DEDİ MEL. “Ne saçmalıyorsun, dostum. Gerçekten tamamen buraya mı taşınmak istiyorsun?”

“Yani, olabilir,” dedim. “Sorun ne ki? Sen de burayı sevmiştin.”

“Sevdim tabii. Yani, şu an yaptığımız gibi uzatmaya varım. Fakat lanet olası bütün hayatımızı burada geçirmek mi, Sharon? Gerçekten de peşine taktığın birisi için bunu mu yapmak istiyorsun?”

“Teddy’den böyle bahsetmesen olmaz mı? Teşekkürler.”

“Özür dilerim. Bunu sonra konuşalım mı? Sana göstermem gereken bir şey var.”

MacBook’unu gürültüyle açtı. “Sharon’ın İlk Çılgılığı” başlıklı bir dosya vardı.

“Ah, hayır,” dedim.

“Ya, evet. İzleyene kadar önyargılı yaklaşma, genç hanım.”

Gözlerimi devirdim.

“Bunun bir sıçrama noktası olacağını düşünüyorum. Felçten önceki hâlin gibi düşün. Bu o sahne olacak, tamam mı? Bekle.” Işıkları söndürüp oynat düşmesine bastı.

Açılış müziğinde Yakety Sax’ı inledim.

Bir montajdı. Sharon gözlerinde şeytani bir bakışla sırtarak koşuyordu. Başarılı bir montajdı. Taş kesmiş erkek kalabalığına doğru koşuyordum. Bir tanesini yakalayarak yüzümü buruşturarak sarılıyordum ve gittikçe azalan bir ses çıkarıyordum. Bir sahnede hıçkıra hıçkıra ağlayan bir Noel Baba’nın kucığına tünemiştım. Bir diğerinde gözlerimden kalpler çıkararak bir radyo istasyonunu arayıp Bread’in *Make It with You* şarkısını istiyordum, DJ ağlayarak kendini kulaklarından bıçaklıyordu. Bir adamın kıyafet dolabından üç parçalı bir takımını giymiş olarak çıkıyordum, o sırada o da bana bağırmaya başlıyordu. Yakınındaki bir şişeyi alıp kendini kesmeye başlayan morali bozuk bir serseriyle sevişiyordum. Bir boz ayıyı yakalayıp sarılıyordum, öğürmesine sebep oluyordum. Hepsi olurken delice mutlu sak-safonlar arka planda çınılıyordu. Vajinam şekil değiştirerek yiyip

tüküren bir sinekkapan çiçeğine dönüşüyordu, üstüne bir smokin geçirerek çekiç başlı bir mikrofonu bir şarkı mırıldanıyordu.

Yarısında, gittikçe artarak müziği gölgede bırakan yumuşak, ince bir çığlık başlıyordu. Orada o çığlıklara bir tek ben maruz kalıyordum. Ayın kıvrımıyla ve onun ötesindeki binlerce yıldızla karşılaşmak için kendimi öne atıyordum ve Lisa Frank çizimlerinden fırlamış neon bir gecenin içine doğru uçuyordum.

Mel'den videoyu defalarca oynatmasını istedim. Deli gibi gü-lüyorduk. Bu uzun zamandır gördüğüm en komik şeydi. Teddy saat altıda beni almaya geldiğinde duyurmak için kapıya iki kez vurmak zorunda kalmıştı.

Kahkahalarla kapıyı açtım. "Selam."

"Selam." Teddy içeriye daldı ve Mel'in cep projeksiyon cihazının Mac'ten duvara yansıttığı görüntüyü fark etmeden önce beni öptü, yanakları soğuktu. Görüntüde içkimi yudumlarken donuk donuk bakakaldım. "*Hayırumur,*" diye bağırdı. "Ah harika. Projenizin bir parçası mı bu?

Mel arkasına yaslanıp projeksiyonu kapattı.

Odayı tuhaf bir sessizlik kaplamıştı. Ted ve Mel yüzlerinde küçük, yarı gülümsemelerle birbirlerine bakıyorlardı, her ikisi de karşısındakinden bir espri bekliyordu. Teddy Mel'in "*Şakaydı,*" demesini ve projeksiyonu yeniden açmasını, Mel Teddy'nin ciddi olduğunu anlamasını ve ellerini kaldırarak, "*Tamam sorun değil,*" demesini bekliyordu.

Mel'e *daha kibar olabilirdin* anlamına gelen bir bakış attım ve Teddy'ye, "Henüz bitmedi, yakında. Gidip yemek yiyelim mi? Açlıktan ölüyorum," dedim.

"Ben de," diyerek kaşını çatı. Gerçekten bozulmuştu.

"Sakin ol, tez canlı," dedi Mel. "Kızı duydun, henüz gösterime hazır değil."

Teddy Mel'e sert bir bakış attı. Mel koltuğun üstünden atlayıp ona doğru geldi, dudaklarını büzerek, "*Üzgünüm,*" dedi. "Gel buraya, Theodore. Hadi. Biraz sarıl." Arkasını sıvazlayarak ona kocaman sarıldı. Teddy gözlerini yuvarlayarak sarılmasına kar-

şılık verdi. Mel arka cebinden bir baston şeker çıkarıp kulağına asınca gülmeye başladı.

“Bittiğinde ilk gören sen olacaksın,” dedi Mel. “Şimdi gitse-
niz iyi olur, mastürbasyon yapacağım.” Dudaklarına bir sigara
yerleştirdi.

Teddy kapıyı kapatıp da dışarı çıkana kadar gülümsedi. “Mel
komik biri,” dedi, söylediğine kendisi de pek inanmamıştı.

“Öyle.” Kaşlarını çatmayı sürdürdüğünü görünce eğilip onu
gıdıkladım. Videoyu gördükten sonra iyi, biraz daha hevesli his-
sediyordum. Keşke daha uzun kalsaydım da biraz daha izlesey-
dim diye düşündüm. Belki birkaç düzeltme notu alırdım.

“Söylediği şey için özür dilerim. O böyle biri. Değişeceğini
sanmıyorum.”

“Sorun değil,” dedi Teddy. “Anlıyorum.” Arkaya doğru geri-
nip bir süre bana baktı. Yüzündeki ifade anlaşılmıyordu. “Sana
hiç çalışırken çok seksi olduğunu söyleyen oldu mu?”

TEDDY, WEIRDO VIDEO’DA bir yılbaşı partisi düzenledi ve beni
insanlara kız arkadaşım diye takdim etti. Mel ve Ryan Noel
içkisi hazırlamaya çalıştılsa da becerememişlerdi. O kadar az
rom koymuşlardı ki kimse ne olduğunu anlayamıyordu. Mel her
zaman olduğu gibi partinin yıldızı olmuştu, bir gecede binler-
ce yeni arkadaş edinmişti. Noel Baba şapkası takmıştı ve Bard-
stown Yolu’nun yan sokağında havai fişek fırlatıyordu. Orada
olmaktan o kadar mutluydum ki havai fişekleri yaksın da pat-
larken zamanında kaldırırma koşabilsin diye Mel’in ayarlamala-
rına açıkçası ben de yardım ettim. Dumanlar etrafa yayılırken
zıplayarak bağırıyorduk. Yanmış parçaları kaldırırma iteleyerek,
“Ne gece ama!” diye bağırırdı. Sarhoştuk, üşüyorduk, ellerimiz
birleşikti, kırmızı tırnaklarımızda siyah lekeler vardı ve parmak
eklemlerimiz kıvrımlı duruyordu.

Teddy beni kenara çekip, “Mel’i eve bıraksak iyi olur,” dedi.
“Ne oldu ki?”

Kaşları endişeyle çatılmıştı. En çok boşaldığım zamanlarda içimdeki bir şeyi dinlercesine yüzünü boynuma bastırduğunda hissettiğim kısa, ince bir bıyığı vardı. Duymazdan gelerek bıyığına dokundum. “Tatlım,” dedi.

“Efendim?”

“Tarihi bölgenin ortasında havai fişek patlatıyor. Buradaki insanlar duyarlıdır. Hepimizi tutuklatacak.”

“Sorun yok.” Parmaklarımı yüzündeki kirli sakalla favorisinin arasında gezdiriyordum. Gözümün ucuyla kitapçıdaki Victoria’nın bizi izlediğini gördüm. Ağzı ince bir çizgi hâlinde, elinde berbat Noel içkisi dolu bir kadeh vardı.

“Lütfen, ona bir şey söyler misin?” Ellerini saçıma koyup kulağıma fısıldadı. “Bir şey söylersen depoda üstüme çıkmaya izin veririm.”

Mel yolculuklarımız boyunca manasızca havai fişeklerle doldurduğu çantasını almak için mutfağa girdi.

“Mel,” dedim, ardından sesimi yükselttim. “Mel, hey, Mel dursana.” Uzanıp kemer askılarından onu yakaladım.

Yanındaki Ryan’a kaşlarını kaldırarak, “Oo bak, bana kim yürüyor,” dedi.

“Konuşabilir miyiz?”

Mel inledi. “Git de o öğretmen sesinle sidik borunu üfleyerek söndür.” O da benim kemer askılarımı tutarak ileri geri sallanmaya başladı. “Bu bir parti. Vay canına, pantolonun ne kadar bol! Daha çok yemelisin.”

Onu depoya çektim. “Şu elindeki havai fişekleri bırakmaya ne dersin?”

“Saçmalama.”

“Hepimize hapsi boylatacaksın. Çok gürültü çıkarıyor.”

“Ne? Yoksa Teddy bana *emirler vermen* için sana seks vaadinde mi bulundu? Bunu yaptı, değil mi?”

Yüzüm kızarıyordu. “Kimse sana emir vermek istemiyor, tamam mı? Yalnızca insanları hapse tıktırmanı istemiyoruz. Teddy burada yaşıyor.”

“*Seni yönetiyor,*” diye fısıldadı. “İşte böyle başlar. Onun *kuklasına* döneceksin.”

“Ne?”

“Benim *gitmemi* istiyor, dostum *istediği bu*. Seni benimle görünce canı acayıp sıkılıyor. Kendisinin dâhil olmadığı bir hayatının olmasını istemiyor.”

Her ikimiz de sallanıyorduk. Zil zurna tartışmanın anlamı yoktu. “Öyle değil,” dedim ona. “*Hiç de bile*. Senden tek istediğim havai fişek atmayı bırakman, tamam mı? İncinmeni istemiyorum. Hepsi bu kadar, dostum. *Büyütme.*”

Birkaç sarılmayla tartışmanın sönmesini sağlamıştık. Mel hıçkırarak geçirdi. “O içkiden yedi bardak içmem *hataydı.*”

Teddy köşeden bizi izliyordu. Yüzünde tuhaf, anlaşılmaz bir ifade vardı. Birisi ona bir şeyler anlatıyor, o da gözleriyle bizi izlemeyi sürdürerek yanıt vermek için dönüyordu.

Yatakta yanımda horlayarak yattığı bu geceye dek Teddy’nin Mel’den hoşlanmamış olabileceğini hiç düşünmemiştim. Belki de bu karşılıklı bir histi.

Yeni yıl yaklaştıkça durumun daha çok farkına varıyordum. Aralarındaki tuhaf gerilimi başta fark etmemiştim, arkadaş gibi samimi davranmakta iyi iş çıkarıyorlardı. Her ikisinin de iyi anladığı bir şey varsa o da *insanlardı*. Odaya girer girmez, samimi olsun olmasın doğru, tatlı bir ifadeyle içeridekileri çözümlüyorlardı. Aynı şeylere gülüyorlardı. Her ikisi de tembelliğe tahammül edemiyordu. Başka herhangi bir yerde arkadaş olabilirlerdi ama burada değillerdi.

Her karşı karşıya gelmelerinden sonra kendime durumun görünenden daha iyi olduğunu, Mel ve Teddy’nin aslında birbirlerini sevdiklerini söylüyordum. İyi anlaşıyorlardı. Onlar hayatımın iç içe geçmiş iki yarısı... Rahatsız, hasta beynim bundan şüphelenmeme yol açıyordu.

Genelde ikinci şarap şişesi, onların içindekileri ortaya çıkarmaya dek huzursuzluk çıkmıyordu. En iyi Martin Hannet yapımlı albümün Joy Division’a mı Psychedelic Furs’e mi ait olduğu, en

komik Dostoyevski kitabının hangisi olduğu, Avrupa Birliği'nin faydaları, sigortası olmayanlara gelen vergi cezaları gibi aptal aptal şeylerle başlıyor ama oradan kötüye doğru gidiyordu. Bu atışmalar sırasında bir gün Teddy'nin bağımsızlara üye olduğunu öğrendim. Mel gülmemeye çalıştı. Başaramamıştı. Teddy'nin mutfak masasında, tükenen bir sürü boş şişenin ardından çıkan tartışmaların birinde, her ikisi de alışıldık tavırlarına bürünüyorlardı. Teddy gözlüğü burnunun üstüne yerleştirdi ve ellerini *anlam vermeye çalışıyorum* hareketiyle salladı. O esnada Mel güven vermeyen, sırtkan bir ifadeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. Tatum, Ryan ve ben de birbirimize surat astık. Bu tartışmaları genellikle tuhaf, küçük sessizlikler ve oturuş şekillerini değiştirirken ya da başka bir bira alıp getirirken birbirlerine attıkları zehirli bakışlar izliyordu. Cuma yemekleri gün yüzüne çıkan, gizli, hoş olmayan tavırlarla bitiyordu. Bu ağız dalaşlarından sonra hiçbirimiz Teddy ya da Mel'den pek haz-zetmiyorduk.

AYYAŞ OLDUKLARINI göz ardı etmek imkânsızdı. Teddy içiyordu. Video mağazasından eve geldiğinde içiyordu, hafta sonları yaptığımız öğle yemeklerinde içiyordu, bilgisayarında çalışırken elinde birası daima olurdu. Hastalandığımda içine bir buçuk ölçek Old Grand Dad viskisi eklediğı çaydan yapardı. Barı için kristal büyük bardaklar ve gümüş servis tepsileri alır, Pappy Van Winkle viskisine ve parfüm şişelerinde gelen likörlere yüzlerce dolar öder ve gözleri parlayarak karıştırırken mırıltılar çıkarır, kırklı yıllardan kalma içkilerle kokteyller hazırlamaktan açık bir zevk alırdı. Bu küçük, gözde ilgisini, evde içmeyi *hobisi* olarak nitelendirirdi. İçip içip nadiren sarhoş olurdu ama gece onu kokladığımda alkol kokusunu teninden, nefesinden hatta, galiba saçından da alırdım.

Bir gece annesi aradı. Annesinin ağrı kesicileri fazla kullandığını söylüyordu. Annesi, bunun bir sırt ağrısıyla başladığını söylüyormuş ama Teddy turuncu, taba renkli, reçeteli şişeleri banyo

lavabosunda, makyaj masasında, mutfak tezgâhında uzun zamandır gördüğünü söylüyordu. Bir yılbaşı sabahında kız kardeşlerinden biri tarafından düzenlenen müdahale toplantısının annesinin kendini banyoya kilitlemesiyle sonlandığını hatırlıyordu. Telefonu çaldığında omuzlarını düşürdü ve annem beni aradığında yaptığımı düşündüğüm gibi sönük bir bakış attığını gördüm. “Şunu açayım,” diye mırıldandı.

Telefonunu yan odaya götürürken ben de e-postalarımı cevaplıyormuş gibi yaptım. Şöyle bir baktığımda bir avucuyla kafasını tutarak çömeldiğini gördüm. Teddy’yi sıkıntılı görmek bende tatsız, kötü bir his uyandırıyordu. Yatak odasına gidip oturdum, orada kitap okurken uyuyakaldım.

Kusma sesiyle uyandım. Teddy balkonda yalnızca külotuyla titreyerek duruyordu. İçimdeki tatsız his artmıştı. Titreyerek dışarıdaki sesi dinlerken karanlıkta duvara yaslandım. Başkası adına utanmanın tuhaf, değişik hissine kapılmıştım.

Onu içeri sokmak için omzuna dokunduğumda sesi soğuktan titriyormuş gibi çıktı. “Başarısızım,” dedi.

Bir havluyu ıslatarak yüzüne bakmaksızın ona sürmeye başladım. Kendi kendime çok içten, derin duyguları olan bir adam olduğunu düşünüyordum. Kusmuğu göğsünden silerken kendime bunu sen istedin diye hatırlatıyordum.

Durmadan önce şunu düşünüyordum: Teddy ve ben kafasının içinde yaşayan insanlarız. Hayatlarımızın önemli bir kısmını asla itiraf etmeyeceğimiz eğlenceli, kişisel dönüm noktalarının farkına vararak, bu noktaların etraflarını eşeleyerek geçiriyoruz. Asla terk etmeyeceğimiz karanlık bölgeler, başka kimsenin giremeyeceği, hayatımızın büyük bir kısmında yalnız geçireceğimiz karışık ormanlar var. Zaman zaman dışarı çıkabilsek de orada uzun süre kalmayız.

Benim için o alanın dışına çıkmasını gerçekten beklemiş miydim?

Sonra geçen yaz aynı bu şekilde kusan, salyası önüne akan

Mel aklıma geldi. Teddy'nin omuzlarına dokunup, kendi tarafında uyuması için hafifçe çekerken Mel'i düşündüm.

• Ertesi sabah uyandığımda Teddy çoktan gitmişti.

PROJE TAM GAZ DEVAM EDİYORDU ama bu kez Mel ve ben bir proje üzerinde çalışırken ilk defa aynı yerde yaşamıyorduk. Mel tek başına klasik iş yöntemlerimizi devam ettiriyordu. Ben dokuzda gelip günü geçirip altıda eve dönerken o uygun zaman aralıklarında uyuyor, deli gibi sigara içerek güne başlıyor ve saat başı kahve içiyordu. Ben giderken, "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

"Hoşça kal."

"Bana *hoşça kal* deme, bok kafa. Buraya dön."

"Hoşça kal, *hoşça kal*," diyerek kapıyı kapattım.

Tatum, hani şu becerikli çocuk kendine aldığı ışıklı panosunu bize verdi. Pano stüdyomuza taşınıyor, biz de senaryo tahtasına koyduğumuz şeyleri ilişkilendirmek için onu kullanmaya başlıyorduk.

Ne yazık ki, her biri bir öncekinden ancak bir saç kılı kadar farklılaşan, bir nesnenin hareketini sağlayan yüzlerce sayfanın pelür üstündeki seri üretim resimlerinin imalini daha fazla yapamayacağımı anlamıştım. Çizim aşamasının iskeletinin oluşmasında hızlı, sıkı bir çalışma gerekiyordu. Resimler santimetrenin onda biri kadar sıkıştırıldığında hareketin bütün yanılması parçalara bölünüyordu. Bir ritim tutturmaya çalıştığımda, ellerim titremeler ve kramplarla kasılıyordu. Kalem itaatsiz bir at gibi hareket ediyordu. Bütün hünerlerim kayboluyordu.

Kendimi biraz suçlu hissederek ilişkilendirmeleri Mel'e bırakmıştım ama o bunu dert etmiyordu. O, daima bu tarz yorucu işlerin kadını olmuştu. Mel'i geçiş yaparken izlemek bir şeklin içinden saniyeler içinde parlak, hızlı, net biçimde çıkan bir hayaleti izlemek gibiydi. Yeniden doğan bu mucize, burnunu kaşıyarak ya da gözlerini devirerek veya göz kırparak elli ya da yüz sayfa sonunda nihayet belirginleşmişti. Benim için sıkıcı ve

aşırı uğraştırıcı olan bir şey Mel için yeni bir mücadele anlamına geliyordu. Büktüğü bileği bir piyanisti andırıyordu, sonra elini sayfanın üstünden aniden çekerek yeni, boş bir sayfa çeviriyordu: Çevir, çiz, bitir. Çevir, çiz, bitir.

Bir defasında şöyle demişti. “Sıkı çalışma bana hayvani bir güdü veriyor, yani iyi anlamda. Beynimi devre dışı bırakıyorum.”

Mel çizimine ciddiyetle başlıyordu. Bazen ışıklı tahtanın önünde parmaklarının üstünde yakın çizmekten bir saat kasılıp kalıyordu. Delirmemek için oturup kalkma hareketi yapmaya başladı. Canlı bir rengi, güçlü bir duruşu vardı. Ryan, Tatum’u küçük eğitimlerden geçirdi. O çizim yaparak, göstererek, bağırarak anlatırken ikisi etrafını sarıyordu. “Buna sıkışma ve esneme kuralı deniyor,” dedi onlara. “Yankı gibi, lastik bir topun zıplaması gibi bir şey. Yere çarptığında bir milisaniyelik bir düzleşme olur değil mi? Dikdörtgen gibi görünür. Sonra kendi kendine düzelir.” Gösterdi, sonra çocukların sayfalardaki gelişimlerini görmeleri için pelür kâğıda çizim yapmalarına izin vererek aradan çekilip işi çocuklara devretti. Kollarını sola doğru çekmelerini, kafalarını eğmelerini, sayfanın üstüne çıktıkça öpüşür gibi yakınlaşmalarını izliyordu.

Onlar ayrıldıktan sonra bir gün, “Biliyor musun?” dedi. “Günün birinde ders vermek isterim. Hoşuma gidiyor.” Bana bir göz attı. “Kafayı yediğimi mi düşünüyorsun?”

Şaşkındım. “Hayır,” diye yanıt verdim. “Senden harika bir öğretmen olurdu.”

Başını eğerek sırtıttı. Utangaç hâli karşımdaydı. Bir şeyleri yeniden düzenlemiş gibi yaparak hikâye tahtasına dönerken, “Yani her halükârda o ucuz McIntosh’tan daha iyi bir öğretmen olurum,” dedi Mel.

Ben yokken bulduğu fikirleri mesaj atmaya alışmıştı. Masamıza ne zaman kurulsa, “Hey, şuna bir baksana,” diyen düzenli bip sesleri geliyordu. Çoğu mesaj video linkleri içeriyordu. Bölgesel bir domuz ürününün 1960’ların başlarına ait bir çizgi film tekniği olan stop motion’la yapılmış reklamlarından birinde

yürüme bandında yürüyen domuzlar görülüyordu. Yetmişlerin Sovyet çizgi film serilerinden rahatsız edici kırmızılıktaki sanrılı bir çalışma. NEA yapımı birkaç eski Vincent Collins kısa filmi. Mel'in hep bayıldığı beyin uyuşturan yapımlardan iki yüzyıllık çizgi filmler. *Felç sahnelerinde bunun gibi bir etki bırakmak istiyoruz, yazmıştı. Nashville Dövüşü'nden daha lekeli, kesikli ve daha kafa karıştırıcı olsun.*

Güzel. Bir taslakta deneyelim, diye yanıt yazdım.

Teddy beni şehir merkezindeki eski bir sinema salonunda *Paris/Teksas* izlemeye götürmüştü. İkimiz de sessiz bir özür dileme içinde geçen gecemizden bahsetmiyorduk. Bana büyük, yumuşak bir kurabiye getirdi. Önce telefonuma sonra bana baktı.

Telefonu cebime soktum. "Affedersin," dedim. "Mel işle ilgili bir şeyler yazıyor da."

"Önemli değil," dedi.

Otuz saniye sonra telefonum öttü. Tamamen İsveççe hazırlanmış bir internet sitesindeki kısa bir çizgi filmi. Tereddütle, oynat düğmesinin üstüne parmağımı götürdüm.

Teddy iç çekerek yüzünü sıvazladı. "Tanrım, tatlım, şu telefonunu kapatır mısın, lütfen?"

"Tamam tamam, sakın ol kapatıyorum."

"Kızmak istemiyorum ama Tanrım, sanki iki dakikada bir onunla konuşuyorsun. Eve geldiğinde işe bir ara vermek istemez misin?"

"Ara veriyorum." Kavga başlamadan yatıştırmak istercesine elimi dizine koydum. "Evde çizim yapmıyorum. Seninle olmak istiyorum."

"Mel seni saat başı işle ilgili bir şeyler göndererek rahatsız etmeyi sürdürürken, gerçekten ara vermiş olmuyorsun. Telefonun hiç susmuyor. Uyumaya çalışırken de ötüyor."

Bir defasında da sevişmenin ortasında ötmüştü. O üstümdeyken telefona doğru uzanacak olmuş, sonra durumu beline sarılarak kurtarmıştım ama kendimi durdurduğumu anlamıştı. Benim anladığımı anladığımı da anlamıştı.

Teddy derin bir nefes aldı ve gözlüğünü çıkarıp gömleğinin ucuyla sildi. Ardından bana döndü. “İşinize bu kadar tutkuyla bağlı olmanızı seviyorum ama delirmemek için işle hayatın arasında korumanız gereken bir çizgi var ve bence bunun üstünde çalışmalısın.”

Bunun üzerine dişlerimi sıkarak, “Beni düşünmen çok hoş,” dedim ölçülü bir şekilde, “ama endişelenmen gereken bir şey yok. Dengemizi sağlıklı biçimde kuruyorum, gerçekten. İlk aşamada biraz fazla açılırız çünkü ancak bu şekilde işe odaklanabiliyoruz. Daha sonra bir düzen oturturuz. Her zaman böyle olur.”

Teddy ikna olmayarak kafasını salladı. Hâlâ gözlüğünü parlatmayı sürdürüyordu. Onları elinden çekip almak istiyordum. *Temiz işte, lanet olası, daha fazla ovalama, camların parçalanacak.* “Mel böyle davranınca bana kimi hatırlatıyor biliyor musun? Captain Beefheart’ın hikâyesini hiç duydun mu?”

Koltuğa gömüldüm. “Yoo.”

“Grubunu günlerce evinin çatı katında kilitli tutarmış. Sinirli, saçma, deli bir ruh hâli içindeymiş ama zeki ve liderleri olduğu için grup üyeleri ona katlanıyormuş. Grup üyelerinden biri hoşnut kalmadığı bir konserden sonra nasıl deliye döndüğünü, bağırıp çağırarak her şeyi nasıl kırıp döktüğünü anlatmıştı. Sonunda bir su musluğunu sonuna kadar açıp onu göstererek ‘Şöyle çalın işte, şöyle çalın!’ diye bağırmış.”

“Mel, Kaptan Beefheart değil,” dedim.

“Yok, değil,” diyerek gözlüklerini tekrar taktı Teddy.

Ağzımı açtığım sırada ışıklar sönmeye başladı. Teddy’ye söyleceklerimi önlemiş oluyordu. Bunun yerine telefonu sessize alıp, “Bir işe başladığında bunu düşünmeden yapamazsın, tamam mı? Mel sadece işini yapıyor,” dedim.

“O senin patronun değil, Sharon,” diye fısıldadı. “O senin ortağın. Ona karşı çıkabilirsin, bunu biliyorsun.”

Gözlerimi devirerek kurabiyeyi ağzıma tıktım.

PROJEMİZ BİRAZ TOPARLANARAK, aksamalarla ilerlemeye başlıyordu. Her ikimiz de, pek çok kez başlayıp bitirmelerimizin sonucunda proje çok hızlı ilerliyor gibi görünse de bunun zaman ve malzeme kaybı olduğunu biliyorduk.

Sanki her şeyi tekrar yapmak zorunda kalacağımızı bilerek yağ yakmak için koşu bandına sürükleniyorduk. Sadece ilk taslağı tamamlanmış olsa da Louisville'e geldiğimiz ilk andan itibaren projemiz refleksleri olan, nefes alan canlı bir şeye, bir hayvana, bizim yarattığımıza dönüştü. Bize hükmediyordu. Biz işini bitirene kadar sürekli yanımızda oturuyor, ayrılmayı reddediyordu. Bizimle yiyor, içiyor, uyuyordu. Sözlerimizi bölüyordu. Kendini her şeyin merkezine sokuyordu.

İlk aşamada çizim ve ilişkilendirme yaparak on iki saatlik ortak çalışmalara başladık. Parmaklarım güçlendikçe benim katkım da artıyordu. Çizimlerim en iyi hâlini alana kadar kendimi zorluyordum.

İncecek taşımak, kalem açmak gibi ayak işleri için Ryan ve Tatum'u çağırıyorduk. Yayına hazır olana kadar işimizin büyük bir kısmını görmemelerine özen gösteriyorduk. Sonunda bizim için küçük çizimler yapmalarına izin verdik. Bu işte iyilerdi. Bu kadar iyi olmalarına şaşırmıştık. Uzun zamandır yalnızca iki kişi çalıştığımızdan yardımlarını nasıl kullanacağımızı bilemiyorduk.

Bir gece dizüstü projeksiyon cihazını beyaz bir çarşafa yansıttık ve ilk on dakikayı karanlık odada sessizce izlemeye başladık. Fırtına sahnesi. Divanın fırlatılışı. Üstünden binlerce kez geçtik ama hâlâ nasıl bu kadar ürpertici geldiğine, izlemeyi bitirdikten sonra hâlâ nasıl bu kadar yaşıyormuşum gibi hissedebildiğime şaşıırıyordum. Bunu Mel'e söyledim.

"Evet, öyle bir etkisi var," dedi. Ofisin karanlık bir köşesinde dudaklarını yiyerek düşünüyordu. "Hâlâ başlangıçtayız. Ama işte otobanda gibi ilerliyor."

"Yakında biter mi dersin?"

"Evet, çok yakında."

NOEL'DEN İKİ GÜN ÖNCEYDİ.

Teddy beklendiği gibi tatil süslerini ortaya çıkardı. Eski bir tren seti, içi doldurulmuş, küçük bir ren geyiği. Bir noktada kendimi onun antikaya, eski püskü, pas tutmuş, büyülu şeylere olan düşkünlüğünün sıkıcı olduğunu düşünürken buldum ama yine de bizim için yaptığı konyaklar, büyük bir kömür yığını-nı gazetelerle sararak ve alevlerini küçük, kuru çubuklarla artırarak yaktığı köşedeki küçük, geniş soba hoşuma gidiyordu. Gökyüzü saat altıda kızışlamaya başlıyor, saat yedide tamamen kararıyordu, Kar yağıyordu.

Çekinerek ellerimi aleve uzatıp çektim. Sigaramda büyük ve kırmızı bir parıltı vardı. "Bugün tüm gün kendimi çizmek zorunda kaldım. Garipti."

O sırada masasında dükkânı için alışveriş yapıyordu. En sevdiği perakendeciyle, "eski tip erotik filmler" adını verdiği Region 2'dan indirdiği kaçak filmleri satan Berlin'den bir çocukla pazarlık ediyordu. Bana bakmak için kafasını kaldırdı. "Çoğu insanın gününü böyle anlattığını duyamayız."

"O zaman benim kadar bencil olan insanları fark etmeye çalış." Dönüp ona kışımı salladım.

"Kes şunu," dedi Teddy, ardından gelip sarıldı. "Çoğu insan bunu beceremez. Senin nasıl yapabildiğini anlamıyorum."

"Huzursuzca ve küfür ederek yapıyorum. Kendi yüzün söz konusu olduğunda dışarıdan bakmak zor. Bir sürü şekil denedik ama hiçbirini Mel'i mutlu etmedi."

Bilgisayarına tekrar döndü, bilgisayarın parıltısı gözlük camından yansıyor. "Mel'i memnun etmek zor."

"O mükemmeliyetçidir. Düzeltmelerinin çok faydasını görüyoruz. Risk almaz. Korkusu yoktur."

"Ah, onun da korktuğu şeyler var," dedi Teddy bilgisayarına vurarak. Ekranı odaklanışı sinir bozucuydu, bana bakmasını istiyordum. "Rol yapmayı beceren bir insan kesinlikle korkuyu en büyük motivasyon kaynağı olarak kullanır."

Ateşin başından ayrılıp masasının yanında dikildim. “Ne demek istiyorsun?”

•Teddy omuz silkti. “Mel *gibileri* tanırım. Beni yanlış anlamamı istemiyorum, o harika bir insan. Yaptığı iş harika ama onun, senin de kendini gerçekten dışında tutamayacağını bazı sorunlarının olduğu aşikâr.” Konuyu değiştirmek ister gibi neşeli ve kırılgan bir ifadeyle yüzünü buruşturarak sözlerine devam etti. “Karışık bir konu.”

Eklemlerime bakarak elimi yeniden esnettim. Tanrım, ne kadar büyük ellerim vardı. “Bunu, yaptığımız şeyi sanki kesinlikle onaylamıyormuş gibi söylüyorsun.”

“Yoo, yoo,” dedi. “Öyle değil. Yalnızca... Bak. Böyle bir şey, kendi hayatın hakkında yazmak gerçekten güç ister. Başıma gelenler, babam ve duruşması hakkında yazmayı denemiştım.”

Yine ilk buluştuğumuz, karanlıkta konuştuğumuz gece aklıma gelmişti. Hikâyesini anlatırken uzaklara odaklanışı... “Bilmiyordum.”

“Yaptım. Pek de iyi olmadı ama beni hasta etmeye yetti. Saçlarım döküldü. Deli gibi kabız oldum. O anları *hatırlamaya* çalışarak kendimi gerçek bir cehennemin içine atmıştım. Bunu yaparken her şeyi en baştan yaşıyorsun. Bu beynine elektrik verip üstünde dönmek gibi. Anılarını da değiştirebiliyor. Mesela benim hatırladıklarım gerçekten *değişti*. Bu isteğini anlıyorum, Sharon. Bir ayıyı yenmeye niyetleniyorsun ama belki de o ayı seni yenecek ve bana kalırsa Mel riskleri göz önünde bulundurarak ona göre hareket eden bir insan değil. Aksine o riskleri göz ardı eden birisi ve bu tehlikeli, biraz da bencilce bir şey.”

Başımı öne eğdim. Boynuma bir iğne saplanır gibi olmuştu. *Salon*’da yazan adamın *Nashville Dövüşü* hakkındaki makalesini yeniden ama daha büyük bir yankıyla okumuş gibi hissediyordum. Bilindiği gibi, sevdiğiniz birinden gelen eleştiriler daha can sıkıcı oluyordu.

Teddy ayağa kalktı. “Hey,” dedi pişmanlık dolu bir sesle. “Dur.” Sarıldı. “Yaptığınız şeyin harika olduğunu düşünüyö-

rum. Yani, sen hiç Ryan ve Tatum'ı Mel'in yanında izledin mi? Hepimiz size hayranız, tamam mı? Ben de. Hatta özellikle ben. Ben sadece senin dikkatli olmanı istiyorum, Sharon. Bir şeyi yaparken kendinle çeliştiğini düşünürsen yapma, bırak. Hâlâ iyileşme aşamasındasın. Kendine zaman tanı. Tamam mı?"

"Kendime zarar verecek bir şey yapmam," dedim göğsüne doğru seksi ve boğuk bir ses tonuyla.

"Bunu bilerek yapacağını düşünmüyorum," dedi Teddy. "Fakat çalışırken âdeta at gözlüğü takıyorsun."

"Ben iyiyim. Gerçekten."

Teddy kafamı ellerinin arasına alarak bana daha sıkı sarıldı. "Senin için hep endişeleniyorum. Bunu biliyor musun? Hep..."

Beni kucaklayarak yatağa yatırdı. Ardından üstüne doğru çekti. Sakalını boynumda hissediyordum. Ellerimin nasıl da titrediğini unutuyordum. Parmaklarımdan birini ağzına götürdü, sonra tükürüklerle çıkardı. "Of," dedi. "Az önce dolu dolu mürekkep içtim."

Ellerimi kaldırdım. Haklıydı. Üstünde lekeler vardı. "Özür dilerim."

Başparmaklarıyla külotumu indirdi. "Seninle otuz iki yaşında karşılaştığıma çok memnunum," diye fısıldadı. "İyi ki yirmi ikide karşılaşmamışız. Yirmi iki yaşında ilişkimizi mahvederdim."

"Sanmam."

"Evet." Bütün kıyafetlerim çıkmıştı. Kıçımı kaldırdı. Bedeni-me girişinin sıcaklığını ve biraz da acısını hissediyordum. Konuşmayı kestik.

Tartışmışsak bile sonrasında sevişmek için can atıyorduk. En güzeli bacaklarımı açarak kucağına otururken, kollarımı kafasına dolayarak dudağını kulağıma dayamaktı. Bunu yaptığım zamanlarda ve onu hafifçe kendime doğru çekerek içime aldığım da başkasına ondan daha yakın olmam imkânsızmış gibi geliyordu. Bazen sikişme denebilecek sertlikte, bazen de dua edercesine hassasça sevişirken bunu daha önce hiç yaşamadığımızı, başka kimseyle böyle hissetmediğimizi ve tutkumuzun asla sona

ermeyeceğini dişlerimizi sıkarak itiraf edecek kadar birbirimize içimizi açıyorduk.

YENİ YILDAN SONRA nihayet çocuklara yaptıklarımızı, bu projenin ilk on beş dakikasını göstermeye karar verdik. Şarap ve Çin yemeği alıp onları gösterim için eve davet ettik.

Gergindik, daha doğrusu ben gergindim. Sabahın büyük bir bölümünü Mel'in banyosunda volta atarak geçirmiştım. Ya Teddy sevmezse? Ya üzülrse? Ya filmimiz yanlış yapmadığıma onu ikna etmeye yetecek kadar iyi değilse?

Çıktığımda Mel yeni oyuncu gömleğini ilikliyordu. Bana büyük bir sigara uzattı. "Tatlım, rahatla. O da sevecek." Burnunu kaşırken omzumun üstünden bakıyordu. "Kötü hisleri kovman gerek."

Evin yerlerini sildi ve cep projeksiyonunu duvarda asılı büyük beyaz çarşafa yansıttı. Banyoya kafasını uzatıp gözüne kalem çekişimi izledi. "Gerilme," dedi. "İlk gösterimimiz iyi geçecek. Her şey yolunda gidecek. Güzel şeyler söyleyecekler."

Geldiklerinde dışarıdan gürültü ve soğuk bir hava içeri doldu. Çocuklar botlarındaki karları temizliyorlardı. Teddy'nin buz gibi yüzü benimkine değdi.

Yedik, içtik. Sonunda Mel bizi oturma alanına yönlendirdi. Bilgisayarı çalışmaya hazırdı.

Teddy kolunu omzuma dolamıştı. Kendimi iyi, rahatlamış, heyecanlı hissediyordum. Mel ve ben yeni bir şeyler yapmayalı epey zaman olmuştu. Teddy'nin Mel'le ne kadar iyi iş çıkarabildiğimizi görmesini istiyordum. Kolunun altına sokulup bacağımı onunkinin üstüne atarak oturduğum her zamanki yerimdeydim. Nefes alıp verişini duyabiliyordum. Konuştuğu ya da güldüğü sırada göğsünün inip kalkışını, içindeki yankıyı hissedebiliyordum. Omzumu ovdu. "Heyecanlıyım," dedi. "Ne için uzun süredir bu deliğe kapandığınızı ciddi merak ediyorum."

"Ben de sen izleyeceksin diye heyecanlıyım," dedim. "Sana pek bilgi vermediğimi biliyorum."

“Anlaması zor birisin, Kisses.”

“Pekâlâ,” dedi Mel. “Hazırsınız. Bize fazla yüklenmeyin.” Işıkları söndürdü. Projektör yandı. Neon harflerle filmi takdim ettik: *Liste*.

“Adı bu,” dedi Mel.

Sahne, ailemin salonunda başlıyordu. Dışarıda fırtına kopuyor, sirenlerin kısık sesi duyuluyordu. Televizyonun önündeydim, parıltısı karanlığın içindeki vücudumu aydınlatıyordu. Hiç iç konuşma yoktu. Bunlar çocukluğuma indiğimiz Faulkner sahneleriydi. Renkler yumuşak ve beyaz tonlar ağırlıklıydı. Resimlerin asılı kaldığı, seslerin yankılandığı ağır ağır ilerleyen rüya gibi bir ortam vardı. Beynin çözemeyeceği türden bir çalışmaydı.

Divan camı paramparça ederken ekran morarıyordu. Her şey hızlanıyor, kararıyordu. Kotex reklamından kaydettiğimiz kavgaya parçası duyuluyordu.

Gülünmesini istediğimiz yerlerde gülüşmeler, sessizlik istediğimiz yerlerde sessizlik oluyordu. Mel ve ben bakışıyorduk: *Bunun gibi yapalım. Şunu keselim. Sondaki rengi ayarlayalım.* Bunu yapmadan edemiyorduk. Tamamen buna odaklanmıştık.

Bir sonraki sahnede yaza geçiyorduk. Teddy ve ben kocaman gözlerle ağzımızı açarak bir trampenin üstünde zıplıyorduk. Uzaktan bir motor sesi geliyordu. Sonrasında, ayarlamak için çok uğraştığımız yavaş bir sahne başladı: Eski püskü gri bir karavan bir yamacı çıkıyordu. Gökyüzünde pembe kahverengi geçişler vardı.

Teddy’nin nefes alıp verişini duyuyordum. Saçımda gezinen eli buz durmuştu.

Ekranda Caudill evinin kapısı açılıyordu. İçeri giriyorduk ve kapı kapanıyordu.

Teddy’nin kolunu başımın arkasından çektiğini ve kanepenin arkasından sarkıttığını hissettim. Ona bakıyordum. Ama o ekrana bakıyordu. Çenesindeki bir kasın gerildiğini görebiliyordum.

“İyi misin?”

Bana bakmadı. “Hı hı.”

“Emin misin?”

“Hı hı.”

• Ekrandaki bir sandık kilometrelerce yol gidiyordu. Bir tabut, bir çikolata parçası, sonra devasa bir tuğlaya dönüşerek üstümüzde uçuyordu. Teddy sandığı açmak için parmaklarının üstünde yükseliyordu.

Bu sahne daha sonra, rahatsız olduğunuz bir şeyin kontrolünü ele geçirmek, gücünü çalmak ve yüzleşmeye cesaretlendirmek anlamında yorumlanarak yüzleşme filmimizin öne çıkan görüntülerinden biri oldu. *Sandığımı aç!* Bu filmi yapış nedenimizi, ilerlemeyi sürdürmek zorunda hissedişimizi açıklayan bir sözdü. Youtube’daki sahnelerin yorum kısmında defalarca tekrar ediliyordu. *Sandığımı Aç!*

Fakat o sahneyi bir daha asla Teddy’nin göğsünün inip kalkışını hissetmeden izleyemiyordum. Çocukluğunun o ekranda sandığı açışını izlerken sanki sert bir yumruk yemiş gibi tutulup kalmıştı.

Sonunda film bitti.

Mel daha sonra bana bu ilk gösterimin projenin tutacağını anladığı zaman olduğunu söyledi. “Film bitince anlayabilirdin,” dedi. “*Oradaydı*, kokusunu alabilirdin. Ben o gece bu fikirle birlikte uyumuştum.”

Fakat ben bu söylediklerinin hiçbirini fark etmemiştim. Teddy’nin yanımda çenesini sıkarak parmaklarını tıngırdatması dikkatimi fazlasıyla dağıtıyordu. Uzattığı ellerinden yüzükoyun yatmış kızların fotoğraflarını aldığım sahnede zar zor nefes alırken dizlerini sıkıyordu.

“Müthişti,” dedi Ryan.

“Evet,” diye ona katıldı Tatum. “*Nashville Dövüşü*’nden bile güzel olacak.”

“Seninle konuşmam gerek,” dedi Teddy bana.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Dışarıya. Hemen, lütfen.”

“Onunla ne hakkında konuşacaksın?”

“Sharon’la konuşacaklarım özel, Mel, teşekkürler.”

“Film hakkında mı? Çünkü film hakkındaysa ikimizle de konuşabilirsin.”

Teddy, Mel’e gözlerini kısarak baktı ve derin bir nefes aldı. Elimi kaldırdım. “Sorun değil,” dedim. “Hemen döneriz.”

Teddy’nin peşinden dışarıya, evin bahçesine kadar gittim. Yüksek ferforje parmaklıklarla kaplı geniş tuğla konaklarla çevrelenmiştik. Hava on derece civarındaydı ve kapı girişlerinden buzlar sarkıyordu. Işık yoktu. Elimle sırtına dokunmaya çalıştım. Silkelendi. “Bu da ne demek oluyor, Sharon?”

“Bununla neyi kastediyorsun? Bu, projemizin başlangıcıydı.”

“Benim de bu projede olacağımı bana ne zaman açıklamayı planlıyordun?”

Zihnim âdeta donmuştu. “Sana filmin benim hakkında olacağını söylemiştim. Buradan o anlamı çıkarırsın diye düşünmüştüm.”

“Felç hakkında olacak demiştin.”

“Yani, felçten bahsetmek istiyorduk ve Faulkner’dan, çocukluğumdan... başlayabileceğimizi düşündük.”

Sesim gittikçe azaldı. Teddy bana öfkeyle bakıyordu.

“O çocuk benim,” dedi.

“Filmde sen olduğun söylenmedi. Adın geçmedi.”

“Saçmalık,” diye bağırdı Teddy.

Teddy’nin sesinin bu denli yükseldiğini hiç duymamıştım. Nefesim kesiliyordu. Korkudan rengimin attığını, sırtımdan soğuk bir şeyler geçtiğini hissediyordum. “Saçma değil,” dedim cılız bir sesle.

“Sharon, sen benim aptal olduğumu mu düşünüyorsun? O çocuğun kim olduğu aşikâr. Hayatımı etkili bir şekilde aşırımsırsınız.” Durdu ve ellerini beline koyarak gözlerini kapattı. “Burada olduğun bütün zaman boyunca bunun üstünde mi çalışıyordunuz?”

“Biraz önce izlediklerinden fazlası var, ekleyeceğiz işte.”

“İnanılmaz. Dahası gelecekmiş.”

“Sinirlisin.”

Burnunun kemiğini tutarken gülüyormuş gibi bir ses çıkardı. “Evet, Sharon. Sanırım herhangi bir mantıklı insanın olması gerektiği gibi kızgınım.”

“Tamam. Bu bir problem.” Yine ona dokunmaya çalıştım. Bütün vücudu gergindi. Beni itmesinden daha kötü bir histi. “Fakat hissettiklerin benim için önemli. Ne yapabilirim?”

Teddy başını iki yana sallayarak ellerini yüzüne bastırdı. “Ne mi yapabilirsin? Pekâlâ. Öncelikle az evvel o izlettiğin şeyi *yakabilirsin*.”

“Ne?”

“Beni duydun. Yak. At gitsin. Başka kimsenin görmeyeceğinden emin ol.”

Sesim incelmmişti. “Hepsini mi?”

Ellerini çekip bana baktı. “Tanrım, Sharon. Evet, *hepsini*.”

Bacağım titremeye başlıyordu. Bu durumdan kurtulmak için her şeyi yapardım. Teddy karanlıkta bana bakarken sesi zehir saçıyordu.

Tekrar eve baktım. Perdenin arasından Mel’in uzun, ince gölgesini seçebiliyordum. Yanındaki Ryan ve Tatum’la bizi izliyor ve dinliyorlardı. Çalışmaya başlayalı altı hafta olmuştu. Filmin içinde kaybolarak, onu hareketlendirerek iyi iş çıkarmıştık. Tanrı şahit, ilham verici bir iş ortaya çıkmıştı ve bu *bizim* çalışmamızdı. “Çok anlamsız,” dedim ona.

Teddy sert bir ifadeyle bakıyordu. “Biraz önce bana mantıksız olduğumu mu söyledin? Sen, orada durmuş şaşkınlıktan dilini yutmuş gibi bana bakıyorsun ki saçma olan bu. Bu yüzden mi geldin, benimle kaldın?”

“Teddy, elbette hayır.”

“Çünkü artık başka bir şey düşünemiyorum da,” dedi Teddy. “Biraz evvel gördüğüm şey aklıma bir sürü soru getiriyor, haksız mıyım? Yoksa sen bir saniye...” Kafasını yere eğip derin bir nefes aldı. “Mağazaya geldiğin ilk gece bu projeden bahsetmiştin. Sonra bir daha asla değinmedin. Sana işin hakkında sorular

sorduğumda bile yanıtlamaya yanaşmadın. Buraya özellikle benim iznimi istemek için mi gelmiştin?"

"Hayır."

"İstemiş olsaydın da vermezdim."

"Senden hiçbir zaman izin istemedim," dedim. "Senin iznine ihtiyacımız yok. Oradaki hikâye benim hikâyem. Bana ait, sana değil."

"Bu çok zayıf bir sav ve ayrıca *yalan*. Hayır demeye hakkım var. Orada izlediğim şeyde *sarsıntılı* hayatım var."

"Benimkinin öyle olmadığını kim söylüyor?" diye karşı çıktım.

Sinirinden köpürüyordu. "Duruşmada o kızların önünde tanıklık yapmak zorunda kaldım. Babamın o kızların hayatlarını mahvetmiş olduğunu bilerek bakışlarının ağırlığı altında orada oturmak zorunda kaldım *ve bunun herhangi bir senaryonun parçası olmasını hiç istemiyorum*."

"Teddy." Kolunu tutmaya çalıştım.

Benden kurtulmuştu. Daha da yaklaşmamı önlercesine elini önünde tutuyordu.

"Dil dökme bana, lanet olsun."

Çenemi kapattım. Dişlerimin titrediğini duyabiliyordum.

"Bu kişisel saçmalıklarınızı anlatma alışkanlığınız ve dünyaya açmanız sevilmenizi sağlayan çalışmalarınız olabilir ama ben yapmam. Yapmayacağım da. Böyle bir şeyi dünyaya açtıktan sonra geceleri uyuyabiliyorsan ne güzel, Sharon! Seni iyi hissettiriyorsa harika ama başkasının adına böyle bir karar alamazsın ve açık konuşmak gerekirse çektiğin acılar benimkine kıyasla bir *hiç*!"

"Bu doğru değil." Sesim yükselmişti. Ellerimin tersiyle gözlerimi ovuşturdum.

"Sana şunu söylüyorum. Kesinlikle yapma bunu. Beni başka bir *Nashville Dövüşü*'ne dönüştürme. Bir cevap mı bekliyorsun. Cevabım: *Hayır*."

"Bu senin hikâyen değil," dedim ona. Bunu söylerken nasıl da inandırıcılıktan uzak olduğumu biliyordum.

“Benim hikâyem,” dedi Teddy. “İnsanlar izleyince onun ben olduğumu bilecek. Bu işin içinde benim de olduğumu düşünecekler.”

“Seni seviyorum,” dedim ona. “Seni incitecek bir şey asla yapmam.”

Bu bir kavgaydı ve bir kavgada olabilecek her sesi barındırıyordu. Keskin çığlıkları yoğun sessizlikler takip ediyordu. Teddy bana baktı. Yüzünde onu tanınmaz kılan bir ifade vardı ve onu tanıdığımdan beri ilk kez böyle bir ifade görüyordum. Yüzünde, gözlerinin arkasında, alnının eğiminde Honus Caudill'i görüyordum. Bunu fark etmek için olabilecek en kötü zamandaydık ama önüne geçemiyordum. Yün ceketimin altında küçüldüğümü hissediyordum. Yan dönüp de gözlerini ovalayınca bu his kırılıyordu. Yukarı baktığında gözlerinin kızarmış ve ıslak olduğunu gördüm. Ağlıyordu. Ah, Tanrım. Onu ağlatmıştım. “Uygulamaya geçirmek bir tarafa, bunu düşünebilmen bile beni rahatsız etti. Bunun için yüzlerce saatini harcadın. Bunu bilmeme gerek olmadığı fikrine nasıl kapıldın?”

“Ne düşündüğünü önemsemeseydim bunu asla izlemezdin.”

“En iyi savunman bu mu, Sharon?” Omuzları düşmüştü. Berbat bir hâlde başını iki yana salladı. “Beni bu kadar aldatabileceğini hiç düşünmemiştim. Hiç.”

“Seni aldatmadım.” İşte burada sakinliğim sona erdi. Göğsümden bir hıçkırık koptu. Gizlemek için eğildim. Teddy bana doğru gelmiyordu.

“Bu şeyi benden aylarca saklayıp sonra uyarmaksızın önüme el bombası gibi fırlatmana ne demeli? Bu aldatma değil de ne?”

Sesi kısılıyordu. Eğildim. O anda yüzünü görmek istemiyordum. Bu sahneyi bir daha asla aklımdan çıkaramazdım.

Kafamı kaldırdığımda onu sakinleşmiş buluyordum. Elleri belindeydi. “Mel’in annesi hakkında bir film yaptınız ki kadın hemen sonrasında hapisanede bıçaklandı. Doğru mu? Nashville Dövüşü için neler düşünmüştür? Nasıl hissetmiştir sence?”

Sustum.

“Bu arada sen ve Mel hakkında internette bir sürü içerik var ve çoğu da iyi şeyler değil.” Yüzünü yeniden ovalayınca gözlüğü yana kaydı. “Biliyor musun, bu hikâyeyi senin yazdığın bu kadar açık olmasaydı Mel’i suçlardım. Budaların teki. Senin üstünde berbat bir etkisi var. Ancak bu işte sen de onun kadar saçmalamışsın.”

“Onun hakkında böyle konuşma.”

“O zavallı filminde beni yıldız olarak mı yerleştiriyor? Onun için daha kötü şeyler söylemeliyim. Bu *hırsızlıktır*, Sharon. Her ikiniz de *hırsızınız*.” Kapıyı gösterdi. Onların dinlediğini o da biliyordu. “Bu filmin benim hikâyem olmadığı konusunda Mel’le hemfikir olduğunu, onunla aynı düşündüğünü kabul ediyor musun?”

Bunu söyleyiş tarzı, o büyük, tepeden bakan havasıyla *aynı* deyişi canımı o kadar sıkıyor ki patlıyordum. Bağırmaya başladım “*Evet*. Aynen öyle. Bu benim işim ve bunu biliyordun. Senin onayına ihtiyacımız yok. Ne şimdi ne de sonra. Bu senin filmin değil. *Lanet olası, hiç değil*.”

Yan taraftaki evin üst katında bir ışık yanıyordu. Her ikimiz de sesimizi kestik.

Teddy sessizce, “Keşke şu an söylediklerini kulağın duysaydı, neler saçmaladığını anlardın,” dedi. Tekrar kapıya dönerek daha yüksek sesle konuşmaya başladı. “Tüm bunlar, yapabildiğiniz tek iş ortaklığının *böyle* bir şey üzerine olduğunu kanıtlıyor.”

Orada birbirimize bakarak dururken yüzlerimizin yarısı karanlıkta kalıyordu. Ocak ayının ağır güney nemi sinüslerimizi mahvediyordu. Teddy düşündüğümde daha haklıydı. Bu projeyi ayağa kaldırıp sürdürmek için ne kadar ileri gitmem gerekiyorsa gidecektim. Ekranda kendimizi izlediğimiz ilk anda iş işten geçmişti. Buradaki mutluluk kaynağım neydi? Teddy miydi, yoksa aslında işe geri dönmem, müthiş ilerleme kat ederek işin içinde yeniden *kaybolmam* mıydı?

İlişkimiz bitmişti. İkimiz de biliyorduk. Şu an sadece uzatmalardaydık.

“Gidiyorum,” dedi Teddy. Bahçeye doğru hızlı adımlarla çıkıp aniden kapıyı açtı. “Yürümek istemiyorsanız araba şimdi gidiyor,” dedi içeri seslenerek, sonra bahçenin alt tarafına zıplarak uzaklaştı.

Mel kafasını kapıdan çıkardı. “Teddy, hadi ama.”

“Siktir git, Mel.”

Mel bana baktı. “İyi, siktireyim o zaman.”

BİRAZ TUHAF

BİR HAFTA SONRA EVİ KAPATIP Louisville'den ayrıldık. I-64'te doğuya doğru giderken, "Faulkner'da bir ev kiralayabiliriz. Ucuza gelir, ayda üç yüz gibi bir paraya," dedim.

"Hımm." Mel benzin istasyonlarının isimlerini yüksek sesle okuyarak, çevirdiği direksiyonda parmaklarını tıngırdatıyordu. Love's, Fast Track Waddy Peytone, Shell. "Gerçekten bunu yapmak istiyor musun? Buradaki işimiz bitti sayılır. Stüdyomuzdaki çocuklar on beşinde çıktılar. Stüdyo boş. Başka kiracılar alabiliriz ama bunun şimdi pek bir anlamı yok. New York'a dönmek istemiyor musun?"

Dönemezdim. Hâlâ yaralı ve sakat olduğumdan New York'ta yapamazdım. Sürekli insanlardan kendimi sakınıp onlara gözdağı veremezdim. Orada olmanın yalnızlığıyla baş edemezdim. Kalabalık bir metro istasyonundan çıkan insanların birbirini itişlerini, boş yüzlerini, sallanan ellerini düşünüyordum. Karnım ağrıyordu.

"Aslında pek istemiyorum," dedim. "Orada ne yapacağım ki?"

“Ne yapacağım da ne demek? Çalışacaksın. Hayatına geri döneceksin. Faulkner süslü bir rüya. Orada kafayı yersin.”

• “Belki de yemem. Sessizlik ve huzur, ucuz kira.”

“Bütün donanımımız New York’ta. Burada bir şekilde idare ettik ama felç kısmı için ihtiyaç duyacağımız malzemeler New York’ta.”

Başımı pencereye dayadım. “Artık yapamam işte,” dedim. “Pahalı bir yer, deli gibi soğuk ve orada kabul de görmem. Sanki etrafımdaki herkes harika işler yapıyor da ben sadece suda yü-rüyormuşum gibi. Bunun gerçekten öyle olmadığını biliyorum ama yine de...”

“Dostum, orada herkes kendini pazarlar. Bunun seni kötü hissettirmesine müsaade etme.”

“Yine de berbat hissettiriyor. Aklıma yalnızca sürekli ne kadar kalifiye olduklarını anlatan, yaptıkları çişe kadar sosyal medyada paylaşıp duran bir oda dolusu Brecky Tolliver geliyor. Her şeyin dışındaymışım gibi hissetmekten yoruldum.” Şu an yalnızca şikâyet ediyordum. Mel de başını sallayıp duruyordu.

“Teddy benden *nefret ediyor*.” Ona baktım. “Değil mi?”

Tereddüt ediyordu. Teddy’nin dairesinden eşyalarımı Ryan ve Tatum toplamıştı. Ayrılmak için eşyalarımızı topladığımız sırada Mel’in dışarıda telefonda onlarla konuştuğunu duyabili-yordum. Konuşmasında bir sürü *kes sesini* ve *doğru, doğru, doğru* vardı. En üzgün *olur böyle şeyler* suratıyla kafa sallıyordu. Belli ki çocuklar videodaki çocuğun Teddy olduğunu bilmiyorlardı. Teddy onlara anlatana kadar da tartışmamızın neden çıktığını anlamamışlardı.

“Senden sonsuza kadar nefret etmeyecek,” dedi sonunda.

Frankfort’u geçiyorduk. Mel bir sigara yakıp Kentucky Cum-huriyeti’nin sınırlarını gösteren bir levhaya işaret çekti. “Ben ne yapardım, biliyor musun? Onun boşalmasından *hemen sonra* söyledim. Tüm uyku endorfinleri içinde dolaşırken. O zaman her şeyi normal karşılardı.” Bana baktı. “Şaka yapıyorum, Kisses.”

“Benim hatamdı,” dedim. “Tüm suçlu benim.”

“Bunu, onu ya da başkasını incitmek için yapmadın. Bunu onun da içinin derinliklerinde bildiğine eminim.” Omuz silktilti. “Yalnızca, babası onda bir yara. Bununla mücadele ediyor. Anlayabilirsin. Ekrandaki şeyleri görünce korktu. Böyle bir şeye alışkın değil.”

“Böyle şeylere kim alışıktır ki?”

Omuz silktilti. “Sanatçılar ve sosyopatlar? Bilmem.” Direksiyonu çevirirken düşünceli bir ifadeyle paketten bir sigara çekiyordu. “Bundan ona hiç bahsetmemene ben de şaşırdım biraz ama konumuz bu değil. Bunu onunla ilk aşamada paylaşmak zorunda değildin. Onun şimdi nerede, nasıl biri olduğunu öğrenmek istedik. Hepsi bu! Bu kadar kırıldığı için üzgünüm. Bir şekilde üstesinden gelir umarım. Onun için en iyisini dilerim.”

Hepsi bu kadardı. Bana bakıyordu.

“Batırdım, Mel. Bu iyi hissettirmiyor.”

“Hayır, batırmadın. Sana bunları unutturacak şeyler düşün. Onunla anlaşılmadın, bundan eminsin. Bak.” Nokta koyarcasına eliyle ortadaki vites koluna bastırdı. “Başına gelen, seni sen yapan şeyleri özümsemişsen ve kullanmayı bilersen, ancak o zaman onların üstesinden gelirsin. Artık *yalnızca* başına gelen şeyler olmaktan çıkarlar. Onları yaşamaman *gereken* sana ait deneyimler olarak görmelisin. Bunu Teddy ‘Siktir Git Mel’ Caudill’e ya da bir başkasına uysa da uymasa da yapmalısın.”

Traktörlerle ve RAV4’ların olduğu Mountain yoluna girdi. Faulkner’da eşyalarımızı toplamak için bir gece daha geçirecektik. Sonra Kuzeye, New York’ta başka bir dondurucu ocak ayı cehennemi yaşamaya gidecektik. Orada belki bu meseleyi unuttuğum. Çizim tahtasının önünde birkaç sancılı dönem daha geçirir, hayatımın yoluna gireceği anı beklerdim.

ANNEMİN MALIBU’SU ön tarafta duran tek araçtı. Onu mutfak tezgâhında bir bilgisayarın başına eğilmiş, kaşları birbirine karışmış hâlde bulduk. Burnunun ucunda, bir tarafında nine di-

ğer tarafında anne yazan boncuklu bir zinciri olan bir okuma gözlüğü vardı. Dudakları düz bir çizgi hâlindeydi. Bize bakıyordu.

“Selam anne.”

“Ooo.” Tezgâhtan ayrılıp bir Doral yaktı. “Louisville’de iyi vakit geçirdiniz mi?” İki kırık heceyle söylemişti: *Luu-vil*.

“Fena değildi.”

“Peki, bir hafta sonu nasıl üç aya döndü demiştin?”

“Projeyle ilgili birkaç şeyi orada tamamladık.”

“Hı hı.” Ağzında öksürük pastili varmış gibi dudağını büzdü.

“İşte olursun diye düşünmüştüm,” dedim.

“Bugün boş günüm.”

“Ha.”

Tezgâha yaslanıp bana baktı. Bir şeyler yumurtlayacaktı. “Melody,” dedi. “Sharon’la biraz yalnız konuşmam gerekiyor. Diğer odaya gidebilir misin rica etsem?”

Melody. Mel yandan bana baktı. “Tabii.” Ardından odadan çıktı.

Çantamı yere bıraktım. Hasta bacağımda karıncalanmalar vardı. “Ne oldu?”

Bu soruyu bekliyordu. Bir cakayla dizüstü bilgisayarı kendi etrafında çevirdi. Film Forumu’nun turuncu sarı başlığı karşımdaydı. Makale “*Nashville Dövüşü* Yaratıcılarının Yeni Projesi Kisses’ların Hayatı mı?”

“Bir Google araması yaptım,” dedi annem. “İsminizi aradığımda karşıma ilk bu çıktı.”

“Sen Google araması yapmayı mı biliyorsun?”

“Sharon, sen galiba benim aptal falan olduğumu sanıyorsun? Şunu düzgünce açıklayacak mısın? Bizim filmimizi mi yapıyorsun? Bunu neden yazmışlar?”

Ellerimi kaldırıp derin bir nefes aldım. “Bu bir blog. Son filmimiz iyiydi. Daha önce de bizden bahsetmişlerdi. İçlerinden birileri bir dedikodu duymuş ve yazmaya karar vermişler. Bizim temsilcimiz de bunun iyi bir tanıtım olacağını düşünerek basmalarına göz yummuş.”

Gözlüğü burnundan aşağı kayıyordu. Beceriksizce düzeltti. “Yani uydurmuşlar mı? İyi de insanlar hakkında böyle yalan haberler yapmak yasal değil.”

“Yani tam olarak *yalan* da denemez.”

“Bizim filmimizi yapacaksın mı demek bu?”

“Sizin değil, benim hakkımda bir film olacak.”

“Yani bizim hakkımızda.”

“Öyle değil. Benimle ilgili bir şeyin seninle de ilgili olmak zorunda olduğuna nasıl inandın?”

“Öyle deo yüzden.”

“Doğru. Sen şu lanet evrenin merkezindesin.”

“Ağzını topla.”

“Kanuna aykırı bir durum da yok. Bir bloga yarı yalan bir şey yazmak saçma ama kanundışı değildir.”

Güç nefes alıyordu. “Beni düzeltmeyi kessen iyi olur. Felç geçirirsen umurumda değil, bu sana buraya gelip yanlış yaptığımı düşündüğün şeyleri düzeltme hakkı vermez. Hele de üç ay ortadan kaybolduktan sonra.”

Annemle tartışmanın nasıl uzayabildiğini unutmuştum. Ellerimi havaya kaldırıp bıraktım. “Senin canını sıkmayacak bir şey söylemeyi bilmiyorum. Ne söylesem seni kızdırıyorum. Ya böyle oluyor ya da aptallığımla, tuhaflığımla ya da kendimi beğenmişliğimle seni eğlendiriyorum. Eve neden bu kadar az geliyorum ya da ölmek üzereyken bile seni neden aramıyorum sanıyorsun? ‘Felç mi geçirdin? Ee, niye ki?’”

Gözlerini kırıştırdı.

“Yalnızca bir kere bu ailedenmişim gibi hissetmek isterdim. Hayatımın en kötü haftalarından birini geçirdim. Bir kere de işimi kolaylaştırsan ölür müsün?”

“Ne oldu?” diye sordu.

“Şu sesini bir duy. Of anne, şu *ses tonun*, insanı âdeta yumrukluyor.”

“Bana bağırmayı kesersen seninle konuşacağım,” dedi. “Annene bağırmayı kestiğinde konuşacağım.”

Ona baktım.

“Dört yıl. Bu eve son gelişinden beri o kadar zaman geçti.”

“Az önce sana nedenini anlattım.”

“Şayet ben dört yılımı evden uzakta geçirseydim, büyükan-nen kalpten ölürdü.”

“Çok komik. Sen yaşıyor gibi görünüyorsun.”

“Şu zekâ küpü çeneni kapasan iyi olur.”

Yüzümün kızardığını hissediyordum. “Benimle böyle konuşma,” dedim ona. “aynı zamanda gerçekte olduğundan daha ilgiliymişsin ya da yaptığım çok önemli bir şeymiş gibi davranmayı kes. Üniversite mezuniyetime de gelmedin. Yaptığımız ilk filmleri hiç ciddiye almadın. Babamın öldüğünü benden önce öğrenen ikinci, üçüncü kuşaktan kuzenler vardı. Bunun beni nasıl hissettirmesini bekliyordun? Bunun için hiçbir zaman doğru düzgün bir açıklamada bile bulunmadın.”

“O senin baban değildi!” diye bağırdı.

Her şey donuyordu. Küçük dilimi yutar gibi olmuştum. “Ne?”

Bilgisayarın ekranındaki ışık titreşiyordu. Uzanıp bilgisayarı kapattı. Söylememiş gibi yapmak için fazla ileri gitmişti ve bunu biliyordu.

“Ne dedin sen?” diye tekrarladım.

Annem ciddileşti. Sesi alçak ve kesik kesik çıkıyordu. “Bana çok kızdı,” dedi. “Babacığın. Ama her şeye rağmen seni hep sevdi. Doğum belgeni imzalayacak kadar sevdi işte.” Gözlüğüyle oynamaya başladı.

Sallanan aksak bacağıma küfrediyordum. Hayretler içindeydim. Yan odada Mel’in öksürdüğünü duyuyordum. “Ciddi misin?” diye sordum.

“Sharon, lütfen,” dedi sesi çatallaşarak. “Çok üzgünüm.”

“Başka kim biliyor?”

“Kimse.”

Aklıma ufak tefek sahneler geliyordu. Cenaze sırasında kilisenin arkasındaki Allen’ı düşündüm. Shauna’ya sarılırken,

benim sadece elimi gözlerini kaçırarak sıkın büyük halayı düşünüyordum. On, on bir yaşlarımdayken bir akşam yemeği masasında bir şeyleri çözmeye çalışırcasına yüzümü inceleyen babamı... Onun en küçük, ona en yabancı, en uzak çocuğuydum. Aramızdaki tüm boşlukları düşünüyordum.

"Hayır, hayır," dedim usulca. "Babamın insanlara söylediğini biliyorsun. Sarhoş olduğunda çenesi düşebiliyordu, hatırlıyor musun? Allen amcaya anlatmıştır. Eminim. Ben odadayken o aptalın yüzündeki saçma ifadeden anlaşıyordu. Muhtemelen kardeşlerinin kalanı da biliyordu. Bu yüzden bana hep öyle bok gibi davranıyorlardı. Onlar zalimdiler, anne. Ben çocukken bana hep kötü davrandılar."

"Bir yığın dağ köylüsü pislikten bahsediyorsun. Onları önemsememeliydin."

"Çocuktum."

"Seni korumak istedim," dedi.

"Güzel, berbat bir iş çıkarmışsın."

"Bilmemen senin iyiliğin içindi," dedi sesini yükselterek. "Küçük bir çocukken babanın baban olmayabileceğini bilmek nasıl hissettirirdi sanıyorsun?"

"Açıkkası, zaten oldukça bok gibi hissettirdi."

Bana doğru elini savurarak, "Of, bilmiyordun," dedi.

"Bir şeylerin yanlış olduğunun hep farkındaydım," diye tısladım.

Başını öne eğmişti. Burnundan düşen bir damla gözyaşını gördüm.

"Ee, kimin çocuğuyum o zaman? Günah çıkarmak istiyorsan bana söylemen gerek."

İç çekip iki eliyle birden gözlerini sildi. Burnunu çekti. "Walt Kroger. Postacı adam," diye fısıldadı. "Öleli bir ya da iki yıl oldu."

"Babam o mu?"

"Bilmiyorum," dedi. "İç hatlarda bir süreliğine kalan Owensboro'lu bir adam vardı. Sonra geri döndü. Adı Hatfield'dı. Belki de odur."

“İki ihtimal mi var? Tanrım anne!”

Elleriyle yüzünü kapattıktan sonra çekti. Gözlerini kırptırdı. “Caudillleri hatırlıyor musun?” diye sordu. “Yan komşularımızı... Küçük Teddy’le oyun oynadın.”

Tüm bedenim buz kesiyordu. Kafamı sallıyordum. Hayır, hayır, hayır.

“Honus Caudill,” dedi. “İsmi buydu. O da olabilir.”

Mel’in nefes verişini duyuyordum.

“Honus Caudill,” dedim ağır ağır. “Şu *pedofili* herif. O mu?”

Sesi daha güçlü çıkıyordu. “Olabilir. O sıralarda kimse onun öyle olduğunu bilmiyordu. Benim de bir fikrim yoktu.” Pembe bir Kleenex çekti. Burnunu sildi. “Baban ve ben ayrıldık. Hiçbiriniz bunu bilmezsiniz ama o dönem ayrılmıştık işte.” Duruyor, burnunu çekerek nefes alıyordu. “O sıralar farklıydım. Bundan gurur duymuyorum.”

“Babamla sevişmediğine emin misin? Diğer üç adamla yatar-ken babamla da *yanlışlıkla* yatmadığına emin misin?”

Gözlerini devirdi. Kâğıt havlulara doğru ilerlerken, “Of, kapa çeneni,” dedi ve gürültüyle burnunu sildi.

“Bana şu an kapa çeneni diyor olamazsın.” Caudill evinin bir zamanlar olduğu tepeyi göstererek, “O adamın bundan haberi var mıydı?” diye sordum.

“Yoo. O zamanlar da bile... Biraz *tuhaf* biriydi. Hiçbir şeyi bilmesini istemedim.”

“Nasıl biraz *tuhaf*?”

Omuz silkerek sustu.

“Nasıl,” diye haykırdım. Yerinden sıçradı. “Neyi *tuhaf*? Bilmeye hakkım var. Bunu bana borçlusun lanet olası.”

“Tanrım, Sharon,” diye cılız bir ses çıkardı. “Bir şeyler yapmak istemediğimde *kabalaşabiliyordu*, tamam mı? Olmaması gereken zamanlarda.” Başı öne eğiliyor, omuzları titriyordu. Hıçkırıyordu. “Tanrı korusun, umarım siz, size öyle davranan biriyle hiç birlikte olmazsınız. Yapmak istemediğin şeyleri yapmaya zorlayan biriyle.”

“Tamam, sus.” Yüzümü kapattım. “Herkes ben bir trenin altında kalsam buna göz yumacağını, kılını kıpırdatmayacağını biliyor. Lütfen, bu *sahte* annelik gösterileriyle laf salatası yapmayı bırak.”

Kafasını kaldırdı. Yüzü karmakarışık. “Ne var biliyor musun?” dedi. “Sen hep hepimizden üstün olduğunu düşündün, küçüklüğünden beri. Hepimiz farkındaydık. Başkaları da söylediler bunu ama sana şu kadarını söyleyeceğim, tatlım, kesinlikle bizden üstün filan *değilsin*.”

“Bunu küçük bir çocuğa nasıl *aşı*lırsın? Bu çok hastalıklı bir söz. Ne cüretle?”

“Bir şey aşılamadım, tatlım. Kibirli bir sürtüğü görür görmez tanırım.”

Mel’in yan odada kıpırdandığını duyuyordum. Sonra kafasını içeri sokup gözlerini bana dikti. Elimi havaya kaldırdım.

“Baban da öyle düşünüyordu. İnsanların onu hor görmesi hoşuna gitmezdi. Şimdiyse bütün dünya bize tepeden bakabilir çünkü sen öyle olsun istiyorsun. Bir nebze değişmiyorsun. Hâlâ şımarık bir çocuk gibisin ve bir hatasın.”

Oda dönmeye başladı. Sesler azalıyor, yalnızca annem sabit, belirgin kalıyordu. Söyleyecek en kötü şeyi arıyordu ve sonunda bulmuştu. Hedeflediğinden bile aşırıya kaçmıştı.

Konuşabilmem için biraz zaman geçmesi gerekti. “Ben, seni daha çok üzecek bir şey söyleyeceğim,” diye bağırdım. “Söylediğin doğruysa, son üç ayımı üvey kardeşimle düzüşerek geçirdim.”

Bir ses çıkardı. Ardından ağzını kapattı.

“Bu doğru. Belki de kardeşimle düzüştüm. Kentucky’ye onun için gittim. Bunun için teşekkürler.”

“Kusacağım galiba,” diye fısıldadı.

“Ben de.” Yerdeki çantamı aldım. “Sonunda bunu itiraf ettiğin için teşekkürler. Bugünün etkisinden kurtulabilmem için üstüme litrelerce *çamaşır suyu* boca etmeye ihtiyacım var.”

Omuzlarını düşürüp yeniden cılız bir ses çıkarmaya başladı. “Üzgünüm,” dedi.

“Kes. Burada mağdur olan sen değilsin.” Bana baktığından emin olarak parmağımı ona doğrulttum. “Bir daha benimle iletişim kurmaya çalışma. Duyuyor musun? Asla.”

Salona kafamı uzattım. “*Mel, Gidiyoruz.*”

Mel valizimizle hızla önüme geçti. “Pekâlâ, görüşürüz Bayan Kisses.”

KARŞI KONULMAZ AŞK

GİDEBİLECEĞİMİZ SON YERE, New York'a sürüyorduk. Önce doğuya, sonra kuzeye doğru ilerledik. Kısa süre içinde, normalden daha kısa süren I-95'a açılan uzun Pennsylvania yoluna girdik.

Yolda Mel'in yaptığı çevirmeli defteri elimde tutuyordum. Büyüyüşüme, anlamsızlaşmama tekrar tekrar bakıyordum. Di-kiz aynasından kendimi inceledim. Kızıl'a benziyor muydum? Hayır. Shauna'ya. Cık.

Mel'den yana döndüm. "Şeye benziyor muyum?"

"Kesinlikle hayır. Teddy'ye benzemiyorsun. Şunu sormayı kes."

Lenigh Vadisi'ndeki bir Love's'ta durduk. Tuvaletteki aynada kendime bakarken annemin sesi aklımdan çıkmıyordu. Birilerin büyük bir öfkeyle size hitap etmesinden, bağırıp çağırmasından kaynaklanan belirgin bir kırgınlık vardır. Sanki içinizdeki yeşil ve canlı bir şeyler solar gibi olur. Bana bugün *sürtük, hatalarla dolusun* gibi şeyler söyleyebiliyorsa yıllardır bunu için için hissetmiş olmalıydı. Bu artık bardağı taşıran son damlaydı, bunu önemsemiyormuşum gibi davranamazdım.

Gece yarısı Verrazano-Narrows Köprüsü'nü geçtik, elektrik santralleri karanlıkta ve Brooklyn-Queens otobanının üstünde parlıyordu. Yüzümden ter boşalıyordu. Şehrin soğuk, ısıltılı si-luetini görmek canımı yakmıştı. Şehre dönüyorduk.

HOLLINGSWORTH PARASININ son ödemesini çektik ve sigara izmaritleriyle, yarı dolu bira kutularıyla ve yirmi ikilik çocukların kokusuyla dolu stüdyoyu temizlemek için işe gittik. Yapak bir şeylerimin olması garip biçimde tatmin ediciydi.

Mekânı temizledikten sonra yığılıp kaldım. Zihnim hareket-siz, kıvılcımsız, yıpranmış bir tel gibiydi. Benim dışımdaki her şey, senaryo için mantar duvarımız, çizim masalarımız işe hazır-dı. Kanepede cenin gibi kıvrılıp yatarken, "Yapabilecek miyim bilmiyorum," dedim.

Mel dudaklarını ısırarak dik dik beni süzüyordu. "Zaten eli-mizde bir şeyler var, biliyorsun," dedi. "Öyle gelişigüzel başla-yacak değiliz ya."

Başımı ellerimin arasına aldım.

Mel ertesi sabah beni yine kanepede buldu. Bilgisayarımda şandık sahnesini izliyordum. Sahnede yüzümün belli belirsiz değişimi, Teddy'nin elleri, sandığın hızla açılışı vardı. Hızlı gö-rünse de doğru çekimle ağır ilerleyen bir hareketti. Mel Louisvil-le'de işinin zirvesine ulaşmıştı. Belki ben de öyleydim. Çalışma-mız kusursuz görünüyordu. Hiçbir karakter diğeri gibi yürümü-yor, burnunu kaşımıyor ya da sigarasını fırlatmıyordu.

Mel kendini yere bıraktı ve ellerini başının arkasında birleş-tirdi. Dudağını bir yana kıvrarak beni inceliyordu.

"Sana, okuduğum yazıdan bahsettim mi?"

Bana, okuduğu bir yazıdaki hemen hemen sadece düşün-me üzerine çalışan dansçı bir kızıdan bahsetmeye başladı. Şekillen-dirdiği danslara yüksek yerlerin kenarlarından atlayarak, kuş gibi uçarak, dimdik düşerek, suya dalar gibi atlayarak, sende-leyerek hazırlanıyordu. Çalışmasına alınan dansçıların öncelik-le vücutlarının yerçekimine yenileceğine dair kendini koruma

içgüdülerini düzelterek düşme korkularından kurtulmaları gerekiyormuş. Ne kadar kasti olursa olsun düşüş düşüştür, nefeslerinin kesileceği muhakkak.

Uygulama yapmak için dansçılar sınav pozisyonuna hazırlanır gibi dümdüz uzanıyorlardı ve sonra kollarını kaldırarak vücutlarını yere bırakıyorlardı. “*Kontrollü bir düşüş,*” dedi Mel. “Canın yanıyor ama korkunun üstesinden gelmeni sağlıyor, böylece bir pencereden aşağı kendini bırakırsan nefes nefese kalmıyorsun. Bedenin âdeta içgüdülerine karşı koyuyor.”

“Bu, suratını yere çarpmak demek.”

“Yürümekten korkmazsın, değil mi?” dedi. “Aslında attığın her adım küçük bir düşüş. Sadece alışık olduğun için yürümekten korkmuyorsun.”

En *alaycı* ifademi takındım. Kapıya yasladığım bastonumu gösterdim.

Mel gözlerini devirerek ayağa kalktı. “Deneyelim. Hadi.”

Yerimde kayarak saçlarımın arasından ona baktım.

“Hadi, Kisses. Yap şunu. *Hareketle* seviş. Onunla *bütünleş.*”

Yapmaya çalıştığı şeyi anlıyordum. Onunla beraber yapana kadar beni rahat bırakmayacağını da biliyordum.

İşte bu şekilde ikimiz yan yana yere dümdüz uzandık. “Tamam,” dedi Mel. “Bir, iki, üç.”

Hiçbir şey olmamıştı.

“Lanet olsun. Gördün mü? Vücudun bunu yapmak istemiyor,” dedi.

“Bence bu, vücutlarımızdan daha aptal olduğumuz anlamına geliyor.”

“Hadi, şunu bir kez yapalım,” dedi. “Bir kez yapmamız yeterli, tamam mı? Üçte.”

İkimiz de derin bir nefes aldık.

“Bir, iki, üç.”

Bileklerimiz aynı anda çözdük ve düştük. Bu gerçekten birlikte bir köprüden atlamışız gibi, hata yapmışız gibi hissettirdi. Bıraktığım anda pişmanlıkla dolu bir saniye yaşadım. Bu çok

saçmaydı. Ne yapmıştım ben? Geri dönüp dik durmak için *her şeyi* yapardım.

• Sonra göz açıp kapama kadar kısa bir telaş duydum. Düşüyordum. Ağırlığım vardı, yine de kendimden daha büyük bir şeye sığınan ağırlıksız biri gibiydim. Uçmanın tersiydi.

Sonunda tek başıma kalmıştım.

Zemine aynı anda gürültüyle çarptık. İnliyorduk. Mel sırtüstü döndü. Dudağı kaniyordu.

“Hareketle bütünleştin mi?” diye sordum.

Omzuma vurarak homurdandı. “*Hadi oradan!*”

MEL STÜDYONUN BİR KÖŞESİNE yerleşti ve oraya Sharon Duvarı adını verdi. Çevirmeli defterdeki her çerçeveyi genişleterek, tarihsel sırayla duvara yapıştırıyordu. Bitirene kadar kadar üstünü bir çarşafla kapattı. Sonra bir gün, “Lütfen kasma,” diye uyararak örtüyü kaldırdı.

Açtığında donup kalmıştım. Sharon’ın sıfır yaşından otuz iki yaşına kadar her şeyi hesaba katılmıştı. Her biri bir öncekinden çok az farklılık içeren *hâllerimden* oluşuyordu. Binlerce küçük fark etmenleri, alta doğru inen elli çerçevede yeni insanı meydana getiriyordu. Her yüzün, iç işleyişin karışık sistemini güçlükle gizlediği anlaşılan gergin ya da rahat, dikkatli ya da yorgun bir ifadesi vardı. İniş çıkışlar, arzu ve hüzn.

Geçmişime bir çeşit beklentiyle bakarken bütün hâllerimi incelemeye başladım. Göğsümde derin, köklü bir şeylerin kıpırdandığını hissedebiliyordum. Bu çalışmayı sonlandıramazsam bu duvara bakmaya tahammül edemezdim. Çok utanır, kendime kızardım.

“Burada bir seri katil yaşıyor sanki,” dedi Mel.

“Tek kurbanı olan bir seri katil.”

Yanağımı sıkarak, “Sen özel bir kadınsın,” diye şakıdı.

TEDDY’Yİ ÖZLEMEN somut bir ihtiyaç hâlini almıştı. Nereye gidersem gideyim beni takip eden, yana yana içimde dönüp

duran sıcaklığını damarlarımda hissediyordum. Âdeta içim içimi yiyordu. Onu arıyordum. Beni affedeceğini umuyordum. Annemin kafamdaki sesini düşününce dişlerimi sıktım. Çalma sesi hep ikinci, üçüncü seferde kesilip yerini sesli mesaja bıraktı. “Weirdo Video’dan Ted Caudill. Ürün ve gönderim bilgilendirmesi için mağaza sabit hattı 502 ...’yi arayınız.”

Bir zamanlar hep yanımda olan, beynimi dayanılmaz biçimde kuruntuyla dolduran eski heyecanıma, adrenaline kavuşuyordum ama heyecanım şimdi daha farklıydı. Sonucun aynı kapağa çıkacağını biliyordu.

Yine de, çalışmamın fitilini ateşleyen bunu istemem oluyordu. Arzularım beni o kadar heyecanlandırıyor, içimi o kadar ısıtıyordu ki hareketsiz oturmak imkânsız hâle geliyordu. Kendim için bir çıkış yolu bulmalıydım. Bu ihtiyaç içimde bir şeyi harekete geçirerek beni çizim masasının başına geri getirmişti.

Ateş yanmaya başlıyordu. Başlıyorduk. Sanki birileri düğmeye basıyor da biz işimize olağanca gücümüzle odaklanıyorduk. Artık dönülmez noktadaydık. Bu filmi yapacaktık.

GENELLİKLE SABAHLARI saat altı gibi kalkıyordum. Duş aldıktan sonra pantolonumu çekip alt kattaki stüdyoya iniyordum. Kahveyi french press’te yapıyordum. Önceki günden kalan telveleri çöpe atıyordum. Temiz değil mi? Umurumda değil. İşe devam etmek için daha fazla sıvıya ihtiyaç duyuyordum. Kahve kıymetli bir enerji kaynağıydı. Amacım için heyecanlıydım.

Hikâye akışını yaptığımız köşeye geçip boşlukları doldurarak sıralama yaptım. Bütünü ve boşlukları görmemiz gereken son yapım sürecindeydik. Bitmediği zamanı anlıyorduk. Mel öğlen sularında yarı uyanık bir hâlde odaya geliyordu. French press’in soğuk kalıntılarını şapırdatarak içerken gelişmeyi görmek için tahtaya bakıyordu. O bizi nasıl şaşırtacağını biliyor olabilirdi ama ben de onu koltuğuna mıhlamayı iyi biliyordum.

Bir tekerleğe bağlı iki dişliyle en büyük oranlarda aralıksız bir ilişkilendirme sürecine başladık. Çizim masalarımızın yerlerini

birbirine bakacak şekilde değiştirdik. Her birinde bir sahne görölüyordu. Çevir, karala, bitir, çevir, karala, bitir. Kahve yerini Red Bull'a bırakmıştı. Küllükler izmaritlerle doluydu. Çalışırken bizi hipnotize eden bir çalma listesi oluşturduk. Wu-tang, Nas, Funkadelic. Çalışırken sessizce şarkı sözlerini mırıldanıyor, hafifçe dans ediyorduk. Çevir, karala, bitir, çevir, karala, bitir. Karanlık çökünce post punk ritimlerden Romeo Void, Joy Division gibi huzursuz edici ritimlere geçiyorduk. Bazen farkında olmaksızın ellerim titriyor, berbat çizdiğimi anlamadan yüzlerce kalem izi bırakıyordum. Sonra baştan yapıyordum. Mel ellerini esnetmeye başlayınca yorulduğunu anladım. Ben yavaş bir şekilde, doğru çizmek için masaya daha da eğilirken ona ben devam ederken mola vermesini söyledim.

Akşam saat onda midelerimiz ağrıyor, ellerimiz artık merhamet dileniyordu. Ara verdik. Mel rom ve kola koydu. Ben Tacos, Thai, Sushi sipariş verdim. Ardından üstümü uzun, eski püskü bir kıyafetle değiştirdim. Mel ona yemek elbisesi adını vermişti. "Yemek elbiseni mi giydin, kızım?" diye bağırdı.

"Ne yemek elbisesi? Bu bir *tunik*."

Mel kanepeye atılarak boş duvara, "Şuna bakın," dedi. "Yemek elbisesi değilmiş. Bu şey daha önce görmediğim acayip bir yemek elbisesi. Hatta yemek de değil yem elbisesi gibi. Önüne salça dökülse kimin umrunda ki? *Tam bir yemek elbisesi*."

Nasırlarımızı yumuşamaya bıraktık. İlk ayın sonunda kanamamızı durdurması için parmaklarımızı bantlamıştık. Bir kere-sinde Mel geç saatlere kadar oturduğunda, bir kâğıt parçasına kanlı gülümseyen bir yüz çizdi ve masama bıraktı. "Dostum, bu berbat bir şey," dedim.

Kırmızı gözleriyle tavşan gibi sırttı. "Hah," diyerek yanımdan uzaklaştı. Elinde kola vardı, çok içki tükettiğı gecelerde uyanık kalarak şafak sökene kadar çalışıyor, ben kalkınca bana selam veriyordu.

Bu süreç boyunca Sharon Duvarı hiç bozulmamıştı. Yüzlerce Sharon, ben uyurken, mastürbasyon yaparken, yulaf yerken,

Çizim yaparken, fizik tedavi alıştırmaları yaparken izliyordu. Saçlarımın yeniden omuzlarıma kadar uzayışını, sonra erkek gibi kısalışını izliyordum. Bekliyordum.

Günlerim izim ve kurgu yaparak geçiyordu. Projemizin içine girince farklı biri oluyordum, kişiliğim değışiyordu. Dışarı ıkımak, Mel dışında kimseyi görmek istemiyordum. Arka dişle-
rimin çürümesine aldırımyordum. Ama bir gün acı o kadar yo-
ğunlaştı ki sonunda stüdyodan ayrılmak zorunda kaldım. Yarı
fiyatına çekecek Porto Riko’lu bir dişçiye gittim. Muayene koltu-
ğunda terliyordum, gözlerimden yanaklarıma, kulaklarıma doğ-
ru yaşlar iniyordu. Orada bile stüdyoya, çizim masasına dönmek
için sabırsızlanıyordum.

Sona yaklaşıyorduk.

BİRKAÇ GÜN SONRA, Mel, kumar borçlarını kapatmak için bir
Manhattan’lı tasarımcının sattığı neredeyse yeni gibi otuz
altı inçlik bir Cintiq’i bir Ford F-150’yle getirdi. Tam HD, parlak,
gösterişli üst seviye bir dijital tablet. Geniş ekranlı, sıkı bir piksel
yoğunluğu vardı. Tam dönme imkânı ve çizgi oluştırmada sıfır
gecikme olanağı bulunuyordu. Muhtemelen Knickerbocker’dan
eve getirene kadar Mel’in ağzının suyu akmıştı.

Kapalı hâli çok büyük, ayarlanabilir bir monitörü andırıyor-
du. Fakat iten parlak ve hafif mavi ışığı yandığında kusursuz
bir hâle geliyor, içindeki kusursuz boşluk doldurulmayı bek-
liyordu. Daha hızlı ilişkilendirme yapacak, kurgu rüzgâr gibi
bitiverecekti. Ekran vuruşları pelür yığınlarının yerini alacaktı.
Artık kalem denemeleri, sonu gelmeyen taslak çizimleri olma-
yacaktı. Her üç çizimden birinin çöpe gittiği atıklarla dolu çöp
kutuları olmayacaktı. Bir elimizde sigara, diğesinde makineye
yükleyeceğimiz kâğıtları tutarak, sabırsızca çizimleri taramak
için saatler harcamayacaktık. Artık doğrudan ekrana izecektik.
Hem de bu parlak, dijital mucizeyle...

Onu stüdyoya taşıdık ve tüm öğleden sonrayı ilk kez ayna
gören maymunlar gibi bön bön ona bakarak geçirdik. Mel ses-

sizce cebinden iki yeni dijital kalem çıkarıp bana uzattı. Bir kutu kalem ucunu masaya bıraktı.

• “Harika.”

“Bence de,” dedi.

“Bunu becerebilecek miyiz?” diye fısıldadım.

Mel gülümseyerek, “Ne olur ne olmaz diye yanımızda bir parça kâğıt taşıyız,” dedi. “Işıklı panoyu açmam, merak etme.”

Bir kâğıdın üstüne çizince kendinizi tanrı gibi hissedebilirdiniz ama teknoloji kullanmak sizi gerçek bir ilahi güç gibi hissettiriyordu.

İlk çizimim kâğıt çizimlerimi aldatmak gibi gelmişti ama yalnızca ilk seferde böyle hissettim. Hissettiğim suçluluk duygusunun azlığına şaşırıyordum. Ekranı net bir şekilde görmek için odayı hep karanlık tutarak işe başladık. Üstünde sarı bir nikotin şeridinin oluşmasını engellemek için sildik.

Çizgi filmimizin ilk kısmının eski çizim, tarama ve kurgulanma yöntemleriyle olmasına karar vermiştik ama kalan kısmı, ilk kâğıtsız üretimimiz Cinti’den çıkan yeni bir bebek gibi yapacaktık. Daha önce hiç bu kadar çok yazılım kullanmamış, bir maki-neye hiç bu kadar bağımlı hissetmemiştik ama artık öyleydik. Cinti şimdiye kadar yaptığımız en hızlı çalışmayı ortaya çıkarıyordu. İkimiz de çok farklı olmayan sonuçlarına itiraz etmiyorduk. Bunu hikâyemizle ilişkilendiriyorduk. Sharon filmi daha canlı, heyecanlı bir dünyaya açılacaktı. Biz de öyle.

Mel sersem sersem ekrana vurarak, “Carlene adını verdim,” dedi.

Günler haftalara dönüyordu. Çizimlerin üstünde uyuyakalmıştım. Yanaklarımda ve kollarımda kalem izleriyle uyandım. Mavi kopya kalemleri mutfağımızdaki kaşıkların yanından çıkmıştı. Şeker ve sigara almak için markete yürürken gözümün önüne Cinti’den görüntüler geliyordu.

Mel gittikçe daha erken saatlerde içmeye başlamıştı. Gece olur olmaz Pepsi’sine alkol katıyordu. Yine aynı şeyi yapıyordu.

Nashville Dövuşü'nün sonlarında yaptığı gibi çalışma masasında sarhoş oluyordu. Bu beni içtiği koladan daha çok endişelendiriyordu. İçmek Mel için basit bir alışkanlık değildi. İçki onun için yurt dışında geçirdiği zamanlarda bir yanının hep özlediği memleketi gibi bir şeydi. Daha gizli ve ustaca hazırlıyordu. İçki yükünü hafifletiyordu.

Bundan hoşlanmıyordum ama Mel sessizce çalışıyordu. Çalışırken Cintiq'in ekranının ışığından yansıyan sırtındaki eğrilik daha da belirginleşiyordu. Yatağa gece yarısı gidiyordum. O sabah altıya kadar oturuyordu. On saatlik aradan sonra yeniden karşılaşıyorduk.

BEBEĞİMİZE İSİM SEÇMEKTE zorlanıyorduk. Elediğimiz başlıklar: *Liste, Kilitli, Sharon'ın Felci, Süper Felç*. Hepsi kulağa aptalca geliyordu. Hiçbiri olmuyordu. "Neden 'Her neyse' diye isimlendirip geçmiyoruz," dedim.

Mel, "Olur. Hadi 'Her neyse' diyelim," dedi. "İstediğin neyse onu çizdin, değil mi? O zaman sen en çok ne isim vermek istiyorsan onu koyalım."

"*Karşı Konulmaz Aşk*," diyerek bu konuyu bitirdik.

OYAZ KENTUCKY'DEN ayrıldıktan altı hafta sonra taslağı bitirdik. Şekillenmeye başlayan çizgi filmimiz ilk nefesini alıyordu.

Hoşlandığım adamları çizmek için yola koyulmuştuk ama benimle bitiyordu. Araç gereçlerimiz değişiyordu. Listedeki adamlar Sharon'ın efsanevi çılgın montajında gezinirken Mel bu karanlık, sert evrenin felç sahnesinden önce gelmesi gerektiğini, yaptığımız çalışmada alabilecekleri tek yerin bu olduğunu düşünüyordu. Doğruyu söylemek gerekirse adamları tamamen hayatımdan çıkarıyordum.

En sonda kullanacağımız festival yazısı şöyleydi:

*Karşı Konulmaz Aşk (75 dakika). Hayatının yönünü değiştiren felcin ardından sanatçı iyileşme sürecini geçmiştin vahşi yanları-
nı araştıran bir kahraman gibi araştırıyor. Animasyon.*

Geniş özet: Bir kız ve erkek çocuk onları yetişkinliğin hastalıklı sırlarına doğru bir yolculuğa çıkaran karanlık bir şey keşfediyorlar. Hikâyemizin kızın yolculuğu olmasına ve keşfetme, unutma ve yeniden hatırlama şeklinde bir parabolde ilerlemesine karar verdik. Genç kız karanlığın var olduğunu anladıktan sonra içindeki boşluğu doldurmak için her şeyi tükettiği bir hayata geçiyor. Açlığını yemekle, seksle, çalışmayla, içine girdikçe daha iyi hissettiği oyalayıcı uğraşlarla bastırıyor. Yetişkinken kızın gerçeğe en yakın olduğu anlar çizim masasında geçirdiği saatler oluyor. İçinde ve dışında olan bitenleri kurcalarken hem iz süren hem de izi sürülen oluyor. Aklından birçok şey geçiyor. Bir gün yığılıp kalıyor.

Felç kısmında beyindeki hasarın nasıl görüldüğünü göstermeye çalışıyorduk. Yırtık KJV sayfalarını ve Houghton Mifflin İlkokulu'ndan aldığımız eski okuma kitaplarını arka plan zemini olarak kullanarak bir dokusal zemin etkisi oluşturuyor ve yaklaşan fırtınayı, her şeyin üstünü örten koyu, boktan sisi canlandırmak için kitaplara öğütülmüş kahve lekeleri bırakıyorduk. Felci, derin bir ormandaki gece yolculuğu, ağaçların kan ağladığı, yüzü olmayan avcıların ellerinde bıçaklar, kanlı tokmaklar tutarak izledikleri bir George Romero–Tobe Hooper canavar âlemi gibi düşünüyorduk. 1980'lerin ortasındaki bir Noel'den kalmış bir cinayet evi kısa bir gece için barınak imkânı sunuyordu. Çalılıkların arasına atılmış, ekranı paramparça eski bir TV, tek akarsulu bir gölün üstünde yükselen kuzgunlar vardı. Atılmış kanepeler boşlukları dolduruyordu. Dört bir yandaki deliklerden yılanlar çıkıyordu.

Bu bir iz sürüştü. Kadın tükenmeden bir çıkış yolu bulmak, daha da güçlenmek, hızını arttırmak istiyordu. Hayatta kalması bir şeylerden kaçması anlamına geliyordu. Onu takip eden ayak

sesleri o kadar yakında ki arkasındaki toprağın titreşimini hissedebiliyordu. Ufukta şafak sökümlünü görüyor. Sonunda bacağını silkeleyerek koşuyordu.

Filmin büyük bir kısmı konuşmasız ilerliyordu. Nefes alıp verişler, mideden gelen uğultular, iç çekişler, yaprak çıtırtıları vardı. Vahşi bir kedi, bir kadın gibi çığlık atıyordu. Ormanda uzaktan sözleri anlaşılmayan bir şarkı duyuluyordu. Birbirine şarkı söyleyen, gülüşerek anlamsız sesler çıkaran Teddy'yle beni seslendirsin diye iki çocuk bulduk. (Donnie'nin arkadaşlarından birinin kızı ve oğlu.)

Bir tünelden geçiyormuşuz gibi bir izlenim uyandırmak istemiştik. Filmin olumlu yanları olsa da çoğunlukla izleyiciyi yetmiş beş dakikalık oldukça hüznü, ağdalı bir şeyin içine hapsediyorduk. Fotoğrafları bulduğum, içinde beni incitebilecek bir şeylerin olduğunu ve sonrasında aynı insan olamayacağımı anladığım, yine de beni dünyada tutabilecek, unutmamı sağlayacak iyi şeylerin var olduğunu keşfettiğim o yazdaki gibi hissettirecek bir şeyler yapmak istemiştik.

Karşı Konulmaz Aşk bizim, benim ve resimlerdeki o kızların kaçış noktası, kefaretin mümkün olduğu birlikte durabileceğimiz bir yer oluyordu. Ben ormandan çizikler ve kanlar içinde çıkarken onlar orada beni bekliyorlardı. Yüzleri yukarı bakıyordu. Yine gözlerine kavuşuyorlardı. Dudakları ayrık duruyordu. Bir tane mi yoksa yüz tane mi ağustos böceğinden çıktığını kestiremediğim sesler duyuyordum. Ağızları kocaman açıldığında ağustos böcekleri havayı dolduran yoğun kadın uğultularının arasında sıcak, yanardöner bir akıntıyla uçuşuyor ve *Affet, affet,* diye mırıldanıyorlardı.

Her zamanki gibi çiziyordum, belki biraz daha iyi olmuşumdur. En çok sahip olmak istediğim şeyi çiziyordum. Güzel, korkunç, ölümcül, uysal bir canavar yapma kısmına geliyorduk. Komik ya da değil. Ekranı hayaletlerle doldurduk. Hayal ettiğimiz en mutlu son bu oluyordu.

SONBAHAR GELİYORDU.

Çizim masamdan uzaktayken hayatımın ürkütücü bir yankısı vardı. Bir hafta düş alamayacak kadar yoğun geçmişti. Elektrik faturamızı ödemeyi unutmuştum ve Con Ed bir günlük kesinti yapmıştı. Düzensiz aralıklarla uyuyordum ve bir yerde asla iki saatten fazla oturamıyordum.

Annem arayıp mesajlar bırakıyordu. Dinlemeden siliyordum. Shauna aradığında ise açtım, "Gerçekten bizim filmimizi mi yapacaksın?" diye sordu.

"Yoo, seninle ilgili olmayacak."

"Neyle ilgili o zaman?"

"Benimle."

"Hımm, *ilginç* olacak desene."

"Olabilir."

"Ahmak kocamla ilgili de bir film yapmalısın. İzlemek çok eğlenceli olurdu. Sen de milyon dolarlar kazanırsın."

"İlham kaynağım kurduğunda bunu ciddiye alabilirim."

Kahkaha attı. "En garip lafı hep sen söylersin."

"İstem dışı yapıyorum."

"Annemin telefonlarını neden açmıyorsun?"

"Onunla konuşmuyorum, Shauna."

"Kötü durumda. Bunu söylemekte zorlanıyor olabilir ama üzülüyor."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Geceleri uyumuyor. Geçen gün haniya bir şeyler döktü diye Jaeden'i payladı. O, çocukları asla azarlamazdı."

"Sana aramanı o mu söyledi? Yanında oturuyor, değil mi?"

"Hayır. *Aman Tanrım*. Sen benim nasıl biri olduğumu düşünüyorsun?"

"Özür dilerim."

"Annemle çok *yakın* olduğumuzu düşünüyorsun. Sence bu olayda onun yanında olmam mümkün mü?"

"Sana da bana söylediklerini anlattı mı? Honus Caudill ve

diğer üç adamın ebeveynliğime aday olduğunu? Gitsin kendini becersin.”

“Ya, bence de iğrenç. Senin yerinde olsam ben de konuşmazdım.”

Shauna’nın üstüne fazla gittiğimi düşünüyordum. O da muhtemelen annemin kötü yanlarına maruz kalıyordu, üstelik bir de yan komşusuydu. Tüm bunlardan nasıl etkilendiğini düşünmeden edemiyordum.

“Ne düşünüyorum biliyor musun? Hatalı olabilir. Kızgın olduğu için kötü sözler sarf etmiş ama şimdi bunu itiraf edemeyecek kadar utanıyor. Sen Honus Caudill’e benzemiyorsun bile. Kime benziyorsun, biliyor musun? Babamın büyükannesine. Delirip ikinci kocasını çatalla yaralayan vardı ya hani.”

“Kaşları bitişikti, değil mi?”

“Bir babalık testi yaptırmalıyız. Emin olmak için.”

“Bu noktada karşılaşabileceğim şeyden korkuyorum.”

“Seni ziyarete gelmek istiyorum.”

“Ne zaman istersen gel. Gel de Bushwick’i gör. Fareler küçük ama acımasızlar.”

“Görmek isterim.”

İKİNCİ TASLAĞIN ÜSTÜNDE çalışıyorduk. Anılarımdan hatırlayabildiklerimi sıraya soksam da anılarım Teddy’nin söylediği gibi değişmeye başlıyordu. Sandığı düşününce gözümün önüne ağzı ağustos böcekleriyle dolu, gözsüz bir kız geliyordu.

Filmi bitirmem tek başıma oluyordu. İçinde Mel’in bile duramadığı bir boşluk vardı.

Fakat onun bunu fark ettiğinden pek emin değildim. Belli bir süre yanımda kaldıktan sonra mesaisini tamamladığını varsayarak dışarı çıkıyordu. Kazaklarında sarı saçlar bırakan bir NYU öğrencisiyle görüşüyordu. Onu almak için Manhattan’a siyah bir Lincoln Navigator gönderen bir HBO yöneticisiyle de görüşüyordu. “Benden büyük,” dedi, başka da bir şey söylemedi.

Mel kafası karışık birisine rastladığında bunu iyi değerlendi-

ririrdi. Tuhaf biçimde akli başında alkol tüketiyordu, bu konuda neredeyse uzmanlaşmıştı. Bazen onu stüdyonun penceresinden dışarı bakarak kendi kendine gülümserken yakalıyordum. Geceleri ayrılma süresi gittikçe uzuyor ama sabah hep erkenden dönüyordu. Bir keresinde uyandığımda onu mutfakta yumurta yaparken tezgâha yaslanıp kendi kendine ısıklık çalarken bulmuştum. “Uyan, uyan,” diye beni gıdıklamıştı. “Tost ister misin?”

Kahve alırken, “Neredeydin?” diye sordum.

Bir kahve demliği çıkardı ve bana buharı tüten bir kupa uzattı. “Köpek gezdirmeye çıktım.”

“Yalancı.”

Demliğin yerini değiştirmek için etrafta tur attı, buzdolabından Half and Half sütü çıkardı. “Yine Manhattan’da takılmaya başladım.” Domuz pastırması dilimi çıkarıp dişlerini tavşan gibi gösterecek şekilde ağzına taktı. Gözlerinin içi gülüyordu.

O gün daha sonra omzunun üstünden ne yaptığına baktım. Kiralık dairelere bakıyordu.

BİR GECE BEN CINTIQ’TEKİ kurgu programında etrafımda kızların olduğu sahneyi çalışırken Mel yeni koyu pantolonu, motorcu çizmeleri, erkek smokiniyle içeri girdi. Daha önce görmediğim bir çift altın kol düğmesi takıyordu. “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

Ondan yana döndüm. “Süslenip püslenmişsin. Nereye gidiyorsun?”

Omuz silkerek kol düğmelerine son bir ayar verdi ve ayak-kabılarına bakıp gülümsedi. “Dışarı çıkmayı düşünüyorum. Bu şehirde bir şey var. Kendini buna mecbur hissediyorsun. Yaşlı hanımım öyle söylüyor. Şu sahneyi hallettin, değil mi?”

“Evet. Bitirdim.” Hanımım da neydi şimdi? Bu Mel için bağılık demektir. Dolaba gidip bir şişe su çıkarışını izledim. “Bu yaşlı hanımın Brooklyn’e hiç geldi mi, peki?”

Mel ağzını sildi. “Pek değil. Eski kafalı. Hâlâ Lorimer durağına L tenisiyle gidilmediğini düşünenlerden.”

“Bu eski kafalılıktır, haklısın.” Tekrar ekrana döndüm. İlgisiz bir ton takınarak konuşmama devam ettim. “Hiç Manhattan’da yaşamayı düşündün mü?”

Duraksayarak yutkunduğunu gördüm. “Bilmem, olabilir, evet. Harlem’in Brooklyn’den ucuz kısımları var. Güzel olabilir. Neden soruyorsun?”

Öylesine dercesine omuz silktim.

“Fart Harlem’de yaşıyor. Orayı seviyor. Küçük bir bahçesi var, her şeyi orada.” Şişeyi bitirdikten sonra geri dönüşüm kutusuna attı. Teléfonosunu kurcalamaya başladı.

Sonra yukarıya baktı. “Biliyorsun, yaşlandıkça genellikle kendimi daha çok şaşırtan şeyleri yapmaya başlar oldum. Bir noktada kim olduğumu *bileceğimi* düşünmüştüm. Ancak durum bu değil. Yapacağımı hiç düşünmediğim bir sürü şey yaptım. Yani bu neden olmasın can dostum. Sen Manhattan’a taşınmak mı istiyorsun?”

“Ben mi? Yoo. Benim keyfim yerinde.”

Mel kıyafet dolabını karıştırarak şık yün paltosunu çıkardı.

“Şu yaşlı hanımınla tanışmak güzel olur,” dedim.

“Kesinlikle. Onu buna razı edeceğim.”

Cehennem buz kestiğinde yaparsın artık. “Harika.”

Paltosunun içinde omuz silkerek hafifçe kafama dokundu. “Şuna fazla beyin patlatma. Gayet güzel birleşiyor.”

“Sağ ol,” dedim.

Bu konuşmayla aklım dağıldığından huzurum kaçtı. Kendi kendime mola verdiğimi, az sonra tekrar kalkıp birkaç saat daha çalışacağımı söyleyerek kanepenin üstünde uyuyakaldım. Sonra kapı açıldı. Eve geri dönen Mel’in ayak seslerini duydum. Sabahın erken saatleriydi. Perdelerin arasından içeriye sızan koyu gri bir ışık vardı. Yere düşen anahtarın tıkırtısı geliyordu. Söylenecek anahtarı çekti. “Siktir.”

“Uyanığım,” diyerek kalktım.

Gömleğinin yakası gevşemişti. Beni inceliyordu. İrkildi. Saç-

ları yapışmıştı. “Ödümü bokuma karıştırdın,” diye geveledi. “Niye ayaktasın?”

•“Mola verdim.”

Mel gülümsedi. “Mola verdin demek.” Dengede durmayı beceremiyormuş gibi yalpaladı.

“İyi misin?”

Dudağını öne uzatarak çok iyiyim diye işaret etti. “Biraz mi-dem bozuk. Galiba köpek öldüren içtim. Kusura bakma.” Zikzak çizerek tuvalete koşmaya başladı. Bir müddet sonra öğürtüler duymaya başladım. Yastığımı başımın üstüne çektim.

BİR GECE LINCOLN MARKA araç kapıda durdu ve içinden Mel çıktı. Ben bacağımdaki krampı geçirmeye çalışarak pencereden dışarıya bakıyordum. Araba BQE yoluna doğru geri yol alırken onun kaldırımında elleri cebinde durarak öğürüşünü izledim.

Mel oflayıp puflayarak kapıyı açtı. Bir sandalyeyi yere sürükledikten sonra kapı eşiğindeki küllüğü aldı. Çakmağı çaktı ve dumanın sakızlı, tanıdık kokusu dağıldı. Bekleme durumundaki Cinti arkamızda parlıyordu.

“Nasıl gidiyor?” diye sordum.

“Eh işte.” Külü savurmak için sigarasını silkeledi. Ondan yana döndüm. Bu bizim *Konuşmak ister misin, şampiyon?* durumumuzdu.

Elindeki sigara bitmek üzereyken, “Onu çok sıktım galiba,” dedi Mel.

“Ne oldu?”

“Boş ver, olan oldu. O araba bir daha asla gelmeyecek. Neyse, bu konuyu kapatalım.” Acı çekiyormuş gibi bir ifadeyle sırtını ovuşturarak, “Bacağına krem sürelim mi?” diye sordu.

Kiralık daire arayışı aklıma gelse de bir şey demedim. Arama geçmişini incelemek için bilgisayarına girmeye niyetlenmişim ama bunun benim bile yapamayacağım saçmalıkta bir tavır olacağını düşünerek yapmamaya karar verdim.

Mel mutfağa gitti. Dolap açılıp kapanıyordu. Four Roses şişesinin açılma sesini duyabiliyordum.

“Her şey yolunda mı, kendini iyi hissediyor musun?”

“Evet, evet.”

Elinde içkisiyle geri döndü. Bana bir Bengay uzattı. Eğilip pantolonumun düğmesini açtım. Mel bacağıma sıkmaya başladı. İkimiz de bacağıma ovuşturuyorduk. Bütün bacağımda yanma hissi oluşuncaya kadar ayak bileklerimi çevreleyen, diz kapağımın altındaki basınç noktalarını, baldır kasımı güçlü ressam parmaklarıyla ovalayışını hissedebiliyordum.

İçkisinden bir yudum alıp suratını buruşturdu. “Of. Bengay içiyormuşum gibi oldu.”

“Sağ ol.”

“Şakayı anladın.”

Gece yarısı kusma sesine uyandım. Kalkıp bacağıma salladım ve aksayarak stüdyoya indim. Mel boynundan bir kusmuk birikintisi akıtarak, yere parmaklarını açarak uzanmıştı. Yarı hıçkırıkla yerde kıvranıyor, kusuyor, sonra ağlamaklı bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Tanrım, Mel,” dedim.

“Yapamam,” dedi. “Söyledim ona. *Bir şey yapamam.*”

Cümleyi bitirmeye çalışması başka bir öğürtüyle kesiliyordu. Cinti’q’in yanındaki masada dibi kalmış Four Roses şişesi duruyordu.

Lavabodaki bir bezi alıp çöp kovasını ona doğru sürükledim. Onu hiç bu kadar hasta görmemiştim. Onu hiç dili dönmeyerek anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken, kusmuğunun üstünde kıvranırken de görmemiştim. Rengi soluktu. Ateşine bakmak için alnına dokundum. Soğuk ve ıslaktı. Çenesinden akan salyayı sildim. Öğürüyordu.

“Yaşlanıyorsun,” dedi. “Yaşlandıkça her şeyin iyiye gideceğini düşünüyorsun.”

“Ne?” Çöp kovasının üstüne eğilmesini sağladım.

Mel arkasına yaslanarak kalkmaya çalıştı. Sonra kıcının üstüne düştü. Mırıldanıyordu. “Değişeceğini düşünüyorsun ama hiçbir şey değişmiyor.”

“Mel.”

Gözlerini kapatıp ağzını açıyordu. Ağlıyordu. Bunu saklamıyordu bile. Saçını geriye çektim. Kafasını bütün ağırlığıyla avucumun içine bıraktı.

“Her şey yalnızca daha da kötüye gidiyor,” dedi.

“Konuşmaya çalışma,” dedim. Tükürüyordu. Kokuya aldırmadan ona sarıldım.

Bedeni öne savruldu. Çenesini bir müddet göğsüne dayadı. Ardından yukarı baktı. “Hep böyle olacak,” diye boğuk bir ses çıkardı.

“Olmayacak.”

“Anlamıyorsun. Hiç anlamadın, hâlâ da anlamıyorsun,” dedi.

Gecenin kalanını kıvrıldığı yerde uyuyarak geçirdi. Bu son noktaydı. Sonunda alkolden zehirlendiğini düşünüyordum. Onu yan döndürerek, nefes alıp verişini takip ediyordum. Uzun beyaz elleri göğsünün üstünde duruyordu. Etrafa verdiği hasarı kontrol ettim. Kurgu kalemleri kırılmış, tebeşirler ezilmiş, çizimler ikiye ayrılmıştı. Cintiq’in bir köşesinde küçük bir çatlak vardı.

Kanepede uzanıp onun horultusunu dinleyerek, vücudunun kıpırdanışını incelemeye başladım. Bayan Horsemuller aklıma geldi: *Küçükhanım uyuyor mu?*

Saat on birde fizik tedavi için giyiniyordum. Ben ön kapıyı açarken Mel tek gözünü açtı. “Bunu temizlemen gerektiğini biliyorsun,” dedim ona.

Başının altına sıkıştırdığım yastığa doğru konuştu. “Hı hı.”

Kapıyı kapatarak dışarı çıktım.

LOUISVILLE’DEN AYRILDIKTAN yaklaşık bir yıl sonra yılbaşı sabahı kurguyu bitirdik. Dağıtımcıdan aldığımız onayın ardından son düzenlemeler için gönderdik.

Bitirdiğimiz hafta, doktordan kesin olmayan bir sağlık raporu aldım. Üç ay boyunca hastaneye uğramayacak kadar sağlıklıymışım... Yurtdışına seyahat edebilir, araba kullanabilir, normale dönebilirmişim. Bana bunu söylediğinde, "Emin misiniz?" diye sordum.

Dengemi kaybetmediğim, burnumun kanamadığı ya da yüzümün iki tarafı arasındaki küçük farklılıkları bulmak için aynaya bakmadığım bir gün bile olmuyordu. Kısa süreli hafıza kaybı yaşıyordum. Telefonum günde altı kez ilaçlarımı almam konusunda uyarıyordu. Stüdyo bana randevularımı, faturalarımı, zaman kısıtlamalarımı anımsatan yapışkan kâğıtlarla doluydu. Sonsuza kadar böyle kalacaktım gibi hatırlatıcılarla dolu bir hayat yaşıyordum. Medikal bilezik takan, yaklaşan ölümünü izleyen, total biri gibi...

"Başardın," dedi doktor. "Felçten normale döndün. Mutlu olmalısın. *Gurur* duymalısın."

Son bir sahne kontrolü yaparken Mel'e gelişmeden bahsediyordum. "Güzel, güzel," dedi bana dönerek. Yüzü ince ve köşeliydi, gözlerinin altında mor halkalar vardı. Geriye dönüp baktığımda filmin ne kadarının ondan bana armağan olduğunu, bana neler kattığını ya da yaptığımız herhangi bir şeyde olduğu gibi karşılıklı birbirimize neler kattığımızı daima merak edecektim. Yüzünü kırıştırarak kocaman gülümsedi. "İşte başardık."

Sonuçlar neon ve gümüş renklerle parlıyordu. Büyümenin yüksek canlılıktaki bulanıklığı yerini bilinmez ve parlak bir geleceğe bırakıyordu. "Bana mı öyle geliyor yoksa bu işte gittikçe daha mı iyiye gidiyoruz?" diye sordum

Mel yüzünü ekrandan yana döndürünce gülümsemesi azaldı. Ekranın ışıkları gözlerini gizleyen lenslerinden yansıyor. "Ya dediğin gibi ya da yalnızca yaşıyoruz işte."

AVRUPA TURNESİ

KARŞI KONULMAZ AŞK İÇİN BEKLENTİMİZİ düşük tutmaya çalışıyorduk. Filmimizin ne kadar tuhaf olduğunu, satmakta güçlükler yaşayacağımızı kabullenirken bile çıkardığımız işten memnunduk. Nihayet Donnie, korkusunun filmin *anlaşılmaz* olması, yani bir filmin başına gelebilecek en kötü şey olması olduğunu söyledi. “Bunu sunmak zor olacak,” dedi. “Yani, sevdim ama işte bu tarif etmekte güçlük çekeceğim bir sevgi. *Tutunacak* bir yeri yok.”

“Bir Hall and Oates şarkısı da değil ya,” dedi Mel.

Donnie bir noktada haklıydı. Film çok da anlaşılır değildi. Zaten ben de zor pazarlanan biriydim. Birimiz partilerde boy gösteren, sarhoş, hayal kırıklıklarıyla dolu biriyken, diğerinin en büyük korkusu gömleğine bir şeyler dökmektir. İşte, *Karşı Konulmaz Aşk* da bunu anlatıyordu. *İnsanları sevmiyordum, lanet olsun*. Bu yüzden *bu işi* yaparak geçiniyordum.

Fakat Donnie bizi piyasadaki talep görüşümüzün de tuhaf olmamız olduğuna ikna etti. Ufak ufak başladık, hepsi bu. Ardından dünyaya açıldık.

Sonra bir gün telefonumuz çaldı.

Zevklerle renkler tartışılmaz. Bazen gerçekten hiç beklenmedik bir kitap, film ya da resim sınıfın arkasındaki gözlüklü, hantal, aseksüel bir çocuğun bir kadın avcısına dönüşmesi gibi bir patlama yaratabiliyordu. *Karşı Konulmaz Aşk* kazanma ihtimali zor bir yarış atı gibiydi. Donnie onu *nadide* bir ürün gibi pazarlıyordu ama etkisi belirlenen alanın da ötesine gidiyordu. İncinmiş insanlara ulaşıyordu. Genelde kadınlar, az da olsa kurgu meraklısı, küçük, azimli, üretken bir grup erkek de izliyordu. Başka sanatçı ve yazarların arkadaşlarına göndermek için küçük kliplerini internette arattıkları türde bir filme dönüşüyordu. Tuhaf hayran kitlelerinin mesajlarını, çıplak fotoğraflarını, telefon numaralarını gönderdikleri ve aldatmalarıyla, çocukluk zamanlarında uğradıkları tacizlerle, ufak ölçekli hırsızlıklarıyla ilgili itiraflarda bulundukları iletileri toplayan türde bir yapımdı. Bazen şaşırtıcı hayran çalışmaları ortaya çıkıyordu. Bir Etsy mağazası, üstünde yarı açık bir sandığın ve filmin sonunda güç sembolü olsun diye yerleştirdiğimiz *Sandığını Aç* yazısının olduğu gömlekler ve mücevherler üretmiş satıyordu.

Biz insanların içini döktüklerini düşünüyorduk. Bundan etkiliniyorduk ama başkalarına böyle körü körüne sorumluluk yüklemekte ödümü koparan bir taraf vardı. Hayranlarımdan hâlâ sorular alıyordum. *İnsanların kalabalığın içinde sana yaklaşıp gözyaşlarına boğulması nasıl bir his? Hiç bilmediğin insanlara sırlarını açmak nasıl hissettiriyor? "Garip,"* diyordum genelde ve başka da bir şey yazmıyordum. Bazen hiç cevap vermiyordum. Felç geçirmenin en iyi yanı, insanların konuşamadığını farz etmeleri denebilirdi.

BİR SONRAKİ YILIN bahar mevsiminin sonlarında, başladığımız günlerden beri neredeyse dolu dolu iki yıl geçmişti. *Karşı Konulmaz Aşk*'ı tanıtmak amacıyla Batı Avrupa'ya küçük bir tur düzenledik. Berlin, Münih, Venedik'teki Gugenheim Müzesi'nde gösterime çıktık. Budapeşte, Viyana, Londra. Berlin ve Londra deli gibi soğuktu ama eğlenceli geçmişti. Bir sürü et ve bira tüketmiştik. Sürekli uçuyorduk.

New York'taki işlerimizi çoktan halledip dergiler ve podcast'ler için röportajlar verdik. Biraz daha *Nashville Dövüşü* DVD'si sattık. Biraz para kazandık. Bana yeni kıyafetler alıp dış sorunlarımı hallettik. Mel GPC sigarasından Parliament'e kesin bir geçiş yaptı. Otellerde kaldık ve bol uçuş milleri kazandık. Çok okuyordum. Otellerdeki spor salonlarına gidiyordum. Tansiyonumu ölçtürüyordum. Sinirsel olduğu anlaşılan şiddetli bir mide bulantısının ardından gözyaşları içinde Münih'teki bir doktora gittim. Korkuyla yaşıyordum.

"Dostum, rahatla," dedi Mel. "Hep tetiktesin. Hiçbir şey gözünden kaçmasın diye kendini sıkıyorsun."

"Keşke bir şeyler konuşurken yorucu mecazlar kullanmasak."

"Sürekli endişelisin," dedi Mel. Gözlüğü burnunun ucunda, çenesi eğik duruyordu. Telefonunda bir şeyler karıştırıyordu. Önceki gün tanıştığı Swiss Art gazetesinden bir kadınla dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. "Dışarı çıkmak istemediğinden emin misin? İyi gelir. Sevişmek için eski sosyalistlerden birini düşürsün."

"Mel Vaught'un çizdiği yol bana çok cazip gelmiyor."

"Keyfin bilir!"

"Bu gezide seninle bir otel odası paylaşmak zorunda kalmadığıma memnunum."

Sürekli yiyip içiyordum. Mel partilerken, dışarı çıkıp arkadaşlar edinirken, insanların kulağına bağırarak, heykelleri kucaklayarak ya da parlak kıyafetli, incecik kadınlarla sarmaş dolaş aşırıya kaçan pozlar vererek fotoğraf çektirirken Kinder çikolata-sı yemek ve Almanca altyazılı *Cheers* izlemek için otele dönmekten mutluydum.

Eski günleri hatırladığım anlar oluyordu. Yeşil bir kırsala inen bir uçakta, yabancı bir kent metrosunun nem kokusunda, Paris metrosunda kız arkadaşının kulağını yalayan bir adam gördüğümde... İçimde kederli, unutulmuş bir yalnızlık vardı. Film bittiğinde onun ve Mel'in arkasında güçlkle duruyordum.

Günlerimizi yabani, fazla duygusal *Karşı Konulmaz Aşk* filminin kahramanı Sharon hakkında sorulara maruz kalarak yarı uykuda gibi geçirmek garip geliyordu. Aptal cinsel kararlar veriyordum, hummalı biçimde tutunacak bir şeyler arıyordum. İnsanlar filmdeki Sharon'la bağ kurduğunda korkuyordum. *Film beni anlatıyor!* Bu bana ne zaman söylense neyi onayladığımı anlamaksızın, "*Harika,*" diye yanıtlıyordum. Onlar hakkında ama aynı zamanda da kendi filmimi yapıyordum.

Mel, "İyi misin?" diye sordu. "İyi hissediyor musun? Yorgun musun?" Her gece dışarı çıkmadan önce tansiyon cihazını kullanmam için ısrar ediyordu. Bacağım rahatsızlandığında kollarını sıvayarak sigarası dudaklarının arasında, "Bir elin nesi var, iki elin sesi var," diye mırıldanıyordu. Ağrı geçene kadar baldırına iki elden Bengay sürüyorduk. Bir keresinde Mel ayağım kucağında, kaşını işine yoğunlaşarak çatmışken Kanal 4'teki bir sohbet programından bir yapım asistanı içeri girdi. "Aa, saat üçte yayına gireceksiniz," dedi.

Mel yukarı baktı. "Tamam." Çocuk kapıyı kapattı. Mel de işine devam etti.

Bir süre onu izledim. "İnsanlar bizim bir çift olduğumuzu düşünmeye başlayacak," dedim.

"Sana kötü bir haberim var. İnsanlar zaten yıllardır öyle düşünüyor."

"Gerçekten mi? Sana sorduklarında ne diyorsun?"

Sigarasının külünü silkti. "Senin benim saçmalıklarına beş dakika bile katlanamayacağını söylüyorum."

Ama katlanıyordum. Bu gezi sırasında gece çıkmaları uzayıp dışarıda takılmaları daha da artarken bunu yapmayı sürdürüyordum. Geçen seneki Four Roses şişesinden beri Mel'e bir şeyler olmuştu. Yaşadığı hadiseden sonra neredeyse bir deri bir kemik denecek kadar zayıfladı. Paris'te insanlar tarafından pış-pışlanışını, bir sevgili adayını başından savması için dua edişimi izliyordum. Amsterdam'da kusmasını dinliyordum. Mel belli sesler çıkardığında ya da gözlerinde içkili olduğunun emarele-

rini gördüğümde bedenimdeki hislere kayıtsız kalarak, vazeline bulanıp bütün endişelerden sıyrılarak kendimi hissizleştirmeyi deniyordum. Bu onu geriyordu. Londra'daki bir barda birisi elindeki içkisine bakmıştı ve *Nashville Dövüşü*'nün belli ki hâlâ devam ettiğine dair iyi, kötü eleştirilerde bulunmuştu. Mel içkisini ona uzatıp, "*Zencefilli bira,*" dedi. "*Şu sorgulayıcı ifadeni de alıp çekip gitmeye ne dersin, İngiliz?*"

Avrupa'dan sonra ikimizin de daha önce hiç ziyaret etmediği bir şehir olan San Francisco'ya gidiyorduk. *Karşı Konulmaz Aşk* orada beklemediğimiz bir ilgiyle karşılanmıştı. Salon dolup taşıyordu. Öğrenciler, karikatüristler, tuhaf Hollywood'lu tipler. Mel ve benim filmlerinden bıktığımız, üniversite tezimde isimlerini kullandığım bizden yaşlı birkaç kişi yanımıza gelip elimizi sıkarak *iyi iş çıkardığımızı* söylüyordu. O gece dilimiz tutulmuştu. Sıkı çalışmamızın ve fedakârlığımızın ödülünü alıyorduk. Böyle bir şeyin herkesin başına gelmediğini biliyorduk. Bunu biz yaşıyorduk ve yaşadığımız için şanslıydık. Birbirimize şaşkınlık içinde bakıp duruyorduk, Mel gözlerini kocaman açarak sırtışını bastırıyor, ben gülerek göbeğimi saran pantolonumu düzeltiyordum.

Geriye bakınca yalnızca Mel'in bu süreçte ne kadar zayıfladığını, kıyafetlerinin üstünde ne kadar da bol durduğunu fark ettim ama ikimiz de bitene kadar San Francisco'daki o gecemizin turnemizdeki en iyi gece olduğunu düşünüyorduk.

Gecenin devamında gittiğimiz parti Disney için çalışan, anlatılmaz bir davadan parayı kıran varlıklı, uyuşturucu müptelası bir animasyoncunun evinde oluyordu. (Bize göz kırparak sarırlırken: "*Mesleki hataları gözden kaçırmayın, bebekler,*" demişti.) Mekân kırık beyaz, dört katlı devasa bir konaktı. On oda, daha fazla sayıda banyo, ayrı mutfaklar... Ev tuhafliklerle doluydu. İnsanlar aşağıdaki cırtlak mor bیلardo masasının başında kokain çekiyordu. Travesti striptizciler vardı. Beni oturduğum yerden kaldırıp etrafımda döndürüp duranın adı Ronald'ydı. Gece boyunca birisinin şişko domuzu bahçedeki yeşilliğin arasında dolaşüyor, Velveeta ve Bologna çörekleriyle besleniyordu. Açık bir

pencerenin yanında takım elbiseli, güzel ayakkabılı iki üç çocuğun angel dust* çektiğini gördüm. Gördüğüm en klişe partilerden biriydi. Sonrasında burada ne yaptığımızı anlatmak utanç verici olacaktı.

Ben sessiz sakın bir köşede motosiklet kazası geçirdiğini anlatan bir yazarla felç anılarımı paylaşırken Mel elinde köpüklü, koyu bir içkiyle geldi. "Şahin gözlü Sharon Kay," diye şarkı söylüyordu. "Al bakalım." Önümüzde sallanıyor, elini kafama yaslayarak eğiliyordu. Saç diplerime doğru ahududu kokulu nefesini veriyordu.

"Ne içiyorsun, tatlım?"

"Robitussinle kremalı süt karışımı." Kupayı bana salladı. Gözleri aynı zamanda hem şaşı hem kocaman bakıyordu. Nefesinde ilaç dolabının yoğun, zehirleyici kokusu vardı. "Geceyi biraz *tussinle* renklendireceğim. Can sıkıntısına iyi gelir."

"Ben istemiyorum."

"Hiç eğlenceli değilsin, felçli kız."

Sonra garip bir şey oldu. Cüzdanımı kucağımdan aldım, içki mi bir tarafa bıraktım, pantolonumu düzelterek ona yer açtım. O da kendini bırakarak kollarını boynuma doladı. Önce birbirimize sonra da yapabileceğimiz en saçma suratlarla yazara baktık. "Ne?" dedi Mel. Adam bu normal bir soruymuş gibi yalnızca kafasını sallayarak gülümsedi.

"Partideki en güzel, en zeki kadınla konuştuğunun farkında mısın?" dedi Mel.

"Evet," dedi.

Kafasını omzuma yasladı. "Yani benimle."

Yazara gülümsedim. Eskiden hiç kaçırmayacağım açık flört sinyalleri veriyordu. Eğiliyor ve göz temasını kesmiyordu ama ben otele dönüp bir sandviç yerken *Killer Klowns from Outer Space* filmini kiralamayı planlıyordum.

"Bilemezsin," dedi Mel yazara. Bana sarılıp yanağıma sert,

* Kokain. -çn

ıslak bir öpücük kondurmasının ardından ayağa kalkıp dışarı yöneldi.

“Yarın Boston’a saat üçte uçuyoruz,” diye hatırlattım ona.

Mel benden yana döndü. İki eliyle hareket çekerek, “La la la,” diyerek gitti.

Yazarla birbirimizin e-posta adreslerini aldık. Hatırladığım kadarıyla ağlamaklı, yüzü kırışıklarla dolu, pek tanımadığım festival koordinatörü adımı bağırarak bana doğru gelirken kâğıdı elimde tutuyordum. Arkasında bir kalabalık vardı. Birileri ambulans çağırıyordu. Telefona o üç numarayı girerken tuş seslerini işittiğime o kadar emindim ki! Adam beni büyük salonun sonundaki bir koridora sürüklüyordu.

Zamanda sıçrama oluyordu sanki. O koridorda bir el, omuz tarafından itilerek, sürüklenerek ilerlerken kalp atışımı kulaklarımda duyuyordum. Ne olduğunu zaten bildiğimi, bunu binlerce kez hayal ettiğimi içten içe düşünüyordum. *Lanet olsun, Logan’a uçuşlarımızı yeniden ayarlatmak zorunda kalacağım, o lanet olası midesini yine boşaltmak zorunda kalacak ve bu defa ne olursa olsun aldırmayacağım. Yalnızca onu kusmuşunun içinde oturtacağım ki en az benim kadar midesi bulansın. Bütün yaşadıklarımızdan sonra bu boku hâlâ bırakmıyor.*

İsterik koordinatör tarafından odaya sokuldum. Mel orada, başı şık giyimli bir kızın kucağında, yatıyordu. Göğsü bir kere daha çaba içinde inip kalktı, sonra hareketsiz kaldı. Ambulans geldiğinde bir süredir cansız yatıyordu.

UYURGEZERLİK

BANA BİR VALIUM verildi ve uçağa bindirildim. Uçuşta uyuyordum. Karanlıkta soğuk, kumlu bir asfalt yola çıktım. JFK'in buz gibi Delta terminalinde yürüdüm. Donnie BMW'sinin anahartaları elinde, kızıl saçının altındaki soluk, yumuşak bir suratla bagaj tesliminde beni bekliyordu.

Kollarını boynuma doladı. O an dizlerimin bağı çözüldü. Sonrasını hatırlamıyordum.

DONNIE'NİN OFİSİNDEKİ kanepede montuna sarmalanmış olarak uyandım. Üstümde beni yatıştırırcasına dudağımı yalayan pitbullu Wyatt'ın yoğun kokusunu taşıyan bir battaniye vardı. Donnie'nin sesi toplantı odasından geliyordu. "Orası Flushing'in dışında bir yer. Onu neden oraya götürmüşler ki? Brooklyn'de yaşıyorlar. Staten Adası'ndaki şehir morgu daha yakın olurdu... Hayır oraya gelebiliriz, sorun o değil. Efendim? Bunu yapacak tek kişi oysa biraz beklemek zorunda kalacaksınız." Sesini alçaltarak konuşmasına devam etti. "Bu durum onu *derinden* etkiledi. Uçaktan indiğinde bayıldı. Yakın zaman önce bir *felç* atlattı. Bu sağlığını etkileyecektir, anlıyor musun?"

Wyatt arkasını dönerek burnunu bacak arama değdirdi. Onu ittim.

“Oraya ne zaman gelebiliyorsak o zaman geleceğiz. Üzgü-
nüm. Burada elimde kısıtlı imkânlarla çalışıyorum. Bu acıyla
başa çıkmak için her şeyi beklemeye almak zorunda kaldık. Ah,
hayır. *Teşekkürler.*” Telefonu kapattıktan sonra, “Aşāğılık herif,”
diye mırıldandığını duydum.

Hafifçe kapıyı çalıp iterek açtı ve içeri göz attı. “Sharon?”
Gözleri kırmızıydı. “Hey, uyanmışsın.”

Wyatt kıcını haliya bırakıp yine bana doğru döndü. Havla-
yıp burnunu kulağıma soktu. “Wyatt, yapma. Kötü çocuk,” dedi
Donnie. Otuz kiloluk Wyatt’ı havaya kaldırdı. Omzunun üstüne
aldı. Köpeğin kuyruğu Donnie’nin kıcına vuruyordu. Derin bir
iç çekerek yüzünü tüylerine bastırdı.

Cebim titriyordu. Telefonumu çıkarmak için yerimde hareket
ettim. *Yirmi iki yeni mesaj* vardı. Donnie sıkıntılı bir ifadeyle beni
izliyordu. “Alo?”

“Sharon’la mı görüşüyorum?”

“Evet.”

“Selam Sharon. *Rolling Stone* dergisinden arıyorum. İnternet
sitemizde Mel Vaught hakkında kısa bir yazı yazacağız. Senden
bir açıklama alabilir miyiz merak ediyoruz.”

Geriye yaslandım. Bunların hepsi bildiğim kelimelerdi ama
bu şekilde sıralanmaları anlamsız geliyordu. “Ha?”

Donnie başını iki yana sallayarak ellerini uzattı.

“Mel Vaught’un doz aşımından kaynaklanan bir kalp krizi
sonucunda öldüğüne dair haberler alıyoruz. Bunu doğrulayabi-
lir misiniz?”

“Ha?”

Donnie kafasını salladı ve elini uzattı. “Mel Vaught’un aşırı
dozdan kaynaklanan bir kalp krizinden öldüğü haberini alıyo-
ruz. Bunu onaylayabilir misiniz?”

“Ha?”

Donnie, Wyatt'ı yere bıraktıktan sonra telefonu elimden aldı. "Ben Donatella Sogn. Ben yardımcı olabilir miyim?" Wyatt üstüme çıkıp çenemi koklamaya başladı. Ona sarılmak için dönme karşı çıkmıyordu. "Özür dilerim demek bir boka yaramıyor, Brian. Öncelikle benimle görüşmeliydin." Donnie diğer odaya gitti. Ses arka taraftan duyuluyordu. "Henüz adli tıp raporunu görmedik. Biz de senin bildiğin kadarını biliyoruz. Bu öğleden sonra bir açıklama yapacağız. En erken o zaman olacak."

Donnie dönüp telefonumu geri verdi. "Senin hiçbir konuda endişelenmeni istemiyorum. Bununla olabildiğince uğraşacaksın zaten, şimdi düşünme. Bir arama görür ve açmak istemezsen açma. Hemen bana uzat. Ben ilgilenirim. Tamam mı?"

"Hı hı."

"Nasılsın?"

Omuz silktim.

"Fiziksel olarak nasıl hissediyorsun."

"İyi."

"Baş ağrın var mı?"

"Başka bir felç geçirmeyeceğim, onu merak ediyorsan."

"Sadece kontrol etmek istedim. Dün gece havalimanında bayıldın. Bunu hatırlıyor musun?"

Kanepeye daha da gömüldüm. "Bu Wyatt'ın battaniyesi mi?"

"Evet. Koku için kusura bakma."

"Burnunu kukuma sokup duruyor."

"Yapar onu. Aç mısın?"

"I ıh."

"Mutfakta yiyecek bir sürü şey var. Meyve sepetleri, peynir tabakları... Birisi Citarella'dan büyük bir sandviç tabağı getirmiş."

"Aç değilim."

"Sonra acıkırsan oradalar işte. Dışarı çıkacak kadar iyi hissediyor musun?"

"Nereye?" Salondan kıpırtılar ve fısıltılar geliyordu. Birileri mırıldanıyordu. *Uyanmış*. "Orada kimler var?"

Donnie omuzlarını oynatıp avuç içlerini boynuna bastırdı. “Şirketten birileri. Arkadaşlar. Benimle bir şey yapabilir misin?”

“Olabilir.”

Yanıma oturdu. “Sana şu anda bunu söylediğim için üzgünüm ama Mel’in yakını olarak yazılmışsın. Cesedini teşhis etmen için seni oraya götürmek zorundayım.”

“Ah.”

“Onu buraya geri getiriyorlarmış. Şu an Flushing’de. Bugün arabam yanımda, yani ne zaman istersen çıkabiliriz.” Uzanıp bileğimi tuttu. Elleri sıcaktı. “Herhangi bir düzenlemeden önce onu teşhis etmen gerekiyor.”

Uzun, titreşen koridoru görüyordum. Karanlıkta kan ve çamaşır suyu kokusu alıyordum. “Mel’in annesini teşhis etmek için Florida’ya gitmiştik,” dedim Donnie’ye.

“Hatırlıyorum.”

“Doğru kişi olduğundan emin olmak içindi.”

Donnie göz kırptı. “Hı hı.”

Ellerim önümdeydi. Acil servisten sonraki hiçbir şeyi hatırlamıyordum. Donnie’ye buraya nasıl geldiğimi, geri dönmek üzere California’da uçağa bindirilmeme dair neden hiçbir şey hatırlamadığımı söylemek, o sırada neler yaşandığını sormak istiyordum.

Ağzımı açar açmaz bütün sorularım kayboldu. Söylemek istediğimi söyleyememe kızarak hayal kırıklığıyla gözyaşlarına boğuldum.

Donnie yün bir şal alarak beni sarıp sarmaladı.

DONNIE ARABAYI PARK EDERKEN Donnie’nin yardımcısı elinde şal tutarak benimle bekliyordu. Queensboro Köprüsü’ndeki yolculuğumuz genelde sessiz geçiyordu. Donnie yine cenaze *düzenlemelerinden* bahsediyordu. Dön sinyalini verip arabayla yan bir sokağa daldı. “Nasıl defnedileceğini seçmemişti,” dedi. “Pek çok şeyi düşünmüştü ama bunu düşünmemiş.”

“Neleri düşünmüştü?”

Donnie yola baktı. "Annesi öldükten sonra en yakınını belirlemişti. Senin felç geçirmenden sonra bir avukatla bir vasiyet de düzenledi."

"Tuhaf. Ölmek üzere olanın ben olduğum düşünülünce."

"Sana güveniyordu. Bilmiyorum. Parayı almak için yaşamak zorundaydın. Değil mi?" Bana bakıyordu. Gözleri hâlâ kırmızıydı. "Bundan haberin yok muydu?"

"Yoo."

Uzun, derin bir nefes aldı. "Sen felç geçirdiğin zaman çoğumuz vasiyet yazdırdık. Bahse girerim artık daha fazla insan yazdıracaktır."

Pencereden dışarıya baktım. "Her haltı yaptıysa, yakılmayı isteyip istemediğini işaretlemiş olmalıydı."

Donnie hızla gözlerini kırptı. Romen siniriyle burnundan soluyordu. "Otuz üç yaşındaydı. Gerçekten *öleceğini* düşünmemişti."

Sesimi kestim.

Yüksek katlı yeni bir binanın, New York Queens kasabasındaki Ana Tıbbi Muayene Bürosu'nun önünde durduk. Resepsiyondaki çocuk gençti ve doktor önlüğünün altına eski Reebokslardan giymişti. Masasına yaklaşırken sadece, "İsim?" dedi. Donnie elimi tuttu.

İkili kapılardan geçerek bir koridordan indik. Halojen ışıkların uğultusunu, adımlarımızın sesini işitiyordum. Bütün bedenimi bir ürperti sarmıştı. Sıcak Florida'daki otopark, mor tırnaklarıyla duvardan çekmece kulpunu çeken Lisa Greaph, çekmece-nin içindeki ceset ve köprücük kemiği aklıma geliyordu.

Terlemeye başladım. Donnie bana bakıyordu.

Paslanmaz çelik ve muşambalardan oluşan, diğer odalara açılan bir koridoru olan, mağaramsı, fazla aydınlatılmış devasa bir odaydı. Aynı Florida'da gördüğümüz gibi çekmecelerin olduğu bir duvara kadar çocuğu takip ettik. Oda âdeta bir tünel havasına bürünüyor, kulaklarımda pamuk tıkalı gibi oluyordu. Birden nefes almak güçleşiyordu.

Çekmecenin kulbunu tutup çekti. Masa uzadıkça iki büklüm oluyordum. Donnie, "Sharon, tatlım," diye fısıldadı.

- Gözlerimi kapatıp nefes almaya çalışarak çenemi sıktım. Âdeta ciğerlerim sönüyordu. "Yapamayacağım."

Morg görevlisi şaşkındı. Burnunu kaşıyordu. "Yasalara göre buradan çıkarabilmemiz için bu bedenin ona ait olup olmadığını teşhis etmek zorundasınız. Bunun için de *bakmanız* gerekiyor."

Donnie elini sırtıma koydu.

"Bakmazsa ceset burada kalır," dedi Donnie'ye. "Ona bakmasını söyleyin."

Donnie beni kendine çekti. "Onunla bir daha böyle konuşma. Bu kadın onun en yakınıydı. Biraz saygı lütfen."

Çocuk gözlerini devirdi.

Donnie kolumu okşuyordu. "Sharon."

Baktım.

Mel'in saçı arkaya taranmıştı. Alnından çenesine kadar morarmış, cildi parlak ve cam gibiydi. Mel zayıftı, hem de çok. Köprücük kemiği bedeninin üstünde bir bıçak sapı gibi duruyordu. Ağzı küçük ve beyazdı.

Babamı düşünüyordum. Onu Faulkner'daki Damron Brothers'ın tabutunun içinde gördüğüm âni, üstündeki geçici hareket-sizliği, alışılmadık enerjisiyle havada oluşan elektriği düşünüyordum. Babamın ölü bedenine bakarken enerji parçacıklarının ölüp ölmeyeceğinden emin olmayışımın nedeni belki fizik, belki de aptalca bir umuttu. *Yaşam bir yöne gitmek zorunda. Yine de geri dönebilir. Ölmek zorunda değil. Burada yatmak zorunda değil.*

Ama Mel burada hareketsiz yatıyordu. Belki de her zaman hoplayıp zıpladığından, kıpır kıpır olduğundan, sallanarak devamlı bir hareket hâlinde olduğundan böyle hissediyordum. Hiperaktifliği durmuştu. Uyuyormuş gibi bile gözüküyordu. Donmuş, hareketsiz, sert, kokusu yok. Bedeni yeniden konuşacak, içecek, dans edecek ya da çizim yapacak gibi durmuyordu. İçim acıyordu.

Donnie'nin üstüne kusmamak için hızla yön değiştirdim. Saçlarımı arkada toplayarak homurdandı. Ayağa kalktığımda bir peçete çıkarıp ağzıma götürdü. Ben de sildim.

Morgcu çocuk yüzünü ekşiterek çarşafı yukarı çekti. "Bu çok iyi oldu," diye iç çekti ve cebinden bir telsiz çıkardı. "On yedinci kata paspas getirecek birine ihtiyacımız var." Çekmeceyi duvara geri itti. İçeriden bir gürültü duyduk.

"Hey lanet olası," dedi Donnie. "Dikkatli ol."

"Hemen, lütfen," diye ahizeye seslendi.

"Ona bir hasar vermişsen seni dava ederiz."

"Kimse fark etmez ki," diye söylendi. "DXM doz aşımına bağlı alkol zehirlenmesi mi geçirmişti? Ona makyaj yapsalar da morlukları geçmeyecektir."

Donnie beni dışarı çıkarırken, "Şu pislik herifi şikâyet edeceğim," dedi.

OFİSE GELDİĞİMDE insanlar tarafından sürekli sarmalanıyordum. Bana yer açmak için ayağa kalkıp duruyorlardı. Birileri valizimdeki elbiseleri çıkarıp yıkamış ve katlamıştı. Eve dönmeyeceğim anlaşılıyordu. Önüme bir tabak yemek ile çay bardakları kondu. Asistanlar ve stajyerler bön bön bakarak yer değiştiriyorlardı. Donnie ağlamaya başlayabilecek herkesi dışarı çıkardı.

Tüm olan biteni tuhaf bir mesafeden seyrediyordum. Yeterince denersem felç geçirdiğim zaman yaptığım gibi kendimi dışarıdan izleyebilirdim. Tavana uçup oradan nefes alıp verişimi, oturuşumu, önüme bakışımı, konuşulduğunda başımı sallayışımı izlemek istiyordum.

Fart yaptığı çilekli tartla geldi. Bana Ohio'daki bir çilek çiftliğinde büyüdüğünü söyledi. Erkekmişim gibi sırtımı patpatlayarak bana sarıldığında beni neredeyse koltuktan kaldırdı. Cebime tek içimlik kâğıtla ot sokuşturdu. "Seni seviyoruz, dostum," dedi boğuk bir sesle.

O an Fart'la hiç birlikte olmadığımı fark ettim. Nedenini merak etmiştim. Mükemmel bir kaçamak olurdu. Büyük, arkadaşça, duygu yüklü bir sevişme olurdu. Neyse ki şu an bunu yapmadığıma memnundum. Bu tatlı ânın görev icabı yapıldığını düşündürürdü.

Donnie'nin ofisinin dışında bir balkon vardı. Cebimdeki kâğıdı çıkarıp sardım ve hızla içmeye başladım.

Üst Midtown'da yirmi beşinci kattaydım. Trafik, Times Meydanı ve güneye bakan, gökyüzüne uzanan yeni Özgürlük Kulesi görünüyordu.

Herkesin gözü üstümdeydi ama kimse yanıma gelmiyordu. Nefes alarak yeniden bedenimden dışarı çıkmayı bekliyordum.

ADLİ TIPTAN GELEN nihai rapor şöyleydi: Alkol ve öldürücü miktardaki dextromethorphanın, yani öksürük şurubunun karışımından kaynaklanan kalp durması.

Komik. Mel korkusuzca ve hevesle o kadar çok uyuşturucu denemişti ki *yasal* bir şeylerden doz aşımına uğramış olması ilginçti. Taşralı gibi ölmüştü... On beş yaşında cahil birini hastanelik edecek türden bir şeyle... *Rezalet*. Mel, Donnie'ye çığlık attıran ölüm raporuna gülerdi ama bu sonuçta bir hata yoktu.

Yakılma işlemi iki gün içinde olacaktı. O günden sonra bir tören olacaktı. Donnie, "Bu bir cenaze değil," diyerek beni temin ediyordu. Bu bir *anma töreniydi*. İnsanlar anılarını yâd etmek için bir araya gelecekti. Ne müzik ne ilahi ne de koro olacaktı.

Uyuyup uyanarak, pipo içmek için birkaç saatte bir kalkarak Donnie'nin misafir odasında kaldım. Yassı ekrandaki kanalı değiştirdim. Donnie bana tepsilerle yiyecek taşıyordu. Küçük kristal tabaklarda haşlanmış yumurtalar, bardak bardak çaylar, porselenlerin içinde kremalar ve ikiye bölünmüş greyfurtlar vardı. "Ye," dedi. O yatağın kenarında televizyona bakarak kolları bağlı otururken her şeyi zorla yiyordum. Donnie çıktığında Wyatt'ı haşlanmış yumurtayla besliyordum. Wyatt benim koca oğlum, daimi refakatçimdi.

Bir anma programında Animacon kısılarımızı gösteriyor ve devamında *Nashville Dövüşü* yeni kablolu kanalda çıkıyordu. Hemen zaplayıp doksanların Saturday Night Live tekrarlarını aradım. Birkaç pipo daha içtim. Mutsuzluk içinde saatlerce dalıp gitmişim.

Günde on kere Mel'e bir şey söylemek için (gerçekten kafamı çevirerek) onu arıyordum. Sonra orada olmadığını hatırlıyordum.

Brecky Tolliver ziyaretime geldi. Hangi günde ya da hangi zamanda olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Onu ilk kez takımsız görüyordum. "Sharon, selam." Tek kolla bana sarıldı. Pipomu gösterdi. Oralı olmadım ama puroyu elimden alıp bir nefes çekti, sonra geri uzattı. İçmeye devam ettim. "Ne izliyorsun?"

"Chris Farley."

Kumandayı alıp CHiPs'i açmasından önce aramızda tuhaf bir sessizlik oldu.

"Donnie'yle arkadaş ya da başka bir şey misiniz?" diye sordum.

"Onunla görüşüyoruz."

"Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum."

"Bahsetmemiş olabileceğini düşünmüştüm."

"Saman altından su yürütür."

"Tam olarak öyle değil."

"Önemli değil," dedim.

"Evet." Bracky kumandayla oynarken boğazını temizledi. Gergin olduğunu düşünüyordum. "Panel tartışmasından sonra Mel adına özür dilemek için aramıştı. O zaman konuşmaya başladık işte, konu konuyu açtı."

Yastığa yaslanarak bir nefes daha çektim. "Mel'in saçmalıklarının yeni bir lezbiyen aşkını başlatması hoşuma gitti. İçimi ferahlattı."

"Hah," dedi Brecky kafasını kaşıyarak. "Panelde ben de daha sakın kalabilirdim."

"Dostum, insanların önünde soyundu."

"Tamam, ben de onu kışkırttım. Onu suçlayamıyorum."

"Ben suçluyorum. Nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Hı hı." Brecky dikkatle bana baktı. "Sen nasıl hissediyorsun, Sharon?"

"Kahretsin. Gördüğün gibiyim işte." Elimi hafifçe hareket ettirdim.

TV izlemeye koyulduk. "Çok üzgünüm, Sharon," dedi.

"Ee, nasıl yürüttüğünüzü anlatsana bana. Donnie mi erkeksi taraf? Kavga etmeniz nasıl oluyor? Makas pozisyonunda kim üstte kalıyor?"

"Çok sık kavga etmiyoruz," dedi.

"Harika. Herkes birisinin yoldan çıkarmasına ihtiyaç duyar. İnsan şefkatine filan."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra konuşmaya başladı. "Genelde o üsttedir."

"Hımm, bu pek tartışmaya açık bir konu değil, değil mi?"

"Üzgünüm, Sharon."

"Duymuştum seni."

"Tekrar söylemek istedim."

"Tamam."

Yerinde kımıldanınca yatak gıcırdadı. "Bak, kıskançlıkla pek başedememişimdir. Özellikle profesyonel anlamda. Beni hayatta pek çok şeyden geri bırakmıştır. Bu bir karakter kusuru, farkındayım. Değişmeye çalışıyorum." Boğazını temizledi. "Bu bazen çok yalnız kalmama yol açıyor, bildiğin gibi. İşte bu yönüm sizinle, özellikle de Mel'le pek anlaşılamadı. Ona karşı olan tavrımdan dolayı gerçekten pişmanım."

Omuz silktim. "İyi."

"Hayır. Gerçekten de gurur duymadığım şeyler yaptım." Derin bir nefes aldı. "Birkaç yıl önce Hollingsworth'e ilk adaylığı'nızın önünü ben kesmiş olabilirim. Belki de ilk başvurunuzdu."

"Ne?"

Kafasını salladı. "Bunu hak etmemiştiniz. Bir gece kuruldan birkaç kişiyle bir şeyler içtik ve ben söylememem gereken şeyler

söyledim. Ödülü size verirlerse Mel'in yoldan çıkacağı, ödülün içine edeceği gibi şeyler. Sanırım, Mel'de içimdeki kendimi korumaya güdüsünü tetikleyen bir şeyler vardı. Beni yetersiz hissettiriyordu ama ben bu hisle mücadele etmek yerine başkalarına zarar vermeyi seçtim."

Brecky'nin yüzü TV ışığında kaskatı ve soluk görünüyordu. Gerçekten gergindi. Bunu yapmaya ya kendi karar vermişti ya da Donnie cesaretini toplayıp itiraf etmesi için ona nutuk çekmişti. Dışarısı karanlıktı. Başımı sallayınca görüşüm de sallandı. "Hey, önemli değil." Ağzımın tadı yoktu. İnanılmaz derecede uyuşuktum.

"Bunu geri çevirme ihtimalini kaybettim. Telafi etmek istiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa, yapabileceğim bir şey olursa burada olduğumu bilmeni istiyorum. Seninle arkadaş olmak istiyorum. Benimle çalışmak isteyip istememenden de bağımsız. Bunu hiçbir şekilde bir emrivaki gibi de görme."

Derin bir nefes aldım ve günlerdir ilk kez söylemek istediğim şeyi söyledim. "Seni daha iyi hissettirecekse, haksız da sayılmazmışsın," dedim.

Ona böyle söylemem yanlıştı ama hatamı geri çeviremeyecek kadar kafam bulanıktı. Brecky konuşmaya çalışıyordu, burnunu çekip kafasını öne eğdi. O an gördüğüm şeyi gerçekten görüp görmediğimden emin olamayarak donakaldım. Korkunç. Brecky Tolliver ağlamazdı.

Eğilip elini tuttum. İkimiz de TV izliyormuşuz gibi yaptık. Mel'e bundan bahsettiğimde bana küfürler yağdıracağını düşünüyordum.

ANMA TÖRENİNİN OLDUĞU günün sabahıydı. Kıvrılıp battanileyi başıma çekmekten başka ne yapabilirdim bilmiyordum.

Donnie var gücüyle beni dışarı çıkarmaya çalışırken hafifçe sıkarak sırtıma vuruyordu. "Seni anlıyorum, tatlım," deyip duruyordu. "Ama kalkmak zorundasın. Hadi."

“Kalkamam. Onlara hasta falan olduğumu söyle.”

“Hayır, söylemeyeceğim.”

• “Anlamıyorsun. Yapamam.”

Brecky ellerini ovalayarak arkasında duruyordu. İkisi de yine takım giymişti. Donnie saçını arkaya doğru yatırmış, mak-yaj yapmıştı. TV uğulduyordu. Hayal kırıklığı içinde söylenerek TV’yi kapattı. “Kalk, hadi.”

Sesim cılız çıkmıştı. “İ ih.”

Brecky konuşmaya başladı. “Sharon, gitmezsen kendinden nefret edeceksin. Öyle hissetmiyor olabilirsin ama aslında gitmek istiyorsun.”

“Ya bir yürü git.”

Donnie kumandayı yere fırlattı. “Onunla böyle konuşma.”

Örtüyü kafamın üstüne çektim.

Donnie çarşafı üstümden sıyırdı. “Bunu *bana yapmayacak-sın, lanet olası*. Çabuk kalk giyin.” Yüzü kıpkırmızıydı, ağlıyordu. Eğilip küçük bir çocukmuşum gibi beni kucakladı. Kolları incecik, ceketinin kumaşı sıcacıktı. Bacaklarımı yataktan aşağıya sarkıttım. Onunla kavga etmedim.

Üç gündür yataktan çıkmamıştım. Aksak bacağım yüzünden neredeyse bir duvara tosluyordum. Brecky elime havlu ve lif tutuşturarak beni duşa soktu. “Donnie iki gündür uyumuyor,” diye fısıldadı. “Telefonu çalıp duruyor.”

“Bana ne.”

“Sharon, gidersen seni oradan ne zaman istersen çıkaracağı-ma söz veriyorum. Tamam mı? Tamam de gitsin.”

Omuz silktim.

Ayağa kalkıp ceplerini yokladı. “Sigaran var mı?”

Aşağı baktım. Üstümde bir tişört ile külot vardı. Tekrar ona baktım.

“Doğru ya, özür.”

“Çıkmayı düşünüyor musun, Brecky?”

“Gerçekten duş alacak mısın?”

“Soyunmaya başlayayım o zaman. İstersen kal.”

Brecky ayrıldı. Duşu açtım. Sutyenime elimi soktum, ot ve çakmak çıkardım. Suyun zemine çarpışını izlerken bir dal içtim.

BROOKLYN'DEKİ COBBLE HILL'DE büyük eski bir konaktaki Çizim Sanatı Kolektifi'ne doğru yola çıktık. Buraya en son gelişimiz Newcomer (Yeni Yetenek) Ödülü'nü almak içindi. Ben nefes alabilmek için kemerimi gevşetmişim. Mel de bir kokteyl garsonuyla üst kattaki temizlik dolabında sevişmişti.

"*Hah,*" dedim kendi kendime.

Brecky ve Donnie birbirine bakıyordu.

Binanın etrafı arabalarla doluydu. Kalabalık, girişte toplanmıştı. Biz girince bir hareketlenme oldu. Gruplar fısıldayarak dağıldı. Tüm gözler üstümdeydi. Uyuşturucunun etkisi geçmeye başlıyordu. Aksak bacağımın ağırlaştığını, arkamdan ağır ağır sürüklendiğini hissedebiliyordum. Brecky ve Donnie insanlarla konuşarak beni yürütüyorlardı. Stajyerlerimiz, Ateş Manyağı Jimmy ve Hintli John Cafree oradaydı. Aksi Cathie cep telefonunu çevirerek binanın yanında Black & Mild içiyordu. Beni selamlarken telefonunu kaldırdı. Dudaklarını kederle büzmüştü. Aklıma Güney Edgemere'de vahşi köpeklerin arasında kalışımız geldi. *Pekâlâ, pislikler, kim ilk olmak istiyor?* İnsanlar sarılıyor, sırtına vuruyordu. Tepkilerim itaatkâr ve gecikmeliydi. Ağzımda pas tadı vardı.

Bir projeksiyon cihazından Mel'in fotoğraflarının gösterildiği küçük sinema salonunun önüne yönlendirildik. Bol, Def Leopard tişörtlü çocuk Mel... Bir stüdyo fotoğrafçısına gergin, belli belirsiz gülümseyen lise son sınıftaki uzun saçlı, incecik Mel... Balister'da bir çizim masasının üstüne yüzü neredeyse masaya değecek kadar eğilmiş Mel... Mel ve ben bira tokuştururken... Mel ve ben stüdyodayız. O Cintiq ekranını gösteriyor, benim kaşlarım çatık. Mel ve ben. Yine Mel ve ben.

Parlak bir kil kavanoz uzun meşe bir masanın ortasına yerleştirilmişti. Donnie birileriyle konuşmak için durdu. Ben kavanoza doğru sokulup kapağını hafifçe çevirdim.

“Sharon,” diye seslendi Donnie.

Kapağı tıngırdatarak kapattım.

• Tören Donnie’nin söylediği gibi ilerliyordu. İnsanlar konuşma yapmak için kalkıyordu. Önce, haki renkli bir spor ayakkabı giymiş, kravatlı Fart ayağa kalktı. Saçı taranmıştı. Kravatıyla oynuyordu. Fazlasıyla gergin görünüyordu.

“Mel’le New York’taki ilk yılımda tanıştım,” dedi. “İkimiz de serbest işler, bir spor ayakkabısı markası için çizimler yapıyorduk. Belki de sanat okulunun dışında yaptığım ilk işti. New York’ta üç kişi tanıyordum galiba. Epey yalnızdım. Mel tanıştığımız gün beni içmeye davet etmişti ve sabah beşe kadar takılmıştık. Anında arkadaş olmuştuk. Hemen.”

Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken bir eliyle sakalını kaşıyarak ortaya baktı. “Uyuşturuculardan çekinmezdi,” dedi. “Hiçbir şeyden korkmazdı. Benim de hiçbir şeyden korkmamam gerektiğini düşünürdü. Şunu açıkça söyleyebilirim ki bu şekilde hissetmemi sağlayan tek insandı.”

Dudaklarını büzdü. Ona baktım. Sanki kulağımda pamuk tıkalıydı.

“Mel, kendime inanmamı sağlayan kişiydi. Yaptıklarımдан çok daha fazlasını yapabileceğime inanması bana güç veriyordu. İyi bir arkadaştı.” Sesi çatallaşıyordu. “Hayatım eskisinden daha eksik olacak çünkü o artık yok.” Konuşmasını burada çabucak bitirdi.

Kafasını öne eğerek yerine geçti. Sırtı titriyordu. Aksi Cathie nasırlı, kırmızı elini omzuna koydu.

Donnie ayağa kalktı ve kan çanağına dönmüş gözleriyle yavaş, anlaşılır bir konuşma yapmaya başladı. “Hayatta Mel kadar mücadeleci birini tanımadım,” dedi. “Yaptığı her işe anında balıklama daldı. Onu tanıyınca bunu hemen anladınız ama aynı zamanda görebileceğiniz en sevgi dolu insanlardan biriydi. Bu hakkında söylenebilecek en belirgin şey değildi ve ilk bakışta bunu anlayamayabilirdiniz. Kaçınıza ilk tanıştığınızda *sürtük* dediğini tahmin etme riskine girmek istemem.”

Kalabalığın içinde bir onaylama dalgası yaşandı. Donnie günlerdir ilk kez gülümsüyordu.

“Çok severdi,” diye devam etti. “Sizi sevmişse, *en çok* seviniz o olurdu. Sonuna kadar yanınızda dururdu. Sevgi doluydu...” Yutkundü. “Sharon’ı severdi. Kuşkusuz, ona tapardı. Fart’ı severdi. John’u, Cathie’yi...” Gözlerini yumdu. “Annesini de çok severdi. Onu yakından tanıyorsanız böyle olduğunu bilirdiniz. Yaptığı ne büyük cesaret gerektiriyordu! Ne büyük *affedicilik*. Affetmek büyük ve cesur insanların işidir. O hem büyük hem de cesurdu.”

Donnie ellerini gözünün üstüne koydu ve bir süre ovuşturdu. Göğsünün inip kalktığını görebiliyordum. Bir şey söyleyecek oluyor, sonra duruyordu. “Özür dilerim.”

Derin bir nefes alıp ceketini düzelttiğini gördüm. Yukarı baktı. “Mel ve Sharon’la ilk kez onlar yirmi bir yaşlarındayken tanıştım. Çocuktular. Tabii, ben de biraz çocuktum. İşe yeni başlamıştım. Bir çizgi film fuarında izlediğim kısa filmlerini gerçekten beğenmiştim. Zeki ve komik olduklarını düşünmüştüm. Peşime takılıp onlarla kahve içmeye davet eden Mel’di. Masada eğilip ‘Bize inan, sadece inan,’ dediğini hatırlıyorum. Ben de öyle yaptım. Hâlâ da inanmayı sürdürüyorum.”

Arka tarafta takımları çekmiş dağıtımcı çocuklar duruyordu. Beardsley sarsak hareketlerle aralarında yer değiştirdi. Uzaktan, huzursuzluğundan keyif alarak hissizce ona baktım. Her şey çok bulanıktı. Bir şeye odaklanınca odanın geri kalanı kararıyordu. Çenemden aşağı süzülen ıslaklığı fark ettim. Ağzım açıktı. Bir an kapatmayı unutmuştum. Brecky bana bir peçete uzattı. İnsanlar bakıyordu.

Mel’in de benim de sözleşmemiz süresince pek tanımadığımız, birinci ya da ikinci yetkili konumundaki dağıtımcı çocuklardan biri ayağa kalktı, ellerini güzel takımının pantolon cebine sokarak geride kalan işlerle ilgili bir şeyler anlatıyordu. Bir perde aşağı çekildi ve ışıklar söndürüldü. Tanıdık bir ses dikkatimi toparlamamı sağlamıştı. *Nashville Dövüşü*’nün son birkaç dakika-

sını gösteriyorlardı. Konuşmayı tekrar tekrar kaydederek, çizip, yeniden çizerek, en güzelini elde etmeye uğraşarak üstünde defalarca çalıştığımız bir sahne gösteriliyordu.

Brooklyn'deki bir barda geçen bir sahneydi. İlk Mel'i görüyorduk ama sarı dik saçlı, çarpık bacaklı, her zamanki çizimi değil de *benim* Mel'im, görülüyordu işte. Son kısımda birbirimizi çizmemiz doğru bir karardı. Benim Mel'im, içten parlayan boya tabancalı bir çizimdi. Burnu yandan otuz derecelik açıyla, elmacık kemikleri Cherokeeeliler gibi, bara doğru eğilişi ise dua eden bir peygamberdevesi gibi çizilmişti. Bu sahnede onu bu kadar güzel çizdiğimi daha önce hiç fark etmemiştim. Omuzlarının duruşu ve dudaklarını düşünceli bir şekilde kıvrınışıyla o kadar çok Mel'e benziyordu ki... Dirsek kıvrımlarının arasında canlı ve koyu sarı bir cam bardak duruyordu.

Bu, benim içinde olduğum birkaç sahneden biriydi. Onu götürmek için bara giriyordum. Kısaltılmamış hâliydi. Barda "November Rain" çalıyordu. Her zaman, "*Şu şarkıyı çok seviyorum, dostum,*" derdi. "*Hüzün pornosu resmen. Ahlaksız melodrama sahip bir hüzün pornosu gibi.*" İkimiz de şarkının bundan daha çok anlam taşıdığını biliyorduk. Her ikimiz de, çocukken bir odada yalnız başınıza TV izlemiş, bu videoyu görmüş ve şarkıyı duymuşsanız, şarkının içinde ilkel ve özel bir yerlere dokunduğunu, karmaşık ve en yalnız hissettiğiniz bu anlarda yetişkinliği sancılı, bulanık bir gelecek olarak bekleyeceğinizi biliyorduk. Bu şarkıyı dinlerken odada bir başkasının olması, yani odadaki tek insan olmamak yetişkinliğin çok da korktuğunuz gibi olmadığını gösteriyordu.

Genel gösterimde bu şarkıyı kullanamamıştık. Telif ücreti çok fazlaydı ama *bu* gösterilen, yayıncının kendine sakladığı özgün hâliydi. Film istediğimiz gibi Guns N'Roses'la kapanıyordu.

Mel'in sesi salonu doldurdu. Filmin sonunda, yetişkin Mel başına gelenleri uzun uzun düşünüyordu. Arka taraftaki izleyicilerde toplu hâlde bir hareketlenme oldu. Zaten Mel'in sesini işitmek yeterince huzursuz ediciydi. Tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum.

Yıllarım benliğimden kurtulmaya çalışarak geçti, dedi Mel. Kendimi bastırmaya çalışmak için yeterince ses çıkarmaya uğraştım. Şimdi itiraf etmek utanç verici ama bu büyümeftir. Başınıza gelenlerle barışmaya çalışmanız iyidir. Bunu hem kendiniz için hem de sizi doğrudan olduğunuz gibi tanımayı hak eden etrafınızdaki insanlar için yaparsınız. Samimiyetle kendinizi onlara adarsınız.

Karikatürüm onu dirseklerinden tutarak kapıya doğru çekiyordu. Çizgi filmdeki sesim: "Hadi" diyordu. "Çalışman gerek." Birlikte çıkıyorduk. Kapı sallanarak kapanıyordu.

Hayatınız onu dolduran insanlardan ibarettir ve onlarsız hiçbir şey güzel değildir, dedi Mel.

Müzik artıyordu. Odadakilerin aynı anda aynı şeyi düşündüklerini hissediyordum: Axl Rose'un titrek yılan dansını Mel'in aptalca taklit edişini, şarkıyı mırıldanışını. Bunu bir sürü partide sahnelemişti. Hayaleti odanın ortasında sendeleyerek dans ediyordu. *It's hard to hold a candle in the cold November rain.**

Bir ses şarkıya eşlik etmeye başladı, sonra iki, sonra şarkıya eden kişi sayısı arttı. Ardından insanlar daha yüksek sesle şarkıyı söylemeye başladı. Gerçek hayatta olmayacak bir şey *şu an* oluyordu ve bütün oda kendinden geçerek şarkı söylüyordu. Fart söylüyordu, Donnie gözlerini elinin tersiyle silerek söylüyordu. Brecky kollarını Donnie'ye dolamış, şarkı söylüyordu. Mel'in birlikte içtiği arkadaşları, hepsi haykırıyordu. Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorduk. Jenerik akarken koro söylemeyi sürdürüyordu. Slash'ın gitar solosunda, şarkının dizeleri arasındaki o uzun ve yalnız ilk geçitte söylemeyi sürdürüyorduk. Herkes ezgiyi bilmelerine, şarkının uzun zamandır bilinçaltılarında saklanışına, hepimizin bağlı olduğu belirsiz geleceğe şaşıyor ve âdeta şarkıyı yeterince güçlü, sert söylersek, bir notayı bile kaçırmazsak Mel'in bize geri döneceğini, tüm bunların sonlanacağını düşünüyorduk.

* *November Rain* şarkısının sözleri. -çn

BQE YOLUNDAN CONEY ADASI'NA bir minibüs ilerliyordu. Havadaki bulutlar artıyordu. Yirmi kişi kadar kalmıştık. Ceketlerimiz yanımızda, eşarplarımız kafamızda, iskelede dağınık bir şekilde duruyorduk. Arkamızda lunaparkın sesi vardı. Yakınlardaki bir konut projesi donuk ve kızıl renklerde yükseliyordu. Birileri, sahilde bulunduğumuz yerden kül savurmak yasal olmadığı için polise dikkat kesilmemiz gerektiğini söylüyordu.

"Doğru mu bu?"

"Kontrol ettim."

"Varsın bassınlar. Kavanozu getirmelerini söyle."

"Mel Vaught bir hafta boyunca Staten Adası'ndaki herkesin içme suyunda olacak."

"Lanet olsun, gerçekten öyle."

Şimdi herkes buradaydı. Gülüşmeler kesildi. Birileri burnunu çekiyordu. Dalgalar çarpıyordu. Donnie kavanozu araçtan getirdi. Yanıma gelerek elime uzattı. "Sen yap, tatlım," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Ne? Ben mi? Ben bilmem ki."

"Nasıl yapman gerektiğini düşünüyorsan öyle yap. Sulara sal gitsin. Birazını sakla, gerisini savur." Kavanoz ılıktı. Avucumdan kayacak gibi olunca Donnie uzanıp alttan yakaladı.

Kavanozu açıp içine baktım. Kül, beyaz, gri ve siyah. Elimi içine soktum. Yumuşak, un gibi küçük taş parçacıkları geliyordu. Bir tanesinin azıdışının yarısı olduğundan kısmen eminim. Kemiklerden biri kuvars gibi çıkıntılı ve alacalı duruyordu. Tutum sonra geri koydum.

Donnie'ye baktım. Başını sallıyordu.

Kavanozu biraz yana yatırdım. Küller suya akıyordu. Durulmasını bekledim. Tozlar dağılıyordu. Hapşırđım. Tanrım. Bu çok saçmaydı. Mel olsa bundan nefret ederdi. Kendimi durdurmadan önce onu yanımda görmek umuduyla kafamı kaldırdım.

Bir avuç dolusu kül fırlattım.

Bir avuç daha alıp daha uzağa fırlattım. Rüzgâr tozları kaldırıyordu. Küller geri savrulup yüzüme çarptı. Küfrederek, bağırıp çağırarak daha çok atıyordum. Bir başka ani rüzgârla hepsi

geri geldi. Mel ağzıma, burnuma, saçıma doluyordu. Kalabalığın içine süzülüp onları öksürtüyor, inletiyor ve ben çığlık atarak fırlatmayı sürdürüyordum. Donnie gelip, "Tamam, Sharon. Artık durabilirsin. Tatlım, *dur*. Hepsini üstüne geliyor. Sharon, *hemen dur*," dedi.

Ondan uzaklaşarak Mel'i suya bile yöneltmeden havaya fırlattım. Donnie kavanozu benden almaya çalışıyordu. Eğildim ve artık kendimi duyamayana kadar çığlık atmaya başladım.

DENİZ KİYISINDAKİ yolun üstünde bir McDonalds vardı. Donnie beni çantasından çıkardığı eşofman altını ve Columbia markalı çim hokeyi eşofman üstünü giymem için tualete soktu. Her tarafım kül içindeydi; saçım, sutyenimin içi, dişlerimin arası. Ağzımı açıp içeriden bir parça diş minesini çıkardım. Mel'in dişlerinden birinin kırıntısıydı. Sersem sersem cebime koydum.

Donnie otoparkta kahveyle sigara içiyordu. "Sen ne zaman sigaraya başladın?" diye sordum.

"Ben sigara içmem. Şuranda kül var." Eğilip parmaklarını saçımın arasında gezdirdi. Toz kalkmıştı. "Silkelen. Üstündekileri dert etme sadece köpek gibi silkelen. Hadi."

Eğilip başımı bir sağa bir sola salladım. Bir grup inşaat işçisi durup izlemeye başladı. Donnie de sigara içerek onlara bakıyordu. Başlarını çevirmişlerdi.

Donnie'ye geldiğimizde Mel'in dörtte birini barındıran kavanoz, kapağı bantlanarak benim valizime konmuştu. Önümüzdeki altı ay boyunca o çantanın içinde kalacaktı.

Stüdyomuza geri dönmüştüm.

ANMA TÖRENİNDEN SONRA filmimize ilgi artmıştı. *Karşı Konulmaz Aşk* için yapılan kısa süreli sözleşmeler daha uzun vadelere dönüşüyordu. Yayımlayacaklarını hiç düşünmediğimiz sinema salonları filmimizi gösterime sokmuştu. Film ya da bizim için yazılan yazıların, internette yapılan tartışmaların sayısı iki, üç katına çıkmıştı.

Artık para için endişelenmeme gerek yoktu. Sürekli ödemeler alıyordum. Şimdi artık bir de Mel'in payını da alıyordum.

Stüdyodaki ilk gecemde kötü bir rüya görmüştüm. Florida'daki morgdaydık. Bu defa yalnızca Mel ve ben vardık. Uzayıp giden koridorda yürüyorduk. Sonra birden cesetli odaya giriyorduk. Çekmecenin başına geçiyorduk. Mel, mor tırnaklarıyla çekmeceyi açıyordu ama tablada Kelly Kay yerine Mel yatıyordu. Canlı Mel ölü Mel'e bakıyor ve ardından ölü olan diriliyordu.

Elbette, böyle olacaktı. *Elbette* bilinçaltım Cornett's Family Time Video'nun kısıtlı filmler bölümünden kiraladığım pürüzlü, dublajlı VHS filmlerinden, *Motel Hell* ve *The Slumber Party Massacre*'dan alıntılarla dolu büyük, sert, düşük bütçeli bir korku filmi gibi olacaktı. Bu rüyayı bir animasyon fikri olarak sunmuş olsaydım, Mel ağzıyla yapmayı sevdiği o osuruk sesinden çıkarır ve John Carpenter'ın boş gününde çekeceği türden bir şey olduğunu söylerdi. Rüya utanç verici olduğu kadar huzursuz ediciydi de. Çünkü herkes bir zombinin gözlerinin içinin boş olması gerektiğini bilirdi. Rüyamdaki ölü Mel'in gözleri bazen yalvarma, bazen rahatlama, bazen de suçlamayla doluydu.

Uyumayı bıraktım.

SHARON DUVARI hâlâ yerinde duruyordu. Onu hiç kaldırmadık. *Karşı Konulmaz Aşk*'ı yaparken bizim için bir motivasyon kaynağı olmuştu. Çizimlerin ürpertici olduğunu söyleyerek kaldırmak istediğimde Mel karşı çıkarak, "Ah, yapma! Orada devamlı izleyen birilerinin olması hoşuma gidiyor," demişti. Dönüp Sharonlara kıcını sallamıştı.

Törenden birkaç hafta sonra ne yapacağımı görmek için çizim masasına oturdum. Kahve koydum. Çiziminin defterinin yeni bir sayfasını açtım. Hiçbir şey çıkmıyordu. Hiçbir şey. Düz bir çizgi. Oradan hâlâ izlemeyi, incelemeyi sürdüren ve her hâlimi barındıran Sharon Duvarına bakıp duruyordum.

Odamdan bir çarşaf alıp çizimleri bir zafer kazanmış edasıyla

üzerlerini kapayarak duvara çiviledim. Bitirdiğimde el hareketi çektim.

Ertesi gün, yalnızca biraz köreldiğimi düşünerek tekrar dene-
dim, bir sonraki gün ve bir sonraki gün daha. Genç sanatçılara
yeni başlarken yapmaları öğretilen her şeyi yapmayı deniyor-
dum. Günün bir saatini çalışmaya ayırmak, fikirler kaybolma-
dan kaydetmek için yanında bir not defteri taşımak gibi. Yine de
bir şey olmuyordu.

Bu hep korktuğum bir şeydi.

Yıllar içinde bir sürü fikrimiz olmuştu. Çok fazlaydılar. Ha-
yal gücümüzün sınırı yoktu. Bu yeni tıkanmışlık hissi berbat
bir şeydi. Tüm vücudumun kabız olması gibiydi. Âdeta her şey
kayadan yapılmış da hiçbir şey yerinden oynamıyormuş gibiy-
di. Ne çizeceğim, nasıl çizeceğim, neden çizeceğim... Bunların
hiçbiri onsuz cevaplayabileceğim sorular değildi. Elimi kaldırıp
yüzümün önünde oynatmaya başladım. Mel yeteneğimi de bera-
berinde götürmüştü. Beni soymuştu.

Çizim masalarımız hâlâ stüdyonun ortasında sırt sırta duru-
yordu. Mel'inkine dokunmaktan korkarak geniş bir alan açtım.
Masanın üstünü temiz bırakmıştı. Üstünde birkaç kurşun ka-
lemden başka bir şey yoktu.

Oraya bakıp duruyordum. Artık daha karanlık, daha donuk
görünüyordu. Üstünde toz mu vardı?

Sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım, koşarak yatak oda-
sına gittim ve yatağımdan bir yorgan çektim. Tekrar içeri koşup
tamamen kapatacak şekilde masanın üstüne attım. Sonra masayı
tutup en uzaktaki duvara doğru sürükledim. Artık başka her şey
olabilirdi. Davul, sallanan sandalye, ne olursa... Hepsinin canı
cehennemeydi.

Tekrar oturup çizim tahtasına baktım. Kalbim hızlı, daha da
hızlı atmaya başlamıştı. Görüşüm dar, karanlık bir tünel gibi kü-
çülüyordu. Masa ve boş çarşaf bulanıklaştı, Tv'nin vızıltısı yerini
karıncalı ekrana bıraktı. Çanlar yüksek, daha yüksek tonda ça-

lıyordu. Acil durum yayın sisteminin sabit bir uğultusu vardı. Ellerimle yüzümü kapattım.

* Kendi çizim masamı da uzaktaki duvara sürükledim. Kendimi battaniyeyle kapatmaya ikna edemediğimden üstünü faturalar ve gazetelerle doldurdum.

Stüdyoda kalmaya daha fazla dayanamadığım anda köpeklerin ve yaşlı insanların olduğu sakin bir sokaktaki Park Slope'ta bir daire tuttum. Stüdyoyu, yaptığım hiçbir iş olmadığı hâlde o yılın vergi bildiriminde bir çalışma alanı olarak yazıyordum. Çalışmalarım süresiz olarak sürüncemedydi.

Donnie bana bir doktor gönderdi. Doktor, Zoloft ve Xanax ilaçları yazmıştı. Felçten sonra kaybettiğim kiloyu geri almıştım. Yine yuvarlak ve yumuşak hatlarım olmuştu. Uyuyordum. Uyukularım neredeyse komadaymışım gibi gerçek, derin ve sisliydi. Felç uykusuna benziyordu. Bir uykudan başka bir uykuya geçiyordum. Asla yetmiyordu. Uyumuyorken canım uyumak istiyordu. Çoğu zaman kalkıp pijamalarımı değiştiriyordum ama yine koltukta TV izleyerek uyuyakalıyordum.

Sevdiğiniz biri ölünce, hiç uyarmadan bu dünyadan *göçüp gidiverince* zamanın durmaması ne tuhaf, ne kırılcı! Cenazeden haftalar sonra her şey askıda gibiydi. Yükümlülükler kayboluyor, alışkanlıklar bozuluyordu. İnsanın yaşamın kıyılarında gezinmesine yetiyordu. Hayatın olağan seyrine dönme çağrılarına kulak asmıyordum.

Telefonları açmıyordum. Gelen e-postaları kontrol etmiyordum. Bir gece kendi ismimi arama gafletine düşene kadar internete girmekten kaçınmış ve bir yığın işe yaramaz saçmalıkla karşılaşmıştım. Mel'den bahsediliyor, özel hayatımız, genel hayatımız *tartışılıyordu*. Hakkımızda yazılar yazılmış, yorum bölümleri dedikodu, iftira çukuruna dönmüştü. Lanet olası NPR röportajı, fotoğraflar, yazılar vardı. Mel'in ilk yıllarımızda insanların yüzünü yaladığı, penis gibi gözüksün diye rasgele nesneler kullandığı ya da insanlara arkadan kulak yaptığı bu kadar çok

fotoğrafımızın olduğunu bilmiyordum. Ortaklığımızın diğer yarısının *doz aşımından* ölmesi arama motorundaki sonuçlarımızı iki üç katına çıkarmıştı.

Her ne kadar hâlâ kokusu stüdyoda, sigarasının izmaritleri Cintiq'in etrafındaki muhtelif kahve kupalarının içinde, bir çift buruşuk, yeşil Asics'i kapının yanında duruyor olsa da Mel gün geçtikçe büyük, apaçık bir efsaneye dönüyordu. Ölüm onu de-ğıştiriyordu. Yok ediyordu.

DONNIE'NİN OFİSİNDEN yönlendirilen mektupları alıyordum. Bir sürü taziye kartını çöpe attım. Florida'dan gelen bir tane-
nesi büyük pembe zarflı güzel bir papirüsten yapılmıştı. Kimin gönderdiğini daha açmadan anlamıştım. Tam manasıyla bir Lisa Greaph yapıymıydı. Yumuşak, silik ve belirgin bir el yazısı vardı. Daha önce hiç Sharon isminin bu kadar güzel yazıldığını görme-miştim. Neredeyse bu isme sahip olduğum için mutlu olacaktım.

Sevgili Sharon,

*Melody'nin başına gelenleri okudum ve bu kötü haberi aldı-
ğma çok üzüldüm. Tanrı sevgisinin seni bulup iyileştireceğine
tüm kalbimle inanıyorum. "Şunu biliriz ki bedenimizin için-
deyken görmesek de imanla yürüdüğümüz Rabbimizden uzağız.
Neyse ki cesaretimizle bedenimizden uzaklaşıp Rabbimize yak-
laşmayı yeğleriz." Korintliler 5: 6-8*

SİMDİ ARTIK YALNIZCA kafamda yaşayan bir Mel vardı. Onu çizdiğimiz karikatürlerimizden daha karikatür duran sahte, dublör bir Mel. Kafamdaki bu Mel beni dinliyor, sırtımı sıvazlı-
yor, asla kusmuyor, kavgaya karışmıyordu. Ağzının kötü koku-
sunu, huysuz hâllerini, sarhoşluğunu, aptal aptal dans etmeleri-ni unutuyordum. Bu, kötü yapılmış, ucuz, olduğundan daha iyi bir Mel, bütün Mel'leri bastırıyordu. Yaşasaydı bundan ne kadar nefret edeceğini tüm kalbimle biliyordum.

Berbat bir hâlde olmakla evden çıkacak kadar düzelmek ara-

sındaki çizgiyi seçmek gittikçe zorlaşıyordu. Market alışverişimi siparişe yapıyordum. Stüdyoya gelen mektupları ilettiliyordum. Bâlkona çıkmaktan bile hoşlanmıyordum. Her güneş ışığı yeni alışkanlıklarına (artık Fart'ın oda arkadaşından avuç içi kadar satın aldığım ota, başta azar azar sonra artırarak her gün almaya başladığım, etrafımdaki sınırları hissederek kuş gibi hafiflememi sağlayan, aklımı başımdan alan Xanax'a), düzenli gece hayatıma karşı bir ikaz gibiydi. Yalnızca dairemdeki sarı ışık huzmesinin altında gezinmek istiyordum. Mel'in peşinden koştuğu hayatı artık biraz olsun anlayabildiğimi düşünüyordum.

Bir gece sigaram bitti. Sigara almak için dışarı çıkmaya de-geceğini düşünüyordum. Bornozum ve sandaletlerimle yola koyuldum. Hava soğuktu ama yürümek iyi ve zinde hissettiriyordu. Köşedeki marketi geçip yola devam ettim. Batıya, Sunset Parkı'ndaki su birikintisine doğru ilerledim.

Dördüncü Cadde'ye gelince dört şeritli kavşakta trafiğe bakmadan karşıya geçtim. Bir Sedan karanlıkta hızla bana doğru geliyordu. Farları beni o kadar afallatıyordu ki bu şekilde bana doğru geldiğine inanamıyordum ve emin olmak için durup bak-tım. Arabadan korna çalınıyordu. Tek elimi kaldırdım. Bunun arabayı *durduracağından* emindim. Çok mantıklıydı.

Ve aylar sonra ilk kez bu oldu: Bedenimden sıyrılıp altta ko-caman gözlerle farlara bakakalan kendimi görüyordum. Birkaç saç telinin rüzgârda uçuştüğünü görüyordum. Sanki ağır bir şeyi yanlış biçimde kaldırmış gibi omuzlarımin öne doğru çök-tüğünü görüyordum. Ölseydim kimler üzülürdü? Kimi ararlardı? Arkamda ne bıraktırdım? Bir yığın pis kokulu ot, iki kokmuş daire, kabloludan yayınlamayı düşünüyorlarsa büyük oranda sansürlemek zorunda kalacakları çizgi filmler, Louisville, Kentucky'de ilişkimizi tam anlamıyla geri dönülmez biçimde berbat ettiğim bir adam ve konuşmadığım bir aile...

Yeniden bedenime döndüm. Rüzgâr bornozumu savuruyordu. Soğuk hava vajinama değiyordu. Evde iç çamaşırı giymeyi unutmuştum.

Sedan tiz bir ses çıkararak durdu. Arkasından tesadüfen bir polis arabası geçiyordu. Beni görünce frene asılmışlardı. Arka koltuğa tıklılırken polisler, "Elimle arabayı durdurdum, gördünüz mü?" demek dışında karşı çıkamayacak ya da kendimi açıklayamayacak kadar sersemlemiş bir hâldeydim.

Beni kurtarmaya Donnie gelmişti. Beni bir kâğıt parçasıyla karşılıyordu. Avukatın numarası. "Bunu kendin hallet," dedi.

28. Cadde'deki polis merkezinin dışındaydık. Gecenin bir yarısıydı. Donnie'nin BMW'sinin direksiyonunda Brecky oturuyordu. Radyoyu ayarlarken bana el sallıyordu. Dışarı çıkmıyordu.

Donnie'nin kalçama kadar çektiği pantolonu yukarı çıkarmak için çabalıyordum.

Donnie iki eliyle birden yüzünü sıvazladı. "Bu sabah aynaya baktım. Şu yüz dolarlık muhteşem Dior göz kremi yeni aldım. Şuradaki deriyi düzleştirmesi, çizgileri ve morlukları geçirmesi gerekiyordu. İşe yaramıyor. Çoğu zaman bok gibi görünüyorum."

"Hiç kendini beğenmiş biri olduğunu düşünmedim zaten."

"Kes sesini."

Kestim.

"Beni yaşlandıran sensin," dedi. "Sen, Mel ve tüm yaşadıklarımız. Geçtiğimiz altı ayda son on yılda yaşlandığımdan daha çok yaşlandım."

"Üzgünüm," dedim.

"Üzgün olduğunun farkındayım ama bu benim bir işime yaramıyor. En azından bir adım atmaya çalışmazsan yardım etmeye devam edemeyeceğim. Git bir yardım al. Aklını başına topla. Sabahları yataktan çık ve güne başla. Başka müşterilerim var. Yürüyemeyecek kadar berbat hâle gelip de bir Mazda tarafından ezilip ezilmediğinden endişelenmek istemiyorum."

"Haklısın."

Gözlerinin üstüne düşen kâkülünü üfledi. İki buklüm olduktan sonra doğruldu. "Bu konuda ne kadar ciddi olduğumun farkında mısın?"

Susuyordum.

“Sharon, bu senin Mel’le ağız dalaşına girip sonra üstünde durmadığınız konulardan biri değil. Yapmak beni mahvetse, hoşuma gitmese de ben bunu söylüyorsam çok ciddiym demektir. Tanrı aşkına, Sharon, seni seviyorum tatlım ama sana bir şeyi yaparım diyorsam yapacağıma inansan iyi olur.”

Ona bakmaya utandığımdan başımı salladım. Bakmak yerine trafiği, yolu izledim. Koca bir yaz geçip gitmişti. Yine sonbahar-daydık.

Arabanın kapısını benim için açtı. “Hadi, seni eve bırakalım.”

İKİ GÜN SONRA balkonda sigara içerken sarı bir taksi durdu, içinden valizini çıkarmaya çalışan tanıdık, pasaklı bir kafa çıktı. Kafanın sahibinin, “Yoo,” dediğini duyabiliyordum. “Beni nere-deyse öldürecektin. Unut ulan bahşişi.”

Sürücü bir şeyler mırıldandı. Bana sanki başka bir dilde, “*Sik-tir git,*” diyormuş gibi geliyordu.

“*Sen siktir git.*” Kadın kapıyı çarparak kapatıp etrafına bakındı. Gözlerini kısarak bana bakıyordu. Gelenin annem olduğunu anlamam biraz zaman almıştı.

Kendime gelerek kapıyı kapatmak için koşturmadan önce bir süre bakiştık. “Dur,” diye bağırıldı.

Kapıyı çarparak kapatıp kilitledim.

“Sharon Kay.” Merdivende tıkırdayan çanta tekerleklerinin sesini duyabiliyordum. Kapıya eliyle vurdu. “Sharon Kay, orada olduğunu biliyorum. Şu kapıyı açsan iyi olur.” Bir duraksamanın ardından yeniden konuştu. “Ne demeye *bakıyorsunuz?*”

Donnie arkamdan iş çevirmişti. Annemi değil de anında yamacı aşip anneme yetiştirecek olan Shauna’yı aramıştı. Sonunda içeri alırken, “Hepiniz arkamdan iş çeviriyorsunuz,” dedim. “Neden sadece *Shauna* gelmedi? Birisi gelmek zorundaysa neden *seni* göndermiş?”

“Shauna’nın ilgilenmesi gereken iki çocuğu, aptal bir kocası var. *İş çeviriyorsunuz* da ne demek? Seni aldatmaya çalışan kimse

yok. Benden nefret ediyorsun ve ben nedenini bile bilmiyorum.”

“Ben bir piçim,” diye bağırdım. “Neyi neden yaptığımızı kim bilir zaten?”

“Bunu sürekli başıma mı kakacaksın?

“Evet, öyle yapacağım.”

“Bir ergen gibi davranıyorsun. Gerçekten toy biri gibi.”

“Elimdeki tek aileyi kaybettim. İstedğim gibi davranırım,” diye bağırdım.

Annem irkildi. İkimiz de şaşkınlıkla geri adım attık.

Ama ben üstüne gidiyordum. “Bana *yalan* söyledin. Bunun bir önemi yokmuş gibi davranmaya kalkma sakın. Nasıl istersem öyle davranırım. Beğenmiyorsan gidebilirsin. Defol git. Geldiğin yere geri dön.”

Annem dudaklarını birbirine bastırıp sustu. “Mel için çok üzgünüm,” dedi bir süre sonra. “Çok üzüldüm. Gerçekten gençti.”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Oturup bacak bacak üstüne attım ve elimi saçımda gezdirdim. Yağlı ve kaygandı. Bornoz ceplerimi kurcaladım, günler önce sardığım bir sigara buldum. Ezilmiş olsa da yaktım.

“Şu mereti içmek seni aptallaştırıyor,” dedi annem.

“Görevini tamamladın. Bunlar *senin yaptığın* gibi ezik, yaşlı çocuk tacizcileriyle sevişmemi de sağlar mı?”

Homurdanıyordu. “İç çamaşırın bile olmadan trafiğin içine atlamayı sağlar.”

“Oo, bravo. Şah mat, *anne*.” Dudağımda bir tohum vardı. Tutup fırlattım.

“Donnie’nin sesi telefonda gerçekten üzgün geliyordu,” dedi. “Senin için endişeleniyor. Çoğumuz gibi.”

“Evine git. Burada işin yok.”

“Hayır, hanımefendi. Etrafı görmek istiyorum. Bunca zamandır burada yaşıyorsun ve ben hiç gelmedim.” Çantasını alıp koridora doğru sürükledi. “Başka bir odan var mı?”

“Yok.”

“Bunu *senin* odana bırakacağım o zaman.”

Gördüklerine söylenerek, küfürler yağdırıp iç çekerek evin içinde gözden kayboldu. Arkasından boş bir Ensure tenekesi fırlattım. Duvara çarptı.

Bu kadar sinirlenmek beni biraz canlandırmıştı. Aylarca can sıkıntısıyla boğuştuğuktan sonra bu kadar kızdığım için neredeyse minnettardım.

“Komodin nerede?” diye seslendi annem. TV’yi açıp sesini çok, daha da çok açtım.

BEN KANEPEDE UYUYAKALINCA annem yatağımın çarşaflarını değiştirip orada uyudu. Ertesi sabah küllükleri boşaltarak, küflenmiş çorba kavanozlarını atarak, hamamböceklerini koca büyükanne spor ayakkabılarıyla ezerek evi temizledi. Yerleri paspasladı ve ayaklarımı kaldırmam için paspasın sapıyla bileklerimi dürttü.

“Galiba demin beni bir hamamböceği ısırmış.”

“Yaparlar.”

Daha sonra Donnie gün içinde aradı. Neşeli neşeli, “Annen sağ salim geldi mi?” dedi.

“Senden nefret ediyorum.”

“Bunu nasıl kolay benimsediğimi görsen şaşırırdın.”

“Beni nezaretten kurtardığın için sana teşekkür edecektim ama sanırım o kısmı atlayacağım. Git kendini becer, Donnie.”

“Annenle iyi vakit geçir, Sharon. İşe dönmeye hazır olduğunda ararsın artık.”

ANNEM ŞİFONYERİMDEKİ Xanax’ı buldu. Şişe elinde odaya girdi. “Bu ne?”

Scarface izliyordum. “Neye benziyor?”

“İlaca.”

Annem hızla gelerek şişeyi sertçe kafama geçirdi. “Seni o müthiş okuluna buna başlaman için mi gönderdik?” Şişeyi sallıyordu. “Bunlara ne dendiğini biliyor musun? *Köylü eroini*.”

"Aslına bakarsan köylü eroini oksikodondur. Xanax endişe tedavisinde kullanılan reçeteli bir ilaçtır."

Yine şişeyle kafama vurdu.

"Ne yapıyorsun? Canım gerçekten yanıyor. Yapma şunu!"

Yüzünü benimkine yaklaştırdı. Açık mavi gözleri ıslaktı. "Sen daha iyi bilirsin," dedi.

"Reçetem var," dedim.

"Umurumda değil." Hızla banyoya daldı, halka şekilli pis tuvaleti tek parmağıyla açtı. "İğrenç," diye mırıldanarak içindekileri boşalttı.

Hareketsizdim. "Durma. Başka bir tane daha alırım. *Doktor gözetiminde* bu işler kolay."

"Dene bakalım. Seni nasıl pataklarım görürsün."

Dolabımın arka taraflarında Mel'in küllerini buldu. Tony Montana bir yığın koladan Eskimo öpücükleri yaparken külleri kahve sehpasının üstüne pat diye bıraktı.

"Sharon, hap mı bu?"

"Yok artık," diyerek kalkıp aldım. "Mel'in külleri."

Gözleri kocaman açıldı. "Ya..."

"Evet, *yaa*. Nasıl yani, daha önce hiç insan külü görmedin mi sen?"

"Aslına bakarsan görmedim." Kollarını göğsünde kavuşturdu. Hata yapıp bunun farkına vardığı zamanlarda hep olduğu gibi kızgın bir ruh hâli vardı.

"Tanrım." Kapağı kaldırıp gösterdim. Ardından kapağı yeniden kapattım. "Nasıl Baptistsin *sen*?"

"Sharon Kay, bu kadar yeter."

"Ne zaman yeteceğini ben söylerim."

"Bunları evde tutmak pek sağlıklı değil."

"Bırakır mısın şunları?"

"Peki," dedi ama sarsılmıştı. Kahve masasına özenle bırakışından anlayabiliyordum. Odadan çıktı. İlk kez tek seferde isteğimi yerine getiriyordu.

ANNEMİN NEW YORK'A, özellikle de Brooklyn'e alerjisi vardı. Gençler arasında oduncu gömleği ve yüksek belli pantolonların moda akımı olmasını hem komik hem de şüpheli buluyordu. Evsiz insanlar ona bağırdıklarında, o da onlara bağırma eğilimi gösteriyordu. Eve market alışverişini ya da temizlik malzemeleri getiren, evcil hayvanların ihtiyaçlarını temin eden servislerin olduğunu söylediğimde, "Buradaki insanlar hem nasıl bu kadar zayıf, hem de tembel olabiliyorlar anlamıyorum. Ben böyle saçma sapan şeylere paramı çarçur etmem," dedi.

Bir markete gidip Mop&Glove ile Clorox bezlerine otuz dolar harcamıştı. Market sahibiyle pazarlık yapmaya çalıştı. Adam ona hadi oradan dedi. Annem ödemesini yaptı ve hepsini daireme taşıdı, sonra kanepeye çöküp poşetlerin avuçlarında bıraktığı kırmızı çizgilere somurtarak baktı.

"Sana söylemiştim," dedim.

Ertesi gün duş almaya ikna oldum ve onu Prospect Park'a götürdüm. "Buraya gelmişken bir yerler görmek istiyorum," dedi. "Seni evden bir kez olsun çıkarmadan buradan ayrılmayacağım. Otuz üç yaşında yaşlı bunaklar gibi eve kapanmanın âlemi yok."

"Ben yaşlı ve bunağım."

Eğilip sertçe kıcıma vurdu. "*Kes sesini,*" dedi, sesini garip biçimde çatlatarak. Son bindiğinden beri metro ücretleri yirmi beş sent artmıştı. Turnikeden metro kartını geçirmek annemi delirtmişti. Kartı önce çok yavaş, ardından çok hızlı çekmek için iki dakika harcamıştı. Arkasında bir sıra oluşmuştu. Başka turnikelere geçmelerini sağlayana kadar insanlara boş boş baktım.

"Daha önce hiç kredi kartı kullanmadın mı?" diye sordum ona.

"Ukalalık yapma." Trene binince bir ara stüdyoya uğramayı önerdi.

"Orada bir süre yaşamadınız mı? Orada yaşayan birileri var mı?"

"Yok."

"Gidip temizleyelim. Tekrar orada çalışabilirsin."

“Buraya yakın değil. Bushwick diye bir yerde.”

“Orası nerede?”

“Çok uzak. Uzatma, lütfen.”

“Bir yere boşu boşuna kira ödeyip oturmamayı anlamıyorum.”

“Hayır dedim sana,” diye bağırdım. Vagondakiler susmuştu. Koltuklara tırmanan bir iki çocuk bize bakmak için durdu. Park’ta çeyrek mil işaretini görünce homurdanmaya başladı. Ördük gölüne doğru giderken bir sigara yakıp ellerini kaldırarak “Tamam,” dedi. “Ben pes ediyorum. Yoruldum. Bir taksi tutalım. Taksi nerede?”

Eve dönerken hiç konuşmadık. Dudaklarını sıkarak pencereden dışarı bakıyordu. Kahverengi evlerin, bisikletçilerin yanından geçiyorduk. Cüzdanını tutuyordu. Parmak eklemleri sararmıştı. O gece odamdan sesini duyuyordum. Doral sigarasının dumanı kapısının altından süzülüyordu. Kimle konuştuğunu bilmiyordum. Belki Kent’le belki de Shauna’yıydı. Duymamı istediği bir konuşma değildi ama yine de duraksayarak net biçimde, “Beni *korkutuyor*,” dediğini duyabiliyordum.

KAPI ÇALDI. Annem diyafona gidip *konus* düğmesine bastı. “Alo?” dedi sanki telefonunu açmış gibi. Sonra ona gösterdiğim gibi *dinle* düğmesine bastı. Büyük bir şey başarmışçasına bakmak için bana döndü.

“Sharon?” Bir erkek. Genç. Sesi çatlak.

“Kimsiniz?”

“Anne, parmağın hâlâ *dinle* düğmesinde.”

“Ya.”

“Sharon, *dostum*,” dedi ses.

Bakmak için pencereye gittim. Tatum ve Ryan’dı. Biri hâlâ kel, diğeri hâlâ fazlasıyla rastalıydı. Beni ilk gören Tatum oldu. Ryan’ı dürtüyordu. Birlikte bağırımaya başladılar.

Merdivenden koşarak inip kapıyı açtım. Üstüme çullandılar. Çok tanımadığım bu iki adamı görmenin beni bu denli mutlu et-

mesi anlık bir durumdu. Boğazımın düğümlendiğini hissedebiliyordum. Beni sarmalamalarına müsaade ederek ben de onları kucakladım.

// **i**ŞTEN AYRILDIK," DEDİ TATUM.

"Çizgi film yapmak istiyoruz," diye ekledi Ryan.

"Evet."

"Ted küplere bindi."

Tatum uzanıp Ryan'ın başına vurdu. "Aptal herif," diye fısıldadı.

Erkeksi kokuları, dağılmış, lekeli valizleriyle odamı çoktan doldurmuşlardı. "Sorun değil," dedim. "Teddy'den bahsedebilirsiniz. Üzülmem."

Annemin duraksadığını hissediyordum, sonra gülümseyerek kafasını içeri uzattı. Annem için Ryan ve Tatum kumaş spor kıyafetleri, düzgün aksanları, ot kokularıyla şüphe uyandırıcı olabilirlerdi ama yine de *erkek* olmaları bu dört kişilik evrenin merkezine yerleştirilmelerini sağlıyordu. Onları beklenmedik biçimde ânında sevmişti. "Çocuklar şurada gazozlarımız var."

"Hindistan cevizli soda demek istiyor," dedim.

"Harika."

"Hindistan cevizli sodaya bayılırız, Bayan Kisses." Ryan rastalarından birini ona doğru salladı. Annemin gözlerinin içi gülüyordu, ellerini çırpmaya başladı.

"Mantıklı," dedim onlara. "*Karşı Konulmaz Aşk*'ta emeğiniz çoktu, özgeçmişinizde bir artınız var zaten. Üniversitede de görsel sanatlar çalışmamış mıydınız?"

"Ben görsel sanatlar çalıştım. Alt dalım filmdi." Ryan bacaklarını yayarak etrafa bakıyordu. Oda temizdi. Ben eşofman gibi bir şey giymiştim, ama bu da bir şeydi sonuçta. Her şeyden, şu an burada olmalarından hoşnuttum.

"Kulağa doğru bir birliktelikmiş gibi geliyor. Ee, buraya gelmeye nasıl karar verdiniz?"

Tatum boğazını temizledi. Ryan yandan ona bakarak kolunun bir noktasını kaşıdı.

“Mel?”

Başlarını salladılar.

“Çocuklar, sorun değil. Mel’den bahsedilince kendimi kaybetmiyorum. İnsanlar ölür. Bu da insanı ertelediği işleri yapmaya zorlar. Anlıyorum. Yani şu işe başlayın. Temsilciye ihtiyacınız var mı? Benimkiyle konuşurum. Gerçekten bir şeyler çıkarmaya çalışan birileriyle çalışmak muhtemelen onun da hoşuna gidecektir.”

Tatum öne eğilerek, “Sen bir şey yapmıyor musun?” diye sordu. O iyi bir dinleyici, işaretleri takip eden kişiydi. Odayı, küllüğü incelediğini görebiliyordum. Onun bu ortaklıktaki rolü *benimkiyle* aynıydı. Gerçi o benim hiç sormadığım kadar çok soru soruyordu. Zekiydi. Erkek olduğu için diye düşündüm. Yolculukları için bir planları vardı.

“Ara verdim sayılır,” dedim.

“Haklısın.” Ryan kafasını salladı. “Zaman zaman herkesin molaya ihtiyacı olur.”

“Ee, siz bir şeyler yapıyor musunuz?”

“Yapıyoruz.” Ryan telefonunu eline alıp bir şeyler aradı. “Sana birkaç çalışmamızı gösterebiliriz. Afrodizyak kahveyi bulan azgın zombilerle ilgili. Kahve dünya çapında yayılıyor ve her yerde muazzam seks partileri oluyor. Film meme şova dönüyor.”

“Güzel bir konusu varmış.”

“Biz de öyle düşünüyoruz. Mel desteklemişti.”

“Çocuklar, kalacak bir yere ihtiyacınız var mı?”

“Evet.”

Annem sodayla geri gelmişti. Önüme diyet kola bıraktı. “Sharon’ın bizimle kalın dediğini mi duydum?”

“Stüdyoda kalırsınız,” dedim onlara.

Annem kafasını kaldırdı. “Oraya gitmek istemediğini düşünüyordum.”

“Orada kimse yok. Gayet de kalabilirler.” Onlardan yana döndüm. “Bu bahsettiğimiz, Bushwick’in dışında bir çalışma

alanı. Orada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Bir iki yatak, bir kanepe, birkaç araç gereç var.”

• Ryan şükran dolu bir tavırla, “Vay be!” dedi. “Harika olur.” Önce Tatum’a sonra yine bana baktı. Yüzünde hayli hevesli, umutlu bir ifade vardı. Henüz çok bir şeyini kaybetmemiş biriydi. Kalkıp ayakkabılarımı giymeye koyuldum.

STÜDYONUN ÖNÜNDEKİ kaldırımın tam ortasında kocaman bir insan dışkısı vardı. “Dostum,” dedi Ryan.

Annem çocuklara dönüp, “Bence tam da şu an hepiniz Louisville’e geri dönmelisiniz,” dedi.

Merdivenin başında iki rakun bize bakıyordu. Annem hor-murdanarak üstlerine yürüyünce kaçtılar. “Şunlara günlerini göstereceğim,” dedi bize ve koşar adımlarla merdiveni çıktı. Pencereden evin içine bakarken elleriyle gözlerini çevreledi.

“Annen harika biri,” diye fısıldadı Tatum.

Annemin hapsirisi izliyordum. Pencereden eliyle bir toz katmanı kaldırıyor, Lee markalı pantolonun arkasına eline bulaşan kiri siliyordu. “Sanırım,” dedim.

Kapının kilidini açıp omzumla ittim. İçeri ilk giren annem oldu. Çantasını yere bırakırken, “Püf,” diyerek öğürdü. “Çok daha önce gelmeliydik, Sharon Kay. Burası bok gibi kokuyor.” Mutfağın içine doğru kaybolmuştu. “Burada *fare pisliği* var Sharon Kay. Bu konuyu nasıl çözeceksin merak ediyorum.”

“Annen harika biri,” dedi Ryan usulca.

“Söylemiştin bunu.”

“Onunla evleneceğim.”

“İğrenç.”

“İğrenç değil, *seksi*.”

İç çekip çantamı yere bıraktım. Utanmıştım. Evime gelen ziyaretçilerim, bize hayranlık besleyen Tatum ve Ryan’ın onları önemsemediğimi düşünmesini istemiyordum. Annemin burayı nasıl gördüğünü önemsiyordum. Lanet olsun, ben de kiri pası görmeye başlamıştım. Kapının yanındaki sehpa da bir not vardı.

Mel'in eski alışveriş listelerinden biriydi. Bir ejderhanın burun deliklerinden çıkan bulutlarda *tuvalet kâğıdı, buzlu şeker, Activia, sigara* yazıyordu.

Bu listeyi bulduğum yere özenle bıraktım. Dönmeden, "Xanax'la balatayı sıyrıp trafiğin ortasına atladığım için annem burada," dedim.

Mutfaktaki tıkrıtlar duruyor, sonra usul usul yeniden başlıyordu. Çocukların elleri ceplerindeydi. Tatum başını kaşıyarak pencereden dışarı bakıyordu.

Ona bakarak, "İnternette o geceden bir fotoğraf vardır, değil mi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Güzel bir fotoğraf var. Hoş görünüyorsun."

"Ne güzel ama bu berbat hâlde olduğum ve yola atlamaktan tutuklandığım gerçeğini değiştirmiyor. Tam anlamıyla giyinik bile sayılmazdım. Bundan bahsetmiş miydiniz?"

Ryan, Tatum'a bakıp güldü. "Biliyoruz."

"Yaa. Tabii." Ortamda baş döndürücü, ağır bir küf kokusu vardı. Hava soğuktu. Birkaç canavarımsı hamamböceği kanepenin altına kaçtı. Mel'le benim karşı perspektiften çizgi çalışmalarımızı kontrol etmek için kullandığımız aynanın yanından geçtim. Şakaklarımda, saçımın tepesinde grilikler vardı. Durup baktım. "Brooklyn'in bu kısmı biraz bakımsızdır ya da eskiden öyleydi," dedim onlara. "Birkaç kahve dükkânı açıldı. Manhattan'a L treniyle kırk beş dakikada gidilebiliyor. Etrafta çok market yoktur. İhtiyaçlarınızı ya eve getirtmeniz ya da metroyla taşımanız gerekecek ama burası bizim için uğurlu bir yerdi. Sizin için de öyle olacaktır."

Kanepenin arkasına asılmış eski bir tişörtü alıp Cintiq'i sil dim. Köşedeki küçük çatlak neredeyse görünmüyordu. "Gençler, hiç şunun gibi bir şey kullandınız mı?"

Tatum'un gözleri büyüdü. "Bunlar çok pahalı. Üç, dört bin dolar filandır."

"Daha fazla ama biz bunu ucuza almıştık." Geri çekilip elimdekine baktım. Mötley Crüe baskılıydı. Mel'in tişörtlerindendi.

Yüzüme yaklaşıp kokladım. Küf, ter ve o günden beri geçen her boş günün kokusu vardı. “Kullanabilirsiniz,” dedim.

Ryan odanın kıyısını köşesini inceliyordu. Mantar panomuza baktı. Pencerelerden dışarıya bakıyordu. Hâlâ çarşafı kaplı Sharon Duvarı bir uçtaydı. Çarşafı kaldırıp altına girdi. Donakalmıştı. Usulca kendi kendine küfrettiğini duyuyordum.

Yukarıdaki oturma alanımıza çıktım. Yatak odaları vardı. Mel’in odasına kafamı uzattım. İçinde uyuduğu çarşaf, La Guardia Havalimanı’na geç kaldığımız için hazırlanırken duvara fırlattığı yastıklar... Daha sonra hiçbir şeyi kıpırdatmak istememişim. Stüdyodan yeterince uzun süre ayrı kalırsam, geldiğimde onu çizim tahtasının başında parmaklarını oynatırken bulacağım, içeri girdiğimde bana bakıp, “Pekâlâ, hangi cehennemdeydin. Geç kaldın,” diyeceğine dair yarı bir umut taşıyordum.

Tekrar aşağı indim. “Yatak odaları yukarıda. Onları temizlemeliyiz.”

Annem şişkin koca çantalarla mutfaktan çıktı. “Temizlik araç gereci gönderen şu yeri arayacağım. Sen de iyisi mi bir imha edici ya da bir şeytan çıkarıcı falan çağır. Hayatımda hiç bu kadar çok hamamböceği görmemişim.” Kapı sertçe kapandı.

İlk soran olmayı göze aldım. “Ee, Teddy, *Ted* nasıl?”

Ryan ve Tatum birbirine baktılar, karşılıklı bocalıyorlardı. “Şey...” dedi Ryan.

“İyi,” dedi Tatum.

“Evet, gayet iyi.”

Uzunca bir duraksamanın ardından ellerimi açtım. *Eee?*

“Evlениyor,” dedi Tatum.

Bu kelimeleri duyunca içimde bir şeyler koptu.

Louisville’den ayrıldığımızdan beri iki yıl boyunca Xanax’lı gecelerimde Teddy’yi ödüllü, gizli saklı bir hayalin, kafamda oynattığım tuhaf küçük bir fantastik senaryonun bir parçası olarak düşünüyordum. Bugünleri atlatıp karşılıklı konuşarak heyecan dolu bir seks sahnesiyle bir araya gelecektik. Teddy’yi aramaya-
cağıma ve bu planı uygulamaya ne zaman geçeceğime tam ola-

rak karar vermemiştim ama bunun olacağından emindim. Sonsuz gelecekte zamandan bol bir şey yoktu.

Eski alışkanlıklar zor kayboluyordu. Geride bıraktığımız aylarda Teddy, Teddy'den çok beynimin uydurduğu bir şey hâline gelmişti ama benim için yine de o kadar elle tutulurdu ki dünyada bir yerde var olduğunu, gerçek bir yaşamı olduğunu neredeyse unutmuştum. Bu hiç değilse felcin etkilerinin epey geçtiğinin, kendime geldiğimin bir işaretiydi. Yine Frankenstein çizebilirdim. Çıkarılacak tek iyi yan buydu. *Unutuyorsun*, dedim içimden. Senin için önem taşıyan herhangi bir şey, seni *seven* biri bile beyninde asla bir yer tutamıyor.

Annem tekrar içeri girdiğinde çocuklar suçlu suçlu bakıyor, Ryan rastalarıyla oynuyordu. "Biraz önce evsiz bir kadının kaldırırma işediğini gördüm. *Güpegündüz*." Beni görünce durdu. "Sharon. Hepinizin rengi atmış. Ne oldu?"

"İyiym," dedim. "İlaçlarımı almam gerek." Başımı eğerek hızla tuvalete girdim.

Gece yarısına kadar temizlik yaptık. Mel'in yapıştırdığı kâğıtları, sigara izmaritlerini, ona özgü diş izlerini taşıyan kalemleri topladım ve hepsini yatak odasındaki bir kutuya koydum. "Onları şimdilik ayırdım," dedim çocuklara. Onlar da beni onaylıyor, soru sormuyor ve yüzüme bakmıyorlardı.

Öfkeliydim. Baktığım her yerde Teddy'nin yüzünü görüp duruyordum. Mel'in ölümü, benim tutuklanmam, bildiğim her şeyin rayından çıkması, bunların *hepsi* yaşanırken o da hepsinden haberdardı. Beni internetten takip etmek o kadar da zor değildi. Ryan ve Tatum'un da bildikleri aşikârdı. Mel ve ben *haber* değeri taşıyorduk. İnsan telefonda mı etmez? İhtiyaç duyduğum anda, konuşmasak bile zihnimin önemli bir bölümünü işgal eden bu adamdan *hiçbir şey* gelmemişti. *Tanrı aşkına* ben onun varlığını o kadar *güçlü* biçimde içimde hissedebiliyordum ki *bunca zaman boyunca* benimleydi. O ise hayatını sanki hiç yeniden bir araya gelmemişiz gibi sürdürmeye devam etmişti.

Annem, Park Slope'a taksiyle döndü. Ryan ve Tatum'u Trout-

man ve Knickerbocker'daki bir kamyonetten taco almaya götürdüm. Tam Ryan cabeza' taco deneyip cabezanın ne anlama geldiğini öğrenip aklını kaybettiği sırada Tatum'un telefonu çaldı. Arayan Teddy'ydi. Hepimiz biliyorduk. Tatum kaşlarını kaldırıp tek parmağını havada tutarak *bir saniye* derken bozuntuya vermemeye çalıştı. Sonra arkasına dönerek bize bakıp sokağın alt tarafına doğru indi.

Yolda bir şişe Four Roses alarak stüdyoya geri döndük. Kaçınılmaz şekilde çocuklardan daha çok içiyordum ve onlar uyuduğunda Tatum'un yanı başında duran telefonunu alıp kısa bir duraksamayla geçmiş bölümünü açıp aradım.

Uykudan kalkan Teddy'nin sesi boğuktu. "Dostum, çok geç oldu. Umarım bir yerlerde yaralanmışsındır yoksa..."

Konuşamıyordum.

İç çektiğini duyuyordum. Düşünüyordu. Arayanın kim olduğunu anlamıştı. Kısık sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Aramayacaktın. Ne yapsaydım?"

İç çekti. Arka taraftan bir mırıldanma geliyordu. Arkasında arayanın kim olduğunu soran biri vardı. İçimin sızladığını hissediyordum.

"Neden aramadın?" dedim kısık sesle.

Yatak yaylarının gıcırdadığı duraksamalı bir an yaşandı. Tekrar konuştuğunda evin daha derin bir akustiğe sahip başka odasına geçmiş olduğunu anladım. "Galiba ne diyeceğimi bilemedim," dedi.

Öfkemin biraz azaldığını hissettim. Samimi olmaya başlamıştı. Kendini dümdüz ifade ettiği zaman onun kadar samimi olan biri yoktu. Zaten samimiyetin özü de buydu. Biri size değer verdiğinde bunu daima hissederdiniz.

"Mel için üzgünüm," dedi. "Gerçekten çok üzücü."

"Sağ ol."

"Tatum'un telefonunu kullandığından haberi var mı?" Kalkıp başka bir yere geçtiğini duydum. Eski mutfağa. Kapı kapandı.

* Hayvanın kafatasındaki et anlamına gelen ispanyolca bir kelime. -çn

“Uyuyor.”

“Sen iyi misin?”

“Hah.”

“Ne anlama geliyor bu *hah*?”

“Gerçekten umurunda mı?”

“Sorduğuma göre umurumdadır, Sharon.” Şimdi, sesinde bir gerginlik vardı.

“Neden aramadın?”

“Sana bir şeyler *borçlu* olduğumu düşünmen ilginç, Sharon,” dedi. Sesi tıslar gibi çıkıyordu. “İşte *bu* yüzden, her şeyde kendini aşırı haklı görmeyi yüzünden aramadım. O lanet *bornozunla* kendini trafiğe attığın için tutuklanmandan sonra deli gibi endişelensem de... Aslında Louisville’deki ofisinize daha sonra özür dilemek için gelmişim, biliyor musun?”

İçim titredi.

“Gitmişsiniz. İyi ki de öyle olmuş. Çünkü özrü hak etmiyor-sun. Neticede başımı ağrıtmaya değmezdi. Böyle bir şeyden ya-kayı kurtarmana izin vermek gerçekten tehlikeli olurdu.”

“Ne yaptım ben?” diye ağlamaya başladım.

Sesini yükseltiyordu. “Sen...” Nefes almak için bir an durak-sadı. Bu duraksama aslında çok ihtiyacım varmış gibi orada bir başkasının olduğunun, Teddy’nin nişanlandığının, yanındaki-nin bunu duymasını istemediğinin bir onayıydı. “Bir film yaptın ve istememe, içindekinin *ben olduğumun açık olmasına rağmen beni kullandın*, Sharon.”

“Filmi izledin mi?” diye sordum.

“Beni ilgilendiren kısımlarını gördüm.”

Karşı Konulmaz Aşk’ta Teddy sandığı açarken ismini verme-diğimiz suç ortağımdı. Ayrıca ormandaki yolculuğum sırasında büyümüş hâliyle karşılaştığım, birlikte bir meşenin dalına tırmanıp ılık, kırmızı bir odacığa düştüğüm, yolumuza devam etmeden önce bacaklarımızı birbirine dolayıp tembelce kendi et-rafımızda dönerek havada birlikte savrulduğum adamdı. Takip edildiğim kovalamacaya kısa bir araydı. Bir şekilde baktığım her

yerdeydi. Kalemî kâğıda yerleştirdiğimde onun yüzü çıkıyordu. Başka türlü düşünemiyordum. Elimden başka şey gelmiyordu.

Filmde Teddy rüyamda görmüşüm gibi kayboluyordu. Ben meşenin yanında uyanıyordum. Ayak sesleri yaklaşırken yenden koşmak zorunda kalıyordum. Bu tabii ki kesmeyi düşün-düğümüz bir sahneydi ama sonunda Mel bile dudak bükerek bu sahnenin filmin geneline bir yumuşaklık kattığını, ormandan kaçışa biraz umut, biraz teselli eklediğini kabul etmişti.

“Filme kontrol edemediğim bir hâlimi yerleştirdiniz,” dedi sonunda. “Sana yapma dememe rağmen bildiğini okudun, yine de yaptın. Bunu yaparak Mel’i seçmiş oldun. Doğru mu? Tam da onun istediği gibi. Seni ateş üzerinde dans ettirebilirdi, Sharon. Ona hiç hayır diyemedin.”

Sesim kesildi. Yere çöktüm. Aklıma onun ve Mel’in mutfakta karşılıklı oturuşları, şarap kadehlerinin ardından ters ters birbirlerine bakışları geliyordu. Haksız olmadığını biliyordum. Kafamı ellerimin arasına alıp aklıma gelen tek şeyi söyledim.

“Onun sesini duyabiliyorum.”

“Kimi?”

“Nişanlımı. Bana ne zaman bahsetmeyi düşünüyordun?”

“Hiçbir zaman. Başarabilseydim.”

İçimdeki hoşnutsuzluğun soğukluğunu hissediyordum. Bir an için gözüm karardı. Canım çok yanıyordu.

“İşte bu yüzden aramadım,” dedi. “Bir çıkmazdayız, Sharon. Söylenecek bir şey kalmadı.”

Bir *çıkılmazdayız*. Bu adamın zayıf olduğu bir nokta varsa, o da dürüstlük için hep yanlış ânı seçmesidir. Öfkemin arttığını hissedebiliyordum. El bombasının pimini çektim. “Kentucky’den neden ayrıldım biliyor musun? Annem sonunda bana bir gerçeği itiraf etti. Ben piçmişim ve tahmin et gerçek biyolojik babam kimmiş? Senin baban. Çünkü hayatım küçük bir şov programı gibi olmalıydı. Ensest ilişkiye girmişiz. İyi geceler, *Ted*.”

Boğuk bir ses çıkardı. Telefonu kapattım.

Diğer odada, Ryan ve Tatum uykulu uykulu bana bakıyordu. Tatum'a telefonunu verdim. "Özür dilerim," dedim.

"Bu doğru mu?" diye sordu Ryan.

"Ne, Teddy'nin babasının aynı zamanda benim babam olduğu mu? Mümkün."

Bir an her şey sessizleşti. Ardından Tatum inanmaz sesler çıkardı. Ryan bağırdı "*Iyy, kan bağın olan biriyle mi yattın?*" Tatum, "*Dostum!*" diye bağırarak onu destekledi.

Kendimi bir sandalyeye bıraktım. Göğsüme bir acı çökmüştü. Teddy haklıydı. Bana hiçbir borcu yoktu.

PARK SLOPE'TAN DÖNDÜĞÜNDE annem salona girdi ve çizim defterime vurdu. "Benim resmimi hiç çizmemişsin."

"*Karşı Konulmaz Aşk*'ta seksenlerdeki hâlini çizmiştim."

"Ama şimdiki hâlimi hiç çizmedin."

"Şimdiki hâlini çizmemi isteyeceğini hiç düşünmedim."

Gözlerini kıstı. "Yanlış düşünmüşsün, şekerim. Beni çiz."

Omuz silkerek etrafımda kurşun kalem aradım. Kahve fincanından kalem almak için çizim masasına doğru topallayarak gittim.

"Bu şeyi kullandığını pek görmüyorum," dedi.

"Ara verdim."

Yine bir çizim defterinin başına oturmak tuhaf geliyordu. Hantallaşmış hissederek kurşun kalemi tuttum. Bunu bir daha hiç kullanabilecek miydim, gerçekten? Deftere baktım, sonra aneme baktım.

O da bana bakıyordu. Ardından bir Doral yaktı. "Eee?"

Bez Ikea sandalyesine oturunca sandalyenin kıcını ağrıttığını söyledi. Bacak bacak üstüne atarken onu inceliyordum. Eşofman üstü, kot pantolon, kaba saba spor ayakkabılar, zincirleri göğsüne inen gözlük... Kırışıklıklardan katman katman olmuş bir boyun, gözlerinin etrafında derin çizgiler, burnundan ağzına uzanan kıvrımlar, çenesinin bitip boynunun başladığı noktada bir katman...

Annem gençken güzeldi. Kisses esmerliğine hiç benzemeyen bir sarışınlığı, duruluğu vardı. Kusurlu dişlerin sekse engel olmadığı, yetmişli yılların balıketli, açık seçik güzellik anlayışına uygun bir güzellikti. Onu, *Karşı Konulmaz Aşk*'ta böyle çizmiştik. Fırtına sahnesi onun yıpranmaya başlamadan önceki dönüm noktasıydı. İnsanları tanımlamak için çizgi, kontur ya da bunun gibi şeyleri kullanmayı öğrenmeden çok öncesiydi. Bunu düşününce kendimi kötü hissediyordum. Yine de yüzü, güzel bir insan yüzünden daha iyiydi. Kopyalamak için yetenek ve dikkat gerektiren bir derinliğe ve hatlara sahip, *ilginç* bir yüz. Üstünde çalışmak gerekiyordu. Mel her zaman, "Güzel bir yüz, çizmesi en kolay şeydir," derdi.

"Yakına gel," dedim.

Kanepede yanıma yaklaştı. Dikkatle bacağıma altıma kıvrıp burnunu inceledim. Hazırlanma çizgileri çizerek, "Elime kalem almalı bayağı zaman oldu," dedim.

"Galiba artık pistlere dönme vakti geldi."

"Kıpırdamamaya çalış."

"Sigara içmeye devam edebilir miyim?"

"Evet. Sadece kolun oynasın. Başka bir tarafını oynatmamaya çalış."

Sustu. Annem altı haftadır New York City'deydi. Artık tek başına dairemde kalmaktan korkmuyordu. İkimiz de onun burada olmasına alışmıştık. Daha sonra Ryan ve Tatum'la *Vahşi Duygular*'ı izlemek için stüdyoya gidecektim. İnsanın planlarının olması güzeldi. Bu çizime tatlı bir hız katıyordu. Dışarı çıkıp arkadaşlarımla vakit geçirmeden önce yapmam gereken işler vardı.

"Eve döneceğim," dedi.

Duraksadım. "Öyle mi? Ne zaman?"

"Önümüzdeki cumartesi. Kent bana bilet aldı. Selamı var bu arada. Tekrar ne zaman geleceğini soruyor. Sana istediğin turtayı pişirecekmiş. Aramızda kalsın ama galiba seni benden çok seviyor." Bir nefes çekip duman bulutunu üfledi. Bulut dağıldı.

Gözünün ucuyla bana bakıyordu. "Tekrar kendi kendine idare edebilir duruma geldin. İyi olacaksın."

"Ben hep iyiydim."

"Biliyorum."

Çizime geri döndüm. Çenesiyle boynu arasındaki ayırım ya da birleşim zorlayıcı olacaktı. İzlenecek ortak bir akış ya da çizgi görmeye çalışıyordum. Onun yerine, dallanıp budaklanan beş farklı çizgi gördüm. "Perişan hâlde trafiğe dalmak ailemizde yaşanan en kötü şey değil. Siz arsızca şeytanla dans edersiniz," dedim.

Bunu bir düşündü. "Haklısın ya da haksız sayılmazsın diyeyim."

Doral'ını söndürüp yenisini yaktı. Bana anlatacak bir şeyleri vardı ve sigarasının dumanıyla gerginliğini dışarı atıyordu. "Karşı Konulmaz Aşk'ı izledim."

Kalem parmaklarımın arasında titredi. Durdum. "Öyle mi? Ne zaman?"

"Geçen gece. DVD'lerinin arasında buldum."

"Ya." Kalemi tekrar kâğıdın üstüne yerleştirmek büyük bir irade gücü gerektirdi.

"Sevdim," dedi.

"Gerçekten mi? Neyini sevdin?"

"Komikti. Gerçekten. Üzücü olduğu anlarda bile, bilirsin işte. Hatta hüznünlendikçe komikleşti. Senin komikliğin gibi bir komikliği var. Senin yaptığın bir iş olduğu anlaşılıyor. Her yanında sen varsın."

"Üzgünken komik miyim?"

"Evet."

"İntihara meylettiğimde Steamboat Willie gibi olduğumu bilmek güzel."

İç çekti. "Öyle söyleme. Şurada bir iltifat etmeye çalışıyorum, seni lanet olası."

Bu kadar huzursuz hissetmeme şaşmamak gerekiyordu.

“Üzgünüm.” Daha çok sessizlik oluştu, daha çok birbirimizi izliyorduk.

“Gerçekten ilginçti. Senin gibi düşünen kimseyi tanımıyorum demek zorundayım, Sharon Kay.”

“Hah.”

“Sen pislik herifleri seviyorsun.”

“Nasıl yani?”

“İyi adamlardan hoşlanmıyorsun. Çıktığın adamlardan öyle anlıyorum.”

“Hımm.” Çene kıvrımını mahvetmiştim. Silip tekrar dedim. “Ben de onlar kadar hatalı olabilirim ya da öyle olduğuma inanmaya başladım.”

“Seni sevmeyen aptaldır,” dedi ciddiyetle.

Yine boynunu, oradaki gevşek, yumuşak katmanlı deriyi çizmeye çalışıyordum. Bitirmesini bekledim. “Emin değilim,” diye devam etti. “Uzun zaman önce sana anlatmam gereken ama yapmadığım şeylerden dolayı seni sıkıntıya soktuğum için gerçekten üzgünüm.”

“Hareketsiz kalmaya çalış.” Boynu, boynu, eşofman üstünün altındaki göğüs kemiği... Boynunun gerisinde belirgin bir çizgi göremiyordum. Atkuyruğunun altından omurgası başlıyordu. Düz bir çizgi yoktu.

“Teddy’de kaldığınızı bilmiyordum,” dedi. “Orayı Faulkner’dan daha gelişmiş bulduğunuz için orada kaldığınızı sanıyordum.”

“Anne, başka neden Louisville’de kalmış olabilirim ki?”

“Bilmem.” Suratını ekşiterek kıcını kaydırdı. “Filmde ondan bahsetmenize şaşırdım. Oydu değil mi? O fotoğrafları bulmanız. Hep olmaman gereken yerleri eşeliyorsun.”

“Ne alaka? Sen şimdi beni mi suçluyorsun?”

“Ee, öyle yapmışsın ama.” Sonra sesi düştü. “Gerçekten yaşad mı o?”

“Evet.”

Yutkunduğunu, boynunu bir çabayla hareket ettirdiğini gördüm. Gözlerini kapattı. “Hadi ya!” diye fısıldadı.

Çizemiyordum. Boynu berbat olmuştu. Sayfayı buruşturup yırtmadan önce derin bir çizgi çektim. “Olan oldu artık,” dedim. “En azından filmde akraba olabileceğimizi göstermedim. Walmart’a tekrar gittiğinde insanlara arkandan fısıldayacakları bir şeyler vermedim.”

Annem duraksadı. “Sana anlattığıma pişmanım.”

“Buna ben de pişmanım.”

“Aslında böyle bir olasılığın mümkün olduğunu düşünmüyorum.” Gözleri doldu. “Sonra tekrar tekrar düşündüm de, onun olduğunu sanmıyorum. Gerçekten.”

“Bu konuşmayı yeniden yaptığımıza inanamıyorum.”

“Geçmişe bakınca, onlarla yatan sanki başka bir insandı. Âdeta başka biriydim. Bilmiyorum. Evlendiğimde gerçekten çok gençtim. On sekiz yaşındaydım. Senin on sekiz yaşındaki hâlini, evden ayrıldığın zamanı hatırlıyorum. Evlenmek aklının ucuna bile gelmezdi. Babanla o yerden ayrılabilceğimizi düşünmüştüm. Gerçi babanın ev dışında başka bir yere gitmeyeceğini herkes söyler sana. Saçmaydı. Önce ağabeyin, sonra ablan doğdu. Bu beni bir süre mutlu etti. Sonra her şey üstüme gelmeye başladı. Oraya sıkışıp kaldım. Nasıl bir hayatımın olacağı âdeta önceden çizilmişti. Kısıtlandıkça daha çok şey istedim. Sahip olamıyacağım, sahip olduğumu düşünemeyeceğim şeyleri istiyordum ama arzularımın farkındaydım. Bu insanı kaşıdıran, çileden çıkaran bir his.” Başını usulca salladı. “Sadece istedim, istedim, istedim. Sen hiç böyle hissettin mi?”

“Evet,” dedim. “Hissettim.” Göğsümün yandığını hissediyordum. Hayatımda annemin beni doğru kelimelerle tanımladığı ilk an buydu. “Filmde anlatmaya çalıştığım da bunun gibi bir şeydi.”

“Biliyorum,” dedi. “*Seni tanıyorum.*”

Boğazım düğümlenmişti. Yüzümü göremesin diye kalemi almaya eğildim. Eğilip çizmeye yeniden başladım.

“Teddy iyi biri,” dedim kendimi zorlayarak. “Ama bu aralar bana çok kızgın ki haksız da sayılmaz. Filmi yapmamı, filmde onü kullanmamı istemiyordu.”

“Ee, sen de kullanmamışsın. Film onun hakkında değil ki senin hakkında.”

“Yine de benden nefret ediyor.” Oturuşumu değiştirdim. Bu resmin annemi gücendirmeme ihtimali yoktu. “İlişkimizi berbat ettim. O da beni terk etti.”

Annem avutucu bir ses tonuyla, “İyi halt etmiş,” dedi, ardından eğilip dizlerimi tuttu. “Unut onu. Unut gitsin. Yapman gereken şeyi yapmışsın. Bundan hoşlanmadıysa cehenneme kadar yolu var. O kadar söylüyorum.”

Bu seferki daha güzel oluyordu. Sanırım yüzünü birleştirmeyi becerebilmişim. “Ee, *Karşı Konulmaz Aşk*’taki eski hâlini beğendin mi?”

Annem başka bir Doral yaktı. “Ya evet. İyi görünüyorum.”

“Gerçekten hepsini izledin mi?”

Gözlerini devirerek öksürdü. “Ne biçim bir anne olduğumu düşünüyorsun?”

BEN VE KAFAMDAKİ SESLER

NASHVILLE DÖVÜŞÜ VE *Karşı Konulmaz Aşk* Netflix’le anlaşmalı yayımlanmaya başladı. Birkaç ödüle aday gösterildik ama Pixar türü, büyük, gösterişli Cineplex yapımlarının gerisinde kaldık. Gürültülü, pürüzlü kısa videolarımızın şatafatlı, pahalı, pürüzsüz yapımların yanında hiç şansı olmamıştı. Yine de ödül törenlerine gidiyor, Brecky ve Donnie’yle oturup şampanya içiyor, tavuğumu yiyordum.

O anlarda Mel’i özlüyordum. Çoğunlukla Disney logosunu gördüğünde gereken sözleri ekrana savuracağı ya da yere tüküreceği ya da diyet kola içen limuzin şoförlerinin somurtkan bakışları altında dışarıdaki kırmızı halıya işeyeceği için. Mel’in avaz avaz bağırmadığı böyle anlarda sessizliğin ne kadar büyük olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Öldüğünden beri neredeyse bir yıl geçmişti.

Onu kaybetmenin ikinci aşamasındaydım. Dünyaya dönüp onun yerine yaşamak. Onu yâd eden *konuşmalar* oluyordu. Mel Vaught’un bir dizi anekdota dönüşmesini dehşet içinde izliyordum.

Hepsinden de kötüsü bu anekdotların bazılarının *benden* çıkmasıydı. Zaman zaman sarhoş olup etrafımdaki doğru tarzdan insanlarla (Donnie, Fart, Aksi Cathie) Mel'den bahsetmek iyi geliyordu. Düşünceler, anılar ve keşifler tarafsız ve heyecan vericiydi. Mel, bütün parçaları ve bağlamsız ayrıntılarıyla âdeta bir mozaikti. Bıraktığı izlenim: Güçlü, küçük burunlu, zayıf çeneliydi. Kedi dansı yapmayı severdi. Joy Division'ın *miyav, miyav will tear us apart again** şarkısını mırıldanarak topaç gibi çevirmeyi sevdiği, sarman erkek kedisi merhum Bay Puddles'ı vardı. Bazen Leş-P adını verdiği Parliament sigaralarından içerdi. Florida Üniversitesi'ne *değil* de Florida eyaletine bir gönül bağı vardı. Jacksonville'deki bir hayvanat bahçesinde bir yaban ördeği elini ısırmıştı. Sonra da ördeklere daima kin beslemişti. Öç olsun diye hep menünün 'dışına' çıkarak ördek ısmarlardı. Gittiği ilk konser 1999 yılında, Cincinnati'deki eski Riverbend stadyumunda Rage Against Machine grubunun, yani artık olmayan bir yerde olmayan bir grubun konseriydi. Patlayıcıları, karikatür çizmeyi ve arkadaşlarını severdi.

Beni sevdiği aşıkârdı. Çok açıktı. Austin'deki bir ödül töreninde önümde tökezleyen Hedgeberg adındaki sarhoş bir karikatürist kalabalığın içinde, "O sana âşıktı. Sense onu *mahvettin, kokuşmuş pislik*," diye bağırıyordu.

"Ne demek istiyor bu?" diye sordum Donnie'ye.

Donnie başını iki yana sallamıştı. "Hiçbir şey. Önemli değil. Sarhoşun teki." Sanki başka bir şey daha söyleyecekmiş gibi bakıyordu ama sonra yeniden kafasını sallayarak beni arabaya yönlendirdi.

Çoğunlukla içimdeki sıkıntıdan bunaldığımdan işe geri döndüm. Donnie bana Atlanta'da danışmanlık işleri bulmaya çalışıyordu. Altı hafta boyunca dönemsel olarak bir otelde kalıyordum. Sonra birkaç aylığına batıya, iyi finanse edilen animasyoncuların kendilerine rehberlik edecek birilerini aradıkları bir yere gittim. Los Angeles parlak, sıcak bir bulanıklık. Günbatımları*

* Şarkının orijinal sözleri: "Love will tear us apart again" şeklindedir. -çn

kahverengiydi. Sinüslerim kurutulmuş fıstık gibiydi. Devren kiralık bir yerde kalıyordum ve sivilce kurutucu Proactiv merhem kokan gencecik çocuklara talimatlar vererek günde üç bin dolar kazanıyordum.

Günlüğümü yanımda taşıyordum. İcini pek doldurmasam da ne olur ne olmaz diye yanımda tutuyordum. Hiç Mel'den bağımsız bir fikrim olmuş muydu? Yaptığım her şey mucize eseri idi, şansın ve koşulların acayip bir kesişimi idi. *Karşı Konulmaz Aşk*'ın bile onun dırdırlarıyla ortaya çıktığını düşünüyordum. Yine de gözlerim eşyaların açısına, renklerindeki değişime, gölgelerine, oranlarına, güzelliklerine odaklanmayı bırakmıyordu. Sürekli *daha fazlasını* isteyen aç gözlü tarafım hâlâ orada olsa da isteklerimi dile getiren sesim daha güçsüz çıkıyordu. Şimdi evren bana *olmaz* mesajı verirken, ben bir tikanıklık hissiyle yorgun düşüp, yerime otururken *peki* demeye meyilliydim. Sanki hayali uzuvlarım ağrıyordu.

Uyurgezer değilmişim gibi davranmaya çalışıyordum.

"Harika görünüyorsun," diyordu insanlar bana. "*Sağlıklı görünüyorsun, rengin düzelmiş.*" Şu da benzer bir gözlem: Sabıka fotoğrafım tam bir Haggis McBaggis çalışması gibi. Saçımı taramadığımı, göğüs uçlarımı gizlediğimi görmek insanları şaşırtıyordu.

Brecky Tolliver'la arkadaş olduk, Mel. Yaşasaydın yalnızca bu gerçek bile seni öldürebilirdi. Brecky'nin ilk projesi yeni yıldan hemen sonra şekillenmeye başladı. Bana İç Savaş'la ilgili bir çizgi komedi çizimleri gösterdi. Bu hâliyle projesi fazlasıyla belirsiz görünüyordu ama Brecky benden tavsiye isteyerek beni de projenin içine çekmeye çalıştı. Bunu bugünlerde daha da yakınlaşmaya çalışarak sık sık yapıyor. Öte yandan ben geri durmayı tercih ettim. İlişkimiz doğal bir arkadaşlık gibi gelmiyor. Birbirimizi anlıyoruz ama yakın hissetmiyoruz. Bir şey beni geri çekiyor. Önemsiz bir konu ama içimden gelmedi.

Beni dönmeye, kendi şovunda çalışmaya ikna etti. "Yapımcı ol," dedi. "Bunu yapabilirsin. Evine dön. Sen bu sefaletin içinde daha mutlusun."

“New York artık sefil bir yer değil,” dedim ona. Yine de eve döndüm. Panelden üç yıl sonra Brecky istediğini elde etti. Beni ağır ağır gelen tatlı bir ödül gibi kazandı. Donnie ve Brecky’nin şu sıralar Upper West Side’da paylaştıkları dairelerinde verdikleri büyük kahvaltılara gidiyorum. Bulaşıkları yıkıyorum, insanlarla biraz konuşuyorum, olanların sınırlarında dönüp duruyorum.

Tatum ve Ryan’ın stüdyonun kira kontratını üzerlerine almalarına izin verdim. Onlar iyi çocuklar. Film gecelerinde beni Bushwick’e sürükleyip çizimlerini gösteriyorlar. Dağıtımcının deposunda tam zamanlı çalışıyorlardı. Kendi çalışmalarıyla hibe aldıklarında yarı zamanlıya çevirdiler. İlk altı ay Mel dokunmuş-tur diye herhangi bir şeyin yerini değiştirmeyi kesinlikle reddedererek stüdyoyu bozmamaları dokunaklıydı. Benim söylenmelerime, surat ekşitmelerime rağmen Sharon Duvarı’nı korumakta, açmakta ısrarcı oldular.

Zaman geçtikçe mekâna yavaş yavaş alışıp onu sahiplendiler. Bir gün Tatum utangaç bir ifadeyle Mel’in odasını tamamen taşınana kadar...

“Yatağı bırakacağım, endişelenme,” dedi.

“Yalnızca bunu tuhaf bulduğum için endişelenirim, dostum.”

Onu o kadar özlüyordum ki burnumda tütüyordu.

● Ç SAVAŞ ÇİZGİ FILMİNİN son sahnelerine gelindi. Başlığı henüz belli değildi. Gerçek bir işe geri döndüğüm ilk hafta toplantılar, ütülenmiş pantolonlar, sabah sekizde yola çıkmalar, küçük mavi beyaz Yunan kupalarında içilen kahveler anlamına geliyordu. Gerçek bir *işin* muğlâk, garip dünyasına girmiştım.

İletişim ağıımızdakilerle ilk toplantımızı bir cuma günü yaptık. “Bir daha asla görmek zorunda kalmayacağın insanlar,” diyerek Brecky beni temin etti. Böylece orada oturup kendimi meşgul gibi göstermeye çalışırken onun sunum yapışını, dil dö-küşünü izleyebildim.

Toplantıya on dakika kala yalnız bir kadın yöneticinin bana baktığını fark ettim. Kızıl saçlıydı, kırklarının başındaydı. Armani

etekli takımı ve ayakkabıları vardı. Hoş biriydi. Öğle aralarını New York Spor Kulübü'nde geçiren kadınlara benziyordu. Bakışlarıyla insanlara değer biçiyordu. Benim tarzıma göre fazla yakındı.

Odaya girmeden önce başımı öne eğdim ve Brecky'nin elime tutuşturduğu not defterine bir şeyler karalamaya çalıştım. Yine kafamı çevirdim. Bakmayı sürdürüyordu.

Toplantıdan sonra Brecky iki adamla birlikte yürümeye başlayınca kızıl saçlı kadın bana yaklaşarak elini uzattı. "Caroline Palik," dedi.

"Sharon."

"Biliyorum," dedi. "Anma töreninde tanışmıştık. Kısa bir andı."

Anma töreni. Başımı eğerek not defterini çantama sıkıştırma-ya çalışıyordum. "Anma törenini çok anımsamadığımı söylemeliyim."

Bir iki siyah pilot kalem çantamdan yere düşünce Caroline yerden almak için eğildi ve kalemleri bana uzattı. "Ben de olsam hatırlamazdım herhalde. Hatırlamak istemezdim belki de."

Bana bakarak kafasını bir yana eğdi. Tanrım, insanların böyle yapmalarından nefret ediyordum. Bir şeyler söylemem gerekiyordu ama aksi gibi bir şey çıkmadı. Anmaya neden geldiğini sormamı beklediğini anlamıştım. Açıklama yapmaya başladı. "Mel ve ben bir süre flört etmiştik."

"Yaa," dedim ardından. "Aa, gerçekten mi? Bir saniye. HBO'da mı çalışıyorsun? Ona araba gönderiyordun?"

"Evet, o bendim."

"Vay be."

Kaşlarını kaldırdı. "Vay be?"

"Seninle tanışacağımı hiç düşünmemiştim de," dedim. "Onu bilirsin, böyle şeylerden, çıktığı insanlardan falan fazla bahsetmezdi."

Caroline'ın çenesinin kıpırdandığını görebiliyordum. Onu gücendirmiştim.

“Ama seninle tanışmak güzel,” dedim çabucak. “Sonunda. En sonunda.”

• “Benim için de öyle. Baksana, şu an gitmen gereken bir yer var mı? Bu biraz tuhaf gelecek ama sana vermem gereken bir şey var. Seni ve Brecky’yi bugün toplantıda göreceğimi biliyordum, o yüzden yanımda getirdim. Hemen köşede sevdiğim bir bar var. Orada biraz oturmak ister misin?”

Saat sabahın on biriydi. Yine de olur dedim.

Caroline Palik’te Donnie’yi andıran bir özellik vardı. Belki de onun daha az rahatsız edici olanıydı. Donnie’deki klarnet gıcır-tısı gibi sesin yerine onda okulunu yeni bitirmiş insan sesi vardı. Belli bir yöne gidiyorsa arkasında kalmak değilse de onunla birlikte hareket etmek zorunda kalıyordunuz. Beni sakın bir sokaktaki deri koltuklu, kırmızı aydınlatmalı, şık bir restorana ve içindeki parlak, meşe bara yönlendirdi. Hem evrak çantası hem de çanta taşıyordu. Evrak çantasını barın altına itti ve ceketinin cebinden ihtiyatla yaladığı küçük bir vakumlu askı aparatı çıkardı (Cilveli bir hareket. *Mel*, kadın zevkini hiç anlamayacağım.) ve duvara yapıştırdı. Çantasını astı.

Bana bakıp gülümsedi. “Bunu yapışımı izlerken sanırım *Mel*’de de aynı ifade oluşuyordu. Kraliçe Elizabeth’in de kullandığını söyledim ama inanmadı.”

“*Mel* doğuştan kuşkucuydu.”

“Onu bu kadar iyi yapan da buydu.” Barmen Caroline’ı selamladı, birbirlerini tanıyorlardı. “Ne istersin, Sharon?”

“Kola alacağım.”

Bana hafif, içten bir gülümsemeyle döndü. “Daha sert bir şey istemediğinden emin misin?”

“Birkaç yıl önce geçirdiğim felçten sonra tansiyon ilacı kullanıyorum,” diye yalan söyledim. “İçkiyle aram iyi değil o yüzden.” Kendimi açıklama gayretim verdiğî rahatsızlık içinde ceketimi çıkardım.

“*Mel* geçirdiğin felçten, aksamandan bahsetmişti.” O an bana

bakmıyordu, evrak çantasına erişmek için eğiliyordu. Kalktığında yüzünde sakin, kayıtsız bir ifade vardı.

“Sana topalladığımı mı söyledin?”

Caroline önemli değil dercesine omuz silkti. “Laf arasında anlatmıştı.”

Etrafıma bakındım. Barda sadece biz vardık. “Bana bir şey vereceğini mi söylemiştin?”

“Bir dakika.” Birkaç kâğıdı eleyip bir dosya çıkardı. Barın üstüne bıraktı.

Ben de açtım. Senaryo taslakları, çizimler... Mel’in çizimle-riydi. Onun konuşma çizgileri, küçük kalın el yazısı, geniş, ha-vada kalan yüzleri... Mel’in senaryo akışları hep deli gibi kar-maşık olmuştu. Bu da yapış yapış silgi izleriyle, bir köşesindeki temiz rölyefin üstündeki parmak iziyle farklı değildi. Hayatımın büyük bir kısmını onun notlarına, taslaklarına bakarak, onları düzenleyerek, ayarlayarak geçirmiştim. Bunun ona ait olduğunu hemen anlamıştım.

“Bu nedir?”

“Ölmeden önce dairemde bıraktığı eşyalarından bazıları,” dedi Caroline. O sırada içeceklerimiz geldi. Martinisini yudum-larken eli hafiften titriyordu. “Bence ikiniz *Karşı Konulmaz Aşk*’ın son aşaması üstünde çalışırken, o bunların üstünde çalışıyordu. Bir ara gelip almasını söylemiştim ama Avrupa’ya gitmiştiniz. Masada unutuldular. Bunları sana ulaştırmam bu kadar zaman aldığı için beni affet.”

Sayfaları karıştırmaya başladım. New York manzaraları: Pen-ceremizin önündeki köprü üstünden tren hızla geçiyordu. Kı-yafetlerin, küllüklerin, köşede parlayan Cintiq’in dağınıklığıyla stüdyomuzu çizmişti. Çizimler iyiydi. Mükemmel değildi. Bun-lar ilk ya da ikinci taslaklardı. Net bir anlatım yoktu ve sunum karışık. Bunlar hep benim dikkat ettiğim, tek başına yapacağı ilk projesinde kendi başına yapmayı öğrenmek zorunda kalacağı şeylerdi.

Baştaki taslaklarda o ve ben vardık. Sene 2007, çalışıyorduk.

Nashville Dövüşü'nün yapımının en başları olmalıydı. Çalışma masalarımızda sırt sırta vererek eğilmiştik. Katlanmış, somurtarak defterlerimize bakıyorduk. Arka taraftaki TV, Dick Cheney'in soluk bir gravürünü gösteriyordu. Bir sonraki karede Mel bana bir fıkra anlatıyordu. Ben gülüyordum ve dünya kırmızı parıltılar saçıyordu. Trombonlar çalıyor, çiçekler soluyordu.

"Gülüştü hem harika hem de korkunçtu. İç gıcırdatan bir ses çıkıyordu. Onunla birlikte film izlemek insanı için için utandırıyordu," diye yazmıştı Mel.

Bir sonraki karede Bayan Beav adında, caddede bir aşağı bir yukarı pinpon topu sektiren, pantolon ağı rasgele bir yerlere takılırken, *"BEAV! BEAV!"* diye çığlık atan bir karakteri tasarlıyorduk.

Kaşlarımda kararlı bir çatıklıkla, *"Bence BEEV demeli,"* diyordum. *"Gereksiz bir A yerine iki E'yi tercih ederim."*

Mel, *"Zeki kadındı,"* diye yazmıştı.

Sonraki sahnede bir yere çıkmak için giyiniyorduk. Bir lavabonun üstünden eğilerek aynada rimel süren yakın çizimlerim vardı. Çok modern, çok rahat bir yüksek belliyile görülüydüm. Birinci karede Mel sırtıyordu. *"Şu hâline bak, annenin pantolonuyla havalı havalı geziyorsun."*

"Kes sesini, ben bu pantolonları seviyorum."

"Şu an yüzde seksen göbekten oluşuyorsun. Sana bakamıyorum bile."

"Kıskançsın. Süper havalı pantolonlarımı kıskanıyorsun."

"Göbeğinin üstüne kadar çekmişsin. Bu, hayattan vazgeçtiğinin bir göstergesidir."

Son karede: İçindeki kırıntıları üstüne dökülecek şekilde kalemliği kafasının üstüne boşaltıyordum.

"Güzel kadındı," diye yazmıştı Mel.

Tüm bedenim buz kesmişti. Bu çizimlerde tanıyabildiğim bir nitelik vardı. Aklından geçenleri çizme ihtiyacından çıkan bir üründü. Bana ne zaman baksa uzun uzun incelerdi. Yüzünün hareket ediş şekli, konuştuğumda ve düşünürken nasıl

görüldüğüm. Bu içindekileri dışa vuran bir çizimdi. İçindekileri öldürüp gömebilmek için hikâyeleştirme tekniği idi... Bunları, unutmak için yapmıştı.

Aklıma Kentucky State Tobacco Champion yazan bir yerden ona aldığım, içinde büyük ihtimalle Jack Daniels ve kola olan en sevdiği kahverengi benekli kupası yanında, gözlüğü başının üstünde çizim masasına çökmüş bir Mel geldi. Mel gerçekten canını dişine takarak çalışmıştı. Her ikimiz de öyle yapmıştık. İkimizin de kendince nedenleri vardı. Ama ben onun sebeplerini sormayı hiç düşünmemiştim. Suçluluk hissi o kadar derinden sarstı ki midem bulanıyordu. Onun yeteneğini bize aitmiş gibi görmem ne küstahlıktı.

“Bunları daha önce hiç görmedim,” dedim.

Caroline’ın yer değiştirdiğini hissedebiliyordum. “Öyle mi?”

Başımı kaldıramadım. Sayfaları yeniden karıştırmaya başladım. Zaman harcadığı, kafa patlattığı bir proje olduğu kesindi. Arkamdan iş çeviriyordu ve Caroline bunu öğrenmemi istiyordu.

“Siz ikiniz nasıl tanışmıştınız?” diye sordum.

“Bir sene Animacon’da tanıştık.”

“Yani, Mel sana Animacon’da mı asıldı?”

Caroline önce bozuldu, sonra yumuşadı. Dişlerini gösterek sırtıyordu. Gözlerini hafifçe devirdi. “Olabilir. Ona kartımı vermiştim. Belki bir yıl kadar sonra beni bir fikir danışmak için aradı.”

Beşinci sayfa. Koyu saçlar, büyük memeler. Yuvarlak, kaygılı göz bebekleri... Bendim bu. *Nashville Dövüşü* zamanındaki (bir seks bombası olmaya en yaklaştığım, salatayla beslendiğim günlerdi) inceliğimde olmasam da biraz zayıfım. Yine de, şimdiye kadar görüldüğüm hâlimden daha iyi görünüyordum. Tanrım, Mel, neden göğüslerimi bu kadar abartmak zorundaydın?

“Bunlardan haberin olduğunu düşünüyordum,” dedi Caroline. “Üstünde çalıştığınız şeyde eksik bir şeylerin kalması ihtimali hoşuma gitmiyordu.” Bardağı boşalmıştı. Parmağıyla bardağa hafif hafif vururken ellerinin titrediğini fark ettim. Barmen geldi,

bardağını alıp başka bir bardak bıraktı. “Komik,” diye devam etti, “yıllardır yazarlarla ve karikatüristlerle çalışırım ancak nasıl bir süreçten geçtiklerine dair fikirlerim hâlâ oldukça soyut.”

Dosyayı bıraktım ve kendimi ona bakmaya zorladım. “Mel bunu bana göstermeyecekti. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Taburede doğruldu, omuzlarını kaldırdı. “Bilmiyordum,” dedi usulca. “Hiçbir fikrim yoktu.”

Gözlerimi ovuşturdum. Tekrar defteri açtım. “Belli değil mi? Tanrım.”

Cevap vermedi.

Mel’in bunu nerede, ne zaman yaptığını merak ettim. Stüdyoda yapmamıştı. Yapsaydı fark ederdim. Bana ne zaman anlatmayı planlıyordu? Korkakların aşamalı tekniğini mi uygulayacaktı? *Ara veriyormuş* gibi gösterip kendi iyiliğim için beni terk mi edecekti?

Tamamen körlük etmiş de olabilirdim.

“Başka kim biliyor?” diye sordum Caroline’a.

İçkisine baktı. Yutkunuşunu görebiliyordum. “Bildiğim kadarıyla kimse.”

“Doğru. Bildiğin kadarıyla.”

Caroline ellerini kaldırarak tamamen benden yana döndü. “Sharon,” dedi usulca. “Hadi, baştan başlayalım. Seninle uzun zamandır tanışmak istiyordum. Bunlarla seni incitmeye ya da pusuya düşürmeye çalışmak gibi bir niyetim yok. Tamam mı? Çizimler seni *incittiye* özür dilerim. Niyetim bu değildi.”

“Sana teşekkür etmem mi gerekiyor?”

Kısa bir an için gözünü yumdu. Göz kaleminin çizgisi ve gölgesi kusursuz, becerikli bir el tarafından doğallıkla çizilmişti. Göz kapakları titriyordu. “Bunları tutmak beni iyi hissettiriyordu. Bunların en doğal sahibi sensin. Sana aitler.”

Başımı salladım. Sayfaları dosyaya geri koydum. Ellerimi üstünde iki yana açtım. “Anlamıyor musun? Mel bunları bilmemi isteseydi, bana kendisi anlatırdı.”

Caroline ağzını kapattı, bir süre çenesine masaj yapıyor gibi görünüyordu. "Anlıyorum," dedi. "Şimdi anladım. Üzgünüm."

Birden yüzünü ellerinin arasına aldı ve hırlarcasına bir ses çıkararak kuvvetlice ovdu. Sonra vahşice bakarak, "*Lanet olsun*," dedi.

Ona bakıyordum.

"Bu çok rahatsız edici." Ellerini havaya kaldırdı. "Vay canına. Galiba işleri mahvettim. Bunda hemfikiriz. O yüzden baştan alalım diyorum. Sen ne dersin?"

Bu tuhaf, kasıtlı çıkışın aniliğinde bir Mel esintisi vardı. Sanki geride bıraktıklarında onun incecik hayaleti geziniyordu. Aynı çözülme mekanizmasına dokunuyordu. Üç saniye içinde inatçılıktan uysallığa geçiş yaptım.

Caroline bar masasına vurdu. "Başka bir içkiye ihtiyacım var. İçkimin tazelenmesi lazım. Hadi, sana da bir şey alalım. Yalnızca bir tane. Anlaştık mı? Martin!"

Barmen arkada belirdi.

"Martin, Sharon'ın kolasına biraz viski koyabilir misin? Sonuna kadar doldur."

Barmen güldü ama bir şişe Jack'le geri geldi. Caroline'ın söylediği gibi yapmaya başladı. Caroline içkisini yudumlamaya başladığı sırada rahatlayıp gevşiyordu. Pekâlâ. Ondan neden hoşlandığını anlayabiliyordum, Mel.

"Tamam," dedim kaş çatarak. "Sanırım, bir tane içebilirim."

İŞTEN ÇIKAN KALABALIK beş saat sonra damlamaya başladığında bir masaya geçtik. Caroline gizlice bir elektronik sigara çıkarırken bir sepet dolusu çıtır tavukla patates kızartmasını yalayıp yutuşumu izliyordu. Hepten sarhoş olmuştuk. Tuvalete giderken düşmekten korkarak kendimi topuklarımın üstünde yürümeye zorladım. Tatlı bir hava vardı.

"Alkol acıktırdı," dedim.

Gülümseyerek kafasını geriye attı. "En güzel acıkma çeşidi."

Ona bir çıtır tavuk uzattım. İstemedi.

“Mel de bunları severdi,” dedi.

“Ya evet, dostum... O olsaydı hemen mideye indirirdi.”

• “Evet.” Caroline kolunu oturduğumuz koltuğun tepesine uzattı. Kollarını sıvamıştı. “Dikkat etmeye çalışsa da tansiyonu onu tedirgin ediyordu.”

“Öyle mi?”

Caroline başını salladı. Elektronik sigarasına yeni bir filtre takmak için aşağı baktı. “Evet. Doktoru bir şeyler söylemiş. Ona kolay kesmesinin belki de tansiyonuna iyi gelebileceğini söylemişim ama ben nereden bileyim?”

Ağzımdaki lokmayı yutmak zor geliyordu. Doktora gitmesi? Kola? Neyi varmış böyle? Ben neden görememişim?

Soramadım. Patateslerimi karıştırıyordum. “Sana az evvel kötü davrandığım için üzgünüm. Hak etmemiştin.”

“Sorun değil, boş ver.”

Başka bir patatesi ağzıma attım. “Neden ayrılmıştınız?” diye sormadan önce çiğnedim, ağzımın tadı kaçtı.

Caroline tavana baktı ve sanki bir şeye hedeflenmiş gibi bir gözüne kıstı. Gün içinde iyice gevşemişti. Saçı dağılmış, bluzu dışarı çıkmıştı. Gözlerinin ve dudaklarının etrafındaki çizgiler boynunda iyice artmıştı, kırışıklıklar vardı ama bu yeni katmanlarına rağmen hatta belki onlardan dolayı Caroline Palik’in tam bir afet olduğunu düşünüyordum.

“Mel benim için çok değerliydi,” dedi sonunda. “Onunla olmak için pek çok şeye, başkalarında gerçekten hoş görmediğim şeylere katlanmaya hazırdım. Dürüst olayım bazı geceler gerçekten tahmin edilemez tavırları oluyordu. Huzursuz edici uyuşturucular kullanıyordu.”

“Çoğu uyuşturucuyu azalttığını düşünüyordum,” dedim.

Caroline bana anlaşılabilir bir anlayışlı ifadeyle bakıyordu. Kendimi aptal gibi hissederek sustum. Arkamızda soğuktan gelen şişme montlu bir grup gülüşerek ayaklarını vura vura içeri girdi. Kar yağmaya başlamıştı.

“Sebep bu muydu?” diye sordum.

Yüzünü ekşitiyor, saatinin kayışıyla oynuyordu. “Sana garip gelecek,” dedi.

Omuz silktim.

“Bir özelliği vardı. Nasıl desem, dikkat dağınıklığı belki? Bazen sanki aklının yüzde otuzu yanımdaymış gibi geliyordu ve başka zamanlardaysa odada bizimle beraber başkası varmış gibi hissediyordum. Orada takılıp duruyordu. Onun da bununla bir problemi yokmuş gibiydi. Bu onun için normalmiş gibi ama ben hiç rahat hissedemedim ve bunu söylemek zordu. *Mel, lütfen şu hayaleti odadan çıkar. Ona bunu çok iyi anlatamazsın, değil mi? Kulağa saçma gelirdi, değil mi? Şimdi de saçma.*”

"Çalıştığı projeyi görünce biraz olsun anlayabildim," dedi.

Mel'in senaryo taslağını, beni çizdiği taslakları düşündüm. Boğazımın düğüm düğüm olduğunu hissedebiliyordum. Anlamadığım için hatalıydım. Bu da Caroline'ın bana kabahatli olduğumu söyleme biçimiydi.

“Kesinlikle flört etmedik,” dedim kararlı biçimde. “Gerçekten. Mel New York’taki kadınların yarısıyla çıktığı için buna inanması zor olabilir ama bu doğru.”

“Ha, biliyorum, biliyorum,” dedi. Elini elimin üstüne koyup sınırsız sığına.

Patateslerimi inceledim. Artık aç değildim. Kendime geldimde konuşmaya başladım. “Suçlu hissediyorum. Daha düşünceli birisi olsaydım neye ihtiyacı olduğunu anlayabilir ve ona verebilirdim. Son birkaç yıldır her şey *kendimle* ilgiliydi. Geçirdiğim felç, ailem, ayrılığım, zırvallıklarım. Sık sık benim iyi olmadığımı ya da onun kadar iyi olmadığımı düşünmesinden korkuyordum. Ne kadar bencilmişim.”

Caroline bana yine anlaşılmaz anlayışlı bakışından attı ve yine kendimi çocuk gibi hissediyordum ama “Dalga mı geçiyorsun?” dedi. “Sana tapıyordu. Sorunlarını *zıvalık* olarak görmüyordu. Onlar onun da problemleriymiş gibi davranıyordu. Sürekli senden bahsediyordu. Hiç karşılaşmasak da seni tanıyormuş gibiydim. Hatta seni *çiziyordu*. Biliyor musun? Sadece

o gördüklerin değil.” Dosyaları sıkıştırdığım çantamı gösterdi. “Paketlerin üstüne, *TV Rehberine* bir şeyler çiziktirdiğinde hep senin yüzün ortaya çıkıyordu.”

“Gerçekten mi?”

Caroline’ın alnı kırıştı. “Sharon, son zamanlarda oturup *Nashville Dövüşü*’nün son sahnesini izledin mi? Anma töreninde gösterdikleri kısmı?”

Kafamı salladım.

“Yeniden izle onu.”

Caroline’la oturmak hayatımın yalnızca *Mel’den sonra* olarak tanımlayabileceğim kısmında olabilecek türde hem tatlı hem acı, tuhaf ve bulanık bir hadiseydi. Tanımış olmam gereken ama benim için bir yabancıya, tamamen sorularla dolu bir yetişkine dönüşmüş iş ortağım Mel’e, onun hakkındaki farklı bir gerçekliğe bakıyorduk. Başka bir insanla yasın tadını çıkarmak, hayatlarımızın geri kalanında bunu yalnız yapmak zorunda kalacağımızdan ikimiz için de bir şanstı.

Caroline insanlarda peşinden gitme hissi uyandıran bir insan olduğundan (bu özelliğinin Mel’i nasıl etkilediğini görmek ilginç olurdu) her içkisine eşlik ettim. Gittikçe geç oldu. Kollarımız birbirine kenetli bir şekilde kaldırıma çıktık ve Caroline’ın ismin bildiği şoförlerinden biri gelene dek birbirimize destek olduk. Caroline yanağıma kuru, sıkı bir öpücük kondurarak beni arka koltuğa yerleştirdi.

HÂLÂ SARHOŞTUM. *Nashville Dövüşü*’nü dolabımın arkalarından çıkarıp DVD oynatıcıya yerleştirdim.

Mel beni seksi, dolgun memeli, siyah düz saçlı, kocaman kırmızı dudaklı olarak çizmişti. Gerçek hayatta olmayı beklemeyeceğim kadar ısıltılıydım.

Fark ettiğimde bir ses çıkardım. Mel’in yüzünü incelemekten daha iyi bir şey varsa o da çalışmasını incelemektir. Mel yalnızca sevdiği insanları bu yakalaması zor pürüzsüzlük hissiyle çizdi. Varlığını çizime verdiğinizde saatler akar giderdi. O sevdiği

şey her zaman resimlerinde gömülüydü. Çizim, şekil ve renk kadar kesindi.

Şu an gördüğüm şeyi yapması için onu sandalyesine, çizim tahtasına bağlayan şey içindeki sıkıntıydı. Asla fark etmediğim, anlamadığım şeyleri fark edince buz kestim.

S HAUNA BİR CUMA GECESİ beni aradı. “Ne yapıyorsun?”

Kanepede iç çamaşırla 60 Minutes izleyerek yatıyordum. “Evdeyim.”

“Hadi buluşalım.”

“Güzel. İznin mi yaklaştı?”

“Şimdi geliyorum demek istedim. Hemen. Bir iki saat içinde.”

“İyi misin?” diye sordum.

“İyiyim. Neden?”

“Sesin tuhaf geliyor. Nefesin kesilmiş gibi.”

“Brandon’dan boşanıyorum,” dedi. “Nihayet. Bugün kâğıtları doldurdum. O tembel kıcına *bu gece* tekme bastım.”

Oturduğum yerde doğruldum. “Gerçekten mi? Üzgünüm. Zor bir durum.”

“Yoo değil,” dedi. “Çok mutluyum. Hadi buluşalım. Hemen. Ciddiyim. Arabadayım. Oraya doğru geliyorum. Huntington’ı yeni geçtim.”

“Cidden mi? Çocukların nerede?”

“Annemin yanındalar. Tanrım. Nasıl bir anne olduğumu düşünüyorsun acaba? Dinle, senin meseleni düşündüm de, anemden doğru dürüst bir yanıt alamayacağız. Bence babalık testi yaptırmalıyız. Tamam mı?”

“Saat kaç?” Uzun bir gün olmuştu. Bir salon dolusu yazarla birlikte gösterinin bölümlerini hazırlamış ve ilk tasarımları Kore’ye göndermiştik. Aynı zamanda üstüme kot pantolonumu çekerek işe gittiğim ilk gündü. İğneleyici bakışlarıyla başını eğen Brecky’ye, “Böyle olacak, ahbap. Alıştığım gibi çalışacağım,” demiştim.

“Sesin istekli gelmiyor,” dedi Shauna, sesi kırılgan çıkıyordu. Arkasında bir cızırtının olduğunu duyuyordum. Radyonun kısık sesi iyice kısılıyordu. Gerçekten I-64’teydi. Boşanma anlaşmasında güzel arabayı alacağına bahse girerdim. İstedğini alana kadar Brandon’ın kafasını şişirecekti. “Merak etmiyor musun? Öğrenmek istemiyor musun?”

“Şu ara çalışıyorum,” dedim. “Her gün gitmek zorunda olduğum bir iş. New York’tan her canım istediğinde ayırlamam.”

“Yarın cumartesi.”

“Fox’la randevum var. Gitmem gerek.”

“Bir bilgisayarın önünde misin? Aç ve New York’la Faulkner’ın tam ortasında neresinin olduğunu bir gör. Laboratuvar testlerini yapacak bir hemşire arkadaşım var. Tek ihtiyacım pamuklu bir çubuğu yanağına dokundurmak. Hadi ama. Bakalım Kisses olmama piyangosunu tutturmuş musun?”

Sonunda bir araba kiralayıp yola çıktım. Buluşmak için sözleştiğimiz noktaya Columbia, Maryland’ı hemen geçince Interstate 68 üstündeki, yanındaki Denny’s ile birlikte tüm gece açık olan Loves’a vardığımda Shauna çoktan gelmiş, bir Chevy HRR’a yaslanarak sigara içiyordu. Teni, otoparkın loş ışıklarının altında parlak bronz görünüyordu. Arabayla girdiğimi görünce şoför tarafına doğru geldi ve sol eliyle sertçe pencereye vurdu. Evlilik yüzüğü yerini som yakut taşlı bir yüzüğe bırakmıştı. Geniş bir halkanın etrafında kocaman, tuhaf, üçgen bir taşı. Tırnakları mordu.

Pencereyi indirdim. İçeriye doğru sırtarak eğilip kalçasını dışarıya çıkardı. Birkaç kamyon şoförünün ona baktığını görebiliyordum. “Selam bebek,” dedi.

“Bu nasıl bir oje rengi?” diye sordum.

Sırtı. “Bilmem. Morun bir tonu işte. Yağmur Moru mu ne.” Direksiyona vurdum. “*Tanrım. Biliyordum.*”

“Ne?”

“Yok bir şey. Açıklaması zor.”

“Bazen seninle az görüştüğümüzü, bazen de bu kadar görüşmenin yeterli olduğunu düşünüyorum.” Cebinden plastik bir çanta çıkardı, pamuklu bir çubuk çıkarıp yanağını sıktı. “Aa de,” diye emretti.

Açtım. Hızla, zafer edasıyla dokundurdu. “İşte bitti. Tüm yapman gereken buydu, bebek.” Pamuklu çubuğu plastik bir bardağa, bardağı da kilitlenen bir poşete bıraktı. “Pekâlâ,” dedi iç çekerek. Arabaya yaslandı.

“Evet,” dedim.

“En azından şimdi öğreneceğiz.”

“Kesinlik kötü değildir. ”

“Bunu annemden hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz,” dedi Shauna. “Aramızda kalsın ama bence bunuyor.”

“Piç olduğum sonucu çıkarsa bana bir Grand Slam kahvaltısı ısmarlar mısın?”

BİR HAFTA SONRA ondan bir mesaj aldım.

“Laboratuar... resmen Kisses olduğunu söylüyor. Üzgünüm. ☹”

TEDDY EVLENİRKEN ona bir düğün hediyesi yolladım. New York’lu bir sanatçı tarafından suluboyayla çizilmiş bir Louisville silueti. *Karşı Konulmaz Aşk* için gökyüzünü pürüzlü, Ohio Nehri’ni gri, yaşananlara kayıtsızca kenarda akarken çizdiğimiz resimden daha hoş bir Louisville görseliydi. Bu Louisville suyla beraber parlıyor, manzara batıya doğru uzanan I-64’ün çizgisinde kıvrılıyordu.

Mel’in çizimlerine bakınca Teddy’ye ne yaptığımı, bana ne anlatmaya çalıştığını anlıyordum. Kendini başka birinin yaptığı bir dünyada bulmak, başkasının senin hayatını keyfince şekillendirmesi, hayatının, sesinin taklit edilmesi ya da daha kötüsü tamamen kesilmesi... Kelimelerle ifade etmenin zor olduğu bir hırsızlık çeşidiydi.

Mel'in ve benim anılarla ne yaptığımızı biliyordum. Hayat hikâyelerimizi yeniden üretmeye, dönüştürmeye, birlikte yaşanabilecek kadar düzeltmeye çalışarak onları katlanılır kılıyorduk. Müdahalelerimizle biçimlerini değiştirerek küçülmelerini sağlıyorduk. Toyduk. Ne yaptığımızı bilmiyorduk.

Unutarak kendimi koruyordum. Hatırlayabildiğim bir şey içsel temizliğimin karşıtı, konuyu sonlandırmaktaki yeteneksizliğim anlamına geliyordu. Tek başıma bir şeyi sonlandırmakta yeterince iyi değildim. *Tanrı*'ya şükürler olsun ki unutuyordum. Şükürler olsun *Tanrım*.

Teddy'ye başka şansımın olmadığını anlatmak istiyordum. Hayatta kalabilmek için o gün yaptığım şeyi yapmak, üstümde asılı duran o lanet sandığın gölgesi olmaksızın hayatıma devam etmek zorundaydım. Fakat şimdi bunun geceleri uykumu kaçıran bir bedeli olduğunun farkındaydım.

Kartın üstüne yalnızca, "*Tebrikler. Senin adına çok mutluyum,*" diye yazdım.

YIL DANNY'YLE TANIŞTIM.

Animacon'da. Bir medya blogunda halkla ilişkiler ve yazar konumunda çalışmak için Los Angeles'tan New York'a yeni taşınmıştı. ReAnimator tüm zamanların en iyi otuz yetişkin animasyon filmlerini listelemişti. *Nashville Dövüşü* on ikinci, *Karşı Konulmaz Aşk* yedinci olarak listede yer aldığından Danny benim hakkımda bir yazı yazmakla görevlendirilmişti. İlk tanıştığımızda bir şeyler yiyordu. Yanağındaki şişkinlikle bana el sallayarak, "Günaydın Sharon Kisses. Röportaja hazır mısın?" dedi.

Danny'nin hoş olduğunu anlayana kadar beş dakika geçti. Boyu orta uzunlukta... Kirli sakalı, büyük kahverengi gözleri, (Dikkatim başka yerde olsa da insanı tepetaklak eden, parlak, çikolata renkli gözleri her zaman ayırt ederim.) güzel elleri, tatlı küçük dişleri vardı. Bu beş dakika tamamen benim işime yaramıştı çünkü hormonlarımın saldırısına uğrayıp parçalarıma ayrılmadan önce mantıklı bir pencereden bakmamı sağlıyordu.

Aslında fark etmeden kendi usulüm dışında oyunlaştırdığım bir ilk izlenime kapıldım. Brecky'nin aptal İç Savaş gösterisi için enine boyuna birkaç fikrin üstünden geçiyor, birkaç esprili cümle sarf ediyorduk.

Danny'yi sonrasında Tatum, Ryan ve birkaç eski arkadaşla gideceğim bara davet ettim. Yolda, Washington Square Park'ta gezinen sincaplara bakarken onu dirseğimle dürterek, "Şunlara bizim orada ne diyorlar biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır."

"Kollu tavuk."

Güldü ve Danny'ye karşı zayıf noktamın ne olacağını o an anladım. Eğlenmeye başladığında yüzü değişiyordu. İçten bir ışık saçıyor, omurgası dikleşiyor, boynunu arkaya atıyor ve "Hah hah," diye bir ses çıkarıyordu. Bu, insana bir başarı, bir ödül gibi geliyordu. Onda meydana getirdiğim değişiklik hoşuma gidiyordu. Bacaklarımın arasındaki kıpırtıyı hissediyordum.

Gecenin kalanını bunu yeniden yapmasını sağlamaya çalışarak geçirdim. Ben Aksi Cathie'yle dans ederken, onun beni izleyişine bakıyordum. Elleri cebinde, yüzünde ciddi bir ifadeyle beni inceliyordu. Uzun zamandır kimsenin beni böyle süzdüğünü hatırlayamıyordum.

Gecenin sonunda grup dağılırken elini tuttum. "Evim şu tarafta."

"Tamam," dedi.

O ayı birbirimize yapışık geçirdik.

Boşalmasını sağlamak onu güldürmekten çok daha güzeldi. İçimdeyken suratını avuçlarımın arasına alıp seyredilmenin nasıl hissettirdiğini unutmamayım diye bana bakmasını sağlıyordum.

Teddy'den beri ilk kez bir balayı telaşındaymışım gibi birinden ayrılamıyordum. Danny'nin birlikte yaşaması kolay bir insan olması yardımcı oluyordu. İşinin gerektirdiklerine yeterince hâkim olacak kadar uzun süre halkla ilişkilerde çalışmıştı. Bunun sonucunda da haberler, ünlüler, hisse senetleri gibi konularda tanıdığım en bilgili kişiydi ve bilgiye açtı. Vaught ve Kisses'ın

kamuya mal olmuş hikâyesini, hakkımda ona hiç anlatmadığım şeyleri biliyordu. Yine de konuşmayı kendi bildiği şekilde yürütmekte ısrarcı olmuyordu.

Alphabet City’de eski bir sinema salonunun önünden geçerken *Tank Girl*’ün bir film posterini gördük. “Çocukken şu filmi severdim,” dedi.

“İnsanlar eski ortağımı Tank Girl’e benzetirdi,” dedim.

“Şanslıymış.

“Evet.”

“Aç mısın?”

Birbirimize tutulmuştuk. Onun yanında kendim gibi olabiliyordum. Geçerken üstünde faturalar, kâğıtlar ve yapışkanlı kâğıtlardan oluşan değişken tepelikler bulunan çizim masasına göz atmıyordu. O yazarken, araştırma yaparken, arama yaparken iç çamaşırımla TV izleyebilmek çok hoştu. İşimi nereye olursa olsun bırakmama müsaade ediyordu. Sadece bir kez Twitter hesabı açmamı önererek kariyer meselesinde beni heveslendirmeye çalıştı. Karşılığında ona Gerçeğin kocaman kıllı elleriyle yumruklanmış bir Twitter kuşu resmettim.

“Anladım,” dedi. Resmi katlayıp cebine koydu. Daha sonra mantar panosuna astığını gördüm.

Bay Ridge’de zemin kattaki bir eve çıktık. Bu kadar rahat hissetmem beni şaşırtıyordu. Stüdyodan beri evimdeymişim gibi hissettiren tek yerdi. O eve yerleştim ve garip bir şekilde buna hevesliydim.

“Seni daha önce görmüştüm,” dedi. “Mel Vaught’laydın. Bir Animacon buluşmasında. İkiniz *Nashville Dövüşü* işindeydiniz.”

“Dalga mı geçiriyorsun?”

“Hayır. Elbette seni fark ettim ama seninle konuşmaya çekinmiştim.”

“Benimle konuşmaya neden çekinirsin ki?”

“Seni ne zaman görsem etrafın, ne bileyim işte insanlar, ışıltılar ve gürültüyle doluydu. Sana yaklaşmanın bir yolu olmadığını düşündüm. Bu kadının yörüngesine girebilmemin bir yolu yok.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Kollarını etrafıma doladı. “Etrafına hep ısıltı ve gürültü yayıyorsun.”

“Öyle değilim,” dedim beni kendine çekerken. Sesim bedeninde boğuk çıkıyordu. “Tanıdığım en yalnız insanım.”

DANNY'YLE BİRLİKTE YAŞAMAYA başlamamızdan birkaç ay sonra *Modern Çizgi Film'in Sansürsüz Tarihi* diye bir kitap yayımlandı. Çizgi filmin son otuz yılının yöntem, teknik ve dedikoduyla dolu büyük bir sözlü anlatımıydı. *Times* ve *Kirkus*'tan olumlu eleştiriler almıştı. Çok fazla anonim bilgi içerdiğinden gereğinden fazla açık seçik olup içinde kötücül açıklamalar barındırırsa da bilgilendiriciydi. Editörlerinden biri Gylnnis Haver-meyer'dı. Benimle röportaj yapıp yapamayacağını sormak için öncesinde Donnie'yi aramıştı.

Osuruk sesi çıkardım. “Hayatta olmaz. Ona defolup gitmesini söyle.”

Donnie, “Sesini duyurma şansını reddediyorsun, öyle mi?” diye sordu. “Bunu bir uyarı olarak düşünmeliyiz. Sen konuşmazsan insanlar senin *hakkında* seve seve konuşurlar. Sen ve Mel bu kitapta ağırlıklı olarak yer alacaksınız.”

Ona umurumda olmadığını söyledim.

İç çekti. “Tamam, tedbirli davransan iyi edersin bence.”

Uyarılmam pek bir işe yaramamıştı. Kitabın çıktığı hafta iş yerinde iğneleyici bakışlarla kendimi duvara sabitlenmiş gibi hissediyordum. Tatum gözümün önünden hızla çekene kadar stüdyodaki kahve masasında bir kopyasının olduğunu gördüm. Herkesin çantasında o kitap vardı, içki içerken onun hakkında fısıldaşıyorlardı. Her şeyi görmezden geliyordum (uzmanlaştığım bir alışkanlık) ama dairemize girip de Danny'yi kanepede uzanmış kitabı okur, yerini parmağıyla işaretleyerek benden açıklama bekler gibi bakar vaziyette bulunca gafil avlandım.

Kitabın genel olarak Vaught ve Kisses üzerinde döndüğü-

nü biliyordum. Zeki, bağımlı, değişken, şakacı vesaire olan Mel Vaught işleri, gittikçe tıknazlaşan, kendisinden daha az yetenekli, iç çamaşırıyla trafiğe atlayan tuhaf iş ortağına bırakarak bu dünyadan ayrıldı. Başka detay öğrenmek istemiyordum.

O gece ilerleyen saatlerde akşam yemeğinden sonra etrafı temizlerken Danny, “Onu özlüyor musun?” diye sordu.

Başımı olumlu anlamda salladım. Söylemediklerimin insanların *yasak bölge* olarak tanımaları gereken sözsüz bir alan, ölümden bahsedilirken yaralı insanın saygı isteğine dair bir derinlik yaratmaya yetmesini umuyordum.

Ama Danny konunun üstüne gitti. “Ondan fazla bahsetmiyorsun.”

“Evet, öyle.” Omuz silkip arkamı döndüm. Tezgâhı ovalıyorum gibiydim.

Danny mutfak masasında oturup elleriyle dizlerini tutarak bana bakıyordu. Büyük, samimi gözlerle bekliyordu. Onu oyaladığımı biliyordu.

“Ne? Ne anlatmamı bekliyorsun? O kitapta olmayan neyi öğrenmek istiyorsun?”

“Kitaptan bahsetmeyecektim. O söz konusu bile değildi.”

“Hadi ama, okuduğunu gördüm.” Niyetlendiğimden de yüksek çıkıyordu sesim. “Gayet de ondan bahsediyor olabilirsin. Kim bilir kaç tane taşralı gibi öksürük şurubu içmiş esprisi yapmışlardır, yoksa bu o minvaldeki bir kitaba eklenmek için fazla acımasız bir şaka mı?”

Suratını sıvazlayarak iç çekti. “Tanrım, Sharon.”

Bu bir kavgaydı. Biz çok kavga etmezdik. Edemezdik de huzursuz bir denge hâlinde bir ileri bir geri gider gelirdik. Bazen mutluluğumuz, ayaklarımın altındaki kumların kaydığı hissini azaltmıyordu. Ben de sağlam bir yere basmak için sürekli yer değiştiriyordum. Birbirimizle tartışırken rahat değildik. Kızginken bir duvara tosluyorduk. Kimse hamle yapmıyordu. Sadece uzun, dünyanın sonu gibi gelen bir sessizlik oluşuyordu.

“Bana biraz daha kendini açmanı isterdim,” dedi. “Kız arkadaşım bir süperstar ve benim hayatının o kısmına dair bir fikrim bile yok. Çizgi film çizeri Sharon’ı tanıdığımı düşünmüyorum.”

“Dostum, gerçekten bunu bilmek mi istiyorsun?”

Boğazını temizledi. “Sana hakkında sorular soran davetsiz bir misafir gibi hissetmek istemiyorum. Seninle tanışmadan önceki bütün o hayatın hiç giremeyeceğim bir alan gibi geliyor. Hem de hiç. Mesela en yakın arkadaşın ölmüş ve sen bana bu konudan hiç bahsetmiyorsun.”

Ona arkamı döndüm. Çatalları kuvvetlice durulayarak, suyu dolu dolu açarak işime baktım. “Artık öyle bir hayatım yok.”

“Konu o değil. Sanki benden bir şeyler saklamaya çalışıyor gibisin. Hep öyle hissettim. Bilmemi istemediğin şey nedir?”

“Bunun etrafında dönüp duracak mıyız? Bilmeni istemediğim bir şey yok.”

Arkamdan gelip musluğu kapattı. “Tamam. Hadi şu lanet kiptan bahsedelim. Hakkında söyledikleri gerçekten huzur kaçırıcı, Sharon. Hayatlarımızı paylaştığımız gerçeğini göz önünde bulundurursak bu durum beni biraz endişelendiriyor.”

“Onu okumayı düşünmüyorum.”

“Belki bir göz atmalısın.”

Bana uzattı. Bir of çektim. İki parmağımla kitabı ondan çekip aldım.

Sharon Kisses keçi gibi güler. Bir toplantıya gitmişse daima destekli sutyen takar. Memeleri sanki kırışık piknik torbasından taşan kötü görünümlü iki kavun gibidir.

“Niye şaşırdın ki? Sen bunu her gece görüyorsun.”

Gözlerini devirdi. Sayfaları çevirdi.

Sayfa 343:

Sharon’ın “tutarlı” olduğunu mu düşünüyorsunuz? O büsbütün tuhaftır. Çizgi Filmlerinin öyle, nasıl desem, organlarla ilgili olmasının bir sebebi var. Belki Vaught’a kıyasla daha durgundur ama onun hakkında aksini iddia etmek aşırıya kaçmak olmaz. Aynı zamanda aşırı fevridir. Öyleydi. Yani nasıl anlatsam. Rasgele bir yerlerde “sevişirdi”.

Onun hakkında duyduğum en kötü şey New Jersey'deki terk edilmiş bir eğlence parkındaki bir atlıkarıncanın üstünde adamın biriyle ayakta seviştiği gibi bir şeydi. Şunu gözünüzün önüne bir getirin. Eski bir dönme dolaptan kokainmanın tekinin kustuğunu duyarken sevişmek gibi. Bağlantıları görmek zor değil, değil mi? Onların yaptığı gibi "şeyleri" yapabilmek için gerçekten kafayı yemiş olmalısınız.

Homurdanarak lavaboda kullandığım süngeri fırlattım. "Bu Fenton," dedim Danny'ye. "On numara pislik herifin tekidir. Mel'in bir şekilde kızdırmayı başardığı inanılmaz derecede iğrenç biri, şimdi intikam alıyor. Eskiden Glynnis için çalışıyordu. Şimdi bir blogda kültür eleştirmeni olmuş. Gibi kelimesini istem-sizce en çok kullanan ödülü falan almalı. Bin yıllık gazeteciliğin en önemli başarısını göstermiş." Buzdolabına döndüm. Buzluktan Ketel One şişesi çıkardım. "Ayrıca burası New York! Daha berbat yerlerde seks yapıldığını duymuşumdur."

Votkayla bir bardak portakal suyunu karıştırırken Danny uzanıp nazikçe bileğimi tuttu. "Bundan rahatsız olmam. Karşı Konulmaz Aşk'ı izlemek bende kıskançlık uyandırmadıysa sence bunu mu kıskanacağım?" Bir sayfa çevirip gösterdi. "Tam şurası."

Bence çoğu insan onun nasıl hissettiğini anlamıyor. Sharon ve Mel birbirleri için yaratılmışlardı. Ne eşleri ne kayda değer sevgilileri ne de aile üyeleri vardı. Onlar birbirinin ailesiydi. Tabii ki Sharon artık aynı kişi değil. Başınıza böyle bir şey geldiğinde artık daha yavaş, daha tedbirli adımlar atarsınız. İnsanlar yaralandıklarında böyle davranırlar. Bence çalışmayı bırakmak bir tür korunma taktiği. Yaptığınız iş sizin bir parçanızdır. Bu yürümek ya da nefes almak kadar doğaldır. Bana kalırsa içlerinde büyük fikirlere sahip olan Mel, işlerin yürümesini sağlayan da Sharon'dı.

Yüzümü buruşturduktan sonra Danny'nin beni izlediğini anımsadım.

Kim böyle bir şeyden sonra büsbütün kendini kaybetmez ki? Bir daha çizip çizmeyeceğini kimse bilmiyor. Devam etseydi şaşırırdım.

Durup kitabı bırakmak zorunda kaldım. Canımı yakmıştı. Ah, Tanrım. Bunu lütfen kötü günündeki Brecky söylemiş olsun.

Uzun uzun düşünerek *böyle boş boş konuşan* lütfen Brecky olsun, Donnie olmasın! *Lütfen Donnie olmasın!* Çünkü bu sonunda kalbimde kalan son kırık parçayı yere sererdi.

Kitabı kapatıp ona bakmamaya çalışarak yine Danny'ye verdim. Biraz ısınmış votka portakalı aldım. "Bu sabah kalktığımda, insanların şu aptal kitaba kafalarını gömmelerini umursamamaya karar vermiştim. Gel gör ki şu an günümü mahvediyor, birilerinin istediği oluyor."

"Çizmek sevdiğin bir şey, " dedi Danny usulca. "Sharon, bana bak. Bunun tanışmadan önceki hayatın olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Neden artık çizim *yapmadığını* anlamadığımı mı sanıyorsun? Anlıyorum. Unutmak istediğini görebiliyorum. İçindeki boşluğu da görebiliyorum."

Omuz silktim.

"Çok sevdiğin bir şeyi bırakmışsan ve bu konuda tek bir kelime etmiyorsan, bunu bir şeylerin yanlış gittiğine dair bir işaret olarak alırım. Şu an içinde yaşadıklarından, daha sonra pişman olmandan, bu pişmanlığın hayatının diğer kısımlarını etkileme ihtimalinden korkuyorum."

Sustu. Odadaki sessizlik katlanılmazdı.

"Ne istiyorsun? Hakkımda *Pethouse* Forum'dan fırlamış, terk edilmiş lunaparklarda sevişme hikâyelerinden fazlasını mı duymak istiyorsun? Bu mu yani?" diye sordum.

Odadan çıktı.

Danny haklıydı. Hiçbir şey bilmiyordu. Ondan her şeyi saklamıştım. Çalışmaya kalktığımda canlılık belirtisi gösteren, hareketlenen bedenim artık korkunç bir şekilde taş kesiliyordu. Mel'le ilgili anılarım dağılıyor, birbirine geçiyordu. İnternette yıllar önce bizimle yapılmış bir röportaj izledim, ikimiz de üniversiteden yeni fırlamış, ay yüzlü *çocuklardık*. Onun şunları söylediğini duyuyordum. "Ben Mel Vaught." Tüylerim diken diken olmuştu. Sesinin tınısını unutuyordum. Öksürüşünü, ayak seslerini... Bir zamanlar yaşadığına dair tüm duyusal izler buharlaşıyordu. Bir yanıma buna karşılık daha derinlere doğru sürünerek

ilerlemekten geri kalmazken, diğer yanımın donup kalmasını önleyemiyordum.

Bu, Danny'yle gerçek anlamda yaptığımız ilk kavgaydı. Midedem altüst olmuştu. Felçten beri yaşadığım en kötü kusmayı yaşıyordum, öyle ki Danny sessizliğini bozarak kafasını uzatıp isteksizce iyi olup olmadığımı sordu.

Onu gece yarısı yatak odamızda bilgisayarına eğilmiş olarak buldum. Arkasına oturup alnımı sırtına dayadım.

"Tamam, hazır mısın?" diye sordum.

Ona her şeyi anlattım. Kelly Kay'in cesedini teşhis etmek için Florida'ya gidişimizi, Times Meydanı'ndaki metro istasyonunda Mel'le yaptığımız kavgayı, geçirdiğim felci, hastaneyi, Teddy'yi ve annemi anlattım. Mel'i, kendimi, *Karşı Konulmaz Aşk*'ı yaparken soğuk, kir, pas, yalnızlık içinde geçirdiğimiz yılı anlattım. Kendisiyle tanışmamın uzun, karanlık bir uykudan uyanmak gibi geldiğini söyledim. Aylardır bu kadar uzun konuştuğumu hatırlamıyordum.

Ona Caroline Palik'in bana verdiği çizimleri gösterdim. Yavaş yavaş çeviriyor, sanki çizimler onun için bir şeyler onaylıyor gibi kafasını sallıyordu.

"Üzgünüm," dedim ona. El ele tutuşarak yatağımıza yattık. Sabahın ikisiydi. Lambayı söndürecek, ben de üstüne çıkacaktım. Seks birbirimizi gerçekten affettiğimiz tek alan, yalnızca içime girdiğinde gerçekleşen bir uzlaşma türüydü. "Yaptığımız filmler düşünüldüğünde hayli komik ama kendim hakkında konuşma konusunda çok iyi değilim."

"Bence Mel'in projesini sürdürmelisin," dedi.

İkimiz de tam olarak affedilmediğimin farkındaydık ama şimdilik bana bir imtiyaz tanınıyordu.

"SANA GÖSTERMEM GEREKEN bir şey var," diyerek Donnie'yi aradım.

Manhattan'dan sıcak, hoş kokulu Chicken Tikka Masala ve Naan poşetiyle geldi. İşle ilgili danışacak konuları vardı. Fantezi

ve feminizmle ilgili bir belgeselde *Karşı Konulmaz Aşk*'tan alıntı yapılacaktı ve iznim gerekiyordu. Başka birileri filmi bir Broadway oyununa dönüştürmek istiyordu. "Oyun mu? Nasıl oyunlaştırmayı umuyorlar ki?" diye sordum.

"İnsanların yapabileceklerini asla hafife alma," dedi Donnie daireye göz gezdirerek. "Burası harika gözüküyor. Stüdyodan çok daha iyi. Etrafta kesik vücut parçaları, duvara sürülmüş pislikler yok."

"Pekâlâ, insanlar gerçekten ne kadar delirmiş olduğumu düşünüyorlar? O lanet kitabı dava etmeliydim."

Donnie dolaptan tabakları çıkarıp nihai bir hamleyle poşeti yırtarak açarken, "Şaka yapıyorum," dedi. Kitap hakkında konuşmaktan en az benim kadar rahatsızdı.

Yemekten sonra Donnie'ye çizimleri gösterdim. Gözlüğünü başının tepesine yerleştirmiş, ağır ağır inceliyordu. "Evet," dedi. "Bunlar kesinlikle Mel'in çalışmaları."

"Beni çizmiş. Bu sence de biraz garip değil mi?"

"Doğruyu söylemem gerekirse değil. Sana tapardı." Kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı. "Tamam. Ee, sırada ne var?"

"Bilmem," dedim. "Bunlara bakarken bile tuhaf hissediyorum. Bunların beni ne kadar *yansıttığından* emin değilim ama sanırım özelime girilmiş gibi hissediyorum."

Birbirimize baktık. Mutfağımız temiz, aydınlıktı. Danny'nin kedili saati duvarda asılıydı, gülümseyen bir kedi boşluğa dalgın dalgın bakıyordu.

"Galiba esas konu, bunları gördüğümde onlarla ne yapacağımı gerçekten bilemeyişim. Çalışmalarımıza baktığımda aklıma en aşağı dört beş tane senaryo gelirdi. En iyi seçeneklerin içinden birkaç tanesi ön plana çıkardı. Hepsini dener en güçlü seçeneğin üstünde dururdum ama bunlara baktığımda yalnızca düz bir çizgi görüyorum. Çünkü bana ait değiller." Arkama yaslanıp gözlerimi sildim. Çabucak, "Bunlara baktığımda tek düşünebildiğim, Mel'in bunları benden sakladığı oluyor," dedim.

Donnie bana seviyeli bir bakış attı. “Şunlara yeterince bakarsan böyle hissetmezsin. Bunu kendi projene dönüştürebilirsin. İkinci bir noktada ayrılacaksınız zaten değil mi? Sen ve Mel aynı kişi değildiniz, Sharon. Sen o ortaklığın yüzde ellisini oluşturuyordun. Bunu da başka bir işbirliği gibi düşünür. Mel’in yaptığı işi sürdürmek zorunda değilsin. Şuna kendi ufkunu kat ve her zaman yaptığın gibi çalışmayı *kendi projene* dönüştür.”

Dondurucudan son kalan votkayı çıkardım, bir yıl önce kendimi içinde hayal edemeyeceğim mutfağımıza, dairemize baktım. “Hiç böyle düşünmemiştim sanırım.”

Donnie bize iki büyük bardak çıkardı, sonra kollarını göğsünün üstünde birleştirerek tezgâha yaslandı. “Bunun üzerinde çalışmaya istekli misin?”

“Olabilir. *Denemek* isterim.”

“Mantıklı.” Votkayı benden alıp bardaklarımıza yarım ölçü döktü. “Üstünde durmamız gereken konular: Kendi başına çalışmak Mel’le beraber çalışmaktan farklı olacaktır. Bu nedenle yapabilirse Brecky’den ya da Ryan ve Tatum’dan yardım istemeyi düşünebilirsin.”

“Şu kitapta birisi bir daha asla çizemeyeceğimi söylemiş. Gör-dün mü?”

Donnie gözlerini devirdi. “Gördüm. Fazla üstünde durmadım. *Tabii ki* yeniden çezeceksin. Çalışma sürecini sonlandırman hiçbir zaman planımızın bir parçası olmadı.”

“Bir planımızın olduğunun farkında değildim.”

“Her zaman bir plan vardır. Sürekli burada oturup durmaya-caksın herhalde.”

“Daha önce hiç kendi başıma bir şey yapmadım ki,” dedim.

“Tabii ki yaptın.”

“Senaryo taslaklarını çizmişimdir belki. Son sınıf tezimi çizdim ama o kadardır, dostum. Tek başına yaptığım işler yalnızca bunlar.”

“Hey. *Karşı Konulmaz Aşk* senin çalışmandı. Mel yapımını kolaylaştırmış olabilir ama o *senin* fikrindi.” Karşı çıkacak olsam da

elini kaldırdı. “Geçmiş performansını görmelisin, Sharon. Siperlerine dal, işe başla, kendi başına bu işi nasıl hallettiğini gör ve şaşır. Tabii, hazır olduğunda. Hazır olduğun zamanı anlarsın.”

Votka portakalları karıştırıp benimkini uzattı. Lavaboya dönüp tabaklarımızı ovalamaya başladı. Bana kurulama bezi verdi. Korktuğumu biliyordu. “Sen ve Mel de her hâlükârda farklı yönlerle ilerliyordunuz. Bu işler böyledir. İnsanlar büyür. Annen sende kalmaya gelmeden önce ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?”

“Kukumumu polislere açtığım zamanı mı?”

“Senin âna dönmen gerektiğinden bahsetmiştik. Bir projeyi başlatmak, ona tutunman bunu sağlayacak.”

O sırada Danny ön kapıdan içeri girdi. Donnie, ona sarılmadan önce uzanıp kolumu sıktı. Donnie, flört etmeye başladığımız ilk andan beri Danny’yi hep sevmiştii.

CİZİMLERİ MUTFAK MASASININ üstüne yayıp teker teker inceledim. Mel ne yapmaya çalışıyordu? Yaşadıklarımızda hiç kendimi görmemiş, *ikimizi* bir hikâye olarak düşünmemiştim. Bir sonumuzun olacağını da düşünmemiştim hiç ama o düşünmüştü. Bu nasıl bir hikâyeydi? Nasıl bitiyordu?

Karşı Konulmaz Aşk’ı çalışırken, dalgın dalgın Cintiq’e bakarken arkamdan Mel tarafından izlendiğim hikâye taslakları vardı. Mel’in stüdyodan ayrılırken, sokaktan, pencerenin dışından çizim masasının üstüne eğilmiş hâlimi arka planda seyredışı vardı. Birlikte paylaştığımız o evde gördüğüm ve duyduğum Mel’den farklı biriydi. Saf, sessiz, hüzünlü, hiç düşünmediğim kadar beni görmüş olan Mel, içeriye giriş yolu arayarak beni sarıp sarmalayan bir Mel.

En sonda yalnız bir Mel çizimi bir kutucuğu dolduruyordu. İçinde olması gerekenleri, çalar saat, kahve öğütücü, karakalem resimleri çizmişti. Geri dönmek üzere ayrılırken hazırlanacak türde bir kutuydu. Ben arka tarafta duruyordum ama belli belirsizdim. Âdeta yüzü olmayan bir hayalet gibiydim.

İÇ SAVAŞ PROGRAMINA *General Malaise* adı verildi. Test bölümü kanalca onaylanmıştı. Altı bölümlük bir sezon için yeşil ışık yakmışlardı. Brecky bize Maddison yakınlarındaki Yirmi Yedinci Cadde’de, Flatiron’un saat ondan sonra kararan ve boşalan dar sokaklarından birinde bir ofis tutmuştu. Brecky bana, “Seni sanat bölümünün başına geçiriyorum. Kendi bölümün olacak, artık patronsun,” dedi.

Yönetici animasyon yapımcısı olarak ilk kararım senaryo düzeltmenlerim ve yardımcılarımla Ryan ve Tatum’u görevlendirmek oldu. Onların yardımıyla senaryo sanatçılarının ilk kadrosunu oluşturduk. Luke, Marlon, Dave ve Jay’den oluşan, SVA Üniversitesi’nden gelen yeni ekibi işe aldık. Bunlar çok genç çocuklardı. Jay tıraş olana kadar içlerinden iki tanesinin kıvrık bıyığı vardı. Hepsi parlak spor ayakkabıların en gözde modellerini giyiyor, büyük saatler takıyor ve telefonlarıyla hızlı, baş döndürücü işler yapıbiliyorlardı. Reagan’ı tanımıyorlar ya da telefon çevirme sesinin nasıl olduğunu bilmiyorlardı. Yeni bir kuşağa aitlerdi. Beni ürkütüyorlardı.

Onlar *kankaydı*, ben onların *kankası* değildim. Hah, ben onların *anne figürüydim*. “Bu doğru, uygun anne modeli olmasak da artık o yaş aralığındayız,” dedi Brecky.

Ofis penceresinden sarktım, annemin eski dairemde bıraktığı paketten bir Doral elimde tütüyordu. “Kahretsin. Zaten dinlemedikleri anneleri var. Ben yalnızca iyilik dolu bir otorite figürü olamaz mıyım?”

“İstedğini olursun, burası senin bölümün.”

Ama gençler, ekibin içindeki tek kadın olan, topu topu yirmi dört yaşındaki renklendirme sanatçısı Caitlyn kadar beni ürkütüyordu. Tatum onu bana tanıtırken, “Caitlyn ortaokuldayken *Custodial Knifefight* izlediği için ailesi onu cezalandırmış,” dedi. “Senin büyük bir hayranın.”

Caitlyn kızarıp bozardı. Uzanıp elini sıktım. Tatum’a, “Onu utandırmayı kes, bok kafalı,” dedim.

Caitlyn bana kocaman gülümseyerek usulca, "Bana Cate deyin lütfen," dedi.

Yaşlandıkça on dört yaşından otuzlu yaşlarıma kadar olan anılarım bulanıklaşıp dağılarak yitip gitti. Daha da kırılganlaşıyor, uzaklaşıyor ve dahası daha da tehlikeli bir hâl alıyordu, yine de Cate'e baktığımda on,un için üzülmemeye yetecek kadarını hatırlıyordum. Büyük, hissiat bir barbekü partisindeki yalnız bir kadının sesine sahipti ki bu onun etrafta olmasını daha da sinir bozucu kılıyordu. Omzunun üstünden bir bakışı bana onun ne kadar iyi olduğunu, zaten işinde uzman olduğunu anlatıyordu. *Hepimizi yıkıp geçebilirsin ve henüz bunun farkında bile değilsin.*

Bu odadaki herkesten kesinlikle on yaş daha büyüktüm. Beni dinlemelerini sağlayan şey de buydu sanırım. Olabildiğince az çaba harcayarak patron rolüne büründüm. Sık sık Danny'nin eski kazaklarını, neredeyse diz kapaklarına kadar inen salaş oduncu gömleklerini giyiyordum.

İşe saat dokuzda geliyordum. Beş buçukta çantamı omzuma atarak odadakilere sesleniyordum. "Görüşürüz, inekler." Eve gidiyordum.

Çocuklar azimle saatlerce orada takılıyorlardı. Onları çalışma saatleri dışında işyerini ve büyük Cintiqleri kullanmaları konusunda cesaretlendiriyordum. (Gerçi artık hepsinin süslü deri çantalarına atıp Wiliamsburg'e yanlarında götürebildikleri iPad boyutlarında, küçük bir modelleri vardı.) Hepsinin tutkuyla yaptıkları çalışmaları bulunuyordu ve hepsi saat altıda yüzlerinde değişmeyen garip ifadelerle, ellerinde tepeleme dolu kahve fincanlarıyla çalışmalarını çıkarıp kendi tasarımlarının üstünde çalışmaya hazırlanıyordu. Âşık insanlar gibi dalgın, sabit ayırım bakıyorlardı.

Başlarda kıskançlıktan gözlerim yaşıyor, titriyordum. Broadway'den R trenine doğru yürürken boğazımın düğümlendiğini hissedebiliyordum. Neyi özlediğimi düşünmemeye, bir fikrin filizlenişini sezmenin nasıl olduğunu anımsamamaya çalışıyordum. Bunun yerine kendime dışarıdaki soğuktan sıcak, güvenli

daireme girmek, akşamı Danny'yle geçirmek,, özellikle karışık bir çorba pişirmek gibi daha küçük anların tadını çıkarmayı öğütüyordum. Sakin, şükran dolu bir hayatla boşluk hissinden keyif almaya çalışıyordum.

General Malaise'in İç Savaş düzenlemeleriyle uğraşırken liderlik için gizli sözüm olan, Stonewall Jakson'ın Chancellorsville'de Robert E. Lee için sarf ettiği veda alıntısını ofisteki panoya astım: "General Lee'ye o kadar güveniyorum ki gözü kapalı peşinden gitmeye gönüllüyüm."

Sonra Mathew Brandy'ye ait, Petersburg Kuşatması'nda tahrip edilmiş bir Richmond, Virginia fotoğrafını astım. General Lee onun hemen sağ altına geriledi.

"Orada bir şey var," dedim ekibe. "İkinci ya da üçüncü sezonun sonunda. Lee yavaş yavaş sıvışıyor. Belki de donsuz kaçıyor. Muhtemelen donsuz."

"Her gün ofise girerken bunu görmek garip geliyor," dedi Dave.

"Haksız sayılmazsın," dedim.

Ofisimden onları gözetlemeyi seviyordum. Dave ve Jay, Fart gibi maharetli, NORAD* kontrol tahtalarını andıran yeni grafik programlarını rahatça kullanabilen, iri kıyım, ağırkanlı çocuklardı. Birlikte çalışmıyorlardı, bir iş ortaklıkları yoktu ama arkadaşlardı. Her öğle yemeğinde onları birlikte çıkarken ve dönerken görüyordum. Bir keresinde köşedeki Duane Reade'den döndüğüm sırada onları Episkopal bir kilisenin alt katındaki bir adsız narkotikler buluşmasından çıkarken gördüm.

Öte yandan Marlon ve Luke arasında iş ortaklığı vardı. Marlon ikilinin pislik olanıydı. Ödeyemeyeceği kıyafetler alan ve kendisini aşan kızlarla kırıştıran bir züppeydi. Luke ise çalışkan, soğuk bir sessizliği olan, azimli, süper stüdyodan anlayan- dı. Tüm bunlar onu daha sonra istediği yerde işe sokabilecek özelliklerdi. Luke fikirlerini kâğıda döküyordu. Marlon ellerini

* NORAD: North American Aerospace Defense Command (Kuzey Amerika Uzay Savunma Komutanlığı). -çn

cırparak, iPhone’unda gezinerek, her zaman hafif hafif dans ederek senaryoları bağırıyordu. Mel’in yeteneğinin ağırlığının benimkini lime lime ettiğini ara ara kulağıma fısıldayan eski hayalet, onları görünce nihayet susuyordu. Tanrım, biz gerçek bir takımımız diye düşünüyordum.

Marlon ve Luke odanın Cate’in olduğu tarafındalardı. Yüzleri benim ofisime dönük oturuyorlardı. Pek sesi çıkmayan Cate’ten ziyade birbirleriyle konuşuyorlardı. Cate narin ve uysaldı. Kış geldiğinde kabanının içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Belli ki çalışıyordu. Çalıştığı, vücudunun her hâinden anlaşılıyordu. Uzakıp giden saatler boyunca yalnızca başının koyu sarı tepesi ve işe yoğunlaşarak öne eğilişi görülüyordu. Boynundaki tutulma geçsin diye ara sıra kafasını bir sağa bir sola çeviriyordu. Tek kolunu arkaya atınca korkunç incelikteki bilekleri açığa çıkıyorlardı.

Aylar geçtikçe her iki bileğine de destek bilekliği takmaya başladı. San Francisco’daki partinin ev sahibi, onun Disney davası, ellerini bize uzatışı aklıma geliyordu. Cate’in bir iki kez bana bakmak için gözlerini ekrandan kaldırdığını gördüm. Ne zaman ben de ona baksam yakalanmış gibi kafasını hızla öne eğiyordu.

Marlon ve Luke’un kendilerine ait bir projeleri vardı ve üstünde yoğun bir şekilde çalışıyorlardı. Gece vardiyalarına başlamadan önce Taco Bell ve bir litrelik Colt 45 birasından almak için dışarı çıktılar.

Yaptıkları her neyse bu konuda garip biçimde utangaç davranıyorlardı. Bir sabah saat sekiz otuzda asansörde onlarla karşılaştım, simit ve sigaralarını yeni bitirmişlerdi. Belli ki uyumamışlardı. “Beyler, berbat görünüyorsunuz,” dedim onlara.

Güldüler. “Evet,” dedi Marlon. “Yetiştirmemiz gereken bir şey üstünde çalışıyoruz.”

Kaşlarımı hafifçe kaldırdım. “Öyle mi?”

Luke ellerini sallayarak hızlı bir şekilde, “Başlangıç aşamasındayız,” dedi. Marlon itaatkâr biçimde susuyordu. Luke endişeli bir ifadeyle hafifçe gülümsüyordu. “Hâlâ çözmemiz gereken şeyler var.”

“Anladım,” dedim ve kata adım attık. Ofisime doğru döndüm. “Heyecan uyandırıcıymış, yardım edebileceğim bir şey ofursa haber verin.”

Anlaşıldığı üzere yardımına ihtiyaçları yoktu. Bir Hollingsworth kazandılar. Bunlar hiçbir yerle bağları olmayan yeni nesil üstün zekâlı çocuklardı. Onlara kocaman sarılıp pizza ısmarlatacağımı söyledim. Onlara verebileceğim faydalı tavsiyeler aradım.

“Felç geçirmeyin,” dedim. “Yani en azından geçirmemeye çalışın.”

Odada karşılıklı gevezeliklerden ve sırt sıvazlamalardan kaynaklanan bir gürültü hâkimdi. Birileri Hollingsworth’un internet sitesindeki bir basın açıklamasını duvara yansıtmıştı. Cate’in kabanını omzunda tutarak balkonda durduğunu fark eden tek kişi bendim. Kimseye fark ettirmeksizin soğuğa çıkıp kapıyı arkamdan çektim. Yalnızca işte giydiğim bir hırkayı üstüme geçirdim. Gece eve giderken ofisimin kapısının arkasına asıyordum. Cebimde American Spirits sigarası vardı. Danny ve ben, birlikte sigarayı bırakma kararı almıştık. Yani artık yalnızca iş yerinde, bu küçük balkonda bazen çizim ekibimle bazen tek başıma sigara içiyordum.

Cate iki büküm duruyordu. Ağladığını belli etmemek için hafifçe dönüyordu. “Hey,” dedim cebimdeki sigarayı gösterek. “İçsem sorun olur mu?”

“Yoo, sorun değil,” dedi.

Sigarayı yaktım. Kısa, huzursuz bir an boyunca hareketsiz kaldım. Sonra uzanıp arkadan sırtına dokundum. “Burada iyi iş çıkardığını biliyorsun, değil mi? Yeterince söylemiyor olabilirim. Kesinlikle bunu sana daha çok söylemeliyim.”

Cate’in omuzları düştü. Yüzünü elleriyle kapattı, sıkıştı parmakları kırmızıydı. “Bilmem. Son zamanlarda yalnızca kötü işler çıkarıyormuşum gibi geliyor. Yani, başka ne *yapabilirim* ki? İşten başka bir şey yapmıyorum. Burslara başvuruyorum, yarışmalara çalışmalarımı gönderiyorum ama bir şey çıkmıyor. Sanki boşluğa çığlık atıyormuşum gibi, anlıyor musun?”

“Biliyorum.”

Burnunu çekti. Sigaramı gösterdi. Ona uzattım. Bir tane alıp yaktı, sigara içmeyen insanlara özgü utangaç, ürkek bir nefes çekmişti. “Marlon ve Luke için mutlu olamamam kendimi bok gibi hissetmeme yol açıyor. Onlar benim arkadaşım. Onlar adına mutlu olmalıyım ama olamıyorum. Bu sene ben de Hollingsworth’a başvurdum ama kazanamadım. Neden benimkini seçmediler? Ben de yetenekliyim. Sıkı çalışıyorum, değil mi?”

“Haklısın. Sen de onlar kadar iyisin. Bu doğru.”

Bileğindeki kıvrıma burnunu silerken sigarasını havaya kalkışı bana birden Mel’i anımsattı. Hollingsworth, NEA, NEH gibi fonlardan ret alınca Mel ve ben ne yapmıştık? Çıkıp körkütük sarhoş olana dek içmiştik. Arka tarafta canlı tavukların tutulduğu İspanyol marketlerinden tüm tuhaf Ortadoğu şekerlerinden birer tane alıp, birbirimizi hepsini bitirmeye zorlamıştık. Kendimize özel *Ren & Stimp*y izleme maratonu düzenlemiştik. Birbirimizin dik durmasını, çalışmayı bırakmamasını sağlıyorduk. Şanslı olduğumu fark ettim. Gerçekten hiç fark etmediğim kadar şanslıydım. On sekiz yaşımdan bu yana bir ortağım, kafa dengi bir arkadaşım olmuştu. İçimdeki kötü düşüncelerden beni uzak tutmaya kararlı, Cate’in şu an yaptığı şeyi yapmaktan beni alıkoyan birisi. Ortaklık kurmuş, ittifak yapmış bir oda dolusu insanın içinde Cate tek başına duruyordu.

“Eski sevgilim Marvel’la büyük bir anlaşma imzaladı. Onu *üstün yetenekli* olarak görüyorlar ama *vasat* herifin tekidir, Sharon. Bunun kaba geldiğinin farkındayım fakat *o* da bunun böyle olduğunu bilir. Ona verdikleri parayı hak etmiyor. Sadece bu kadar kötü hissetmeyi kesebilmek istiyorum. Sahip olamayacağım şeyleri istemeyi bırakmalıyım. Keşke üstünde çalıştığım iş için içimde biraz daha coşku hissetsem. Bu biraz heyecana, sevgiye ve dikkate değer, önemli olduğunu hissetmeyi hak eden bir iş.”

Onu kollarımla sarıp içeri çektim. Çok zayıftı. Muhtemelen hep bir çocuk kadar zayıf olduğu için uykularında bile onun için endişelenen bir aileye sahipti. Anne babasının hemşire ve sigor-

tacı olduklarını düşündüm. Kafamda onları Kansas'a ya da Missouri'ye yerleştirdim.

Titreyerek bana sarıldı. "Ben ne yapacağım? O kadar çok darbe aldım ki her yanımda kanıyormuş gibi hissediyorum."

Cate'e bildiğim şeyleri söyledim. İyi olduğunu, daha da iyiye gittiğini... Ona aslında Luke ve Marlon'dan daha iyi olduğunu, Marlon birkaç ay içinde Nickoledeon'da daha yüksek paralı bir işe geçtiğinde eksikliğinin gerçekten hissedilmeyeceğini söyleyebilirdim ama yapmadım. Çok iyi çizim yaptığını, işine âşık olduğunu, bunun da onu canlı kıldığını, çizim yaparken en gerçek hâlinde olduğu için günden güne hevesini kıran küçük şeylerin bir öneminin olmadığını söyledim. İlham daima seninle... Senden uzaklaşsa da yine sana döner. Sen de daha iyi, daha kusursuz çizdiğini görmek için ona geri dönersin. Bu belki de uykunda olur. İçinde çalıştığımız dünya kimsenin ruh gibi dolaşmadığı, yürüyen ve nefes alan *her şeyin* içinde açığa çıkmamış bir potansiyelin olduğu bir dünya. Bu, inanmak ve yola devam etmek için yeterli bir sebepti. Ona, bundan emin olduğumu söyledim.

Saat altı buçukta ofisten çıktım, asansöre doğru yürürken bir şey söylemeden elimi havaya kaldırdım. "Patron, nereye?" diye bağırdı Marlon.

"Eve."

"Sen kalmayacak mısın? Ofiste gizli bir işin yok mu? *Karşı Konulmaz Aşk'*ın devamı falan?"

"Yok."

Dave gözlüğünü burnunun üstüne iterek sandalyesini kaydırды. Utangaç bir şekilde, "Siz geceleri ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Kendi aralarında bundan bahsettiklerini anlıyordum. Beni başka bir iş yapıp yapmadığımı merak ediyorlardı.

Dave'e gülümsedim. "Koltuğa yayılarak bir paket Funyuns yiyeceğim. İyi akşamlar, beyler, hanımefendi." Cate'e başımı sallayıp kapıdan çıktım.

Danny geç saatlere kadar çalışıyordu. Daire bana kalmıştı. Eski çizim masamı ve tabureyi iyimser biçimde dairemizin arka

tarafındaki yüklüğe koymuştum. Eşyalarımın orada olması beni rahatlatıyordu. Hazır olacağım ânı bekliyordlardı.

Bu gece Mel'in çizimlerini masanın üstünde duran panoya astım. Uzunca bir süre baktım. Cevap aramıyordum. Günah çıkarmıyordum. Bir hissin peşindeydim. Geçmiş özleminin ya da ucuz, parlak folyolu hatıraların değil de onu bu odaya getirecek bir şeyin peşindeydim. Uzak bir koku, bir ayakkabı giyme sesi, uzaklardan gelen bir koku...

Oturup yüzlerce farklı sonla uğraşarak Mel'in hikâyesini defalarca bitirdim. Belirsiz bir gelecekte hikâyelerimizi gerçekleştirmek için istemediğimiz kadar zaman vardı. Bu benim eksik teorimdi. Her öykü, sonunda ikimizin de yaşadığı binlerce farklı senaryoya dönüşmek için mücadele veriyordu. Bir tanesinde felç geçirince ölüyordum. Mel yaşadığı için çok da üzücü bir son olmuyordu. Diğerinde ikimiz *Karşı Konulmaz Aşk*'ı yapıp tura çıkıyorduk. Avrupa'ya, Batı Yakası'na gidiyorduk ama bu senaryoda San Francisco'daki partiyi atlayıp stüdyonun her ikimize yetecek alanı olup olmadığını görmek için New York'a geri dönüyorduk. Birlikte fikir geliştirmeyi bırakıyorduk. Eve döndüğümüzde yollarımızı ayrı ayrı bulmaya karar veriyorduk. İkimiz de diğerini yapamadığı şeylerden ötürü affediyorduk. Birbirimizle ara sıra görüşüyorduk. İkimiz de bir arkadaş'a, bir desteğe dönüşüyorduk. İkimizin de cesurca geri döndüğü kalp kırıklığına.

Gece gri gökyüzü kararana kadar azimle çalışıyordum. Brooklyn sönükleşiyordu. Yalnızca çizim masamın üstünde sallanan ışık vardı. Danny eve gelip elini sırtıma koyarken, uyanma alarmım çalarken ve dairemizde ilk ayak sesleri duyulurken çalışmayı sürdürüyordum. Gece sona erip de kıyıya gün doğana kadar çalışıyordum. Görüntüler ortaya çıktıkça omurgam tanıdık biçimde sızlamaya başlıyordu. Hissettiğim adrenalın zirveye çıkıyordu. O sıcak, isimsiz şeyi aramaya başlıyordum ve eski arzularımın ölmediğinden, büyünün bozulmadığından emindim.

Teşekkürler

Bu kitap bir noktaya kadar, Jack Kent Cooke Foundation tarafından sağlanan mezun bursu desteğiyle yazılmıştır. Bu kuruluş, yeteneğime olan inançları ve etkin teşvikleri için minnettarım.

Kaldığımız Yerden Devam onu ileriye taşıyan harika bir ekibe sahip ve hepsine gönül borcum var. Bonnie Nadell, Austen Rachlis ve Hill Nadell Literary Agency'deki ekip; bende dikkate değer bir şeyler gördüğünüz ve bu kitabı sonuna kadar desteklediğiniz için teşekkür ederim.

The Random House ekibi: Harika editörüm Caitlin McKenna, bu kitap senin sayende daha iyi bir kitap oldu. Reklamcım Lucy Silag'a ve pazarlama müdürlerim Alaina Waagner ve Jessica Bonet'a uzmanlıkları ve medya ile alakalı nazik yönlendirmeleri için, Danielle Siess'e fotoğrafçılığı için teşekkür ederim. Çok zeki redaksiyon ekibim Beth Pearson, Jennifer Prior, Annette McGinn ve Kathryn Jones, sizinle çalışma fırsatını yakaladığım için çok şanslıyım.

Kitabımı okuyan, tavsiye veren, destekleyen kibar insanlar: Emily X.R Pan, hayranım ve en büyük destekçim. Kim Sparkman, Eric Rickert, Liz Rodriguez, Eliza Martin. Kitabı ilk aşama-

larında okuyan NYU'daki insanlar: Jessica Amodeo, Matt Shaer, Gabe Habash, Julie Buntin, Cliff Benston. Bu kitabın erken bir alıntısını yayımlayan *Bodega*'daki ekip: Cat Richardson, Lizzie Harris ve Melissa Swantkowski. Teknik detaylar veren sanatçı ve tasarımcı arkadaşlarım Sarah Bednarek, Annelise Capossela, Ashley Howell, Tabitha Mund. Yemek yeme kıyafetim için Gerg Johnson'a, Custodial Knifefight için Slater Ferguson'a teşekkür ederim. Susannah Kemple, editörüm, danışmanım, eşsiz arkadaşım sana sahip olduğum için çok şanslıyım.

Öğretmenlerim: Chuck Wachtel, Irini Spanidou, Darin Strauss, Rick Moody, New York Üniversitesi'ndeki Lillian Vernon Yaratıcı Yazarlık Atölyesi. Thomas Marksbury, Nikky Finney, Gurney Norman. Dan Rowland, Lisa Broome ve Kentucky Üniversitesi'ndeki beşeri bilimler dersi için Gaines Center.

Glenna Whitaker ve Randy Whitaker bana olan inançları, destekleri ve anlayışları için, Faron ve Tametha Sparkman'a beni ailelerine aldıkları için teşekkür ederim.

Ve tabii ki de Warner, bu kitap senin için.

Artık Büyüdüm

Jami Attenberg

MARİ TENELE

YABANCI

KENDİNİZİ NASIL TANIMLARSINIZ?

Bu soruyu Andrea Bern'e sorduğunuzda vereceği cevaplar belli: Andrea bir tasarımcı, bir dost, bir evlat ve kızkardeş. Oysa bir insanı asıl tanımlayan şeyler söylenmeyenlerdir: Andrea yapayalnız, alkolle arası fazla iyi, sanatçılıktan terk.

PEKİ BÜYÜMEK SİZİN İÇİN NE İFADE EDİYOR?

Andrea'nın en yakın dostlarından biri için bu evlenmek, bir aile kurmak demek. Bir başka arkadaşı içinse kendini sanatına adanmak demek. Andrea'nın kardeşi ve eşi uzun süredir bir çocuk sahibi olmak istiyorlar. Andrea ise bu soruya herhangi bir cevap vermiyor.

Hayatı tüm çıplaklığıyla ortaya döken, tamamıyla dürüst bu kitapta 39 yaşındaki Andrea'nın hayatına konuk olacak, hayata onun gözleriyle bakacaksınız.

"Bu kitap kendinden emin bir şehir öyküsü, okumaya cesaret edenler için biraz üzücü biraz da sarsıcı bir roman."

—EILEEN MYLES, *Cehennem & Bir Şairin Romanı'nın yazarı*

"Bazen kahkahalarla, bazen yüzümü buruşturarak, bazen de gözlerim dolarak bu kitabı iki kez okudum."

—JUDY BLUME, *Orada Mısın? Benim Margaret'in yazarı*

"Bu kitap kendinden emin bir şehir öyküsü, okumaya cesaret edenler için biraz üzücü biraz da sarsıcı bir roman."

—MELISSA BRODER, *So Sad Today'in yazarı*

Alice
Hart'un
Kayıp
Gizlekleri

YABANCI

BAZEN ÇİÇEKLER, KELİMELERİN İFADE EDEMEDİKLERİNİ SÖYLER...

Ailesinin başına gelen korkunç olaydan sonra dokuz yaşındaki Alice Hart'ın deniz kenarındaki çocukluk evini terk etmesi gerekmişti. Çiçek yetiştiriciliği yapan babaannesi June, Alice'i kollarının altına alıp onu yetiştirmeye ve kıza çiçeklerin dilini öğretmeye başlamıştı. Çiçeklerin dilini kullanarak, gerçekte söylemesi ve anlatması zor şeyleri ifade etmenin bir yolunu gösteriyordu.

June'un ve çiftliği işleten kadınların gözetimi altında Alice, yeni hayatına alışmaya çalışıyordu ancak ailesinin geçmişi hakkında bilmediği şeylerin ağırlığı altında ezilmeye başlamıştı. Seneler içinde Alice tekrar ihanete uğrayıp büyük bir kayıp yaşayınca kederinden uzaklaşmak için çiftlikten kaçmaya karar verdi. Kendini nefes kesen çiçeklerle dolu bir çölün ortasında bulduğunda, aynı zamanda karizmatik ama tehlikeli biriyle de tanışacak ve anlatabileceği en önemli hikâyenin, kendi hikâyesi olduğunu öğrenecekti.

"En güzel masallar, insanların yüreklerinin en karanlık köşelerinden doğar ve bu roman da öyle."

—MYFANWY JONES

"İhanetin, sevginin ve hikâye anlatıcılığının gücü üzerine yazılmış, çiçekler ve kızıl çöllere dolu bir roman."

—KATE FORSYTH

"Sevgi ve kontrol arasındaki ince çizgiyi inceleyen derin bir edebi eser."

—JENN ASHWORTH